CĂLĂUL DIN BERLIN

Roman de VICTOR von FALK

Scris pe temeiul memoriilor autentice ale călăului Iuliu Krantz din Berlin

VOLUMUL IV

Edit. Tip. „Universul" Luigi Cazzavillan, Bucureşti, str. Brezoianu, 11 (casa proprie)

Călăul din Berlin

Volumul IV

roman de

Victor von Falk

Scris pe temeiul memoriilor autentice
ale călăului Iuliu Krantz din Berlin

Roman foileton publicat de
Editura Tipografiei Universul Luigi Cazzavillan,
BUCUREŞTI, str. Brezoianu, 11
în anul 1895

Ediţie electronică RIF, 2024
ROMANIA INEDIT

Titlul original:

VICTOR von FALK
DER SCHARFRICHTER VON BERLIN
Roman nach Acten, Aufzeichnungen und Mittheilungen des Scharfrichters Julius Krautz

Romanul foileton „CĂLĂUL DIN BERLIN” de Victor von Falk,
a fost publicat în anul 1895
de către Editura Tipografiei Universul Luigi Cazzavillan,
BUCUREŞTI, str. Brezoianu, nr. 11,
în 169 fascicule (1352 pagini)

Digitalizare şi adaptare text: Seven RIF, 2024
Ediţia electronică este structurată în 3 volume.

Versiune electronică:
[V1.0]

Corectură [V1.0]: decembrie 2024

CUPRINSUL
Volumului IV

LXXVII – Găbuit 5
LXXVIII – Mărturisirea 36
LXXIX – Nunta Rosamundei 49
LXXX – Lumină şi întuneric 87
LXXXI – Unde îmi este copilul? 93
LXXXII – Femeia albă 105
LXXXIII – Drăguţa călăului 125
LXXXIV – Tată şi fiică 160
LXXXV – Samariteanca 188
LXXXVI – Noaptea nunţii 201
LXXXVII – Continuarea mărturisirii 236
LXXXVIII – Prizonierele Drachenburgului 245
LXXXIX – Dispărute 255
XC – Al doilea cercel 268
XCI – Dama cu ghiocei 335
XCII – Drum oprit 352
XCIII – Pedeapsa 359

CĂLĂUL DIN BERLIN
Volumul IV

LXXVII – Găbuit

Melania, ieşind din prăvălia mamei sale, unde avusese discuţia ştiută, grăbi pasul.

Înşira străzile fără a se opri.

Mergea spre hotelul în care o aştepta Büller.

Inima-i zvâcnea foarte tare. De multă vreme sângele nu-i mai fusese pus în mişcare ca acum.

Cu câtă fericire mai alerga spre iubitul ei spre a-i comunica ştirea cea bună!

Mama sa nu-i făgăduise numai un mic ajutor, ci o avere întreagă care să le ia orice grijă de viitor.

E adevărat că de la nenorocirea de pe mare, când Büller îşi pierduse avutul, dânsul nu mai era aşa iubitor şi delicat cu Melania.

Din contră, în unele momente devenea cu ea brutal, răutăcios. Melania suferea toate, zicându-şi:

— Are griji multe, trebuie să-i iert…

Acum ea alerga să-l scoată din acele griji.

La al patrulea etaj al hotelului aveau o cămăruţă.

Urcă scările într-un suflet şi deschise uşa strigând:

— Max, noaptea a trecut pentru noi, soarele o să răsară iarăşi. Max, dar unde eşti?… Max!…

Cuvintele îi muriră pe buze pentru că acela pe care-l striga ea nu era acolo.

Se uită uimită împrejur.

Un gând grozav îl trecu prin minte.

Nu cumva Büller îşi făcuse vreun rău?

Toată ziua aceea fusese tăcut, posomorât, retras.

Disperarea că-şi pierduse banii îi creştea în loc să se micşoreze cu trecerea zilelor.

Nu cumva se hotărâse să termine odată cu necazurile?

Melania se înfioră.

Ieşi din odaie şi apucă pe scară în jos, mai iute decât venise.

Când trecuse pe lângă birtul hotelului auzise înăuntru mai multe glasuri.

Voia să întrebe acolo dacă Büller nu fusese văzut.

Pe ultima treaptă se întâlni cu hotelierul.

— Pentru Dumnezeu, scumpe domnule, exclamă dânsa, spune-mi, n-ai văzut pe bărbatul med?

— Pe bărbatul dumitale? răspunse hotelierul râzând. Dar cum nu, e bine, sănătos. S-a întâlnit cu câţiva de teapa lui şi s-au apucat să joace, jos în cârciumă, o mică partidă de bacarat.

Tânăra femeie nu voia să creadă un astfel de lucru.

Ea murmură:

— Se poate una ca asta?

— Cum nu?… Ce dracu, e lucru cel mai natural din lume. Ce să faci când vremea e aşa urâtă… Însă drept să-ţi spun…

— Ce?…

— Bărbatul dumitale în privinţa jocului de cărţi… Halal să-i fie… Adevărat berlinez nu altceva.

Melania rămase ca trăsnită.

Câteva momente tăcu.

Apoi exclamă:

— Dumnezeule!…

Hotelierul nu putea să priceapă de ce atâta disperare şi se mira.

Însă nu ştia care-i adevărata pricina care o tulbura pe Melania.

Dânsa se gândea cu durere şi cu o oarecare groază ce viitor o aştepta în tovărăşie cu un om ca Büller.

Pe când ea, jertfindu-şi somnul, expunându-se la batjocurile beţivilor nocturni, se dusese să cerşească de la mama sa un mic ajutor, el n-avusese răbdare să stea în casă, să se gândească la nevoi, ci se coborâse în cârciumă ca să reînceapă patima fatală, jocul de cărţi.

Dânsa simţi o mare amărăciune pentru o aşa călcare de jurământ.

Acum i se ivise în zare caracterul adevărat al omului ce-şi alesese.

Nu răspunse nimic hotelierului, îl mulţumi cu o silabă şi se întoarse înapoi în camera sa.

Se dezbrăcă de mantie şi se trânti pe pat.

În poziţia asta aşteptă pe Büller. Trebui s-aştepte mult. În sfârşit, auzi paşi greoi, apropiindu-se de uşă.

Büller pierduse la cărţi, nu sume mari ca odinioară, ci câteva piese de argint, ultimii taleri pe care trebuia să-i păstreze pentru mâncare.

El era dintre acei oameni care ori de câte ori fac câte o greşeală dau vina pe alţii.

Aşa, de parcă ar fi victime, iar nu vinovaţi.

Intrând pe uşă zări pe Melania şi-i zise cu un ton cam răstit:

— În sfârşit, ai venit? Ai stat prea mult.. Aş vrea să ştiu pe unde ai colindat…

— Drumul la mama este foarte lung, răspunse Melania. Tu ştii prea bine asta.

— Lung! bolborosi Büller. Poate te-ai întâlnit pe drum cu niscai domnişori frumoşi care ţi-au spus multe lucruri ispititoare, ei, ce zici?

Melania sări în sus ca izbită de un resort şi o privire de mânie izbucni din frumoşii ei ochi asupra omului care dădea atât de puţină atenţie demnităţii ei femeieşti.

— Nu te înţeleg, zise ea încet. Nu ştiu ce vrei să zici cu vorbele tale urâte.

Büller se lăsă pe un scaun de lângă patul amantei sale.

Apoi reluă:

— Vreau să zic că eşti frumoasă, Melania.

Şi privi formele răpitoare ale tinerei femei.

— Eşti foarte frumoasă, continuă, iar eu sunt sărac acum. Nu-ţi pot oferi decât o viaţă sărăcăcioasă.

Schimbând tonul se uită ţintă la Melania şi exclamă:

— Ah! înţelegi tu?… Dacă aş bănui vreodată că-mi eşti necredincioasă, te-aş strânge de gât… Asta vreau să zic.

Izbucnirea asta de gelozie făcu mult bine Melaniei.

Dânsa crezu, – pe nedrept, desigur – că e un semn de iubire.

— Cum poţi tu să-ţi închipui una ca asta? exclamă ea. Ştii prea bine că te iubesc numai pe tine. Chiar de-ai cădea în cea mai neagră

mizerie, sentimentele mele nu s-ar schimba.

— În neagră mizerie? bolborosi negustorul falit. Da, desigur de asta nu o să scăpăm. Ce ştire aduci de la mama ta?

În mintea tinerei femei veni atunci ceva ciudat.

Dânsa crezu că a venit momentul potrivit ca să supună pe amantul său la o încercare.

Se prefăcu foarte necăjită şi suspinând zise:

— Nu-ţi aduc ştire bună, Max. Din nenorocire mama a suferit pierderi mari de bani. Ea nu e în stare să ne dea cel mai mic ajutor.

Büller începu să râdă cu hohot.

Era un râs straniu, urâcios, care străpunse ca un fier roşu inima simţitoare a Melaniei.

— Mă gândisem eu la asta! exclamă dânsul.

Ochii îi scânteiau.

După o mică pauză reluă:

— Bătrâna şi-a îngropat banii, nu se gândeşte decât la dânsa. Da, da, ştiu eu desigur că are bani. Mă întreba de multe ori ce să facă cu ei, cum să-i întrebuinţeze ca să-i aducă foloase mai mari.

Luând un accent sarcastic adăugă:

— Ha! la ce altceva puteam eu să mă aştept de la această vrednică doamnă care m-a pungăşit cu atâţia bani în casa ei de joc?

— O! asta e prea mult! strigă Melania. Pe mine poţi să mă-njoseşti cât vei pofti… Însă nu-ţi permit s-o insulţi pe mama mea care nu ţi-a făcut decât bine.

— Ce? vrei să-mi faci iar morală? răcni Büller care, cuprins de beţie cum era, îşi pierduse buna chibzuinţă. Tocmai tu, vrei să-mi dai sfaturi, tu care m-ai împins în mizerie şi nenorociri? Tu m-ai făcut să-mi pierd onoarea, să-mi jertfesc poziţia socială. Din cauza ta mi-am părăsit femeia şi copiii!… Şi acum mama ta nu vrea să ne dea câţiva bani de cheltuială? Ha, ha! ce treabă frumoasă! N-am ce zice. Însă crede-mă că nu suntem încă la sfârşit.

Furios cum era, apucă o cană plină cu apă ce era pe lavoar şi o trânti în mijlocul casei cu atâta putere încât ţăndările săriră până în tavan.

Melaniei îi părea grozav de rău că provocase acea furtună.

Întinse mâinile în chip rugător şi exclamă:

— Pentru Dumnezeu, te rog, Max, nu face gălăgie. Au să ne dea

afară din hotel pentru că tulburăm liniştea pasagerilor. Însă Büller era prea tulburat ca să asculte de îndemnul înţelept al Melaniei.

— Şi ce gândeşte mama ta ca să ne facem noi? urlă dânsul. Cum o să putem pleca din Berlin fără niciun ban? Sau poate crede că o să stăm aici până să ne găbuiască poliţia?

— Ascultă, Max, am să-ţi spun ceva de bucurie.

Se hotărâse să-i comunice făgăduiala mamei sale numai ca să-l liniştească.

— Ceva de bucurie, mugi dânsul. Ce bucurie o mai fi şi aia… fără bani. Dar stai să-ţi zic eu mai înainte… Să-ţi comunic ceva de chef!…

Se apropie de Melania şi privind-o drept în ochi, îl zise încet şi apăsat:

— Mâine mă întorc la nevasta şi la copiii mei.

Melania ţipă o dată tare.

— Asta n-ai s-o faci! exclamă dânsa. Orice, numai asta, nu!…

— Crezi că ai să mă poţi opri? Te asigur că femeia mea o să mă reprimească cu braţele deschise.

— Dar eu ce o să mă fac?

— Tu? Ha! ai să găseşti pe altcineva.

Tânăra femeie recăzu pe pat pe jumătate leşinată.

Vasăzică asta era pentru dânsa răsplata din partea omului căruia îi jertfise onoarea el virginală, de a căruia soartă îşi legase pe a sa, fără rezervă, fără codire.

În momentul acesta vedea în plină lumină caracterul iubitului ei.

Trebui să-şi mărturisească că soarta nu era decât foarte dreaptă cu dânsa.

Cum putea să fie altfel?

Nu răpise ea unei femei bărbatul, unor copii pe tatăl lor?

Pedeapsa era justă!

Izbucni în plâns şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Lui Büller i se părură lacrimile astea mai greu de suferit decât orice imputare.

Se apropie de Melania.

Îi apucă mâinile şi i le depărtă de la ochi.

Apoi zise:

— Nu plânge, dragă, nu vreau să plângi!

— Lasă-mă, răspunse dânsa.. Mi-ai distrus credinţa în tine. Aceasta

a ridicat un zid între noi şi ne desparte pentru totdeauna.

Se desfăcu din mâinile amantului ei şi se dădu îndărăt cu un pas.

— Iubirea mea s-a terminat, continuă dânsa. Pleacă! Te urăsc, te dispreţuiesc!

Aceste cuvinte le pronunţă cu o demnitate impunătoare.

Vorbele tinerei femei liniştiră pe fostul negustor.

Dânsul privi în tăcere faţa drăgălaşă a Melaniei.

Sufletul lui era apăsat de gânduri chinuitoare.

El zise:

— Nu mă mai iubeşti?… E cu putinţă?… Trebuie să mă iubeşti!

— Dar dacă nu pot, dacă nu vreau, poţi să mă sileşti?

Se uită cu încăpăţânare în ochii amantului său.

Acestuia i se păru că dânsa în acest moment e mai frumoasa şi mai de dorit ca oricând.

— Melania, zise dânsul cu glas moale, nu eşti serioasă, spui prostii. Cum s-ar putea termina în aşa chip iubirea noastră jurată pentru vecie? Da, am fost violent cu tine, poate nedrept… Ah! cauza e supărarea că am pierdut la jocul de cărţi cei câţiva taleri pe care-i mai aveam.

— Ai jucat la cărţi pe când eu mă dusesem să cerşesc la mama mea câţiva bani?… Hai, pleacă, nu vreau să te mai văd!...

— Melania, am făcut rău, mă căiesc. Priveşte-mă!… Ah! tu ştii bine că te iubesc, că te iubesc numai pe tine, că fără tine nu pot să trăiesc.

Dânsa dădu din umeri în chip ironic.

— Du-te la femeia şi la copiii tăi! zise ea. Acum ţi-am văzut inima…

— Haida de… Ce vorbeşti? o întrerupse el.

— Te cunosc. Ştiu ce-aş putea să aştept de la iubirea ta.

— Tu te superi pentru lucruri de nimic!…

— Voisem numai să te pun la încercare.

— Ce! aşadar…

— Mama s-a arătat bună către mine, ca totdeauna.

— De ce nu mi-ai spus aceasta mai înainte?

— Îţi adusesem o ştire îmbucurătoare…

— Ei bine? Spune mai iute.

— Dar mi-ai luat înainte cu brutalitatea ta.

Büller se uită uimit la Melania.

— Vasăzică mama ta vrea să ne ajute? bolborosi el.

Melania se simţea satisfăcută de surprinderea lui Büller.

Acum îi plăcea să-l chinuiască pe nevrednicul amant.

Ea urmă:

— Nu numai că vrea să ne ajute, dar are de gând să ne dea o avere princiară. E mai bogată decât ar fi crezut cineva.

— Ah!

— Mâine trebuie să mă duc la ea…

Pe figura lui Büller treceau pe rând roşeaţa şi gălbeneala.

După o scurtă tăcere, el murmură:

— O avere princiară?

Glasul îi tremura.

— Da.

— Şi zici că trebuie să te duci mâine să o primeşti?

— Trebuia să mergem amândoi, aşa a zis mama.

— Desigur că o să ne ducem amândoi, mai ales dacă aşa vrea mama ta… îndrăzni să observe Büller.

— Aşa trebuia să fie, însă nu va fi.

— Pentru ce?

— Pentru ce?! O să mă duc singură.

— Să te duci singură? Vrei să mă părăseşti?

Îşi învârti mâinile în aer şi reluă:

— Bine, nu vreau să te opresc de la pasul ce vrei să faci. Ai putea să-ţi închipui că ţin să iau parte la fericirea ta. Du-te cu bine… Hotărârea mea e luată.

Porni iute spre uşă.

Melania sări de pe pat, după dânsul.

— Max! strigă ea. Stai, te rog!…

El se întoarse şi-şi întinse braţele cu ochii strălucitori de fericire.

— Poţi să mă ierţi, Melania? exclamă dânsul.

În momentul următor dânsa stătea la pieptul lui.

Buzele lor se regăsiră şi se împreunară într-un sărut lung care făcu pe Melania să uite toate durerile momentului.

Aşa e totdeauna femeia care iubeşte, slabă, fără energie, îndată ce e ameninţată cu pierderea iubitului.

— Om nebun ce eşti, şopti dânsa, crezi că eu aş putea să trăiesc fără tine?… Crezi c-ar mai fi vreo fericire pentru mine dacă m-aş afla

la depărtare de tine?… Hai să dormim puţin şi pe urmă vom merge la mama. Poate va începe acum pentru noi o viaţă nouă şi de fericire, ce nu o puteam închipui înainte. Este un proverb care zice: Nu toate nenorocirile vin pentru a face rău. Să sperăm că nenorocirile noastre să ne aducă puţin bine.

Curând după asta domnea în cameră o linişte adâncă.

Melania îşi pusese capul pe pieptul amantului său.

După puţin timp adormise.

Ea visa iubirea veşnică.

Büller însă stătea treaz. Încă nu-i trecuse emoţia.

Se gândea la făgăduiala doamnei La Bourde.

Buzele lui subţiri se mişcau necontenit.

Dânsele murmurau, fără sunet, aceste vorbe:

— O avere princiară!… o avere princiară!…

Îşi închipuia cum o să fie iar bogat, om cu vază.

Sufletul lui n-avea altă aspiraţie decât a banilor.

Sărmană Melania! Lasă să te ia visul fericit!

Deşteptarea o să-ţi fie prea timpurie şi foarte crudă!

Ziua care începe a se ivi, îţi va aduce o grea încercare.

Poate cea mai grea!

*

Zorile se revărsau. Sofia deşteptându-se sări din pat, îngenunche şi se închină lui Dumnezeu; după rugăciunea obişnuită, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, biata mamă rugă pe Cel de Sus s-o ajute să-şi regăsească copilul; îţi şterse apoi lacrimile, se îmbrăcă, aerisi camera şi făcu obişnuita curăţenie prin odaie.

Coborî apoi la parter şi după ce se spălă şi îşi puse părul şi ţinuta în ordine, merse în bucătărie ca să pregătească micul dejun pentru ea şi pentru doamna La Bourde.

Nici nu apucă să pună mâna pe ceva, că auzi o bătaie în uşa de la intrarea în prăvălie. Era prea devreme pentru a deschide prăvălia, aşa că se întrebă cine ar putea fi şi ce o fi vrând la ora asta.

Îşi aminti de cele petrecute cu o zi înainte şi i se făcu un pic frică.

Cu toate astea merse în prăvălie, se duse la fereastră şi încercă să vadă cine se afla la uşă.

Omul tocmai pleca, aşa că-l văzu pe de-a-ntregul şi destul de bine,

dat fiind că avea un mic felinar în mână care-i lumina destul de bine faţa; era agentul farmaceutic, omul care vindea tot felul de hapuri în mahalaua lor.

Sofia bătu în geam, astfel ca bărbatul să înţeleagă că ea l-a văzut şi porni spre uşă, trase zăvoarele şi o deschise.

Omul auzise ciocăniturile în geam şi înţelesese exact ce însemnau ele, aşa că se întoarse la uşă şi aşteptă până Sofia o deschise.

După ce-i dădu bună dimineaţa şi îşi ceru scuze că a deranjat-o la o oră aşa de timpurie, îi zise:

— În timp ce treceam pe lângă prăvălia doamnei La Bourde am auzit un mic zgomot care se tot repeta. Părea un geam care se loveşte de perete sau ceva de felul ăsta. M-am uitat cu atenţie, dar din cauza întunericului nu am reuşit să aflu ce anume ar putea fi. Atunci, aprinzând felinarul meu de buzunar am văzut deodată că fereastra camerei în care doarme de obicei doamna La Bourde e deschisă în lături. Mai mult ca sigur că dânsa o să se deştepte c-un guturai zdravăn. În cazul acesta recomandă-i din parte-mi hapurile firmei al cărui reprezentant sunt eu în mahalaua asta. Sunt cele mai excelente, pot să-ţi jur!… În două zile nu mai e junghi şi guturai. Am onoarea să te salut… La revedere… Mâine o să trec pe-aci şi o să-mi spui dacă vă mai trebuie hapuri.

Sofia, rămânând singură, se întrebă înmărmurită, dacă spusele agentului, erau sau nu fondate.

Nu intra câtuşi de puţin în obiceiurile doamnei La Bourde, să doarmă vreodată cu fereastra deschisă.

Acum, dacă faptul era adevărat, trebuia să aibă un motiv extraordinar.

Se duse la uşa camerei de dormit a negustoresei.

Bătu încet.

Neprimind răspuns, bătu niţel mai tare.

În sfârşit, neliniştită, începu să bată tare de tot.

Nimeni nu răspunse dinăuntru.

Atunci deschise uşa cum putu mai încet.

Aruncând o privire în cameră se dădu îndărăt.

Era îngrozită.

Fu silită să se sprijine de uşă spre a nu cădea.

Avea înainte-i o privelişte înfricoşătoare.

Negustoreasa stătea lungită pe pat; era învelită numai pe jumătate.
Figura îi era galbenă ca ceara.
Trăsăturile feţei erau cu desăvârşire amorţite.
Ochii îi erau deschişi peste măsură, ieşiţi afară din orbite.
Lucirea lor nu dădea niciun semn de viaţă.
Holbaţi, sticloşi, stăteau aţintiţi asupra mutei.
Din capul nenorocitei curseseră picături mari de sânge.
Era o pată mare pe cearşaful patului.
Un gând trecu ca un fulger prin mintea Sofiei.
Îşi zise:
— Ucisă! Ucisă şi jefuită! Nu mai e nicio îndoială!
În cameră era o dezordine de nespus.
Mobilele erau răsturnate, sertarele sparte şi golite.
Lada de bani stătea sfărâmată într-un colţ al camerei.
Muta se apropie de fereastră.
Era deschisă.
Acolo se afla o necurăţenie lăsată de criminală.

Toţi hoţii şi ucigaşii din Berlin au superstiţia asta că, lăsându-şi murdăriile în casa crimei, nu vor fi prinşi niciodată.

Sofia rămase câteva minute ca împietrită de frică.

Pe urmă, ca şi cum şi-ar fi adus deodată aminte că dânsa nu-i moartă, că are viaţă în vene, se repezi pe uşă şi începu s-alerge ţipând şi scâncind.

Curând camera doamnei La Bourde fu plină de vecinii curioşi care-şi exprimau în şoaptă părerea de rău pentru crima petrecută.

— Ce lucru curios, zicea un brutar gros care alergase din apropiere, toţi împrumutătorii de bani pe amaneturi îşi sfârşesc viaţa într-un aşa chip grozav… Deunăzi a fost încă unul găsit cu ţeasta sfărâmată.

— Nu-i deloc curios, răspunse o negustoreasă de mărunţişuri. Meseria asta nu e câtuşi de puţin curată. Câte familii sunt împinse la nenorocire şi la pierzanie de lăcomia cămătarilor!

— Eu nu vreau să zic că madam La Bourde era o femeie rea, începu o precupeaţă. Însă avară era destul de mult, pentru că dacă cumpăra de la mine de cinci pfenigi legume avea pentru trei zile.

— Se spune că mai înainte ea avea o altă meserie, zise un bărbier din faţă. Făcea o treabă care era mult mai proastă decât cămătăria. Ţinea o casă de joc.

— O casă de joc! exclamară ceilalţi uitându-se cu groază spre cadavru. Dumnezeule, apără-ne!

Pe când vecinii apuneau astfel la palavre, târând în noroi amintirea femeii care-şi terminase zilele într-un chip aşa sfâşietor, faptele bune ale moartei îşi găseau şi ele răsplata.

Sofia stătea trântită asupra cadavrului şi vărsa lacrimi fierbinţi.

Ei nu-i păsa de ochii sticloşi şi dătători de spaimă ai ucisei, nici de răceala de gheaţă a corpului ei.

Îi săruta lung obrajii amorţiţi ca şi cum voia să le redea viaţă, îi strângea mâinile ca şi cum spera să i le reîncălzească.

Dânsa îşi pierduse binefăcătoarea.

Era din nou singură în lume. Nu mai avea niciun sprijin.

Durerea îi era mare.

I se părea că pierduse pe mama sa a doua.

Sărmana fată se simţea cuprinsă de disperare.

Dezgustul de viaţă îşi făcea drum în inima ei.

Deodată un glas puternic se auzi în mijlocul gălăgiei ce o făceau curioşii alergaţi din toate părţile.

— La dracu, încetaţi cu găgăiala!… E de-a dreptul scandalos!… să staţi aşa de vorbă în camera unei asasinate!... S-alerge cineva să dea de veste poliţiei.

Se făcu imediat tăcere.

Unul dintre cei de faţă alergă numaidecât la poliţie.

Omul care dăduse ordinul era un bătrân înalt, uscat, puternic încă. Locuia în vecinătate şi din cauza că avea în casă vreo zece papagali de toate culorile şi că nu i se ştia alt nume, i se zicea „Domnul cu papagali”.

El era foarte retras, nu-i păsa de nimic şi de nimeni.

Nu permitea nimănui să se apropie prea mult de locuinţa sa.

În tinereţe fusese amploiat la o companie comercială în Java.

Acum se aşezase în Berlin şi trăia în cea mai mare linişte.

Ca tovarăşi avea păsările lui, o maimuţă şi nişte peşti aurii pe care-i ţinea într-un acvariu căptuşit cu pietre.

Dânsul se apropie de Sofia.

O ridică blând de pe cadavru şi o trase într-un colţ al camerei.

O linişti cum putu mai bine, spunându-i vorbe de mângâiere.

Nu trecu mult şi apăru un locotenent de poliţie.

Dânsul era însoţit de mai mulţi jandarmi.

Poliţistul dădu la o parte mulţimea şi constatând existenţa cadavrului, trimise numaidecât un om ca să anunţe crima poliţiei criminaliste.

După o jumătate de ceas sosi la locul crimei consilierul de poliţie Scharf.

El se apropie de ucisă.

Apoi zise:

— Aşadar, e adevărat! Biata femeie a căzut victima mizerabililor care i-au amanetat ieri colanul… Se pare că avem aici de-a face cu o bandă primejdioasă, care nu pune niciun preţ pe vieţile celor pe care-i jefuieşte.

Făcu o cercetare amănunţită prin toată camera.

La cel mai mic lucru fără nicio importanţi în aparenţă, se uita cu mare băgare de seamă.

Sub un scaun găsi o secure plină de sânge.

Acesta era neapărat instrumentul cu care fusese comisă crima.

O luă, o puse cu ascuţişul în rana din fruntea ucisei şi văzu că era o perfectă potriveală.

O dădu unui jandarm ca s-o păstreze bine, deoarece avea să joace un fol important în descoperirea criminalilor.

În toată camera nu mai găsi nici un alt lucru care să-i atragă atenţia.

Supuse pe vecini la un interogatoriu scurt care rămase însă fără niciun rezultat.

Nimeni n-auzise niciun zgomot, niciun ţipăt.

Împrejurarea era foarte ciudată, fiindcă criminalii făptuiseră omorul cu fereastra deschisă.

Pe când Scharf îşi bătea capul ca să-şi explice un aşa lucru, Sofia se apropie de dânsul şi-i arătă pe masa de noapte o lingură şi urmele dizolvării unui praf în apă.

— Să fi fost asta otravă? întrebă Scharf. Ah! bine c-ai venit, doctore, adăugă dânsul întorcându-se către un domn bătrân, elegant îmbrăcat care tocmai intra în odaie.

Era medicul legist.

El luă lingura arătată de poliţist, examină de-aproape restul de pe fundul ei şi zise:

— Acesta e un praf cu totul nevătămător. A fost întrebuinţat în contra insomniei.

Se apropie de cadavru şi examină rana.

Întorcându-se spre inspectorul de poliţie, reluă:

— Părerea mea este că femeia luase prafurile înainte de culcare. Era aşa adâncită în somn, încât n-a simţit apropierea ucigaşilor. Lovitura a fost puternică. Moartea a urmat aproape fără agonie. Murinda nu şi-a schimbat mai deloc poziţia.

Scharf întrebă:

— Nu crezi că i s-au dat prafurile într-adins ca să doarmă greu?

Doctorul dădu din umeri.

— Asta nu-i de admis, zise dânsul. Cutia asta în care au fost prafurile poartă aici o însemnare veche a farmacistului care a eliberat dozele după o ordonanţă medicală. Femeia a avut obicei vechi ca să ia prafuri pentru somn.

Poliţistul mulţumi medicului pentru explicaţiile sale.

Apoi puse Sofiei mai multe întrebări, la care ea răspunse în scris.

Scharf se convinse că muta, nu numai că nu luase parte la crimă, dar că fusese îngrozitor izbită prin moartea doamnei La Bourde.

— Sărmană fată! ce ai să te faci acum? exclamă el cu compătimire.

Sofia începu atunci să plângă din nou cu lacrimi fierbinţi.

Grija de viitorul său i se redeşteptase deodată, după ce la început îi stătuse mascată de durerea pentru pierderea binefăcătoarei sale.

Deodată tresări.

Dânsa simţi o mână punându-i-se pe umăr.

Se întoarse.

Ea se află în faţa acelui bătrân, poreclit Domnul cu papagali.

— Ai pierdut o mamă, îi zise el simplu însă din inimă, o recunosc. Vrei, fată, să primeşti în loc un tată?

Muta se uită la el într-un chip întrebător.

Bătrânul îşi trase o dată barbişonul între degete şi urmă:

— Chibzuieşte-te asupra lucrului. Nu-i nevoie să te hotărăşti îndată. Deseară să-mi dai răspuns.

Privirea cu care el însoţi aceste vorbe era bună, blândă.

Muta era mişcată.

Dânsa se convinse îndată că are a face cu un om onest.

Era să răspundă ceva.

Deodată se auzi la uşă un ţipăt sfâşietor.

Sofia se întoarse.

Asemenea poliţistul şi Domnul cu papagali, singurii care se mai aflau în cameră cu muta, priviră uimiţi la scena ciudată ce aveau înainte-le.

Pe prag stătea o femeie tânără, slabă, îmbrăcată sărăcăcios şi se uita cu ochi de nebună spre patul ucisei.

Pe urmă ridicând braţele încet, păşi înainte cu privirea nedezlipită de pe figura plină de sânge a moartei.

— Cine este femeia asta? şopti Scharf încet. Ce vrea?

— Mamă! strigă deodată tânăra femeie a cărei figură era de o gălbeneală de spectru. Mamă! eu sunt, Melania!… Am sosit!… Ascultă-mă!… Voiai să m-aştepţi!… Mamă, mamă!… Ah! mama mea!…

Suspinând şi scâncind într-un chip sfâşietor, se aruncă peste cadavrul mamei sale.

Corpul se zbuciuma înfiorător. Aici plângea aici râdea.

Poliţistul şi domnul cu papagali erau foarte adânc impresionaţi.

Dânşii se apropiată de nenorocită şi se încercară s-o facă a-şi ţinea firea.

Sofia îşi luă iute tabla prin ajutorul căreia îşi exprima de obicei gândurile şi scrise iute:

— Femeia asta este Melania, fiica ucisei.

Pe urmă se plecă asupra Melaniei ca s-o consoleze.

Însă fiica doamnei La Bourde leşinase pe cadavrul mamei sale.

Cu mare greutate ea putu să fie readusă în simţiri.

Şi când izbuti să se ţină pe picioare şi dădu din nou cu ochii de cadavru, strigă ridicând pumnii spre cer:

— Ucisă!… Cine a făcut asta? Asupra cui o să cadă răzbunarea?

— La întrebarea asta, zise poliţistul, o să-ţi răspundă în curând poliţia. Nu cred să fie tocmai greu de descoperit pe făptaşi. Există deja câteva indicii care o să se pună pe urmele lor.

— Dar eu pot să înmulţesc acele indicii, zise iute Melania. Eu am fost cea din urmă care am vorbit cu mama. Am fost astă-noapte aici…

— Ai fost aici? exclamă poliţistul interesat în cel mai înalt grad. Pe la ce oră?

Melania se gândi puţin.

— Trebuie să fi fost pe la orele 11.

— Ştia mama dumitale că o să vii?

— Nu, nici nu bănuia măcar.

— Şi cum ai intrat înăuntru?

— Am bătut la uşa prăvăliei şi mama mi-a deschis ridicând oblonul de fier.

— Adu-ţi aminte, reluă poliţistul, după ce-ai intrat în prăvălie, mama dumitale a lăsat imediat oblonul sau uşa a rămas deschisă câteva minute?

Melania răspunse:

— Nu, ştiu bine că oblonul a fost lăsat îndată ce-am intrat.

Poliţistul reluă:

— Ai stat mult la mama dumitale?

— Vreun ceas… Ah! cum era să bănuiesc că rămasul bun ce mi-am luat de la ea era să fie cel din urmă, zise Melania începând din nou să plângă.

Poliţistul aşteptă să se mai liniştească puţin şi întrebă.

— Ţi-a vorbit mama despre o afacere erodată pe care o avusese cu puţin mai înainte?

— Nu, domnule, însă mi-a făcut o comunicare care m-a pus în uimire. Poate că împrejurarea o să fie aşa importantă, încât să poţi scoate din ea dezlegarea enigmei.

Funcţionarul atrase pe Melania la o parte ca să nu audă ceilalţi vorbele ei.

— Mama mea, zise dânsa încet, mi-a făgăduit astă-noapte că de voi veni azi la ea, îmi va da o avere princiară.

— Dar mama dumitale n-avea aşa bani mulţi, zise poliţistul. Fata aceasta mută mi-a spus că-şi ţinea toată averea în lădiţa aia spartă. Şi din confidenţele primite de la stăpâna sa, ştia că averea ei nu era mare.

Melania reluă:

— Şi eu ştiu că mama nu era bogată. Tocmai pentru că ştiam asta, m-au uimit vorbele ei. Dar nu se poate oare ca printr-o împrejurare oarecare să fi dat de bogăţie şi tocmai asta să fi fost pricina omorului?

Poliţistul dădu din cap. Rămase câteva momente gânditor.

În sfârşit, zise:

— Fără îndoială că omorul a avut de mobil furtul. Dacă însă crima

s-a înfăptuit pentru bani mai mulţi sau mai puţini, asta vom afla mai pe urmă. Te rog pentru moment să-mi dai adresa dumitale, fiindcă o să fie nevoie să spui şi altora ceea ce mi-ai spus mie acum.

Această cerere încurcă pe tânăra femeie.

Îi era teamă să nu pună poliţia pe urmele amantului ei.

În sfârşit, cam cu întârziere, spuse numele hotelului la care stătea cu Büller.

Poliţistul băgă de seamă încurcătura Melaniei şi uitându-se la ea cu neîncredere o întrebă:

— Eşti măritată?

Tânăra femeie păli la faţă şi plecă ochii în jos.

Cu voce tremurătoare ea ripostă:

— Nu.

— Atunci citaţiile dumitale au să se facă pe numele La Bourde.

Şi adăugă:

— Asta dacă va fi nevoie să fii chemată la instrucţie.

Lui nu-i scăpase din vedere încurcătura ce produsese prin întrebarea despre măritiş asupra fiicei ucisei.

— Încă o vorbă, zise Melania. Eu nu sunt cunoscută la hotel sub numele de La Bourde. Dacă vrei să fii aşa bun, scrie în citaţie numele de doamna Büller.

Ţinea mereu ochii plecaţi. Nu îndrăznea să privească în ochii lui Scharf în vreme ce era nevoită să mărturisească că trăieşte cu un bărbat în chip nelegitim.

— Bine, zise Scharf punând capăt acestei discuţii chinuitoare pentru amândoi.

În gând însă îşi luase hotărârea să facă cercetări despre existenţa tainică a Melaniei.

Deşi respingea de la sine bănuiala că fiica să fi fost complice la omorul mamei, totuşi credea de folos să cunoască persoanele cu care dânsa avea relaţii. Totodată voia să afle în ce scop anume făcuse mamei sale o vizită pe furiş în noaptea trecută.

*

Ieşind din casa ucisei, inspectorul de poliţie puse doi jandarmi de pază la uşă cu ordinul să nu lase să intre nicio persoană străină.

Pe urmă bătrânul se puse în urmărirea criminalilor.

Îşi zicea că în cazul acesta graba era de absolută importanţă.

Mai târziu mizerabilii făptaşi ar fi fost poate departe de Berlin.

Oarecare semne ce găsise pe locul crimei, îl dăduse convingerea că criminalii erau tâlhari vechi şi experimentaţi care-şi cunoşteau meseria în fond.

Împrejurarea că negustoreasa fusese sfârşită chiar în noaptea zilei în care i se adusese ca amanet un colan furat de la Jonas Bruck după săvârşirea omorului lui Laib, îi dădu credinţa că în amândouă părţile lucraseră aceiaşi mizerabili.

Şi cine aduse negustoresei colanul?

După spunerea chiar a ei şi a mutei, îl adusese o femeie bine îmbrăcată însă cu un semnalment izbitor.

Acea femeie şchiopăta, avea un picior fals.

Poliţistului i se păru atât de grav încât se hotărî să înceapă numaidecât cercetările în partea astea.

Sări într-o birjă.

Comandă birjarului să-l ducă la preşedintele poliţiei.

Acolo stătu un sfert de ceas, apoi urcă din nou în trăsură.

Umblă pe la toţi mecanicii şi bandajiştii din Berlin.

Îi întrebă de numele unei femei care de curând sau mai demult venise să comande un picior artificial.

Toate cercetările astea rămaseră absolut infructuoase.

Orice informaţie i se dădea nu era de natură să-l pună pe o urmă vrednică de luat în seamă.

Se descurajase de felul acesta de urmărire şi era deja gata să renunţe la el, când deodată aflându-se lângă cârciuma „Iepurilor Albi”, zări firma unui mecanic pe care nu-l vizitase încă.

O idee îi trecu prin minte ca un fulger.

— Crima a fost comisă de ucigaşi de meserie, îşi zise dânsul. E cu neputinţă ca aici la Tom că nu se adune criminali. Având unul dintre ei trebuinţă de un picior fals, de ce nu s-ar fi adresat tocmai acestui mecanic a cărui firmă se vede pe fereastra cârciumii.

Opri trăsura înaintea prăvăliei şi intră înăuntru.

Îl primi însăşi stăpânul, un om cărunt care se declară gata să-i răspundă la toate întrebările.

Cum auzi despre ce e vorba, mecanicul exclamă:

— Hai! mi se pare că ai nimerit bine de data asta! Acum două sau

trei săptămâni am făcut un picior fals pentru o femeie care deşi părea vrednică de o mulţime de bănuieli. Totuşi avea haine frumoase aşa cum bărbatul ei avea buzunarele pline de aur.

— Ah! vasăzică femeia era însoţită de un domn!

— Da, răspunse mecanicul. Erau bărbat şi soţie. Dânşii au fost de două ori la mine, o dată când au comandat piciorul, altă dată, după trei zile, când l-au luat.

— Au spus vreun nume? Şi-au dat adresa?

— Nici una, nici alta. Am observat că vorbeau un dialect după care am crezut cu hotărâre că erau evrei.

Poliţistul râse.

Apoi întrebă:

— Poţi să-ţi aduci aminte vreun cuvânt din ăsta care ţi s-a părut evreiesc? Spune-mi numai o vorbă. Asta-mi ajunge spre a şti ce fel de limbă vorbeau ei.

Mecanicul se gândi puţin scărpinându-se după ureche.

— Îmi vine cam greu; răspunse el în sfârşit. Totuşi…

— Sileşte-ţi memoria.

— Ah, iată…

— Spune.

— Când au venit în prăvălie vorbeau că e mai bun un picior de cauciuc decât unul de lemn pentru ca *să nu dea peste Avrum* (a se trăda – în argoul hoţilor).

— Şi asta numeşti dumneata evreieşte? exclamă Scharf râzând. Ei bine, eu îţi spun că această comunicare a dumitale e de cea mai mare importanţă. Ea îmi dovedeşte că femeia care şi-a comandat piciorul de cauciuc face parte dintre criminalii cei mai primejdioşi al Berlinului.

— Nu mă mir, răspunse mecanicul, pentru că prea se uita urât. De altfel, cu dânşii nu m-am tocmit deloc. Cât am cerut atâta mi-au dat. Încă un amănunt. Mi-au plătit numai cu aur.

În combinaţia de fapte pe care poliţistul şi-o făcuse în mintea lui, cele menţionate la urmă de mecanic, se potriveau de minune.

— Poate că bucata de lemn care a servit de picior acelei femei o să-ţi poată servi la ceva, reluă mecanicul. Iată o am aici.

Alergă la un colţ al prăvăliei şi aduse o bucată de lemn înnegrită şi roasă de uz.

— Poftim, adăugă dânsul.

— Pot să te rog încă de un bine? întrebă Scharf.

— Şi de două, domnule. Eu fac poliţiei orice serviciu îmi va cere.

— Ai o grădină aici în dosul casei?

— Da, domnule, dar e mică de tot. Abia pot să pun o masă vara, când e prea cald.

— Şi este acolo o mică cărare aşternută cu nisip?

— Da, da.

— Atunci te rog să mă conduci pentru un minut în grădina dumitale.

Mecanicul îl asculta fără să înţeleagă la ce au să ducă toate astea.

Făcu pe voia poliţistului.

Ajungând în grădină, Scharf îşi puse genunchiul de piciorul de lemn şi începu să meargă cu el pe nisip.

Pe urmă scoţându-şi un carnet, compară urmele cu oarecare notiţe şi desene.

— Sunt întocmai urmele! exclamă dânsul triumfător, întocmai cu acele pe care le-am găsit în grădina contelui Fernau când am fost chemat în urma spargerii… Şi acum pot s-afirm cu siguranţă că pe purtătoarea acestui picior de lemn am văzut o odată faţă-n faţă, în grădina călăului, ducând de mână pe bărbatul său care zicea că-i orb… Ah! ce rău îmi pare acum că cu toate bănuielile pe care le aveam atunci, i-am lăsat ca să plece…

Mulţumi mecanicului pentru preţioasele informaţii şi ieşind din grădină şi din prăvălie porunci birjarului să aştepte pe loc şi apucă pe jos spre cârciuma „Iepurilor Albi”, unde intră.

Bătrânul Tom nu fu puţin mirat văzând pe poliţist intrând la el, la un ceas aşa neobişnuit.

Se gândi numaidecât că vreun muşteriu al său făcuse o nouă bazaconie.

— Însă de la mine, se gândi dânsul, poliţia n-o să mai afle decât ceea ce este de trebuinţă. Nu vreau să-mi stric prietenia cu muşterii mei vechi.

Făcând o mulţime de complimente şi protestând despre devotamentul său, pofti pe poliţist în contuarul său privat, conducându-l prin mijlocul Paradisului. Scharf nu mai fusese pe acolo de când, fără sosirea neaşteptată a călăului, era să-şi piardă viaţa.

— Şi acum, zise grosul Tom după ce închise bine uşa, spune-mi

dacă o să am nepreţuita fericire de a putea să fiu folositor autorităţii în vreun chip oarecare…

— Da, Tom, poţi să fii foarte folositor dându-mi oarecare informaţii cu mâna pe conştiinţă.

Bătrânul şiret îşi puse mâna pe piept şi întorcându-şi cu nevinovăţie ochii în sus exclamă:

— Domnule inspector de poliţie, eu n-am niciun secret pentru autoritate. Din contră, ştii prea bine că o servesc cu credinţă şi că de câteva ori am ajutat-o să prindă pe tâlhari.

— Da, ştiu că o ajuţi să prindă pe aceia al căror ochii nu-ţi plac, de care vrei să te scapi pentru câtva timp, zise Scharf râzând ironic. Cât priveşte însă pe muşterii de la care aştepţi foloase atunci se schimbă treaba. Însă acum nu este vorba despre asta… Crede-mă că dacă-mi vei da nişte răspunsuri exacte la câteva întrebări ce am să-ţi fac, voi stărui să nu ţi se ia învoirea de a ţinea cârciumă.

— Şi fratele meu de-ar fi, domnule poliţist, exclamă Tom, ţi l-aş da pe mână pentru că eu vreau să fiu prieten cu poliţia.

— O să vedem. Deocamdată spune-mi dacă a venit în vremea din urmă prin cârciuma dumitale o femeie grozav de urâtă şi care avea un picior de lemn?…

— Femeia cu piciorul de lemn!... exclamă Tom înainte ca Scharf să fi terminat întrebarea. Desigur!… Ea şi bărbatul ei veneau adesea în Paradis.

— Şi ce meserie aveau atunci, Tom? Unde lucrau?

— De, mi se pare că n-aveau o meserie anumită, dar făceau de toate. Se amestecau oriunde erau bani de câştigat. Nu se dezgustau de nimic… nici chiar de *baia roşie* (baia de sânge), adăugă dânsul zâmbind.

— Şi care este numele adevărat al acestor indivizi? întrebă Scharf.

Tom dădu din umeri.

— Cine intră în Paradis, zise dânsul, îşi lasă totdeauna numele adevărat afară la uşă. Aici dânşii se numeau femeia cu piciorul de lemn şi cantonierul.

— Cantonierul? Avusese dânsul mai înainte funcţia asta?

— Presupun că da, fiindcă de multe ori l-am văzut cu o căciulă cu emblemă, de care poartă cantonierii căilor ferate.

— Şi când au fost dânşii pentru ultima oară la dumneata?

— Ah! e cam mult de-atunci. N-au mai dat pe-aici din seara în care au venit însoţiţi de Piticul. Tot de atunci Piticul a intrat ca în pământ, nu s-a mai văzut.

— Erau prieteni cu Piticul? întrebă Scharf.

Tom dădu din cap.

— Da, răspunse el. Au făcut multe afaceri împreună. Piticul era un iscoditor de frunte, iar cantonierul şi vrednica lui soţie puneau iute în lucrare planurile lui.

— Vasăzică Piticul se apucase iar de tâlhării în vremea din urmă?

— Desigur. El era om al poliţiei, ştiu asta, dar iarăşi ştiu că trăgea poliţia pe sfoară, zise Tom râzând înăbuşit.

— Se poate, zise Scharf. Şi eu am considerat adesea pe Pitic ca pe un spion ticălos. Aşadar, Piticul era împrietenit cu şchioapa şi cu cantonierul. Asta e important… foarte important.

Poliţistul mai adăugase acum o verigă la lanţul de probabilităţi pe care şi le făcuse în mintea lui.

Piticul locuise în casa învecinată cu a lui Jonas Bruck.

De acolo pătrunseseră ucigaşii în pivniţa cu aur, unde uciseseră pe Laib. Cantonierul şi femeia lui erau prietenii şi confidenţii Piticului.

Prin urmare dânşii făptuiseră omorul împreună.

Rămânea acum de aflat cine erau aceşti soţi misterioşi şi dacă părăsiseră Berlinul sau stăteau încă pe teatrul activităţii lor criminale.

Scharf îşi luă ziua bună de la Tom, se urcă în trăsură şi porunci birjarului să-l ducă iar la preşedinţia poliţienească, în piaţa Laptelui.

Intrând în sala prezidentului dădu peste judecătorul de instrucţie care cu puţin mai înainte vizitase, împreună cu procurorul, casa crimei.

Judecătorul, domnul de Holbein, primi pe poliţist cu o politeţe aşa de exagerată, încât nu se putea socoti decât insultătoare.

El avea ciudă pe Scharf din vremea procesului lui Barnov.

Se ştie că poliţistul declarase atunci în contra acuzării procurorului, că Barnov nu e vinovat, că procurorul n-are altă probă contra lui decât denunţarea unui anonim, că omorul fusese făptuit de un ucigaş de meserie.

De Holbein nu putuse ierta niciodată declaraţia asta pe care o considera ca o ofensă ce i se adusese în public.

Furia lui se mări încă atunci când împrejurările dădură dreptate

afirmaţiilor lui Scharf.

Politeţea aleasă cu care Holbein primea acum pe poliţist, făcu pe acesta să stea pe gânduri.

Se petrecuse desigur ceva prin care judecătorul putea să aducă vătămare poliţistului.

— Ei bine, domnule inspector, întrebă Holbein, ai întreprins niscai cercetări pentru aflarea ucigaşilor doamnei La Bourde?

Interpelatul se plecă rece.

— Mi-am dat ceva oboseală, răspunse dânsul. Dar nu uit că în astfel de cazuri nu trebuie să pun bănuială pe un nevinovat.

Judecătorul tresări. Înţepătura era prea tare.

Însă îşi ascunse supărarea printr-un zâmbet răutăcios.

— Trăim în vremuri extraordinare, zise dânsul. Toate merg grozav de iute. Închipuie-ţi, domnule consilier de poliţie, că dumneata cauţi pe ucigaşi şi că noi i-am găsit.

— Asta nu se poate, zise Scharf. Afacerea asta nu-i aşa de simplă.

— Într-adevăr nu era simplă deloc! reluă judecătorul. Soţii criminali erau să ne scape cât p-aci. A trebuit o destoinicie deosebită ca să punem mâna pe dânşii.

Scharf se îngălbeni.

— Aţi prins pe soţii criminali! exclamă el tulburat din cale afară. Dar cum a fost asta cu putinţă? Eu de-abia am putut să găsesc câteva indicii după care să le iau urma.

— Mă mir de ce te emoţionezi atâta, reluă judecătorul zâmbind mereu. Treaba e făcută de-acum. Bărbatul şi femeia se află la loc sigur. Mărturiseşte că te-ai lăsat a fi înşelat de figura graţioasă şi plină de durerea prefăcută a tinerei femei.

— Ce spui dumneata? Femeia urâtă îngrozitor… Are un picior fals.

— N-am observat dacă merge bine sau rău, zise judecătorul cu un glas înţepat.

— Dânşii şi-au mărturisit crima? întrebă Scharf.

— Încă nu, dar am siguranţă că o să-i îmblânzim curând… O să fie un proces foarte zgomotos. Închipuie-ţi, fiica şi amantul ei erau să omoare pe mamă! Dezbaterile au să ţină tot Berlinul într-un suflet.

Poliţistul făcu uimit câţiva paşi îndărăt.

— Fiica! zise el. Ai arestat pe fiica ucisei?

— Negreşit. Pe ea şi pe amantul ei. Îndată ce-am aflat că dânşii au

fost astă-noapte în casa doamnei La Bourde, am înţeles imediat cum stă chestia. De altfel, amantul fetei mai are o mică răfuială cu poliţia. El este un falit fraudulos.

— În privinţa asta n-am nimic de zis, răspunse poliţistul. Însă, pe fiică o cred incapabilă de aşa crimă şi dacă n-a comis ea omorul, cu atât mai puţin amantul ei putea să fie complice.

— Bine, o să vedem, domnule inspector de poliţie, zise judecătorul cu glas urcat, care dintre noi vede mai bine de data asta.

Scharf îşi luă ziua bună, plecându-se uşor.

Atâta aroganţă îl amăra.

Deosebit de asta n-avea vreme de pierdut.

Trebuia să se ţină în grabă de urmele aflate.

Acum mai mult ca oricând, amorul propriu lezat îi comanda să descopere pe adevăraţii criminali.

Se coborî în registratura prezidenţial poliţieneşti.

Ordonă unui amploiat să-i aducă notele cu toate persoanele care în anii din urmă pătimiseră de vreun accident şi fuseseră îngrijite în vreunul dintre spitalele publice ale Berlinului.

Direcţiile tuturor spitalelor, chiar şi ale celor private, sunt îndatorate să trimită poliţiei, la fiecare sfârşit de lună, astfel de însemnări.

Scharf se afundă în citirea unui dosar voluminos pe care i-l adusese un amploiat.

Vreun ceas şi jumătate întoarse mereu la foi.

Deodată privirea i se opri asupra unei ţidule spălăcită cusută în dosar. În acelaşi timp el se trase de ciocul său alb cum făcea totdeauna când era emoţionat.

Găsise ce căuta.

Numele ucigaşilor îi erau de-acum cunoscute.

O rază de bucurie ilumină faţa vrednicului poliţist.

El nu-şi putu stăpâni un zâmbet de ironie, gândindu-se la aerul dispreţuitor ce-l avusese judecătorul când îl anunţase că pusese mâna pe ucigaşi.

Ţidula conţinea aceste rânduri:

„A fost transportată la spitalul regal Henrieta Holz, soţia cantonierului Mathias Holz, care fiind călcată de trenul accelerat ce circula de la Berlin

la Hamburg, a rămas fără un picior.

A stat la spital opt săptămâni şi a fost liberată cu un picior de lemn."

Poliţistul, după ce isprăvi de citit, ridică capul.

El exclamă frecându-şi mâinile de bucurie:

— Ea este! ea este! Acum, continuă el, iute la biroul de adrese. Poate voi izbuti să-i aflu locuinţa, deşi în privinţa asta am puţină speranţă, căci criminalii îşi vor fi schimbat numele.

Se duse repede la biroul de adrese şi răsfoi toate registrele.

Temerea lui i se confirmă.

Nu găsi nicio informaţie care să fi fost de vreun folos.

Însă bătrânul inspector de poliţie nu se descurajă.

Spiritul lui inventiv care nu-l părăsea niciodată, găsise altceva.

Urcă într-o birjă şi fu condus în strada Kloster.

Acolo locuise Piticul lângă Jonas Bruck.

Nu intră în casă.

El începu să întrebe prin vecini despre soţii Holz care trebuiau să fi fost văzuţi adesea când locuiau cu Piticul în casa aceea.

Avea noroc.

Drept în faţa casei unde locuise Piticul, era un negustor de cărbuni care avea un cal şi o cotigă cu care-şi căra marfa pe la muşterii.

Dânsul declară hotărât poliţistului că o femeie care avea un picior fals, îl tocmise să transporte nişte calabalâc, lăzi şi saci.

El dusese toate astea într-o altă mahala a oraşului şi după cererea acelei femei, transportul îl făcuse noaptea, pentru a nu fi supărată de curiozitatea vecinilor, zisese ea.

— Ai recunoaşte casa unde ai lăsat calabalâcul? întrebă poliţistul.

— Da.

— Ai putea să mă duci acolo?

— Cum să nu?… Ştiu bine drumul şi-ţi voi arăta casa, deşi nu-i ştiu numărul. Locuinţă ei e singura cu balcon în partea aceea.

— Bine. Dacă mă duci la acea casă, ai să ai un bacşiş bun de la mine… Ai înţeles?

— Eşti prea bun, domnule inspector de poliţie.

Porniră pe jos.

După o jumătate de ceas negustorul de cărbuni zise:

— Am ajuns.

Poliţistul şi însoţitorul său se opriră înaintea unei case în care acesta din urmă spunea cu hotărâre că adusese lăzile şi sacii.

Poliţistul plăti cu generozitate omului pentru oboseală.

Apoi se postă în faţa casei într-un loc dosnic.

De-acolo îşi aţinti ochii asupra ferestrelor.

Inima îi zvâcnea de emoţie.

Acum avea să afle dacă criminalii se mai aflau în vechiul lor cuib, sau dacă, după obiceiul tuturor tâlharilor, plecaseră să se aşeze în altă mahala sau în alt oraş.

Era nespus de fericit de izbânzile de până în acel moment.

Dacă ar fi mers tot aşa iute, ar ajunge la bunul sfârşit al acelei afaceri în care se băgase cu corp şi suflet.

Deodată îi trecu prin minte un gând trist.

— Ce folos să izbutesc, îşi zise, dacă nu mai am cu cine să împart foloasele silinţelor mele. Am rămas singur. Femeia mea a murit şi copila mea e poate mai rău decât moartă. Fericirea mea adevărată a trecut, s-a distrus. Oh! Hedwiga!…

Îşi întrerupse deodată monologul şi-şi ridică ochii spre casă.

Uşa care dădea în balcon se deschise şi ieşi afară pentru un moment o femeie îngrozitor de urâtă.

Ea se uită cu grijă pe stradă, într-o parte şi-n alta, ca şi cum voia să se convingă de ceva ce-i era necesar spre a se linişti.

Pe urmă se întoarse iute în casă.

În spaţiul de la uşă până la balustrada balconului făcuse câţiva paşi.

Scharf avusese vreme să observe că dânsa şchiopăta.

Avea un picior fals.

— Acum nimic nu mai lipseşte, îşi zise poliţistul, decât ca să trag firele năvodului. Ah! domnule judecător de instrucţie, o să vedem acum care dintre noi doi a pus mâna pe soţii criminali adevăraţi!…

*

Mathias Holz şi vrednica sa consoartă nu bănuiau câtuşi de puţin ce subţiri erau firele care ţineau asupră-le sabia lui Damocles.

Totuşi se simţeau în Berlin într-o incomoditate grozavă.

Pământul li se înfierbântase sub picioare într-un chip nesuferit.

Se pregăteau de plecare.

După obiceiul criminalilor, nu voiau să ducă cu ei niciun bagaj.

Aveau să plece cu ce-aveau pe dânşii, aşa ca să-şi poată schimba hainele într-un alt oraş.

De altfel, dânşii nu-şi părăseau speranţa de a se întoarce în Berlin, după un timp oarecare, când lucrurile se vor fi liniştit.

Speranţa asta şi temerea ca nu cumva căzând în mâinile albaştrilor, să se găsească la dânşii aşa multe lucruri de preţ şi aşa mulţi bani îi hotărâră să îngroape o mare parte din produsul furturilor, într-un loc sigur, unde puseră un semn de recunoaştere.

Întorcându-se acasă, mâncară ceva şi stătură gata de plecare pentru ora două după-amiază când pornea un tren accelerat spre Stettin.

Din oraşul acesta aveau de gând să treacă în Suedia şi să petreacă acolo în linişte şi fericire până se va fi curăţit pământul de sângele ce vărsaseră în Berlin.

Neapărat că prefăcuseră deja în bani tot ce era de prefăcut.

Chemaseră un telal şi-şi vânduseră mobilele, zicând că vor să schimbe clima din cauză de sănătate.

Toate pregătirile erau astfel făcute, când deodată Mathias dădu într-un colţ al camerei peste un motiv de amânare a călătoriei.

Mai era acolo o rămăşiţă din proviziile de vin şi de rachiu.

Nu putea să se despartă aşa iute de priveliştea drăgălaşă ce avea înainte-i. Cu toate îndemnurile contrarii ale nevestei sale, începu să-şi ia adio de la sticle, sărutându-le pe rând.

Începu cu vin negru, trecu la şampanie şi isprăvi cu un rachiu tare care îl făcea să plângă cu lacrimi groase.

— Ai să te târăşti şi ai să mă târăşti şi pe mine în primejdie, îi strigă femeia.

— Ar trebui acum să fim cel puţin la 20 de ceasuri de Berlin.

— Lasă, nevastă, că o să fim, răspunse cantonierul cu limba greoaie. Ia vino de strânge şi tu puţin în braţe sticla asta. Nu sunt gelos, n-ai grijă.

— Mathias, gândeşte-te, fii cuminte. O să petrecem când vom fi la loc sigur în Suedia. Aici putem cădea din minut în minut în labele albaştrilor.

Mathias se sculă clătinându-se.

— Albaştri? zise dânsul. Ce pot să îmi facă? Ce au cu mine? Eu sunt un om liber şi cânt uite aşa…

Începu să cânte.

— Tacă-ţi, fleanca! zise ea cu glas apăsat. Când o să fii legat burduf şi trântit în căruţa temniţei o să-ţi treacă pofta de cântec.

Se apropie de beţiv.

Apucându-l cu degetele-i osoase îi zise în şoaptă:

— Crezi că omorul negustoresc n-o să pună toată poliţia în picioare?

Aceste cuvinte potoliră veselia lui Mathias.

— Ei bine, murmură el, ce vrei să zici?

Şchioapa reluă tot în şoaptă:

— Poate că albaştrii ştiu deja că noi am dat lovitura.

Criminalul se uită la nevasta sa cu nişte ochi spălăciţi şi stupizi.

Apoi zise cu voce coborâtă:

— Tu ai voit! Nu mi-ai dat deloc pace. Mereu mi-ai vorbit de banii şi bijuteriile pe care le-ai văzut în cutia bătrânei. Eu ce ţi-am zis?

— Ce mi-ai zis?

— Aceasta: „Las' să treacă asta, avem destulă *boia roşie* pe cuget!" Hai, spune de nu ţi-am zis, aşa?…

Însă Şchioapa îl întrerupse ridicând din umeri:

— La dracu cu zisul tău. Omorul s-a făcut.

— Desigur că s-a făcut, observă beţivul. Dar n-am lucrat singur.

Şchioapa urmă:

— Oricum nu poţi să astupi gaura din capul negustoresei şi mai puţin încă s-o faci să învie. Poliţia ne caută mai departe.

— Să-i astup gaura din cap? zise beţivul clătinându-se mereu şi râzând tare. Ha, ha! eu zic că dacă i-aş turna puţin vin pe gât, aş face-o să clipească iar din ochi. Ai văzut tu, Hetchen, adăugă dânsul sughiţând, cum întorcea ochii când s-a deşteptat deodată şi ne-a văzut lângă patul ei? Ha, ha, ochii i-au ieşit ca merele de sub pleoape. Atunci i-am dat una ţeapănă în frunte ca să nu ţină conversaţie lungă. Şi pe loc a rămas mută… Ha, ha! mută ca un peşte, ca un şalău ca sos polonez.

Goli un pahar mare de apă plin cu rachiu şi voi să continue discuţia.

Şchioapa nu stătu însă să-l asculte. Aruncă asupră-i o privire plină de furie şi ieşi în balcon ca să se uite pe stradă. Atunci fu văzută de Scharf care stătea ascuns în faţă.

— Aerul e încă carat, zise dânsa întorcându-se în casă. Nu se simte

nicio urmă de copoi. Însă mi se pare aşa nu ştiu cum ca şi când n-am mai avea de stat mult timp aici fără să dăm cu ochii de un albastru.

Se încercă să deştepte pe bărbatul său din somnolenţa ce-l cuprinsese într-un fotoliu unde căzuse, însă toate zguduirile şi toate strigătele îi rămaseră de prisos.

Dânsa urlă:

— Câine ticălos! Te las aici singur dacă nu eşti cu minte.

Fostul cantonier care vorbea cu greu din pricina beţiei, zise:

— Mută ca un peşte. Şterge sângele, Hetchen. Haide…

Nevasta fostului cantonier era parcă turbată de necaz.

Cu ochii veninoşi ea murmură printre dinţi:

— Beţivul o să mă trădeze de data asta. Însă n-am poftă că cad în mâinile călăului Krantz din pricina lui.

Se gândi puţin.

Apoi exclamă:

— Ah! Am găsit un mijloc. Acesta e un leac energic.

Dădu fuga în bucătărie.

Peste câteva clipe se întoarse.

Purta o doniţă mare plină cu apă rece.

Nu stătu deloc la îndoială.

Ridică doniţa sus.

Cu putere turnă apa în capul bărbatului său.

Acesta începu să se zbată ca o găină plouată.

Îşi frecă ochii.

Femeia începu să râdă de figura caraghioasă a beţivului.

Însă iute se schimbă la faţă şi se făcu serioasă.

Apropiindu-se de Mathias dânsa murmură:

— Ţi-a trecut?

El răspunse:

— Mi se pare…

— Scoală-te.

— Nu vezi că sunt aproape înăbuşit?…

Ea îl ajută atunci să se ridice în picioare.

Dânsul îşi schimbă pantalonii şi îmbrăcă paltonul.

Femeia îşi luă de asemenea ce mai avea de luat.

Apoi se uită o ultimă dată prin cameră de jur-împrejur.

După expresia răutăcioasă a feţei ei, un observator ar fi ghicit că ea

plănuia ceva infernal.

Apropiindu-se de bărbatul ei, femeia zise:

— Bătrâne, n-ar fi mai bine să dăm foc cocioabei înainte de a pleca?

Şi dându-i cu cotul, ea continuă:

— Astfel am scăpa de orice grijă şi am călători mai liniştiţi. Lucrurile ce ne rămân aici au să ne trădeze.

Mathias avea, cum ştim, mare încredere în inteligenţa femeii sale.

Dânsul nu stătu nicio secundă la îndoială.

Dădu din cap în semn afirmativ.

Cu o nespusă bucurie făcu dimpreună cu Şchioapa toate pregătirile acestei iluminaţii primejdioase.

Îngrămădiră mobilele la locul potrivit ca să poată arde bine.

În bucătărie era un vas plin cu petrol.

Şchioapa alergă de-l luă.

Trecu din odaie în odaie stropind tot cu gaz.

Nu uită nimic din cele ce puteau arde mai repede.

Scaune, perdele, canapele, covoare fură udate de mâna criminală cu lichidul teribil.

Însoţea operaţia cu câte un blestem.

Într-un minut casa se umpluse de o putoare grozavă de petrol.

Mathias râdea zgomotos.

Cu o voce care n-avea nimic omenesc, zise:

— Frumoasă treabă într-adevăr… Ah! ah! Îmi închipui surpriza telalului când va veni să-şi ia mobilele cumpărate şi plătite şi le găseşte prefăcute în cenuşă. Cum are să i se lungească nasul. Păcat că trebuie să o luăm iute la sănătoasa. Altfel ne-am fi ascuns undeva şi am fi privit artificiile.

Şchioapa deschise uşa camerelor.

Se duse iar în bucătărie să ia o cutie de chibrituri.

Întorcându-se, aruncă un chibrit aprins pe canapeaua din odaia cu balcon.

Fugind cu bărbatul în celelalte camere aruncă în fiecare câte un chibrit unde turnase petrolul.

Focul se întinse cu o repeziciune înspăimântătoare.

Soţii deschiseră uşa coridorului.

Fiindcă focul începea deja să-i încălzească la spate, dânşii se

pregăteau să coboare scara.

Deodată Şchioapa scoase un strigăt înăbuşit.

Fostul cantonier, care nu se ţinea încă bine pe picioare, mergea înainte şovăind.

Femeia îl trase îndărăt de mână.

Mathias se întoarse speriat.

Mizerabila se făcuse galbenă.

Trăsăturile feţei i se strâmbaseră şi mai mult decât erau de obicei.

Întinse mâna arătând în jos pe scară.

Mathias era imbecilizat.

Şchioapa voia să zică ceva, dar nu putea.

I se legase limba.

În sfârşit, putu să bolborosească cu o voce abia inteligibilă:

— Să ne întoarcem îndărăt…

— De ce? întrebă beţivul.

— Albaştrii!… Au ocupat scara… Vai de noi, suntem pierduţi.

Mathias clătină capul cu necredinţă.

— La ce dracu te gândeşti? murmură el. Haidem înainte!

Şi voia să târască şi pe femeie pe scară în jos.

Însă dânsa îl ţinu în loc, apucându-l de amândouă braţele.

Cu un glas în care se descoperea o frică nespusă, ea şopti!

— Dobitocule! I-am auzit vorbind. Dacă ne coborâm jos ne ducem drept în gura lupului. Înţelegi acum?

Bărbatul deschise ochii mari şi se dădu instinctiv îndărăt.

Întrebă:

— Ce e de făcut? Pe unde s-apucăm?

— Hai, vino iute, scara de din dos este încă liberă. Este singurul drum de scăpare ce ne rămâne.

Însă calea spre scara de din dos nu era deloc comod sau fără primejdii. Trebuiau să treacă prin fum, prin flăcările furioase care începuseră a izbucni prin ferestre.

Totuşi, după puţină chibzuire, se hotărâră se treacă mai bine prin flăcări decât printre poliţişti.

De altfel nu mai era vreme de a sta la îndoială.

Dintr-un moment într-altul s-ar fi aflat faţă în faţă cu poliţiştii.

Criminalii ajunseră la bucătărie cu părul pârlit.

Însă mai departe nu putură merge nici de partea asta.

Când deschiseră uşa care dădea spre scara dosnică, văzură prin fum căştile de metal ale câtorva jandarmi.

Acum pentru întâia oară, Şchioapa se văzu lipsită de curajul şi de prezenţa ei de spirit.

Întorcându-se cu Mathias în bucătăria plină de fum, nu se mai putu ţine pe picioare.

Căzu pe o bancă.

Frica era cât p-aci să-i aducă leşin.

Bărbatul său însă, care se trezise de tot, făcea paşi repezi încoace şi încolo prin bucătărie ca o fiară prinsă în colivie.

Dânsul înjura poliţia, pe nevasta sa, se înjura pe sine însuşi, se dădea cu capul de pereţi.

— Canalie! tu m-ai făcut să merg acum la eşafod! răcni dânsul către femeia sa. Tu m-ai scos din calea onorabilă a muncii şi m-ai pus pe drumul criminal. Nu-ţi era nimic de ajuns. Orice vedeai voiai să furi… Însă am să dau toată vina pe tine. Tu m-ai sedus. Am să spun tot poliţiei şi judecătorilor şi au să mă creadă… au să…

Nu isprăvi.

Şchioapa nu-l mai asculta de un moment.

Înăbuşită de fum, căzu jos de pe bancă.

De-abia putu să se ridice din nou.

— Să ieşim! zise dânsa cu glas înecat. Să ieşim de-aici sau ne înăbuşim.

— Să ieşim? întrebă Mathias. Dar pe unde?… Nu-i poliţia de o parte şi de alta?

— Nu face nimic… Ai poftă să ardem aici?

Se auzi deodată o trosnitură grozavă.

— Au spart uşa din faţă, bolborosi femeia. Auzi oamenii pe stradă cum răcnesc?… Vezi aici în curte alţi oameni care aşteaptă să ne coborâm. Ne-am încălzit noi înşine cuptorul în care o să ne frigem.

Mai stătură câteva minute în căldura aceea nesuferită pe urmă şchioapa smuci deodată uşa şi ţipă:

— Nu vreau să ard de vie… Ajutor! Ajutor!

Apoi întorcându-se spre bărbatul ei, îi şopti:

— Fă aşa ca şi cum ne-ar fi surprins focul.

— Foc! strigă ea încă o dată. Foc! Ajutor! Ardem!

Se repezi pe scară în jos împleticindu-se, urmată de Mathias.

Însă nu ajunseseră încă pe la mijlocul scării, când Scharf înconjurat de alţi funcţionari şi de jandarmi, le răsări înainte.

— Staţi! răcni poliţistul către criminali. Mathias Holz cu soţia, vă arestez în numele legii.

— Pe noi?… zise femeia. Şi pentru ce?…

— Pentru mai multe omoruri, incendieri şi tâlhării. Hai, întindeţi mâinile să vă punem brăţări.

Se încinse atunci o luptă pe scara bicisnică.

Fostul cantonier nu voia să se dea prins aşa cu una cu două.

El crezuse că printr-o izbitură neaşteptată o să poată trece printre jandarmi.

Planul îi era foarte prost fiindcă poliţiştii erau pregătiţi pentru aşa ceva.

Înhăţară pe Mathias şi începură să-i care la pumni în cap până îl ameţiră. Pe urmă îl legară zdravăn.

În vremea asta alţi jandarmi făceau aceeaşi treabă cu doamna Holz.

Criminalii fură trântiţi într-o birjă şi duşi la arest.

Când birja pornea, soseau şi pompierii în goană.

Sunetul de foc al trâmbiţei i se păru Şchioapei ca glasul clopotului păcătoşilor.

Ea ştia acum că soarta îi era hotărâtă.

Însă tocmai uşor cu ea n-aveau s-o scoată judecătorii la capăt.

Dânsa avea să tăgăduiască tot, până în ultimul moment, până avea să pună capul pe butucul călăului.

LXXVIII – Mărturisirea

Judecătorul de instrucţie Holbein se plimba supărat încoace şi încolo prin cancelaria sa.

Hapul ce-i procurase încă o dată Scharf era prea amar.

Dânsul nu se mai îndoia acum că adevăraţii criminali erau cei prinşi de poliţist iar nu cei arestaţi după ordinul său.

Făcuse dar încă o greşeală mare în meseria sa.

Ea contribuia împreună cu altele să-i distrugă cu desăvârşire încrederea în sine.

Se auzi deodată o bătaie uşoară în uşă.

— Intră! zise Holbein încurcat şi umilit, căci ştia că cel care vine

este Scharf.

— Am dispus să se aducă aici arestaţii Büller şi soţia lui, zise poliţistul, pentru ca să fie eliberaţi. Să-i chem înăuntru?

— Da, răspunse judecătorul de instrucţie. Însă eu sunt de părere să nu-l eliberez pe Büller. Dânsul are pe conştiinţă un faliment fraudulos şi deşi nu există nicio reclamaţie contra lui, tot cred că e bine să nu-l las din colivie.

— Aş vrea să pun un cuvânt bun pentru dânsul, domnule judecător, zise poliţistul. Cele câteva ore pe care le-a petrecut în închisoare sub bănuiala grozavă de omor, sunt o pedeapsă destul de aspră pentru uşurinţa lui. Sărmanul om! După litera legii, nu suntem datori să-l ţinem arestat, mai cu seamă că, după cum ai spus singur, nu există nicio reclamaţie a vreunei persoane frustrate.

Holbein se chibzui puţin.

Pe urmă mai mult ca să-şi spele cu totul greşeala ce făcuse decât din milă, se hotărî să elibereze soţii arestaţi pe nedrept.

— Cheamă-i înăuntru, zise dânsul.

După câteva clipe Melania şi Büller stăteau înaintea judecătorului.

Închisoarea, oricât de scurtă fusese, îi schimbase pe amândoi într-un chip de plâns.

Melania era galbenă întocmai ca o moartă.

Cu buzele strânse una de alta se uita împrejur ca o hăbăucă.

Ochii lui Büller erau roşii de plâns. Părul negru, împestriţat de fire de argint, îi era zburlit, încâlcit.

— Sunteţi liberi, zise judecătorul de instrucţie în vreme ce citea pe o carte mare. Nevinovăţia dumneavoastră a ieşit la iveală. Nu mai e niciun motiv ca să vă ţin arestaţi. Vă dau drumul.

Melania ţipă o dată de bucurie.

Uitând că se află în faţa unui judecător, a unui poliţist şi a temnicerului, sări de gâtul lui Büller pe care începu să-l sărute cu foc.

— Bine, bine, zise judecătorul pentru care scena aceasta era o imputare mută, puteţi să vă duceţi.

Dânşii ieşiră fără să salute pe nimeni.

— Acum să aducem aici pe adevăraţii ucigaşi, zise judecătorul către poliţist. Vrei să fii atât de bun ca să dai ordine?

— Cred că ar fi bine să iei întâi pe femeie la cercetare.

Şi fără să mai aştepte răspunsul judecătorului, ordonă temnicerului

s-o aducă pe şchioapă.

Trecură câteva minute.

Deodată se auzi în coridor un scandal care făcu pe poliţist să deschidă uşa ca să vadă ce este.

— Ce vreţi cu mine? răcnea şchioapa încercând în zadar să rupă lanţul cu care îi erau legate mâinile. N-am făcut nimic, sunt o femeie cinstită, vreau să fiu liberă, înţelegi?

Temnicerul şi doi jandarmi se sileau s-o ţină în loc.

— Nu-mi spune mie asta, s-o spui judecătorului, răspunse temnicerul. Hai înainte, că dau.

Şi începu din nou să împingă pe şchioapă cu amândouă mâinile şi cu umerii, în vreme ce jandarmii o păzeau cu puştile pe de laturi.

Scharf sări la şchioapă şi apucând-o cu o mână de fier, o împinse în cabinetul judecătorului.

— Dacă mai ţipi, dacă te mai împotriveşti, zise dânsul, am să te-aşez în celula neagră aşa ca să nu poţi face nicio mişcare.

Şchioapa îi aruncă o privire obraznică, plină de ură, dar nu răspunse nimic.

— Apropie-te de masa aceea, reluă poliţistul, şi caută să răspunzi domnului judecător de instrucţie adevărul la tot ce te va întreba.

— Cum te cheamă? o întrebă judecătorul.

— Henrieta Holz, răspunse şchioapa uitându-se cu nişte ochi de lupoaică la întrebător.

— De câţi ani eşti?

— De patruzeci şi doi.

— De câţi ani eşti măritată cu Mathias Holz?

— De 14 ani.

— Eşti acuzată de două omoruri, de incendiere şi de furturi. Te recunoşti vinovată?

Şchioapa râse cu obrăznicie.

— Deloc, răspunse dânsa. Eu şi bărbatul meu suntem cei mai cinstiţi din lumea asta.

— Aşadar, n-ai intrat niciodată în casa lui Jonas Bruck?

— Jonas Bruck? întrebă dânsa prefăcându-se uimită. Cine e omul acesta şi unde locuieşte?

— Bine, ai să-ţi aminteşti atunci de vecinii lui, zise Scharf. Ai locuit cu bărbatul dumitale la Pitic în casa de alături. Nu cunoşti nici pe

Pitic? Poate ai să-mi poţi spune unde se află dânsul acum.

Auzind despre Pitic, la al cărui omor luase şi dânsa parte, şchioapa se sperie grozav.

Iute îşi reluă stăpânirea de sine şi răspunse că nu cunoaşte niciun Pitic şi că niciodată n-a locuit cu aşa om sub unul şi acelaşi acoperiş.

Scharf zâmbi cu mulţumire.

— Ei iată, scumpa mea, prima contrazicere în care o să te încurci, zise dânsul. Eu pot să-ţi aduc douăzeci de oameni care o să-ţi spună în faţă că te-au văzut de o mulţime de ori, pe dumneata şi pe bărbatul dumitale dimpreună cu Piticul la cârciuma „Iepurilor albi”.

— Nu ştiu nimic, zise şchioapa dând din umeri. Dumnezeule, n-am auzit de când sunt de aşa nume. Nu înţeleg ce vreţi de la mine, o femeie nevinovată care mereu a umblat în lume pe căile drepte.

Începu deodată să scâncească şi să plângi cu lacrimi adevărate, pe care ştia să le stoarcă mai cu seamă în ocazia asta atât de escepţională.

— Lasă, nu te mai strâmba femeie, reluă Scharf. Să plângi după ce vei mărturisi tot ce ştii, tot ce ai făcut. Ai să poţi oare să tăgădui că nu dumneata şi bărbatul dumitale aţi ucis pe servitorul evreului în pivniţa casei?

Şchioapa zise din nou:

— Nu ştiu nimic.

— Şi după ce-aţi înfăptuit omorul, reluă judecătorul de instrucţie, aţi luat din pivniţă o mare cantitate de aur, dulapurile din casă le-aţi spart şi aţi furat din ele o mulţime de bijuterii. Una dintre aceste podoabe, un colan de mare preţ, l-aţi dus ieri şi l-aţi amanetat negustoresei La Bourde.

— Nu ştiu nimic, repetă şchioapa, n-am avut niciodată vreo bijuterie.

— Şi n-ai amanetat asta la doamna La Bourde.

Zicând aceste vorbe, judecătorul scoase din sertar o cutiuţă şi deschizând-o, arătă femeii colanul.

— Negustoreasa ţi-a dat 5000 de mărci. Cu ocazia asta i-ai văzut lada de bani şi locul unde o ţinea. Te-ai întors peste noapte cu bărbatul dumitale, aţi ucis femeia şi i-aţi luat tot ce avea. Nu vrei să mărturiseşti nici asta?

— Nu, nu. De o mie de ori nu. Noi suntem nevinovaţi. V-aţi făcut

un blestem arestându-ne. Nu înţeleg nicio vorbă din tot ce-mi spui, niciuna singură.

— Foarte bine. O să vedem acum dacă bărbatul dumitale va zice tot aşa. Poate că el o să fie mai înţelept. Asta o sper chiar în interesul dumitale. Mărturisindu-şi păcatele şi arătând căinţă o să atragă asupră-şi indulgenţa judecătorilor.

Adresându-se temnicerului, zise:

— Temnicer, du pe arestată după perdeaua aceasta.

Apoi întorcându-se din nou către femeie, adăugă:

— Te înştiinţez că-ţi voi pune un căluş în gură îndată ce vei întrerupe interogatorul bărbatului dumitale cu o singură vorbă. Voi spera că nu va fi nevoie de această măgură. În fine, dacă te vei purta bine, te voi proteja pe cât pot.

Temnicerul împinse pe femeie după o perdea care acoperea un colţ al camerei.

Poliţistul dădu atunci unui jandarm ordinul de-a aduce pe bărbatul femeii.

După câteva minute Holz intră.

Dânsul mergea cu capul plecat, era abătut, descurajat.

Scharf se plecă spre judecător şi-i şopti la ureche câteva vorbe.

Acesta din urmă răspunse prin câteva clătinări din cap.

— Mathias Holz, zise el întorcându-se spre fostul cantonier. Înaintea justiţiei eşti dator să spui adevărul şi să răspunzi la toate întrebările ce ţi se vor face. Atunci vei găsi în judecător nu un vrăjmaş, ci un protector care va încerca să-ţi uşureze pedeapsa. Cred că ai să fii înţelept ca şi nevasta dumitale. O să mărturiseşti cum a făcut deja dânsa.

Îndărătul perdelei se auzi un muget care numaidecât încetă ca şi cum ar fi fost înăbuşit de o mână puternică.

Judecătorul continuă ca şi cum n-ar fi auzit nimic:

— Auzi, Mathias Holz, nevasta dumitale a mărturisit tot.

Fostul cantonier simţi că i se urcă tot sângele la cap.

Făcu un pas îndărăt împleticindu-se şi îşi ridică în sus pumnii strânşi.

Apoi exclamă:

— A mărturisit!

Şi râzând ca un turbat, adăugă:

— Ha, ha! iată ce vasăzică şiretlicul femeiesc. Vasăzică a mărturisit. Dacă-i aşa, atunci vreau şi eu…

Deodată fu întrerupt.

— Taci, dobitocule!… strigă muierea de după perdea.

Perdeaua căzu jos, smulsă din tavan şi Şchioapa se repezi cu ochii fulgerători asupra mesei judecătorului.

Acesta din urmă voise să astupe gura femeii.

Însă Şchioapa, ca o fiară, îl muşcase până la sânge.

— Îndărăt, îndărăt, mizerabilo! strigă poliţistul.

Se repezi şi, apucând pe femeie de piept, o izbi de perete.

— Nu mai încerca să influenţezi pe bărbatul dumitale, zise judecătorul, el a mărturisit deja.

— E un nătărău, scrâşni femeia care se lăsă a fi atrasă într-o cursă copilărească. Nu poate să spună nimic, noi nu ştim chiar nimic.

Se întoarse către bărbatul său şi adăugă:

— Nu-i aşa, Mathias, că suntem nevinovaţi?

— Da, da, nevinovaţi, exclamă fostul cantonier.

El, dând cu ochii de privirea nevestei sale, îşi schimbase descurajarea într-o încăpăţânare de neînvins.

— Suntem nevinovaţi, continuă dânsul cu voce tare. Şi cine va spune că am mărturisit ceva, acela minte.

Judecătorul se uită întrebător la poliţist.

În momentul acela nu ştia ce avea de făcut.

— Vreau să mă duc să vorbesc cu omul între patru ochi, îi zise Scharf încet. Sper să ajung la un rezultat bun.

— Da, da, răspunse Holbein pe acelaşi ton.

Atunci poliţistul făcu semn criminalului să vină după el.

Intrară amândoi în camera alăturată şi se închise uşa după ei.

Inspectorul de poliţie începu:

— Mathias Holz, bagă de seamă ce-ţi spun! Acum e momentul ca să depărtezi de la dumneata tot ce-i mai rău. Sunt sigur că de vei stărui în tăgăduială, n-ai să scapi de călău. Vrei oare să-ţi sfârşeşti zilele pe butuc?… Aceasta este cea mai înspăimântătoare moarte. Dacă nu vei fi cuminte, Mathias Holz, dumneata care eşti zdravăn, sănătos, ţi se desparte capul de trup cu securea. E un lucru oribil… Gândeşte-te la asta foarte bine.

Însă Mathias răspunse:

— Sunt nevinovat şi e cu neputinţă să mi se taie capul.

— În ce priveşte nevinovăţia dumitale, au să ţi se aducă destule dovezi.

— Eu aştept fără teamă aceste probe.

Inspectorul de poliţie continuă:

— Dumneata ai ucis pe bătrânul Laib ca şi pe negustoreasă. Ai pus foc locuinţei dumitale pentru a distruge dovezile crimelor ce-ai făcut, ajutat de nevasta dumitale. În afară de asta îţi voi aduce pe bătrânul Tom, cârciumarul de la „Iepurii albi”. Atunci vei vedea… Şi el îţi va spune în faţă că ai fost unul dintre muşterii săi criminali cei mai regulaţi. Acum răspunde-mi, ai să poţi tăgădui toate astea?

Beţivul era aşa de uimit de descoperirile astea, încât nu putu să pronunţe nicio vorbă.

Plecă capul şi se uită nehotărât în pământ.

— E lesne să-ţi închipui, continuă poliţistul că toate faptele astea nu se pot ispăşi decât cu sânge. Fireşte procesul dumitale o să fie scurt. Peste două săptămâni poate au să se reverse zorile în care vei fi scos din temniţă între două garduri de baionete şi vei fi coborât jos în curtea închisorii celulare, plină de o mulţime de oameni curioşi. Vei fi apucat de ajutoarele călăului şi târât la butuc. Acolo ţi se va întinde gâtul. Atunci deodată, va fulgera toporul asupră-ţi şi pe urmă…

Un gemăt înăbuşit, dureros ce scăpă din pieptul omului, tăie vorba inspectorului.

Trupul slăbit de beţie al fostului cantonier pierdu acum şi restul de energie ce mai avea.

Descurajarea morală dădu expresia acestei slăbiciuni.

Mizerabilul se clătină şi căzu pe un scaun.

Poliţistul văzu că biruinţa lui era apropiată.

Trebuia să se folosească îndată de momentul favorabil.

— Însă e un mijloc ca să scapi de pedeapsa cu moartea, Mathias Holz, urmă dânsul iute. Nu-i aşa că ai vrea mai bine să stai zece ani în temniţă decât să pleci capul sub securea călăului?

Criminalul se uită lung şi cu neîncredere la poliţist.

— Mântuirea nu mai este, bolborosi dânsul, când cineva e vinovat cu adevărat.

Poliţistul reluă cu un ton prietenos:

— Ba este, scumpul meu amic, am eu mai multă experienţă în

privinţa asta, crede-mă. Când vei dovedi că ai fost sedus, că ai jucat numai rolul de mână, iar nu de cap la executarea crimelor, sunt sigur că juraţii au să-ţi acorde circumstanţele uşurătoare.

Mathias se ridică cu greutate.

Inspectorul aştepta cu anxietate să vadă efectul vorbelor sale.

Văzu că ochii criminalului străluceau de o speranţă mişelească.

— Da, e întocmai aşa, zise el, am fost sedus. Drăcoaica de nevastă m-a sedus cu ispitele ei. Să fie blestemată! Nu mi-a dat pace deloc până nu m-am învoit la ceea ce voia dânsa să fac. Ăsta-i adevărul. Să moară ea! Să-i taie ei capul, iar nu mie, un biet om sedus care am umblat mai înainte pe căile drepte.

Începu să plângă.

Scharf îşi întoarse capul dezgustat. Nu voia să arate adâncul dispreţ ce-i inspira acea fiinţă mizerabilă.

Dânsul îşi atinsese scopul.

Mărturisirea era făcută. Asta era important.

Însă în momentul acesta îi era de zece ori mai scârbă de mişelia bărbatului, decât de răutatea şi încăpăţânarea femeii, care cel puţin îşi ţinea rolul cu oarecare consecinţă.

Întorcându-se către acuzat, îl întrebă:

— Vrei să-ţi repeţi mărturisirea înaintea judecătorului de instrucţie, Mathias?

— Da, vreau să spun tot, răspunse criminalul cu glas nesigur. Însă cer să se scrie negru pe alb… că am fost sedus… Trebuie să se scrie asta… Altfel nu spun nimic.

Inspectorul adăugă:

— O să se scrie, n-ai grijă. Chiar eu mă însărcinez. Haidem.

Mathias făcu câţiva paşi spre uşă, însă aproape de prag se opri.

Poliţistul se opri şi el privindu-l cu mirare.

Uitându-se către Scharf, zise:

— N-am să pot vorbi în faţă femeii mele. Nu se poate să fie scoasă afară în timpul interogatoriului meu?

— Nu, nu, e nevoie ca ea să stea înăuntru, să audă tot ce ai să spui. Însă, dacă doreşti, ea nu va putea să te vadă. Dar ce dracu, ţi-e frică de o muiere? Fii bărbat tare. Ce are să-ţi facă când suntem şi noi acolo? Hotărăşte-te…

Criminalul se gândi puţin.

Apoi ridicând capul cu hotărâre, exclamă:

— Ei bine, fie şi-aşa. Am să mă feresc numai să mă uit în ochii ei vrăjitori. E în stare să mă omoare numai cu privirea. Eu lucrez pentru mântuirea mea şi nu trebuie să mă gândesc la altceva… Să mergem, domnule inspector, sunt hotărât să vorbesc…

Poliţistul nici nu-i dădu vreme să isprăvească.

Se temea ca nu cumva să-şi schimbe părerea.

Deschise uşa şi trecu cu el în sala judecătorului.

— Omul vrea să mărturisească tot, zise el. El caută mântuire în adevăr.

Nevasta fostului cantonier se uită la bărbatul ei cu nişte ochi de nebună.

Deodată dânsa izbucni într-un râs satanic şi strigă:

— Ha, ha! Mathias, ştii că ţi-a venit o bună idee! Vrei să tragi judecătorii pe sfoară… Bine, bine, spune-le minciunile tale. Au să ştie atunci mai puţin ca mai înainte.

Judecătorul ordonă şchioapei să tacă.

Apoi întorcându-se spre Matei, îl întrebă:

— Mărturiseşti că ai ucis pe servitorul lui Jonas Bruck?

Un oftat fluierător izbucni din pieptul omului.

— Da, eu l-am ucis, răspunse dânsul. Însă femeia mea m-a îndemnat… Ea a voit cu orice preţ.

Înainte ca poliţistul să o poată opri pe şchioapă, dânsa se repezi cu furie asupra bărbatului său şi vru să-l apuce cu dinţii de gât.

Scharf o prinse la vreme şi, izbind-o de perete, îi strigă:

— Cu furia asta te trădezi singură mai mult de cum te trădează bărbatul tău… Ha, stai liniştită acolo. Ba mai bine să te leg de picioare ca să nu te poţi mişca din loc.

Cu o nespusă greutate Scharf legă strâns picioarele şchioapei de la genunchi în sus.

Judecătorul reîncepu atunci interogatoriul.

Însă îndată ce Mathias deschise gura să vorbească, muierea începu să ţipe, să urle ca o smintită.

Gândul îi era să facă atâta zgomot, încât să nu se înţeleagă nimic din spusele bărbatului său.

Scharf luă atunci o batistă, îi făcu un nod mare la mijloc şi repezindu-se la şchioapă, îi puse căluşul în gură şi apoi îi legă mâinile.

— Cum ai ucis pe bătrânul Laib? întrebă apoi judecătorul pe Mathias Holz.

— I-am dat în cap cu un drug de fier… Am intrat în pivniţă pe o gaură din casa Piticului. Evreul stătea aplecat, asupra unui butoi plin cu aur când femeia mi-a strigat: „Dă-i în cap, Mathias”, şi eu am ascultat-o.

— Dar pe negustoreasă? Mărturiseşti c-ai ucis-o şi pe dânsa?

Omul dădu din cap în semn afirmativ.

— Tot după îndemnul nevestei mele, zise dânsul. Destul i-am spus că nu e bine. Toate degeaba.

— Cum ai ucis-o pe negustoreasă? întrebă judecătorul.

— I-am dat în cap cu un topor pe care-l luasem de-acasă din bucătărie. Femeia mea mi l-a pus în mână. Ah! era îngrozitor de văzut cum întorcea ochii şi mă privea. N-am să mai uit eu asta chiar când voi fi bătrân.

— Mărturisirile astea drepte au să-ţi prindă bine, zise Holbein. Să vedem acum dacă şi femeia n-o să se întoarcă la căinţă. Să-i luăm căluşul.

Îndată ce şchioapa fu pusă în stare să-şi mişte limba, începu să strige la bărbatul său:

— Câine beţiv! Ce-ai spus tu aici? Vrei să te pui cu sila pe butucul călăului?

— Aşadar, ai auzit Henrieta Holz; bărbatul dumitale a mărturisit tot.

— Minciuni, calomnii… Are delir în gât şi la limbă.

— Bărbatul dumitale este mult mai cuminte ca dumneata. Te sfătuiesc să-i urmezi exemplul. Mărturiseşte tot ce a fost.

— Nu ştiu nimic, răspunse femeia, şi dacă mi se va tăia capul se va fi comis asupră-mi un omor judiciar.

— Eu aş fi gata să iau răspunderea acestui omor, zise judecătorul. Însă fiindcă nu vrei să spui nimic, ne mulţumim cu atacurile dumitale asupra lui Mathias în vreme ce dânsul vorbea. Şi ele sunt o mărturisire. Acum domnule inspector de poliţie, continuă dânsul adresându-se lui Scharf, cred că putem trimite pe prizonieri în închisoare. Ceea ce am avut de aflat am aflat.

Temnicerul vru să scoată afară pe soţii criminali.

Deodată Mathias zise:

— Aş vrea ca să mai rămân puţin ca să vă fac o descoperire importantă?

— Ce anume?… Spune iute.

Mathias stătea la îndoială.

— Dacă fac poliţiei o descoperire mare, zise dânsul, în sfârşit, dacă o luminez într-o afacere cu care demult îşi bate capul fără să ajungă la vreo ispravă, am să pot căpăta o uşurare de pedeapsă?

— Nu pot să-ţi dau niciun răspuns în privinţa asta, zise judecătorul, până nu voi fi auzi despre ce e vorba. Te vestesc însă, că de vei spune minciuni situaţia ţi se va înrăutăţi în loc să se îmbunătăţească.

— Am să spun lucru adevărat, zise Mathias. O să vă miraţi, domnilor, când îl veţi afla. Ştiţi că de câtva timp umblă foarte mulţi bani falşi de aur în ţară.

Inspectorul deschise ochii mari.

Criminalul continuă:

— Poliţia a dat în brânci căutând pe fabricanţi şi tot nu i a găsit.

Scharf deveni foarte atent.

— Şi dumneata eşti în poziţia să dai informaţii sigure asupra falsificatorilor? întrebă el.

— Da, pot să vă spun numele unui om care este desigur capul falsificatorilor. Când îl veţi avea pe dânsul, o să-i aveţi şi pe ceilalţi.

— Cine este? întrebă inspectorul de poliţie.

— Hai, spune-l! exclamă totodată judecătorul.

— Degeaba nu-l spun, zise Mathias rânjind. Vreau să fiu sigur că am să scap cu câţiva ani de temniţă mai puţin.

— Ai dreptate, dobitocule, strigă deodată Şchioapa. Faci foarte bine să tragi încoace şi pe boierul cel mare. Poate să meargă în temniţă tot aşa de bine ca şi noi. Acesta e singurul lucru bun pe care îl faci azi.

Mathias se sperie auzind vorbele astea ale femeii sale.

El se temea ca nu cumva să spună ea numele şi să-l facă a pierde astfel folosul la care s-aştepta.

Adresându-se judecătorului dânsul continuă:

— Să se pună numai în acte că am adus un mare serviciu poliţiei în descoperirea falsificatorilor de bani. Atunci spun numele marelui falsificator.

— Însă va trebui atunci să dovedeşti că spusele dumitale sunt adevărate, zise Scharf.

— Nu mai rămâne îndoială. Capul falsificatorilor e contele Marco. Dânsul a împrăştiat o mulţime de bani falşi de aur.

Poliţistul tresări:

— Contele Marco! exclamă dânsul.

Oricât de mirat părea în aparenţă, în spiritul său îşi zicea că se putea demult aştepta la aşa lucru din partea contelui.

Poate nu crezuse pe Marco tocmai capabil de crimă, dar îşi zisese că viaţa lui era foarte aventuroasă, că era nevoie să fie supusă la supraveghere.

— Contele Marco e un falsificator de bani, repetă Mathias. Şi dacă noi o să mergem în temniţă, poate să ne însoţească şi dânsul, căci nu e mai bun decât noi.

— Pe ce-ţi bazezi afirmaţiile? întrebă judecătorul. Înţelegi că vorbele dumitale par cam neadevărate.

— Că par ori nu par, prea puţin îmi pasă, zise Mathias care prinsese puţin curaj. Ştiu un lucru, că aurul din pivniţa lui Jonas Bruck era tot dat de contele Marco şi că aurul acesta era tot fals.

Vorbele criminalului începură acum a avea un interes şi mai mare pentru poliţist.

El văzu că Mathias avea dreptate într-un punct.

N-auzise el însuşi din gura contelui că aurul din pivniţă evreului era dat de dânsul?

— Cum ai aflat că aurul e fals? întrebă dânsul.

— Cum să aflu? am făcut probă. Faceţi şi dumneavoastră dacă poftiţi. Trebuie să se afle încă mulţi bani falşi în casa mea dacă pompierii vor fi stins-o.

Judecătorul de instrucţie se întoarse spre un funcţionar criminalist.

Îi ordonă să se ducă numaidecât la casa soţilor Holz.

Acolo să vadă dacă într-adevăr se afla aurul fals.

Pe urmă judecătorul dădu ordin ca arestaţii să fie duşi înapoi în celulele lor.

Mathias nu plecă până nu repetă că trebuie să se scrie în cărţi că el adusese un mare serviciu poliţiei.

Când Holbein rămase singur cu poliţistul, zise:

— Eu nu cred nicio vorbă din toate astea. E un mijloc cunoscut al criminalilor de a acuza pe nevinovaţi ca să se uşureze pe dânşii.

Inspectorul de poliţie comunică judecătorului de instrucţie ce

legătură era între contele Marco şi cămătarul Jonas Bruck ca astfel să poată scoate vreun lucru adevărat din mărturisirea criminalului.

— Să fie cu putinţă una ca asta?… răspunse Holbein. Un om distins şi avut ca contele Marco să comită o aşa faptă gravă? Contele Marco ar putea fi un falsificator, domnule Scharf, dar în cu totul alte împrejurări.

— Noi ca persoane oficiale nu socotim nimic imposibil, răspunse poliţistul, pentru că noi avem ocazie în toate zilele să ne convingem că aşa ceva se poate întâmpla. Eu îl cunosc personal foarte bine pe domnul conte şi ştiu că el poate trăi cinstit. Totuşi, îl cred de un caracter care întruneşte şiretlicul cu răutatea. Şi pe lângă asta mai era în timpul din urmă amestecat într-o afacere ca asta. Să presupunea de exemplu că otrăvitoarea lady Nelson ar fi fost ascunsă la dânsul. Eu am cercetat peste tot locul ca să pot afla ceva şi am observat că contele în împrejurarea aceasta era tot aşa de neastâmpărat şi grăbit ca şi poliţia. Aşa când am făcut o cercetare pentru prima oară în casa contelui în afacerea spargerii casei lui Jonas Bruck, acolo am întâlnit un om, care după înfăţişare părea un recidivist evadat dintr-o puşcărie. La vederea mea omul se retrase înapoi şi contele îmi afirmă mai târziu că m-am înşelat. Însă ce văd ochii mei, dumneavoastră vedeţi, şi eu m-am întrebat mult ce caută în casa contelui un aşa periculos criminal. Căci când contele s-a amestecat cu falsificatorii din Berlin, el trebuie să fi intrat în relaţii şi cu criminalii de alt soi, şi atunci natural că totul e posibil.

— Dacă nu mă înşel, contele se însoară azi, zise judecătorul de instrucţie.

— Nu face nimic, răspunse poliţistul, dacă spusele lui Holz se întăresc în privinţa falsificatorilor de bani, eu nu voi şterge de pe tabla neagră pe contele Marco nici nu voi fi acela care să nu-l ridic de la masa de nuntă şi să nu-l confrunt cu complicii săi.

— Dar gândeşte-te, domnule Scharf, că mareşalul curţii majestăţii sale împăratului este unchiul miresei şi că e foarte probabil ca el să se afle între oaspeţii contelui Marco.

Poliţistul aruncă o privire dispreţuitoare asupra judecătorului de instrucţie.

— Domnul mareşal al curţii nu trebuie să se joace cu noi, trebuie să se supună legilor, replică el. Chiar când el însuşi ar fi bunicul tinerei

femei, el ar fi cel din urmă care ar proteja cu mâna sa pe un aşa mare şarlatan şi călcător al legilor statului.

— Însă…

— Eu ştiu că trebuie să ne supunem cu toţii legii.

LXXIX – Nunta Rosamundei

Ziua nunţii! Zi de soare, zi aurită a vieţii omeneşti, cât de des ai procurat adevărata şi blânda fericire şi, cu toate astea, câte excepţii, câte dureri de asemenea n-ai pregătit tu. Ziua nunţii! Inima fiecărei fete bate mai tare, când acest cuvânt devine fapt, desigur şi frumoasele noastre cititoare sunt cuprinse de un fior dulce, pentru că în această zi trebuie să se gândească sau la trecut sau la viitor.

Acelea pentru care ziua aceasta e o amintire, se întorc cu plăcere cu gândul lor la ea şi zic că odinioară într-o astfel de zi au căpătat ceea ce au dorit. Adevărata fericire înfloreşte numai în căsnicie.

Şi numai din cauza acestei fericiri bate inima tinerei fete în ziua nunţii.

Niciun tablou nu e mai fermecător decât acela al unei căsătorii fericite.

Câtă poezie în aceste două fiinţe care trăiesc una pentru alta!

După primele fierbinţeli de dragoste, vine liniştea durabilă.

Dânsa este bazată pe stima reciprocă care răspândeşte în inima tinerilor soţi o fericire cerească.

Toate merg bine.

Bărbatul se scoală de dimineaţă şi înainte de a pleca la lucru strânge încă o dată în braţe pe tânăra sa femeie.

Îi dă sărutul de dimineaţă şi pleacă cu zâmbetul pe buze.

Bărbatul lucrează cu ardoare şi cu curaj.

Ideea că seara o să se întoarcă în braţele tinerei soţii, îi face lucrul mai uşor şi plăcut.

Femeia rămâne acasă.

Pe când bărbatul poartă grija de a aduce cele necesare casei, ea e continuu preocupată ca să ţină curate şi în bună rânduială toate ale casei.

Dânsa îngrijeşte de menaj şi găteşte bucatele care ştie că sunt pe gustul bărbatului.

Când vine dânsul acasă, la prânz, masa e gata.

Omul n-are vreme, nici nu trebuie să aştepte.

Nevasta, abia vede de departe pe bărbat, pune supa pe masă.

Între râsete şi glume se ia prânzul pe care soţul îl găseşte gustos chiar dacă este frugal.

Din când în când buna menajeră îşi permite de a face bărbatului său câte o surpriză.

Găteşte vreo bucată neobişnuită şi nu prea costisitoare, pe care ştie că va fi bine primită.

Atunci este o mică serbare în familie care strânge mai tare legăturile ce unesc tinerii soţi.

Şi toate astea încep odată cu ziua nunţii.

Mai toţi cei din familiile tinerilor însurăţei sunt stăpâniţi de emoţii, dar de departe cele mai mari emoţii le are tânăra mireasă pentru că ziua nunţii este în mod sigur cea mai importantă zi din viaţa sa.

Ea este copleşită nu numai de importanţa nunţii care reprezintă o adevărată cotitură în viaţa sa, dar în egală măsură şi de faptul că ea este personajul cel mai important şi mai vizibil al unei nunţi. La o nuntă toată atenţia privitorilor este direcţionată spre mireasă, toată lumea vrea să vadă cât de frumoasă sau nu este mireasa, cum arată şi cum se comportă ea.

Din acest ultim motiv emoţiile sunt şi mai puternice în sufletul tinerei mirese, astfel că fiecare fată face tot ce poate pentru a arăta cât mai bine, pentru a fi cât mai frumoasă în ziua nunţii sale.

Tot astfel şi contesa Rosamunda, stăpânită de emoţii, se aranja în faţa oglinzii din camera sa.

Se auziră bătăi uşoare în uşă, dar fiind mult prea preocupată, tânăra contesă nu le auzi.

Bătăile în uşă se repetară din ce în ce mai tare şi într-un final ea le auzi destul de bine… chiar mult prea bine.

Rosamunda sări speriată de la oglindă.

Îşi puse un capot cochet de mătase galbenă, apoi alergă şi deschise.

Fratele său, contele Artur, intră înăuntru.

— Tu eşti, Artur?… exclamă dânsa. Aşa de dimineaţă?

— Iubirea mea de frate m-a adus aici mai de timpuriu, răspunse el.

Mă tem că azi n-o să mai putem vorbi între patru ochi.

— Ai să-mi spui ceva, frate? întrebă fata.

— Am să-ţi pun câteva întrebări la care sper că o să răspunzi cu sinceritate şi eu acea confidenţă ce am încercat totdeauna să-ţi inspir.

— Artur, te-ai îndoit vreodată de mine?

— Oh! niciodată, Rosamunda! Mulţumită sincerităţii şi supunerii tale, scumpa mea, mi-a fost uşor să îndeplinesc datoria mea faţă cu tine.

— Mi-ai fost nu numai un frate, ci şi un tată.

— M-am silit să nu te fac să simţi lipsa părinţilor.

— Când a murit mama, eu eram o copilă mică şi n-am cunoscut atunci pierderea mare ce mă apăsa. Când m-am făcut mai mare, îngrijirile afectuoase cu care m-ai înconjurat, nu mi-au lăsară vreme să mă gândesc la răposata noastră mamă care desigur s-a rugat pentru mine, sus în cer.

— Delicateţa sentimentelor tale, surioară, mi-e sigură garanţie a nobleţei sufletului tău. Ultimele cuvinte ale mamei din patul său de moarte, fură pentru tine, Rosamunda. Când, îngenuncheat lângă pat ea îmi puse mâna pe cap şi mă binecuvântă, mă făcu să jur că-ţi voi ţine loc de tată şi de mamă. Văd azi cu satisfacţie, că ostenelile mele n-au fost zadarnice. De aceea…

Vocea i se înecă în gâtlej. Era foarte emoţionat.

Rosamunda se apropie de dânsul cu grăbire.

Îi apucă o mână şi, uitându-se în ochii lui în care strălucea o lacrimă, ea zise:

— Ce-ai frate?… De ce eşti atât de mişcat?

— Nu e nimic, surioară.

Îşi frecă ochii cu palmele şi reluă cu o voce pe care încercă s-o facă sigură:

— Uite a trecut.

Şi pe buzele lui se ivi un zâmbet care numai vesel nu era.

Însă tânăra fată nu se mulţumi de această aparenţă.

— Frate, zise ea, când în camera mea, am observat pe faţa ta o preocupare neobişnuită şi tocmai eram şi te întreb de pricina acestei preocupări…

Urmă o scurtă tăcere.

Contele se uita în pământ gânditor, iar Rosamunda privea la fratele

ei observând sforţările ce el făcea spre a-şi ascunde emoţia.

În sfârşit ea întrerupse tăcerea.

Cu o voce slabă, abia inteligibilă, murmură:

— Frate!...

Contele Fernau ridică ochii.

— Frate!… repetă ea.

— Rosamunda… ce vrei?…

— Îmi ascunzi ceva…

— Cum s-ar putea dacă am în tine cea mai deplină confidenţă?

— Dar această confidenţă se stinge în ajunul căsătoriei mele.

— Te înşeli.

— Atunci vorbeşte. Spune-mi pentru ce te văd atât de întristat?

— Rosamunda, tu însăşi ai spus că am fost pentru tine un părinte…

— Da, ţi-o repet, tu ai fost pentru mine o familie întreagă.

— Ei bine, surioară, în ajunul căsătoriei unei fiice, tatăl poate să nu fie adânc mişcat? Poate să se despartă el de unica sa copilă fără…

— Oh! frate!…

Şi sora se aruncă în braţele fratelui mai mare.

Lacrimile lor se amestecară.

După ce de potoli emoţia, contele Fernau se desfăcu încet din îmbrăţişarea tinerei fete şi zise:

— Eu, ca bărbat, ar fi trebuit să fiu mai tare.

— Pentru a fi bărbat nu cred că e nevoie a închide în sine sentimentele ce le încearcă o inimă simţitoare.

— Rosamunda, eşti un înger.

— Sunt ceea ce ai vrut să fiu. Dar faci rău că te întristezi, căci nu ne despărţim deloc. Sper că nu mă vei părăsi şi că te voi vedea în toate zilele.

— Dragă surioară, eu nu te voi părăsi desigur; voi veghea ca să fii fericită cum ai fost până aici. Nu pot însă să-ţi ascund că trebuie să te supui viitorului tău soţ, care va căuta un loc aparte pentru a se folosi de fericirea ce aduce omului posesia femeii iubite.

Apoi schimbând tonul, el reluă îndată fără să dea vreme Rosamundei de a răspunde:

— Însă să lăsăm lucrurile viitoare şi să vorbim de prezent.

— Aşadar, ai într-adevăr să-mi spui ceva.

— Da.

— Vorbeai de nişte întrebări pe care ai să mi le adresezi.

— Tocmai pentru asta am venit la tine, surioară.

— Atunci şezi şi vorbeşte.

— E mai bine să ne ducem puţin lângă fereastra asta deschisă. Aerul ăsta de primăvară care vine din grădină, are un miros delicios.

Merseră amândoi la fereastră.

Contele Artur apucă amândouă mâinile fetei.

— Surioară, zise el, apune-mi încă o dată sincer, ca şi cum ai vorbi cu mama noastră: Crezi tu că o să te facă fericită căsătoria asta?

— Da.

— Eşti convinsă?

— Da.

— Dacă nu cumva inima ta simte o altă aplecare…

— Inima mea n-a avut şi nu are decât o singură aplecare, decât un singur amor.

— E încă timp să te retragi dacă vrei, crede-mă.

— Nu.

— Cuvântul definitiv, vorba din urmă nu e încă pronunţată.

— Ba e pronunţată, frate, chiar din ziua în care s-a făcut logodna.

Apoi cu hotărâre reluă:

— Nimic nu m-ar fi făcut să mă dezleg de acel angajament…

— Totuşi…

— Vreau să mă ţin de cuvântul dat, chiar de-aş fi convinsă că alegerea ce am făcut-o e o rătăcire. Tot n-aş fi făcut nimic.

— Sper însă că nu-i acesta cazul, nu-i aşa, Rosamunda?

Contesa îşi clătină capul în semn de tăgăduire.

Figura ei frumoasă deveni foarte serioasă.

Apoi răspunse:

— Nu, Artur, nu-i acesta cazul; pasul pe care-l fac e fructul unei lungi meditaţii. Marco poate fi un om pe care patima îl împinge adesea să comită o nedreptate. Însă inima sa este bravă şi cavalerească. Asta ne-a dovedit-o în atâtea ocazii.

— Dar te-am surprins de câteva ori în aceste zile din urmă, dusă pe gânduri şi melancolică, retrăgându-te în camera ta sau într-un colţ depărtat al grădinii.

— Marea schimbare de obiceiuri la care trebuie să se supună o fată când se mărită, exercită asupra mea un oarecare efect…

— Asta-i tot?

— Da.

— Pot să mă încred în aceste cuvinte?

— Dumnezeu mi-e martor că spun doar adevărul.

Artur ridică ochii spre cer.

Cu un glas solemn şi emoţionat exclamă:

— Ascultă-mă, Dumnezeule! Trimite asupra acestei inocente creaturi binecuvântarea ta.

Tăcură amândoi câteva clipe.

Rosamunda, privind în infinitul albastru al cerului era absorbită în meditaţii.

Contele Fernau o lăsă în prada gândurilor sale.

El nu voia să întrerupă cursul ideilor surorii sale, lăsând-o astfel cu totul liberă în hotărârea ei.

În fine, ca deşteptându-se dintr-un vis, ea îşi întoarse privirea către fratele ei.

El o privi cu un sentiment de imensă dragoste.

Pe urmă zise:

— Rosamunda, ţi-am făgăduit că nu te voi uita niciodată. Însă şi tu trebuie să-mi promiţi că nu mă vei uita pe mine.

Rosamunda apucă mâna lui Artur şi o strânse cu putere între mâinile sale.

Cu un ton afectuos exclamă pe când în ochii se iviră lacrimile:

— Oh! frate!…

Dânsul urmă:

— Să nu uiţi niciodată că ai un frate căruia îi datorezi sinceritate şi încredere. Când vei avea o grijă, când inima îţi va fi apăsată de un necaz, când vei avea o dorinţă pe care soţul tău n-o să ţi-o poată împlini, ai să ştii tu cui ai să te adresezi, nu-i aşa?

— Oh! cât eşti de bun, fratele meu, exclamă Rosamunda.

Dânsa îşi trecu braţele pe după gâtul fratelui el.

— Cât de mult îţi sunt eu ţie datoare pentru bunătatea ta. Cum o să-ţi pot mulţumi? Cum să-ţi probez recunoştinţa mea?

Artur răspunse:

— Dragă Rosamunda, eu nu mi-am făcut decât datoria mea. Despre recunoştinţă n-ai decât un mijloc ca s-o dovedeşti.

— Care?

— Având totdeauna deplină încredere în mine.

El sărută obrazul fraged şi alb al surorii sale, apoi continuă:

— Încă un cuvânt.

— Spune.

— E vorba de afaceri.

— Mi se pare că acum pentru întâia oară ea vine între noi.

— E adevărat. Însă nu te speria, am să fiu scurt. Când bunul nostru tată a închis ochii, ne-a lăsat o avere de aproape un milion şi jumătate de taleri. Eu nu m-am mulţumit, ca mulţi alţii, să întrebuinţez banii în cumpărarea de hârtii sigure de stat. M-am apucat de întreprinderi industriale şi azi averea asta e aproape îndoită.

— Aşa mare a averea noastră?

— Da.

— Ba nu-i.

— Cum?

— Banii pe care i-ai câştigat cu inteligenţa şi hărnicia ta sunt cu desăvârşire ai tăi.

— Glumeşti?

— Nicidecum.

— Atunci nu te înţeleg.

— Aşa cere dreptatea.

— Să mă ferească Dumnezeu! exclamă contele. Tu ai fost asociatul meu anonim, surioară. Azi voi număra contelui Marco zestrea ta de un milion patru sute de mii de taleri. Am ţinut să te înştiinţezi despre asta. Astfel n-ai să crezi vreodată că ai intrat în casa lui Marco fără mijloace.

Artur se ridică râzând, apărându-se de exploziile de mulţumire ale surorii sale.

În momentul acesta intră o cameristă a Rosamundei şi anunţă că venise o damă care cerea să vorbească numaidecât cu domnişoara.

Ea aducea un buchet de nuntă din partea contelui Marco.

— Buchetul de nuntă, exclamă tânăra contesă bătând din palme de bucurie. Pofteşte-o înăuntru, iute, iute!

După câteva minute intră în odaie o femeie foarte frumoasă şi, înclinându-se adânc, întinse fetei un buchet admirabil compus din trandafiri, viorele şi mirt.

— Ce buchet frumos! exclamă mireasa. Ah! Artur, ia priveşte

trandafirii aceştia, ce culoare, ce frăgezime!...

— Aşa i-a poruncit domnul conte, zise florăreasa, căci ea însăşi se recomandase ca atare. Ne-a zis să alegem tot ce-a veni mai frumos. Trandafirii aceştia, domnişoară, au fost culeşi din grădinile regale ale Madridului, iar viorelele au înflorit în valea de la San-Rems.

— Sper însă că mirtul este german, exclamă Rosamunda căci eu, ca o fată germană ce sunt, vreau să am un buchet de nuntă ale cărui flori să fi răsărit pe pământ german. Totuşi, îţi mulţumesc pentru osteneala dumitale doamnă. Ai făcut buchetul cu mare artă. Pot să-ţi fiu de folos la ceva? Mă priveşti într-un chip aşa ciudat!…

— Admir frumuseţea dumitale, doamnă contesă, zise florăreasa. Pe figură îţi stă scris că trebuie să fii fericită.

O emoţie inexplicabilă cuprinse pe femeie pronunţând aceste vorbe.

Dânsa se înclină din nou adânc, îşi lăsă vălul pe faţă şi ieşi iute.

Contele se uită mirat după ea.

Când dispăru, el zise:

— Purtarea acestei florărese mi se pare cam tainică. De altfel, parc-am mai văzut eu această faţă frumoasă, energică şi nu ştiu unde.

Rosamunda adăugă:

— Îţi mărturisesc că privirea acestei femei mi-a făcut rău. Se uita la mine parcă voia să mă străpungă.

Şi uitându-se la flori, continuă:

— Buchetul ăsta nu-mi mai e aşa drag de când l-am primit din mâinile sale.

— Haide, surioară, să nu te laşi să fii învinsă de o impresie copilărească, zise Artur zâmbind.

— Dar…

Fata se întrerupse.

În clipa asta se auzi deodată un cântec de oameni în grădină.

Artur şi Rosamunda se uitară uimiţi pe fereastră.

Văzură mai mulţi lucrători al fabricii contelui Fernau.

Dânşii se adunaseră în tăcere şi intonau un cântec de ocazie în onoarea zilei de nuntă a surorii stăpânului lor pe care îl iubeau ca pe un protector.

După două minute veni un servitor şi anunţă că inspectorul Stubernauch aştepta în grădina de iarnă pe domnul conte şi pe sora domniei sale.

Contele ieşi iute după servitor. Rosamunda se apucă să se îmbrace şi după jumătate de ceas se duse după fratele său.

Stubernauch o felicită din inimă din partea tuturor lucrătorilor pentru ziua ei de nuntă.

Îi ură o fericire netulburată pentru tot cursul vieţii şi-i dădu un buchet de flori, care deşi nu era aşa bogat ca al contelui Marco, fu primit cu o mulţumire mult mai senină.

. . . . . .

Trecem în interesul faptelor şi evenimentelor următoare peste amănuntele pregătirilor de cununie care fură ca oricare altele, cu diferenţa că Artur Fernau ţinuse să desfăşoare un lux neobişnuit.

Toţi membrii înaltei nobilimi berlineze ţinuseră să ia parte la ceremonia căsătoriei unei fete de viţă aşa mare.

Contele Fernau nu mai dovedea cu răspunsurile la felicitări.

În ziua acea fu de o activitate extraordinară.

Însoţi pe soră-sa la biserică, într-un cupeu scânteietor de aur, tras de patru cai albi şi urmat de o mulţime de alte trăsuri.

Ajută el însuşi pe sora sa să se coboare.

Marco se afla deja pe pragul bisericii.

Luă braţul miresei sale şi o conduse astfel spre altar, călcând pe un covor lung de mătase presărat cu flori.

Când Artur, după ce dăduse mai multe ordine, voi să intre şi el în biserică, îi ieşi deodată înainte o fetiţă care-i dădu o scrisoare, rugându-l s-o citească îndată, căci e foarte grabnică.

Artur foarte intrigat rupse plicul. Dădu peste o scrisoare lungă pe care voi s-o pună în buzunar spre a o citi mai târziu, când două nume îi izbiră deodată privirea.

Aceste două nume erau: contele Marco, baronul de Collmar.

Se retrase atunci într-un colţ al vestibulului pridvorului şi citi întreaga scrisoare iscălită de un anonim.

Nu vom putea să spunem impresiile lui; vom spune doar că intrând în biserică era foarte galben.

Cununia se săvârşi după o predică emoţionantă a pastorului, în sunetul orgilor şi a corurilor.

Noii căsătoriţi se întoarseră acasă cu invitaţii şi se puseră la masă.

Şampania curse gârlă ca şi toasturile.

Pe la sfârşitul mesei, William se apropie de stăpânul său şi-i şopti:

— Poliţistul Scharf e jos; vrea numaidecât să vorbească cu dumneata.

Marco se sculă iute şi trecu în altă odaie cu servitorul.

— Scharf? zici c-a venit Scharf? întrebă dânsul cu un glas tremurat. Spune-i că am nuntă, că nu pot să vin, nu înţelegi atâta?

— I-am spus n-ai grijă, dar nu vrea să înţeleagă dânsul. A zis că n-o să te reţină mult.

Contele coborî în cabinetul său de lucru unde se închise cu inspectorul Scharf.

Discuţia între dânşii, înceată la început, vehementă mai pe urmă, dură o jumătate de ceas.

După ce Scharf ieşi, Marco căzu zdrobit pe un fotoliu.

Stătu câtva timp astfel ca în nesimţire.

În starea asta îl găsi Rosamunda.

Dânsa îl căutase prin toate odăile.

Mireasa intră încetişor şi, luându-i capul între mâini, îl întrebă în şoaptă ce are de-i aşa trist şi abătut.

Marco sări în sus.

O spaimă mare i se putea citi în ochi.

Recunoscând-o pe Rosamunda, se mai linişti.

Dânsul îi apucă amândouă mâinile şi le strânse într-ale sale.

— Rosamunda! exclamă dânsul, soţie mea, cât de mult îţi sunt recunoscător pentru interesul ce-mi arăţi. Însă nu-i niciun motiv să te alarmezi. Ai să-mi dai însă voie să lipsesc două ceasuri. Trebuie să fac pregătirile de plecare pentru Drachenburg. Acum e ora şase. La ora opt vin să te iau.

Rosamunda se apucă cu amândouă braţele de gâtul lui.

— La revedere dar, iubite, şopti dânsa. Grăbeşte-te… Să te întorci iute… Te aştept…

Marco îşi lipi buzele de ale tinerei sale soţii, ieşi iute şi coborî scara.

William îl aştepta în vestibul.

— Spune să pună iute caii. Trebuie să mergem acasă.

— Trăsura aşteaptă deja la scară, răspunse ofticosul. M-am gândit că în cazul de faţă o dă fie nevoie de o plecare grabnică şi am spus demult să înhame caii.

— Foarte bine, William, acasă o să-ţi spun care e situaţia.

Servitorul îi aduse mantia şi pălăria.

Se urcară amândoi în trăsură, unul înainte, altul îndărăt şi caii porniră în galopul cel mare.

Intrând în camera sa de lucru, contele căzu sleit pe un scaun cu capul în mâini.

Trecu o bucată bună de vreme până ce păru că se deşteaptă dintr-o somnolenţă dureroasă.

Se duse de sună.

William intră îndată.

— Chiorul e aici? întrebă Marco.

— Da, domnule conte, stă la ordinele dumitale; e în camera lui.

— Atunci cheamă-l iute aici. Trebuie să audă şi dânsul ceea ce am să-ţi spun.

— Să audă şi dânsul? repetă servitorul. Domnule conte, dă-mi voie să-ţi spun că nu trebuie să încredinţezi lui Magistru toate secretele. El e un mare şiret. O să caute să prefacă mai târziu în bani toate tainele pe care va fi el stăpân.

— Ai dreptate William, răspunse contele Marco. Chiorul e necredincios. Faţă de nimeni nu şi-a ţinut cuvântul. Oricum, am nevoie acum de dânsul, trebuie să-i dau o treabă mare, nu pot să mai stau la gânduri.

Se ridică şi puse mâna pe umărul lui William.

— După ce chiorul îmi va face treaba, urmă dânsul încet, voi găsi lesne un mijloc ca să-l amuţesc. Acum du-te şi-l cheamă.

După câteva minute, Chiorul stătea înaintea stăpânului său, alături de William.

Marco mai făcu vreo câţiva paşi prin odaie.

Pe urmă se opri deodată înaintea servitorilor săi.

Părea nehotărât.

Se uită la el cu o privire pătrunzătoare.

Apoi zise:

— A sosit momentul să-mi dovediţi că pot să mă încred în devotamentul vostru. Cunoaşte unul dintre voi pe soţii Holz, care au fost într-o zi aici la mine?

Chiorul răspunse:

— Soţii Holz? îi cunosc eu.

Şi rânjind făcu un gest ca şi cum se bucura de amintirea acestei preţioase cunoştinţe.

Se uită zâmbind la contele Marco şi continuă:

— Sunt o pereche drăgălaşă care n-o să scape de călăul Krantz.

Şi-şi frecă palmele.

— Au să meargă la butuc cât de curând, zise Marco. Ei se află deja în închisoare şi au fost interogaţi de judecătorul de instrucţie. S-a dovedit că au comis mai multe omoruri.

— Ah! sărmanii oameni, exclamă Magistru, n-au avut nici măcar vreme să-şi petreacă grămezile de aur pe care le-aveau.

Pe faţa contelui se iviră semnele unei nespuse uimiri.

Cu voce slabă exclamă:

— Grămezile de aur? Desluşeşte-te!

Chiorul se uită la dânsul fără să înţeleagă de ce stăpânul său se emoţiona atâta.

Acesta din urmă, făcând un pas îndărăt, întrebă:

— Ce ştii tu de aurul lor?

— Ştiu că se păcăliseră, jefuind pe un evreu de aur, ce era tot fals.

— Şi ştii unde e acum aurul acesta? Cunoşti locuinţa soţilor Holz?

— Cum nu, m-aş duce acolo cu ochii legaţi. Ştiu încă unde dânşii au stat mai înainte.

— Da, îmi amintesc şi eu, zise contele, o casă mizerabilă cu patru caturi.

Luând apoi un ton energic, continuă:

— Acum ascultă, iată ce însărcinare îţi dau.

Magistru deveni atentiv.

Marco zise în continuare:

— Să te duci imediat cu William acolo unde ştii că soţii Holz şi-au pus grămezile de aur. O să amestecaţi printre monedele false un mare număr de monede adevărate…

— Păcat de aurul cel bun, suspină evadatul.

Ochii lui scânteiară.

Apoi adăugă:

— Însă înţeleg ce scop are domnul conte.

— Ce vrei să zici prin asta? întrebi Marco bănuitor.

— E nevoie ca ogarii poliţiei să rătăcească, să creadă că Jonas Bruck n-a avut numai aur fals. Ah, asta e un ce foarte glumeţ.

— În ce priveşte scopul meu, el trebuie să-ţi fie cu totul indiferent, replică contele. Tu n-ai decât şi lucrezi, iar nu să cugeti. De vei face tot ce spun, întocmai cum doresc, vei avea o mare răsplată. Ne-am înţeles?

Magistru se înclină uşor şi zise:

— Domnul conte o să fie mulţumit de mine.

— Acum încă ceva.

— Porunceşte!

— După ce veţi fi amestecat bine aurul bun cu cel fals, vă despărţiţi.

— În ce fel?

— Tu, Magistre, te întorci aici acasă. Te cobori în laboratorul din pivniţă şi cu ajutorul lui Anton, iei tot ce-i acolo, retorte, tigăi, cazane, tipare şi te duci în locuinţa de mai înainte a soţilor Holz, unde le vei ascunde într-un loc aşa ca să nu fie tocmai greu de descoperit.

— Am înţeles, rânji Chiorul. Va trebui să stabilesc în fosta locuinţă a şchioapei un mic laborator, însă nu pentru practică, ci numai pentru tragerea pe sfoară a albaştrilor.

Contele nu răspunse nimic la această afirmaţie a Chiorului.

Era mulţumit; avea să fie ascultat.

Însă fără voie îşi aminti de înştiinţarea lui William.

Trebui să recunoască că într-adevăr tâlharul devenea primejdios.

— Aşadar, m-ai înţeles?… întrebă Marco.

— Totul, punct cu punct.

— Şi pot să mă bazez pe tine că ai să execuţi toate întocmai cum vreau?

— Domnul conte se va putea convinge mâine că fosta locuinţă a soţilor Holz o să pară un cuib de falsificatori dintre cei mai dibaci. Mi-am făcut eu deja tot planul pentru împlinirea dorinţei dumitale.

Marco, întorcându-se spre confidentul său, reluă:

— Iar tu, William, ai să faci un lucru mai greu. Să te duci…

Se întrerupse deodată.

Uitându-se către Magistrul care asculta cu atenţie ce mai spunea stăpânul său, contele zise:

— Iar tu, Magistre, poţi să pleci ca să-ţi faci pregătirile.

Chiorul aruncă o privire de ură spre William şi ieşi.

Când contele rămase singur cu ofticosul, reluă:

— William o să-ţi dau însărcinarea care nu e fără primejdii, care cere curaj, şiretenie şi prezenţă de spirit. Şi te ştiu capabil.

— Am să te servesc, domnule conte, cum voi putea mai bine, chiar de-ar trebui să pier. Pentru că şi altfel nu cred să trăiesc mai mult de o jumătate de an.

Contele întinse lui William mâna.

— Am să te răsplătesc bine pentru credinţa ta, zise dânsul. Acum ascultă-mă bine. Timpul se grăbeşte.

Începu atunci între conte şi servitorul său o discuţie în şoaptă care ţinu un ceas.

Când William ieşi din odaie, obrajii îi erau roşii de emoţie.

Treaba ce i-o dăduse stăpânul său, trebuie să fi deşteptat în el îngrijorări serioase.

*

E noapte.

În coridorul închisorii preventive se aflau doi oameni care discutau în şoaptă la lumina unui felinar.

Unul dintre ei purta uniforma funcţionarilor închisorii.

Era însuşi temnicerul.

Avea în mână un smoc mare de chei.

Celălalt era William, servitorul contelui Marco.

— Aşadar, gândeşte-te bine, omule, zicea ofticosul, portofelul acesta pe care-l ţin în mână, conţine trei mii de taleri, în bancnote bune. Ascultă-mă bine. Suma e a dumitale, dacă faci ceea ce-ţi zic.

Temnicerul se uită în pământ nehotărât.

El deja nu mai era tânăr, părul îi încărunţise, pe figura lui erau săpate brazde adânci de grijile cu care avusese să se lupte, din cauza micimii salarului şi a greutăţii familiei.

— Bucuros m-aş învoi, murmură dânsul. Însă trebuie să ştii că-mi pun capul în joc, că am doi băieţi şi trei fete şi până azi mi-am crescut copii în cinste..

— Tocmai pentru că ai aşa mulţi copil, reluă William, tocmai de asta nu ar trebui să stai la îndoială. Iată fiindcă zici că ai trei fete, mai pun cinci sute de taleri. Ai de fiecare fată câte o jumătate de mie. O să poţi să le măriţi lesne. Hai chibzuieşte-te!

Bătrânul temnicer se lupta cu sine însuşi.

Sentimentul datoriei se luase în el la încăierare cu dorinţa de a-şi căpătui fetele.

— Nu se poate, nu se poate, şopti dânsul, neputându-se hotărî de a-şi călca jurământul. Toţi ai mei ar cădea în nenorocire dacă s-ar afla.

— Dar n-o să afle nimeni, reluă ispititorul. Numai noi o să ştim şi înţelege prea bine că amândoi avem motive ca să tăcem.

— Dar dacă vor spune arestaţii?

— N-au să fie crezuţi, te asigur. Aşadar, hotărăşte-te! La o adică, nu-ţi cer ceva aşa grav. Vreau doar să vorbesc cu soţii Holz. Pot să-ţi spun cine sunt şi de ce vreau să le vorbesc.

— Nu vorbi aşa tare, zise temnicerul. Poate să vină inspectorul şi dacă ne-ar găsi aici…

— Ai spune că eu sunt fiul dumitale şi că ţi-am adus o ştire tristă. Însă dă-mi voie să îţi fac cunoscut ce vreau de la arestaţi şi de ce vreau să le vorbesc în secret.

— Nu vreau s-aud nimic, răspunse temnicerul. O făgăduială numai să-mi faci, că n-ai s-ajuţi pe criminali să fugă.

— Despre asta pot să îţi jur. Acum iată banii!.

Întinse temnicerului portofelul care conţinea plata lui Iuda.

Bătrânul îl luă în sfârşit şi-l băgă în buzunar şi uitându-se disperat de jur-împrejur, murmură:

— Ceea ce fac e numai pentru copii mei… Dumnezeule, nu e niciun chip de gândit să dau zestre fetelor din leafa mea de temnicer. Asta e cea dintâi faptă rea pe care o comit de când sunt în funcţiune şi cu ajutorul lui Dumnezeu asta o să fie şi cea din urmă.

Puterea banilor făcu astfel încă o dată un ticălos dintr-un om cinstit.

De altfel, William procedase cu destul tact şi dânsul ar fi fost gata să îndoiască, să întreiască suma dacă temnicerul ar fi cerut.

El se aplauda în sine că scăpase aşa ieftin.

Temnicerul se duse de deschise celula lui Mathias, apoi şopti:

— Aceasta e închisoarea bărbatului. Vorbeşte mai întâi cu dânsul. Pe urmă îţi voi deschide şi celula femeii.

Coborând mai mult vocea, adăugă:

— Însă cu femeia să fii prevăzător, căci dânsa are obicei să ţipe, să înjure, aşa că s-ar auzi din toate caturile.

Uşa se deschise.

William intră la Mathias.

În urma lui temnicerul închise iar uşa şi se retrase.

Confidentul lui Marco se afla acum închis la un loc cu ucigaşul.

El se uită jur-împrejur.

Îi trecu un fior prin vene.

Aerul stricat care se respira acolo îl înăbuşea.

Afară de asta îi făcea o impresie urâtă aspectul mizerabil al celulei.

Stătu câteva clipe în mijlocul celulei fără a se mişca.

Făcu o sforţare asupră-şi pentru a-şi stăpâni emoţia.

Dar amintindu-şi de supunerea ce datora contelui, un sentiment de energie îl făcu să se hotărască.

Slăbiciunea îi trecu ca prin farmec. Făcu câţiva paşi.

În fine, într-un colţ văzu pe prizonier întins pe jos.

Se apropie de el.

Îi puse o mână pe umăr şi zguduindu-l uşor, strigă:

— Mathias!

Prizonierul nu se mişcă.

William strigă din nou cu o voce mai tare:

— Mathias Holz, deşteaptă-te… ridică-te în sus.

Şi-l zgudui cu putere.

Prizonierul sări în picioare, speriat, cu ochii ieşiţi din orbite.

La vederea unui necunoscut, se dădu cu un pas îndărăt.

Ca un nebun începu să strige:

— Ce? Deja de pe-acum? Pentru ce aşa curând? Tu eşti călăul?

Apoi izbucnind într-un râs care numai omenesc nu era, exclamă:

— Ha, ha! Cum poţi să-mi tai gâtul când nici n-am fost judecat? Asta nu se poate!

William voi să-l liniştească, însă criminalul, somnoros cum era, îşi continuă visul de toate ceasurile:

— Am făcut poliţiei un serviciu, i-am dezvăluit pe falsificatorii de bani. Mi s-a făgăduit graţiere. Nu vreau să încap în mâna lui Krantz. Asta nu se face!

William îl apucă de umăr.

Îl zgudui lung.

Cu mare trudă abia putu să-l facă să-şi vină în fire.

— Eu nu sunt călăul, zise dânsul în şoaptă.

Mathias se uită la el cu ochii mari şi zise:

— Nu eşti călăul?!

— Nu, dimpotrivă.

— Cine eşti atunci?

Confidentul lui Marco răspunse:

— Eu n-am venit ca să te omor, ci ca să te scap.

Fostul cantonier se apropie de ciudatul său vizitator.

Îl privi drept în faţă.

Apoi îl târî lângă fereastră prin care intra o lumină slabă.

— Mi se pare că ne-am mai văzut undeva, zise el.

— Da, prietene, ne-am văzut în casa contelui Marco. Din partea lui vin acum să-ţi ofer scăpare. Auzi?

— Scăpare? repetă prizonierul, uitându-se cu neîncredere la William. Scăpare din această gaură blestemată în care mă înăbuş? O! cum n-aş vrea? Dar de ce tocmai domnul conte vrea să ne facă binele acesta? Are desigur vreun motiv.

Criminalul pronunţă vorbele astea cu o oarecare rezervă.

El voia să se asigure dacă contele Marco aflase sau nu de trădarea lui.

— De ce vrea să vă scape domnul conte? zise William. Ei, e foarte simplu: pentru că nu vrea să meargă dimpreună cu voi pe eşafod sau în temniţă.

— Domnul conte cu noi? zise Mathias prefăcându-se înmărmurit.

— Nu mai juca comedie, prietene. Crezi oare că contele n-a aflat deja că voi l-aţi trădat?

Mathias se dădu câţiva paşi îndărăt.

— L-am trădat? exclamă mişelul. Eu pe el?… Ferească Dumnezeu. Femeia mea, poate. Eu nu… Îţi jur.

— Dumneata sau ea, nu mai contează, reluă William.

— Dar cum poate să ştie domnul conte ceea ce eu şi nevasta mea am zis şi am făcut, dacă nici eu nu ştiu ce a răspuns femeia mea judecătorului?

— Cine nu ştie cât de puternic e stăpânul meu? Nimic nu e cu neputinţă pentru el şi dumneata trebuie să ştii asta mai bine decât oricine.

Confidentul lui Marco însoţi aceste cuvinte cu un zâmbet ironic care făcu pe tâlhar să îngheţe de frică.

Totuşi, vrând să afle dacă se întâmplase ceva nou care putea să-l

vatăme întrucâtva, dânsul întrebă:

— Nu te înţeleg, ce vrei să zici prin vorbele astea?

— Vreau să zic că contele Marco, nu numai că ştie ceea ce faci şi tot ceea ce zici, dar că el îţi cunoaşte şi gândul.

Ca toată situaţia periculoasă în care se afla prizonierul, el nu-şi putu stăpâni un râs zgomotos care răsună în încăperea lugubră.

— Ah, ah! asta ar fi un lucru fenomenal şi te rog să-mi dai voie să-l primesc cu oarecare neîncredere…

William îl întrerupse:

— Chestia asta e cu totul stranie scopului vizitei mele şi că pentru a te convinge n-am decât să-ţi aduc aminte că într-o noapte, dumneata şi cu onorabila dumitale femeie voiaţi vă faceţi o vizită contelui Fernau, fără să fiţi anunţaţi şi că cineva v-a tulburat retragerea…

Mathias nu vru să asculte mai mult.

Atunci William conchise:

— Lucrul important este că mâine să retrageţi înaintea judecătorului de instrucţie ceea ce aţi spus. Trebuie să vă deziceţi. Ăsta e preţul scăpării…

— Să ne dezicem?… exclamă Mathias cu ochii holbaţi, să spunem că nu-i adevărat tot ce-am declarat ieri?… Apoi atunci ne ducem mai afund în baltă, nu ne mai poate scăpa nici dracu.

— Situaţia dumneavoastră nu poate să devină mai rea de cum este, răspunse cu mare linişte confidentul contelui Marco. Să nu vă faceţi iluzii niciun moment.

— Judecătorul m-a asigurat că voi scăpa cu doar câţiva ani de închisoare.

William privi cu milă pe prizonier şi zise:

— Vrei să ştii adevărul?

— Spune.

— Să-mi promiţi că nu faci zgomot, ca să nu atragi atenţia personalului închisorii.

— Îţi promit, răspunse Mathias care abia răsufla.

Vizitatorul continuă:

— Sunteţi căzuţi deja în mâna călăului.

Un geamăt înăbuşit ieşi din gura tâlharului.

William continuă:

— Nu mai scăpaţi de el chiar de-aţi denunţa zece alte crime.

Siguranţa cu care pronunţă vorbele astea, uimi şi sperie de tot pe ucigaş. Figura lui se făcu mai galbenă încă de cum era până atunci.

Şovăi.

Bazele începură să-i tremure aşa de tare, încât abia putea vorbi.

— Crezi dumneata una ca asta? bolborosi dânsul.

— Cum să nu cred.

— Eşti sigur?

— Eu nu cer să mă crezi pe mine, reluă ofticosul.

— Ai vreo dovadă? întrebă prizonierul cu voce slabă.

Şi ticălosul tremura şi mai tare.

— Poţi să te convingi singur de cele ce-ţi spun.

William scormoni în buzunarul paltonului şi scoase o scrisoare.

— Iată aici, urmă dânsul, citeşte, prietene. Vei vedea ce-a scris judecătorul de instrucţie Holbein, către călăul Krantz despre dumneata şi femeia dumitale.

Mathias luă hârtia.

Însă nu putu citi.

Vederea îi era întunecată. Literele îi jucau înaintea ochilor.

Nu şi-ar fi venit în fire decât foarte târziu dacă interlocutorul său nu l-ar fi asigurat că putea să scape de orice pedeapsă supunându-se contelui Marco care avea interes să-l scoată din temniţă împreună cu nevasta sa.

Aceste cuvinte dădură puţin curaj lui Mathias.

Aruncă din nou ochii pe hârtie şi cu un glas înecat de spaimă începu să citească:

„Călăului Iuliu Krantz.

Vin a te întreba prin aceasta dacă execuţia unei femei se îndeplineşte în aceleaşi condiţii ca a unui bărbat sau de nu trebuie alt butuc şi pregătiri mai lungi.

Răspunde-mi asemenea dacă eşti în stare să întreprinzi o execuţie dublă. În curând o să se taie aici capetele a doi soţi criminali, în cazul în care M. S. Împăratul va întări sentinţa, ceea ce e mai mult ca sigur.

Bărbatul şi femeia trebuie executaţi în aceeaşi zi cu securea.

Vesteşte-mă dacă poţi să faci treaba singur sau dacă-ţi trebuie ajutorul unui alt călău.

Cu stimă

De Holbein,
Judecător de instrucţie.”

Când criminalul termină de citit rândurile astea, izbucni în suspine şi scânci.

Despre autenticitatea scrisorii nu se putea deloc îndoi fiindcă ea avea sigiliul oficial şi toate celelalte semne ale hârtiei judecătoreşti pe care avusese ocazie să le vadă de atâtea ori în cursul interogatoriilor.

— Acum poţi să te mai îndoieşti, întrebă William, că trădarea dumitale nu ţi-a ajutat la nimic? Prietene, poliţia e mai şireată ca dumneata, te face întâi să te spovedeşti şi pe urmă te aruncă cu atât mai mare mulţumire în braţele călăului, cu cât ai spus mai multe lucruri.

— Eu însă nu vreau să mi se taie capul, exclamă ucigaşul cu o încăpăţânare mişelească, vreau să mai trăiesc.

— Ai să trăieşti dacă vei fi şiret, şopti William. Nu-ţi e de mirare oare că contele a aflat deja de trădarea voastră, că eu, servitorul său, pătrund aici în puterea nopţii ca să vorbesc cu dumneata aşa nesupărat, cu toată paza aspră a soldaţilor? Cine mi-a dat puterea asta? E, contele. El e un om influent. Poate face tot ce-şi pune în gând.

— Ah! dacă contele vrea să ne scape, zise Mathias, o să-i fim recunoscători toată viaţa.

— Cu recunoştinţa dumneavoastră n-are el ce să facă, răspunse William zâmbind. Aici la mijloc e o treabă serioasă. Vrea să vă ajute să fugiţi din temniţă şi din ţară fiindcă aşa îi dictează interesul.

— Să fugim din ţară?… departe?

— Cât se va putea de departe. În America, în Australia dacă poftiţi. Credeţi oare că n-o să fiţi căutaţi pretutindeni aici în ţară şi prin Europa, când culcuşul vi se va găsi gol într-o bună dimineaţă?

Privirea tâmpită a fostului canton îi străluci de bucurie.

— Da, bolborosi dânsul, când vom mai fi odată liberi n-au să ne mai găbuiască aşa lesne. Dar nu, degeaba vorbesc, adăugă dânsul plecând capul, o să fim prinşi îndată pentru că ne lipsesc mijloace de călătorie. N-avem bani deloc. Ne-au luat tot.

— Nu vorbi prostii, omule, zise William. Crezi oare că contele o să v-ajute să fugiţi din temniţă şi pe urmă n-o să vă dea mijloace ca să fugiţi din Europa? N-are el oare tot interesul ca să fiţi în siguranţă? De

aceea, de partea asta să nu te îngrijeşti deloc. O să vi se dea o sumă oarecare de bani ca să treceţi în America spre a începe acolo o nouă viaţă.

Mathias apucă amândouă mâinile servitorului.

— Dumneata eşti mântuitorul nostru, exclamă dânsul. Dracul să mă ia dacă mâine dis-de-dimineaţă n-o să retrag toate prostiile ce am spus despre contele Marco.

— Atâta nu e de ajuns, şopti servitorul lui Marco. Trebuie să vă luaţi asupră-vă toată vinovăţia. Să ziceţi că dumneavoastră sunteţi falsificatorii, că aveţi acasă toate instrumentele trebuitoare. Să spuneţi aşa chiar când vă vor târî spre butuc.

Contele se va ţinea de cuvânt, vă va răpi din mâinile călăului în ultimul moment.

— Ce o s-aşteptăm aşa mult până să putem fugi? întrebă Mathias.

— Dacă fuga dumneavoastră nu se va putea îndeplini prin şiretlic şi dibăcie, răspunse iute William, atunci se va întrebuinţa forţa. Ascultă-mă, Mathias, în închisoarea celulară de la Moabid, unde se fac execuţiile, sunt puţini soldaţi. Contele va dispune de câteva sute de braţe care vă vor răpi în momentul când veţi fi traşi spre butuc şi vă vor scoate pe sus afară la libertate.

— Asta mi-ar plăcea, zise criminalul. Vreun lucru mai bun nici n-avem de făcut dacă e vorba să ne lăsăm în nădejdea contelui.

— Da, da, să vă încredeţi în el, zise William, şi n-o să vă căiţi. De altfel lista crimelor dumneavoastră e aşa plină, încât de se va mai adăuga şi o falsificare de bani, nu înseamnă chiar nimic. Tot la moarte o să fiţi condamnaţi fie veţi fi sau nu falsificatori. La moarte nu puteţi fi condamnaţi decât o dată. Prin urmare nu vă rămâne altceva de făcut decât ca să vă salvaţi prin fugă.

— Aşa-i, exclamă Mathias care încetul cu încetul îşi căpătase sângele rece.

— De aceea nu mai trebuie să stăm de vorbă.

— Ai vorbit deja cu nevasta mea? întrebă fostul cantonier.

— Da.

— Când?

— Înainte de a veni aici, minţi William.

— Ce i-ai zis?

— Ceea ce ţi-am spus dumitale. Însă te asigur că n-am discutat aşa

mult cu ea.

— Adică?

— Dânsa m-a înţeles curând şi în câteva minute am isprăvit afacerea.

— Vasăzică ea se învoieşte?

— Desigur… Ceva mai mult… Ea însăşi mi-a dat nişte idei pe care le-am găsit foarte ingenioase şi lesne de executat.

— Te cred…

— Dânsa e înzestrată cu o viclenie clasică. Cu ea eşti în siguranţă ca într-un butoi de fier.

Mathias observă:

— Femeia e vicleană dar am să fiu şi eu viclean.

— Aceasta e de absolută nevoie, adăugă ofticosul. Cel puţin să fii cu mare băgare de seamă.

— Dacă domnul conte va lucra pentru scăparea mea, el va fi mulţumit de mine, vei vedea.

Apoi schimbând tonul şi luând mâna secretarului contelui Marco, fostul cantonier zise:

— Acum învoiala între noi e făcută, omule.

— Da, răspunse interlocutorul său cu o voce hotărâtă.

Şi strânse cu putere mâna ticălosului.

Acesta din urmă reluă:

— Voi suferi mai bine să mi se rupă carnea cu cleştele decât să spun ceva prost de contele Marco.

— Bine, întări vizitatorul. Aşa şi trebuie…

— Voi striga în gura mare că noi suntem falsificatorii, că noi am fabricat aurul fals cu instrumentele pe care le aveam acasă.

— Bravo! exclamă cu entuziasm William. Tocmai aşa vrea ca să te porţi stăpânul meu.

— Din toată istoria asta, urmă Mathias, contele Marco o să iasă curat ca un înger.

— Dacă-i aşa, puteţi să vă consideraţi ca şi scăpaţi, răspunse ofticosul. Nimeni n-o să se atingă de niciun fir de păr din capul dumneavoastră; e în interesul contelui ca să fiţi liberi.

Prizonierul suspină.

Vizitatorul îl întrebă:

— Ce ai, prietene?

— O! dar până vom respira aerul liber, o să ne plictisim al dracului aici în cuşcă.

— Domnul conte e un bărbat energic, el când îşi pune ceva în gând, îl execută repede.

— Suntem în mâinile lui, n-avem decât să sperăm.

— Speranţa dumneavoastră nu va fi zadarnică, întări confidentul contelui. Mai ai vreo dorinţă care ai vrea să ţi se împlinească? Stăpânul meu mi-a ordonat să fac tot ce e cu putinţă pentru a-ţi face viaţa mai uşoară, pe câtă vreme mai trebuie să staţi închişi.

Pe figura înroşită de beţiv a criminalului trecură semne vădite de o mare lăcomie.

El se gândi câteva clipe, apoi uitându-se la interlocutorul său, zise:

— Ascultă, aici stau într-o uscăciune grozavă. Dacă ai putea să faci aşa ca să am puţin vin, m-aş convinge şi mai mult de prietenia dumitale.

Vizitatorul răspunse:

— Dar asta e foarte lesne.

— Într-adevăr?… exclamă Mathias pe când ochii lui străluceau de bucurie.

— Vinul n-o să-ţi lipsească, lasă-te pe mine. Îţi repet însă că chiar de vei fi cu gâtul pe tăietor, să nu-ţi pese de nimic, contele se va ţine de cuvânt orice s-ar întâmpla.

Indivizii îşi mai scuturară o dată mâinile, pe urmă William ieşi iute din celulă.

Temnicerul îl aştepta afară. El încuie uşa celulei şi conduse pe tainicul vizitator în chilia şchioapei.

William avu şi cu ea o discuţie de un ceas.

Dânsul se temea că o să aibă greutăţi mari de învins cu muierea, însă cu bucurie constată că se înşelase.

Dânsa primi toate propunerile cu cel mai mare entuziasm.

Ca o şireată ce era ştia că de condamnarea la moarte n-o să scape în niciun caz.

Era cu mult mai bine să se apuce de o ramură fie cât de slabă.

— Numai dacă dobitocul meu de bărbat nu mi-ar fi tras cu buretele peste socoteli, zise dânsa. E un mişel de frunte, cum dă cu ochii de judecător, îşi pierde tot cumpătul.

— Din partea asta n-avem a ne teme de nimic, răspunse William.

Bărbatul dumitale e tot aşa de convins ca şi dumneata că scăparea n-o să-i vină decât de la conte, chiar de-ar fi s-aştepte până în ultimul moment, până va fi pus cu gâtul pe butuc.

— Eu nădăjduiesc că contele n-o să ne facă s-aşteptăm până atunci, zise femeia cu amărăciune. Altfel în ultimul moment, când voi vedea că securea călăului se ridică asupră-mi, voi avea vreme să spun tot adevărul despre domnul conte.

— Să nu mergem cu gândul aşa departe, răspunse ofticosul. Trebuie să avem încredere unii în alţii… Altfel nu izbutim cu planul. Ai şi dumneata poate vreo dorinţă ca bărbatul dumitale?

— Ce dorinţă?

— Poate ai nevoie de ceva momentan, răspunse William.

— N-am nevoie de nimic, zise femeia. Vreau numai să scap cât mai curând din colivie. O să număr zilele, ceasurile, minutele până o să mă văd iar liberă.

— N-o să fie mult până atunci, te asigur eu, răspunse confidentul contelui Marco.

Şi luându-şi rămas bun de la şchioapă ieşi iute din celulă.

Izbutise în misiunea sa într-un chip neaşteptat.

Întinse temnicerului mâna.

Acesta îl conjură încă o dată cu lacrimi în ochi să păstreze bine secretul, căci ar fi nenorocit el şi ai lui pentru toată viaţa dacă i s-ar afla faptele din acea noapte.

— Să n-ai nicio grijă în privinţa asta, zise ofticosul.

— Am o familie numeroasă… continuă temnicerul.

Secretarul lui Marco îl întrerupse cu aceste cuvinte:

— Nu înţeleg însă de ce ţi-e teamă, amice.

Interlocutorul său îl privi mirat, apoi zise:

— Cum să nu-mi fie teamă?

— Nu e oare interesul meu să ţin ascunsă vizita mea aici?

— Dar eu aş fi mai rău pedepsit decât dumneata.

— Hai să nu mai vorbim de asta, isprăvi vizitatorul.

— Bine, mă încred în dumneata.

— Înainte de a pleca de-aici, mai am să-ţi cer o mică favoare.

— Vorbeşte, domnule, răspunse temnicerul, şi dacă va fi cu putinţă am să-ţi îndeplinesc dorinţa.

— Nimic mai lesne. Arestatul de-aici are o mare slăbiciune pentru

orice băutură mai de preţ decât apă.

Şi William arătă cu degetul spre celula lui Mathias.

Temnicerul zâmbi.

Apoi zise:

— Ei bine?

— Am să-i trimit din când în când vreo sticlă de vin sau de bere.

— Nu ştiu dacă se poate, o să mă gândesc, răspunse temnicerul. Însă te rog, domnule, când vei mai avea să-mi spui ceva, nu veni aici. Vino acasă la mine.

— Da, da, pentru mine e chiar mai bine, zise William.

Şi luă adresa temnicerului.

Un ceas mai târziu de momentul hotărât de contele Marco, dânsul se întoarse acasă.

În tot timpul lipsei lui, contele stătuse ca pe ţepuşe.

Gândul că William fusese poate arestat în momentul când încercase să cumpere pe temnicer, făcea să-i iasă pe frunte picături de sudoare rece.

Trecuse demult timpul în care dânsul făgăduise Rosamundei să se afle lângă ea.

Oare întârzierea asta în prima zi a căsniciei n-o să-i inspire vreo bănuială?

*

A doua zi judecătorul de Holbein stătea la masa lui de lucru.

Era plecat asupra dosarului soţilor Holz.

Întorcea iute foile.

Procurorul ceruse dosarul ca să-l înainteze curţii cu juraţi.

Mărturisirile criminalilor fiind aşa categorice, nu mai era nevoie de nicio instrucţie.

Pe dinaintea judecătorului se plimba poliţistul Scharf.

El dădea seamă de discuţia pe care o avusese în ajun cu contele Marco.

De Holbein îl asculta zâmbind în chip ironic.

— Ei bine, acum te vei fi convins, zise dânsul când Scharf isprăvise, că bănuielile dumitale contra contelui erau prea pripite. Ai fi putut foarte bine să nu-l deranjezi în ziua nunţii.

— Neapărat, contele spune că nu-i vinovat, răspunse poliţistul. Însă

în întreaga mea carieră de agent poliţienesc n-am dat încă peste niciun criminal care să fi mărturisit dinainte faptele ce i se impută.

— Bine, dumneata însuţi şi singur vei fi răspunzător de prea marele zel ce l-ai arătat în afacerea asta. Nu pot să-ţi ascund că ai să dai peste neplăceri.

— Eu să dau peste neplăceri? Nu mi-am făcut decât datoria.

Judecătorul dădu din umeri cu nepăsare.

— Nu uita, zise dânsul, că contele Marco e acum soţul nepoatei mareşalului împărătesc. Când va veni odată vorba despre cum ai procedat dumneata ieri, n-ai să uiţi desigur să spui că eu am fost contra.

— N-ai nicio grijă. Iau asupră-mi toată răspunderea.

În momentul acesta uşa se deschise şi apăru un aprod cu ştirea că acuzatul Mathias Holz sărea prin celulă, dădea cu pumnii în uşă, strigând şi ţipând să fie numaidecât adus înaintea judecătorului, pentru că avea de spus lucruri importante.

— Să fie adus aici, ordonă judecătorul de Holbein.

Peste câteva minute se ivi Mathias Holz şi înaintă clătinându-se până lângă masa judecătorului unde căzu în genunchi.

— Conştiinţa nu mă lasă să dorm, strigă dânsul plângând, pentru că am făcut o mărturie falsă.

Poliţaiul îl privi uimit.

În acelaşi timp dânsul întâlni privirea triumfătoare a judecătorului.

— O mărturie falsă? întrebă acesta din urmă. Ei bine, e timp încă să dai adevărului onorurile cuvenite, deoarece dosarul nu s-a înaintat încă la parchet.

— Da, da, vreau să spun adevărul, exclamă criminalul. N-am putut să închid ochii astă-noapte. Un glas înspăimântător îmi striga mereu: „Ai mărturisit fals, n-ai să ai deloc milă înaintea judecătorului ceresc…”.

— Şi pe cine ai nedreptăţit aşa grav? întrebă Holbein. Hai, rădică-te şi uşurează-ţi conştiinţa printr-o mărturisire dreaptă.

— Am spus că contele Marco e falsificator, zise criminalul scâncind. Însă am minţit. Asta nu-i adevărat.

— Ce, dânsul e nevinovat? exclamară în acelaşi timp judecătorul şi poliţistul.

— Cu totul nevinovat, răspunse iute Mathias. Am vrut să-l împing

în nenorocire numai din răzbunare.

Pe figura judecătorului se ivi o mare bucurie.

Acum ar fi putut oarecum să se răzbune pe inspector.

Aceasta era o satisfacţie pe care o dorea din toată inima.

Cu un zâmbet ironic se uită la Scharf şi îi zise:

— Ei, domnule inspector de poliţie, ce mai ai de zis acum?

Acesta din urmă se uita în pământ.

Holbein continuă:

— Nu crezi şi dumneata că afacerea ia o întorsătură pe care o prevăzusem deja? Dar în sfârşit, e bine că adevărul iese la iveală.

Poliţistul se îngălbenise şi se înroşise totodată.

Ciudata mărturisire a criminalului îl emoţionase în gradul cel mai înalt.

În mintea sa nu avusese nicio îndoială despre vinovăţia lui Marco şi iată acum, prin dezicerea fostului cantonier, convingerea sa pierdea sprijinul cel mai tare.

Însă deprinderea lui nu era să se lase a fi abătut aşa lesne.

Deodată ridică capul.

Privi pe acuzat din cap până la picioare ca şi cum voia să descopere de ce criminalul îşi schimbase mărturisirea în chip atât de neaşteptat.

Apoi întrebă:

— Pentru ce voiai să te răzbuni? Ce-ţi făcuse contele Marco?

Ucigaşul răspunse:

— Mă dăduse afară din casă când am încercat să scot bani de la el.

— Vasăzică voiai să comiţi asupra contelui un şantaj. Şi cu ce l-ai ameninţat pentru cazul în care nu-ţi va da bani?

Mathias care, din cuvintele adresate de judecător lui Scharf, ghicise rolul ce acesta din urmă jucase până acum împotriva contelui Marco, înţelese că avea de-a face cu un câine bătrân de vânătoare care miroase de departe prada.

Dânsul stătu un moment să se gândească.

— Ei, ce te gândeşti aşa mult? întrebă poliţistul căruia nehotărârea acuzatului îi părea bănuitoare. Vrei să găseşti o nouă minciună?

Însă Mathias, ridicând capul cu mândrie, răspunse răstit:

— Acum nu mai mint. Am ameninţat pe conte că o să scriu logodnicei sale despre afacerile pe care le-a avut cu Jonas Bruck, că a trebuit să se împrumute cu bani de la evreu. Ăsta-i adevărul.

Holbein nu-şi putea stăpâni bucuria ce-i pricinuia victoria lui.

Întorcându-se către inspector, zise ca o voce pe care încercă s-o facă serioasă:

— Vezi, domnule poliţist, cum se încheie lanţul verigă cu verigă?

— Însă dacă nu e contele fabricantul de aur fals, urmă poliţistul fără să bage de seamă cuvintele potrivnicului său, cine e atunci? Hai, vorbeşte iute.

— Eu sunt, răspunse Mathias.

Pe figura lui Scharf se zugrăvi o mare mirare!

— Atâta îndemânare n-aş fi presupus la tine, Mathias Holz, zise el privind drept în ochi pe criminal şi zâmbind ironic. Eu m-aş prinde pe lucru mare că nu ieri ai minţit, ci astăzi. Acum o să văd dacă şi femeia ta o fi avut şi ea astă-noapte remuşcări de conştiinţă.

Dădu ordin să se educă şchioapa.

Poliţistul spera că femeia o să-şi menţină spusele din ziua trecută.

Dar îl aştepta o dezamăgire dintre cele mai amare.

Încremenirea lui fu mare când şchioapa, îndată ce se află înaintea judecătorului, începu şi ea să se deszică cum făcuse bărbatul ei.

Dânsa zise că pe nedrept a dat vina pe contele Marco, că el e un om foarte cinstit, că fabricanţii banilor falşi sunt chiar ei, dânsa şi bărbatul său şi aşa mai departe.

— Eu nu cred nicio vorbă din toate astea, exclamă Scharf. Domnule judecător, nu sunt în stare acum să spun ce s-a petrecut, însă afirm că de ieri şi până azi a fost o înţelegere între aceşti criminali, că numai o făgăduială oarecare îi face să ia asupră-le toată vinovăţia.

— Dacă nu ne credeţi, zise Mathias, pot să vă spun ceva mai mult. Pentru falsificarea banilor avem o mulţime de instrumente. N-aveţi decât să mergeţi în fosta noastră locuinţă şi o să le găsiţi pe toate.

Dădu adresa locuinţei lor de mai înainte.

— Aceasta e casa în care l-am arestat pe chiorul, exclamă Scharf. Am să mă duc imediat acolo, domnule judecător, ca să mă conving dacă afirmaţiile individului acesta sunt adevărate sau nu.

— O să te însoţesc, zise Holbein.

Deşi lui Scharf îl era cu totul neplăcută însoţirea asta, n-avea cum să facă ca s-o refuze.

Mathias şi şchioapa fură duşi în celulele lor.

Funcţionarii se urcară într-o trăsură care-i duse iute la locuinţa mai

veche a soţilor Holz, care precum ştim era în podul unei case.

Aici era o mare necurăţenie şi dezordine.

Toate erau trântite pe duşumea; paturile şi scaunele erau răsturnate.

Însă nu se vedea nimic care să semene a instrumente pentru falsificare de bani.

— Nu cumva vrednicii soţi vor fi minţit? zise judecătorul de instrucţie.

Însă poliţistul arătă o uşă şi zise:

— Cred că acolo o să găsim ceea ce căutăm.

Avea dreptate.

— Când intrară în camera alăturată şi cercetară prin colţuri, dădură deodată peste o mulţime de tigăi, cleşti, retorte şi alte lucruri întrebuinţate de falsificatori.

Judecătorul îşi frecă palmele de bucurie.

— Am dat în sfârşit peste cuibul pe care domnii de la poliţia criminală îl căutau de atâta vreme în zadar.

Scharf tresări, vorbele astea îl atinseseră în amorul său propriu.

Crezu acum de datorie să-şi apere colegii.

— Vrei să iei asupră-ţi tot meritul descoperirii falsificatorilor, domnule judecător? întrebă dânsul.

— Fără-ndoială, răspunse Holbein. Dacă m-aş fi luat după dumneata, aş fi dat în prăpăstii. Nu voiai ieri să arestezi ca falsificator pe unul dintre cei mai însemnaţi membrii al aristocraţiei noastre. Eu singur am împiedecat această absurditate. Nu-mi lua dar în nume de rău dacă voi menţiona împrejurarea asta într-un raport pe care vreau să-l adresez ministrului de justiţie.

Scharf aruncă o privire dispreţuitoare asupra adversarului său.

— Poţi să faci asta, zise, vei fi aprobat de toţi nătărăii… Ce va zice un om de treabă însă, nu mai spun.

Judecătorul se făcu vânăt de necaz.

Cu o voce înecată, zise:

— Domnule, aici ai ajuns la marginea neruşinării care este una dintre numeroasele dumitale calităţi.

Apoi continuă:

— Ai să te căieşti amar că ai îndrăznit să vorbeşti aşa cu mine, superiorul dumitale. Chiar azi am să fac cunoscut şefului poliţiei

îndemânarea dumitale în cercetări, rătăcirea în care te afli mereu, încăpăţânarea cu care susţii nişte păreri ale dumitale ridicole.

— E dat omului să se înşele uneori. Nu zic că am mers totdeauna pe cărarea adevărată. În ce priveşte însă pe contele Marco, orice mi-ai spune, nu sunt deloc convins de nevinovăţia lui. În tot trecutul nepătat de agent poliţienesc, n-am avut niciodată bănuieli aşa tari care să nu se fi adeverit. Experienţa cred că nu e de dispreţuit, domnule judecător.

— Vorbeşti de trecutul nepătat? zise Holbein zâmbind batjocoritor.

Scharf păru că fusese muşcat de un şarpe.

El se îndreptă cu mândrie.

Cu o voce tunătoare zise uitându-se drept în ochii judecătorului de instrucţie care se bucura de supărarea poliţistului:

— Desigur, domnule, niciodată n-am pricinuit serviciului vreun prejudiciu. Conştiinţa mea n-are să-şi impute nimic.

Holbein de astă dată izbucni într-un râs zgomotos.

Scharf se cutremură.

Trebui să-şi aducă aminte că se afla în faţa unui superior spre a nu comite un act violent, care ar fi putut să-l vatăme.

— Domnule, zise el cu glas răguşit, te rog, explică-te.

— Scumpe Scharf, iartă-mă, dar memoria ţi s-a slăbit.

— Cum?!

— Mi se pare că ai uitat când ai pierdut într-un chip neexplicabil Cartea poliţiei, acea operă nepreţuită pentru care un om oarecare ar fi jertfit multe mii de taleri?

Poliţistul se clătină.

Părea că ar fi fost izbit de o mână nevăzută.

— Domnule, exclamă dânsul, vrei să îmi târăşti în noroi onoarea, amintindu-mi de cea mai mare nenorocire ce a căzut peste mine în viaţă.

Îşi apucă părul alb cu amândouă mâinile.

— Cartea! exclamă el cu glas tremurător. Acea nenorocită carte pentru care am suferit atât de mult, de care se leagă soarta nenorocitei mele fiice, sărmana mea Hedwiga, care a dispărut odată cu ea!

Se apropie de judecător cu pumnii strânşi, cu ochii ieşiţi din orbite.

Holbein se trase îndărăt speriat.

— Şi tocmai în rana asta a sufletului meu ţi-ai găsit să-ţi vâri

batjocura veninoasă, zise Scharf. O, dumnezeule, ajută-mă să-mi păstrez deplinătatea minţii, căci amintirea despre ruina vieţii mele m-ar împinge la o faptă de nebun!

Holbein văzu că mersese prea departe.

Voi să se dea îndărăt, însă poliţistul mai spuse:

— Ştiu acum de la dumneata că pierderea cărţii de care, Dumnezeu îmi este martor, nu sunt eu vinovat, a atras asupră-mi bănuieli josnice… Chiar azi mă voi duce la prefectul poliţiei ca să-mi dau demisia şi nu voi reintra în activitate până nu voi fi în stare să-mi arăt nevinovăţia prin dovezi incontestabile.

Se întoarse ca să plece.

Judecătorul simţea oarecare părere de rău că împinsese lucrurile la extremitate.

Vru să-l reţină prin câteva cuvinte blânde.

— Lasă-mă, răspunse Scharf. Totul s-a terminat între noi. Nu pot însă să nu-ţi mulţumesc că mi-ai deschis ochii. Mă măguleam cu gândul că onorabilitatea mea era aşa de sus încât nimeni, mai cu seamă colegii mei, n-ar fi îndrăznit să se îndoiască de ea. Văd că m-am înşelat şi silinţa mea o să fie de-acum să aflu cartea poliţiei. Poate în cercetarea asta voi da şi de o urmă a nenorocitei mele copile…

Porni pe uşă împleticindu-se şi cu capul plecat.

Holbein îl privea din urmă dând din cap şi din umeri.

— Era un încăpăţânat îndrăcit, îşi zise dânsul, voia totdeauna ca numai părerea lui să fie bună. De multe ori mi-a pricinuit necazuri mari. Aş fi vesel dacă nu l-aş mai găsi în calea mea.

Plecă şi dânsul ca să se întoarcă în birou.

În urma lui se produse deodată o mişcare în camera unde erau îngrămădite instrumentele de falsificarea banilor.

După o movilă de lemne ce se afla într-un colţ ieşi deodată la iveală o formă omenească.

Era Magistru.

Începu să râdă şi veni în mijlocul camerei.

— Na, iată că am asistat şi eu la un mic incident juridico-poliţienesc, zise dânsul. Sărmanul poliţist, după ce s-a muncit atâţia ani ca să facă viaţă amară criminalilor, iată-l acum la bătrâneţe silit să-şi lase dregătoria pentru ca să caute o blestemată de carte… Cum dracu i-a zis cărţii? A! da, Cartea poliţiei!… Mii de tunete!.. Mi se pare

că eu ştiu unde se poate găsi cartea asta de mare preţ. O să-mi dau niţică osteneală ca să pun mâna pe ea… Sper, sau mai bine zis, sunt sigur că o să-mi aducă ceva câştig.

Ieşi cu băgare de seamă din casă şi din curte.

Apoi încet se depărtă pe lângă gard.

Dorinţa de a afla cu de-amănuntul scopul ce urmărea contele Marco cu aşezarea tarapanelei în locuinţă soţilor Holz, îl făcuse să vină să se ascundă după grămada de lemne.

N-avea să se teamă de nimic.

Nu putea să fie descoperit pentru că pusese instrumentele la vedere, în colţul de lângă uşă.

Îşi atinsese scopul.

Aflase că Marco era bănuit de falsificare de bani şi că Scharf îi era un duşman de moarte.

— Cartea poliţiei, murmură dânsul, o să trebuiască s-o găsesc. Mi se pare că am zărit eu ceva aşa la bunul şi credinciosul William. În seara asta o să fac o revizie prin locuinţa stăpânului. E adevărat că n-am cheile de la sertare şi dulapuri, sper însă că n-am uitat meşteşugul meu cel vechi de a descuia cele mai grele broaşte cu o bucată de sârmă. Pentru asta e nevoie ca prietenul William să nu fie în casă. Cum să fac eu să-l îndepărtez pentru câteva ceasuri? A! da, am găsit. Mijlocul e minunat.

Începu să meargă iute pe stradă ca şi cum nu voia să întârzie cu o treabă foarte importantă.

Ajunse acasă plin de sudoare şi-l căută pe William.

Îl găsi în camera lui.

— Dumnezeule! exclamă dânsul oftând şi căzând zdrobit pe un scaun. Contele!… stăpânul nostru… e în mare primejdie!… Trebuie să-l scăpăm… Altfel e pierdut.

William se îngălbeni.

Inima lui, atât de credincioasă contelui, zvâcni dureros.

— Ce este? întrebă dânsul. Ai auzit ceva?…

— Am auzit, răspunse chiorul, am auzit tot. M-am ascuns în casa unde am dus astă-noapte uneltele. A venit acolo judecătorul de instrucţie şi poliţistul Scharf şi dânşii vorbeau că au să aresteze mâine pe domnul conte.

— Să-l aresteze?!… exclamă William. Ai auzit bine?

Şi pe figura lui se ivi o anxietate de nedescris.

Chiorul răspunse:

— Am auzit foarte bine. Nu e nicio îndoială.

— Atunci?…

Magistru reluă:

— Trebuie să vestim pe conte ca să fugă. Altfel au să-l aducă legat îndărăt la Berlin.

William exclamă cu grăbire:

— Dacă-i aşa, nu mai e niciun moment de pierdut.

Şi făcând un gest de plecare, continuă:

— Mă duc să trimit imediat un om cu o scrisoare către conte.

Faţa lui Magistru se posomorî.

El zise:

— Scrisoarea asta vrei s-o dai în mâna unui străin?

— De ce nu?

— Te-aş sfătui să nu faci asta, amice. Ar fi ceva foarte primejdios… Gândeşte-te bine. Ar putea fi pierzania contelui, stăpânul nostru.

William se chibzui.

Marco îi spusese că în caz când prezenţa lui va fi necesară în Berlin, să-i trimită printr-un mesager o scrisoare cu aceste cuvinte: „Cerşetorul e aflat.”

Însă acum nu era vorba ca Marco să se întoarcă în Berlin.

Din contra, trebuia să se ducă departe, cât mai departe.

Numai prin fugă el putea să scape de arestare.

William era nehotărât.

Nu ştia ce să facă spre a scăpa pe stăpânul său.

În sfârşit, zise:

— Am să mă duc eu însumi la Drachenburg. Şi ca să ajung mai curând am să mă duc călare. Cu toate astea nu-mi pare bine deloc să las casa singură. Poate că prezenţa mea e mai necesară aici decât oriunde. Totuşi am să plec. Trebuie! Am să gonesc calul chiar de va crăpa în Drachenburg. Am să duc eu însumi contelui vestea cea rea.

Magistru observă:

— Însă gândeşte-te la sănătatea dumitale, William. Ar putea să ţi se întâmple o nenorocire…

Însă credincioasa slugă îl întrerupse:

— Când e vorba de scăparea stăpânului, nu pot să mă gândesc la

ceea ce mi s-ar întâmpla mie în îndeplinirea datoriei.

— Dacă-i aşa, replică Chiorul, drum bun!

Secretarul contelui Marco nu-l mai asculta.

Dânsul întoarse spatele şi ieşi pe uşă afară.

Alergă la grajduri.

Porunci să i se pună şeaua pe cel mai bun cal al contelui.

Magistru îl privi din urmă vesel.

— Ha, ha! exclamă dânsul frecându-şi palmele, i-am tras renghiul. Aleargă băiete, aleargă, eu aici în urmă o să-mi fac treburile.

După un sfert de ceas William se repezea călare afară din curtea palatului şi când ajunse la marginea oraşului începu să croiască calul aşa că acesta alerga iute ca vântul.

Servitorul nu voia să bage de seamă că respiraţia îi devenea tot mai iute că obrajii i se coloraseră de o roşeaţă bolnăvicioasă şi că între buze îi apăruse o spumă amestecată cu sânge.

Ce-i păsa lui de sănătatea, de viaţa sa?

Voia să-şi scape pe iubitul său stăpân, chiar cu preţul vieţii sale.

După patru ceasuri de călătorie nebună se afla lângă pădurea Drachenburg.

Turnurile se vedeau de departe pe deasupra castelului.

Încă un sfert de ceas şi călătoria era terminată, contele avea să fie vestit, scăpat.

Însă tocmai restul acesta de cale era mai afurisit.

Praful mărunt se ridica năbuşitor la cea mai mică atingere şi, pe lângă asta, drumul înconjurând pădurea, era expus razelor arzătoare ale soarelui.

Cu toate astea călăreţul nu-şi pierdea curajul.

El exclamă:

— Înainte!

Şi dădu pinteni calului.

Astfel merse încă câtăva vreme.

Când oboseala era să-l învingă, exclamă din nou:

— Înainte! Suntem aproape de ţinta călătoriei. Încă o goană şi...

Nu putu să isprăvească.

Un val de sânge îi ţâşni pe gură.

Pădurea, castelul, lacul, toate îi dispărură de dinaintea ochilor într-un nor albastru.

Se înăbuşi.

Frâul îi scăpă din mâini.

Calul se oprise. De pe trupul lui sudoarea curgea şiroaie.

Respiraţia-i grea, era aproape să se taie.

William îşi pierduse cu totul cunoştinţa.

Se clătină pe şa şi căzu lin, într-o parte, în şanţul drumului.

Animalul, scăpat de sarcina lui, se depărtă puţin de drum.

Pe urmă, deodată o croi la fugă prin pădure.

Într-o clipă dispăru.

Servitorul căzuse jertfa devotamentului său pentru conte.

*

După scena violentă cu judecătorul de instrucţie, Scharf se dusese acasă.

Se plimbă puţin în sus şi în jos, cu capul în piept.

În cele din urmă se aşeză pe un scaun lângă masa de scris.

Îşi puse coatele pe masă şi-şi rezemă capul de mână.

În această poziţie, bătrânul poliţist stătu o vreme îndelungată.

Dânsul îşi trecu în revistă toată viaţa şi din când în când dădea din cap în semn de descurajare.

În fine, ridică ochii.

Cu o voce plină de adâncă melancolie exclamă:

— Oh! nerecunoştinţa omenească! Ea cade pe zăpada părului meu…

Atunci, ca stăpânit de un sentiment de indignare, luă condeiul cu hotărâre şi zise:

— Da, da, mai bine să isprăvesc odată cu tot! O să-mi dau demisia. Am dreptul la odihnă.

Luă o foaie de hârtie şi începu să scrie.

La început mâna îi cam tremura, dar numaidecât scrierea îi deveni mai clară şi aproape elegantă.

După câteva minute demisia era scrisă.

— Aşa pier toate în lumea asta, murmură dânsul lăsând condeiul din mână. Tot ce-am iubit, ce-am voit să nu pierd niciodată, se duce tot, dispare. Întâi copila, pe urmă nevasta, credincioasa tovarăşă a vieţii mele, acum meseria care tot îmi mai aducea oarecare mângâiere în nenorocire.

Oftă adânc, pe urmă îndoi hârtia, o puse în plic şi o sigilă.

— Da, da, aşa trebuie să fie, altfel e cu neputinţă, reluă dânsul. Pe câtă vreme e o pată pe onoarea mea nu pot să mai stau în slujbă.

Căzu pe gânduri dureroase.

Deodată intră servitoarea şi-i spuse că a venit un domn bătrân, cu barba albă, care voia să-i vorbească.

Înainte ca poliţistul să hotărască dacă trebuia ori nu să primească vizita, un glas sonor exclamă în pragul camerei:

— Nu plec de-aici până nu-mi voi fi terminat afacerea pentru care am venit… Am de plătit o datorie şi de mulţumit.

— Ah! dumneata eşti, domnule de Grimm, zise Scharf surprins. Aşadar, te-ai întors? Sper că ţi-ai atins scopul, l-ai găsit pe prinţ.

Atrase pe bătrân înăuntru şi-l invită să stea pe sofa.

E locul să spunem că Grimm după ce scăpase de la moarte pe lady Nelson, pe malul mării de la Monaco, se întorseseră amândoi în Germania ca să-l caute pe baronul de Collmar, demonul vieţii lor.

Lady izbutise să dobândească o sumă oarecare de bani prin vinderea bijuteriilor sale şi o împărţise cu bătrânul, fostul ei bărbat.

Apoi poliţistul îi zise:

— Povesteşte-mi acum, domnule, ce-ai făcut? Ai descoperit ceva?

Mai apoi zise:

— Însă din figura dumitale mi se pare că descopăr o rază de speranţă care dă ochilor dumitale o strălucire de tinereţe… Spune-mi iute că nu mă înşel în presupunerea mea.

Grimm zâmbi uşor şi răspunse:

— Dumneata eşti un om cu prea multă experienţă pentru a te înşela.

Bucuria fostului ministru făcu bun efect asupra inimii inspectorului de poliţie.

Era ca o rouă pe un câmp ars de soare.

— Aşadar,… zise el.

Grimm îl întrerupse:

— Înainte de toate dă-mi voie să îndeplinesc o datorie.

Scharf, care nu bănuia ce voia să facă interlocutorul său, se uită la dânsul cu mirare.

Întrebă:

— Care datorie?

— Iată!

Scoase un portofel din care luă mai multe bancnote şi le puse pe masă, dinaintea poliţistului.

Acesta din urmă, tot mai mirat, exclamă:

— Ce-i asta?

Fostul bărbat al Cristinei reluă:

— Ia-ţi îndărăt, domnule, suma ce mi-ai împrumutat şi primeşte mulţumirile mele pentru marele bine ce mi-ai făcut.

— Oh, n-ai pentru ce, domnule. Eram oarecum dator să-ţi ajut în cercetările pe care le-ai întreprins.

Însă Grimm adăugă:

— Oricum eu nu pot să nu-ţi fiu recunoscător…

— Lasă, domnule… Să vorbim mai bine de afacerile noastre actuale.

— Bine.

— Ai izbutit ceva? Îţi spun sincer că biruinţa dumitale e o consolare pentru mine.

— Am făcut treabă multă, răspunse fostul ministru. Am găsit o tovarăşă puternică, pe care n-aş fi sperat niciodată să o regăsesc…

— Eşti aşadar pe calea cea bună? întrebă Scharf.

— Oh, da! Închipuie-ţi că prin tovarăşa mea cunosc acum sub care mască se ascunde şarlatanul baron de Collmar.

Poliţistul nu-şi putu stăpâni un gest de uimire şi exclamă:

— Dânsul?!

— Da.

— Vasăzică Collmar trăieşte încă! exclamă Scharf încremenit. Omul care te-a prăvălit în nenorocire, care te-a îngropat într-o noapte în pivniţa unei case de nebuni respiră încă, poţi să-ţi răzbuni asupră-i?

— Da, pot să mă răzbun şi am să mă răzbun, răspunse Grimm cu ochii scânteietori. Am văzut deja pe acel om blestemat, l-am văzut de-aproape, m-a zărit, cred că a tresărit.

Grimm se ridică, puse mâna pe umărul poliţistului şi privindu-l drept în ochi reluă:

— Da, prietene, l-am văzut. Îi merge bine mizerabilului în lumea asta nemernică. Pe când eu trăiam în întuneric, în umezeală, între viermi, dânsul devenea bogat şi om cu vază. A izbutit să întoarcă capul unei fete tinere, nevinovată, răpitoare şi ieri… da ieri, nu mai

departe, ticălosul a dus-o la altar.

— Ce spui!? exclamă poliţistul foarte emoţionat. Baronul de Collmar s-a însurat ieri? Aici în Berlin?… Atunci el este… Doamne, Doamne! luminează-mi mintea… Atunci el nu este altul decât…

— Contele Marco! strigă Grimm cu un ton de nespusă ură.

Pieptul poliţistului zvâcnea ca să se spargă.

— Aşadar, zise dânsul, băgându-şi mâinile în păr, nu m-am înşelat. Contele Marco e un aventurat care s-a introdus în societatea înaltă berlineză sub un nume fals. O! dar acum am să-i smulg eu masca, am să pun eu capăt fericirii ticălosului.

Grimm observa cu bucurie furia poliţistului asupra lui Marco.

— Vasăzică şi dumneata îl urăşti, exclamă dânsul, şi dumneata ai vreo socoteală cu dânsul. Ia spune-mi ce ţi-a făcut?

— Nu-l urăsc, răspunse Scharf, nu mi-a făcut nimic. Însă-l urmăresc în numele legii. Sunt convins că e un mare criminal. E de datoria mea să-l fac nevătămător, chiar dacă n-aş mai putea lucra ca poliţist ca până azi, deoarece sunt hotărât să-mi dau demisia.

— Ei, bine, dacă-i aşa, hai să ne prindem tovarăşi, exclamă Grimm şi întinse poliţistului mâna. Dacă îl vom urmări amândoi, dacă ne vom ajuta unul pe altul, sunt sigur că n-o să ne scape.

Scharf apucă pe Grimm de mână; acesta îl îmbrăţişă şi zise:

— Zici că vrei să te retragi din serviciul poliţiei, domnule inspector? Cu atât mai bine.

— De ce?

— Nemaifiind ocupat în altă parte, vei avea tot timpul ca să aduni elementele pentru doborârea demonului care de atâţia ani împrăştie răul în lume, nu-i aşa?

— Da, da, răspunse Scharf, aşa o să fie.

Grimm reluă:

— Acum te rog să fii aşa de bun să mergi cu mine. De când m-am întors la Berlin n-am mai fost pe la acea căsuţă în care am lăsat pe sărmanul Hillmar, victima doctorului Robin.

— Bietul băiat! oftă inspectorul de poliţie.

Grimm continuă:

— Stau ca pe ghimpi. Vreau să aflu cum îi merge nenorocitului prieten şi dacă s-a întâmplat ceva nou în lipsa mea.

Scharf se învoi cu grăbire.

LXXX – Lumină şi întuneric

Fostul ministru Grimm şi poliţistul Scharf luară o trăsură.

Porunciră birjarului să meargă afară din oraş.

Se duseră la căsuţa mică, pierdută în mijlocul câmpului, unde tata Martin şi Hillmar încă stăteau ca musafiri.

Drumul era lung.

Pentru a scurta vremea, fostul ministrul povesti amănuntele călătoriei sale şi întâlnirea cu Cristina.

Inspectorul îl asculta cu mare interes.

Din când în când întrerupea pe povestitor spre a-i cere desluşiri.

În fine, sosiră la căsuţa mică.

Bătrânul precupeţ, auzind huruitul trăsurii ieşi pe prag.

Dânsul primi pe musafiri cu melancolie, îngrijorat.

Totuşi se bucură din inimă pentru întoarcerea lui Grimm.

Acesta din urmă, vrând să-l înveselească, zise:

— Lipsa noastră s-a terminat de-acum, prieteni. Mulţumită lui Dumnezeu am aici ceva parale. O să facem aşa fel ca Hillmar să redevină sănătos şi voinic.

Tata Martin clătină capul cu tristeţe.

Fostul ministru întrebă speriat:

— Ce-i?

Precupeţul răspunse:

— Tare mă tem, domnule, că vii prea târziu.

Oftând adăugă:

— Sărmanul băiat e pe sfârşite.

— Se poate!

— Haide, vino să-l vezi.

— Haidem.

Însă tata Martin recomandă:

— Te rog să-ţi ţii firea. Nu te speria de înfăţişarea lui.

Dânsul conduse pe amândoi bărbaţii în camera unde zăcea Hillmar.

Grimm văzu atunci că vorbele precupeţului erau fondate.

Vizitatorul fu impresionat dureros.

Îi trebui o mare stăpânire asupră-şi ca să nu izbucnească în plâns.

Bolnavul stătea lungit aproape de marginea patului.

Tânărul doctor era îmbrăcat cu hainele de noapte.

Figura lui atât de frumoasă şi fragedă odinioară, semăna cu a unui om bătrân.

Ochii îi erau duşi în fundul capului, privirea-i mereu rătăcită era stinsă de tot.

Buzele îi tremurau necontenit, pronunţând în şoaptă acelaşi cuvânt:

— Olga! Olga!

— Acesta e singurul gând care-l stăpâneşte, zise tata Martin abătut. Numai la ea se gândeşte, la Olga lui pe care o iubeşte şi care a dispărut. Cine ştie dacă dânsa mai trăieşte sau dacă a voit numai să scape de mizeria noastră, fugind şi ascunzându-se în vreo parte.

Precupeţul pronunţă vorbele astea cu o mare amărăciune.

Grimm însă luă iute apărarea Olgăi.

— Nu, tată Martin, zise dânsul, nu e aşa, nu poate fi aşa. Dacă Olga n-a mai venit pe aici, pricina trebuie să fie că e moartă sau că se supune unei voinţe mai tari decât a ei, care o opreşte de a ne da ştiri despre dânsa. Dar uite, ce vrea să facă oare Hillmar?…

Bolnavul se dădu jos din pat, făcu câţiva paşi prin cameră şi oprindu-se deodată, deschise braţele şi exclamă cu glas plângător:

— Vino, Olga, vino!

— Cât de mult o doreşte, şopti Grimm către poliţist. Sunt sigur că dacă dânsa ar sosi acum, i-ar face un mare bine, poate chiar l-ar vindeca.

— Nu-ţi face iluzii, răspunse Scharf. Uite-te bine la ochii lui sticloşi, la gălbeneala figurii lui. Nenorocitul nu mai are mult de trăit… Se pare c-a înţeles de sosirea dumitale şi că eşti singur, fără Olga şi asta l-a zguduit.

— Olga! strigă din nou murindul. Olga, iute… clopotul… La biserică. Să schimbăm inelele… Inele… Tu eşti acum nevasta mea… Izbeşte în lături pe Robin… Calcă-l în picioare… Omoară şarpele!… Aşa, dă, omoară-l!… O! ce rece e… mă înfăşoară, mă strânge… Tu, Olga… ah! Olga!

Acestea fură cele din urmă vorbe ale tânărului doctor.

Căzu deodată jos ca izbit de trăsnet. Trupul îi tremură puţin, pe urmă rămase nemişcat.

Nenorocitul murise.

Tata Martin şi Grimm ridicară cadavrul, îl duseră pe pat îndărăt, îl

aşezară cu capul pe perină şi-i închiseră ochii.

*

În seara când Hillmar, îşi dăduse sufletul, Magistru străbătea în lung şi în larg casa contelui Marco, unde momentan se afla singur stăpân.

Se uita în toate părţile.

Se chibzuia de unde să facă începutul cercetărilor.

În sfârşit, se hotărî să facă în sertarele mesei contelui o percheziţie amănunţită.

Ca meşter ce era dădu încă o dovadă de dibăcia lui.

Examină broasca.

Era bine lucrată şi cu secret.

Un zâmbet de ironie şi de dispreţ se ivi pe buzele sale.

În câteva clipe broasca era descuiată.

Însă după ce răscoli în toate părţile, dădu din cap cu descurajare.

El se convinsese că nu erau înăuntru decât hârtii fără importanţă.

Actele mai însemnate trebuia să le fi luat contele Marco cu sine, la Drachenburg.

Tâlharul zise:

— Eu caut degeaba, se vede că aici nu e nimic. Mai bine mă duc să-mi continui cercetările în camera „bunului şi credinciosului William". El e secretarul şi omul de confidenţă al contelui. Desigur că dânsul îl păstrează secretele.

Însufleţit de ideea asta se urcă iute la al doilea etaj.

Acolo William avea o cameră în dos.

Broasca uşii se deschise ca prin farmec înaintea Chiorului.

El nu făcu altceva decât să bage două cârlige în gaura uşii şi le suci o dată cu meşteşug.

Dânsul intră în cameră şi puse sfeşnicul cu lumânarea pe o masă de lângă uşă.

Odaia era simplă, sărăcăcios mobilată. Gusturile şi trebuinţele modeste ale lui William se arătau şi prin aranjarea locuinţei sale.

Lucrul mai de valoare acolo era un secreter modern de scris (birou cu sertare şi placă rabatabilă pentru scris), acoperit cu postav verde.

Asupra acestui secreter îşi aţinti Magistru atenţia.

Întocmai ca o vulpe care calcă uşurel în jurul unei cotineţe de

găini, aşa se învârtea dânsul în jurul secreterului, examinându-l pe toate părţile.

Pe urmă îşi luă cârligele care-i făcuseră mai multe treburi bune în ziua aceea şi le băgă pe rând în gaura broaştei.

Răsuci, apăsă de mai multe ori cu o destoinicie rară.

Degeaba.

Broasca stătea mereu încuiată.

— E o broască cu secret (cifru), zise el supărat. Pentru ca să o descui, mi-ar trebui un alt instrument pe care n-am de unde să-l iau acum. Însă ce contează? Când cineva nu poate să pătrundă undeva pe uşa din dos, intră pe cea din faţă.

Cu o sforţare de uriaş apucă deodată secreterul în braţe şi-l răsturnă cu fundul în sus.

Scoase din buzunar un burghiu şi o daltă şi se puse la lucru.

Peste o jumătate de ceas, sfârşise deja treaba.

Făcuse în fundul secreterului o gaură atât de mare încât să poată băga mâna ca să ajungă cu degetele în toate colţurile.

Începu atunci să scormonească hârtiile din sertar.

Cum dădea cu mâna de ceva mai gros scotea afară.

Deodată scoase o carte groasă, cu învelitoarea galbenă şi de abia putu să-şi stăpânească un strigăt de bucurie.

— Asta e Cartea poliţiei! exclamă dânsul. Am pus mâna pe o avere întreagă. Ştiu eu cum să fac din foile astea bani sănătoşi.

Deschise cartea şi începu să citească apropiindu-se de lumânare.

Însă era prea emoţionat.

Nu înţelegea chiar nimic.

Închise cartea spre a o lua cu sine, s-o citească în linişte.

Voia să mai afle ceva prin hârtiile lui William.

Scoase încă multe hârtii, toate fără nicio însemnătate.

Era să-şi înceteze cercetările, când deodată degetele lui atinseră un pachet.

Scoţându-l la iveală, citi pe copertă, în litere groase: *„Hârtii de familie”*.

— Iată şi hârtiile de familie ale ofticosului William, exclamă dânsul rânjind. Sunt curios să ştiu din ce grajd a ieşit.

Începu să examineze conţinutul pachetului.

Se uită la o fotografie învelită într-o hârtie subţire.

Deodată se dădu îndărăt ca izbit de trăsnet.

Îngălbeni.

Însă îşi veni imediat în fire şi apropie fotografia de ochiul său cel bun.

— Nu, strigă dânsul, nu m-am înşelat!… Asta e Karkoş, e nevasta mea, e ucisa! Însă… N-o fi oare o asemănare uimitoare cu care îşi bate joc de mine, profitând cu laşitate de împrejurarea că n-am decât un ochi bun?

Şi-şi aţinti privirea pe portret şi stătu câteva clipe nemişcat, vrând să se convingă, cum zicea el, că nu era tras pe sfoară de o asemănare ciudată.

Într-adevăr portretul reprezenta pe mama Karkoş.

Însă fotografia nu era a nevestei lui Magistru, bătrână, urâtă cum o cunoaştem noi, ci tânără, durdulie, în vârstă ca de vreo 24 de ani.

După ce o observase îndelung, Chiorul, căruia nu-i venea să se încreadă ochiului său, exclamă:

— Nu mai încape îndoială, ea este!

Apoi întorcând fotografia scoase o nouă exclamaţie:

— Dar uite, aici în dos e scris ceva! Însă şi asta nu este desigur efectul unei asemănări… Cunosc foarte bine această scriere… Da, da, e chiar aşa… Aceasta e scrierea lui William… Să fie cu putinţă? Ce de descoperiri fac eu astăzi!… Una mai preţioasă decât alta… Nu mi-am pierdut vremea degeaba cu toate că n-aveam de gând să merg aşa departe. Dar eu am fost totdeauna cam curios. Însă nu sunt de reproşat, căci aşa vrea onorabila mea meserie de tâlhar. Ah, ah! Hai, să vedem ce scrie îngeraşul ăsta de William.

Şi se uită la scris.

— Drace! rânji dânsul, ce vrea să însemne asta?… Trec din uimire în uimire fără să am vreme de a-mi veni în fire.

Văd eu bine, aici zice „Mama mea” şi e chiar scrierea lui William… Vasăzică el e fiul ei!

Cu toate că Magistru, în viaţa lui de bandit nu se arătase prea simţitor, totuşi descoperirea ce făcuse îi pricinui o violentă emoţie.

Prin mintea lui trecu într-o clipă toată viaţa sa de familie.

Precum ştim, dânsul otrăvise pe întâiul bărbat al femeii Karkoş şi se căsătorise cu aceasta.

Pe atunci Karkoş avea un copil din prima căsătorie.

Era un băiat care-i era aşa drag lui Magistru, ca un ghimpe în ochi.

Dânsul voia să scape de el cât mai curând.

La început femeia nu se învoi ca copilul ei să plece.

Însă Magistrului îi stătea în fiecare zi, în fiecare ceas în urechi, zicea dânsul, că prea semăna cu tatăl lui şi de aceea nu putea să aibă nicio linişte.

Mama tot nu se învoia.

Atunci bărbatul se hotărî.

Într-o bună dimineaţă porni cu micul William.

Îl duse într-un oraş la nişte oameni care se învoiră să-l crească în schimbul unei sume de bani.

Câţiva ani fiul şi mama stătură în corespondenţă.

Pe urmă deodată Karkoş primi vestea că copilul a murit de difterie.

În vremea aceea ea era înjosită moraliceşte de Magistru pentru a simţi aşa mare durere despre pierderea copilului. Nu făcu nicio cercetare spre a se asigura dacă ştirea morţii băiatului era adevărată sau falsă.

Chiorul călători singur ca să asiste la înmormântarea copilului.

Când se întoarse povesti cu adâncă durere că micul William îşi dăduse sufletul pronunţând numele mamei sale pe care o chemase de multe ori în cursul bolii.

Vărsă o lacrimă şi totul se isprăvi.

Adevărul era însă că copilul trăia şi că Magistru iscodise ştirea morţii lui numai pentru ca să se scape de dânsul o dată pentru totdeauna.

Dânsul nu găsise de cuviinţă să-l ucidă, altfel n-ar fi stat la îndoială.

Se întâmplă apoi un lucru care trebuia să aibă în viaţa băiatului o mare însemnătate.

Într-o zi Magistru citi într-un ziar că nişte oameni cu dare de mână ar voi să adopte un copil.

Se duse numaidecât de luă pe William şi-l dădu acestor oameni.

Aceştia din urmă dădură copilului creştere şi învăţătură şi apoi îl aşezară într-o afacere.

Ştim ca William se ruinase prin nesocotinţa lui.

El voise să-şi termine zilele în apele râului de unde-l salvase şi luase contele Marco.

Magistru exclamă:

— Dânsul e fiul femeii Karkoş, asta e de netăgăduit. Şi acum, când ştiu asta, observ foarte bine asemănarea lui cu răposata mea nevastă.

Cu un zâmbet drăcesc continuă:

— Acum pot să-mi explic de ce ofticosul mă urăşte ca păcatul. Haide, nu pot nega că bravul băiat are dreptate. Instinctul lui îl face să presupună în mine pe omul care l-a alungat din casa părintească. El bănuieşte în fundul inimii că eu i-am răpit iubirea de mamă şi l-am împins fără de milă între străini.

Inima Chiorului se zgudui grozav la aceste amintiri.

Ochiul său verde scânteia.

Evadatul stătu câteva minute nemişcat, ca paralizat.

Pe urmă murmură neîncetat:

— E fiul ei! E fiul ei! Asta înseamnă că trebuie să mă păzesc. De va afla că eu am ucis-o pe mama sa, că eu sunt acela care i-am înveninat tinereţea, o să voiască să se răzbune teribil asupră-mi. Aşa soi de răzbunare trebuie s-o previn cu orice preţ.

Stătu puţin gânditor.

În cele din urmi zise:

— Lasă pe mine. Am să-ntind bunului şi credinciosului William o cursă ca să cadă aşa de bine în ea, încât să nu mai scape niciodată.

LXXXI – Unde îmi este copilul?

Bătrânul Tom, cârciumarul de la „Iepurii albi”, era un om de afaceri foarte prevăzător.

Ştia să facă bani din orice lucru. Casa, în care-şi avea stabilimentul era proprietatea lui.

Era o clădire dărăpănată, cu pereţii crăpaţi, cu acoperişul găurit.

Un altul în locul lui Tom n-ar fi ştiut să scoată un ban din aşa cocioabă.

El însă scotea de zece ori mai mult decât pentru cel mai strălucit palat al capitalei.

În pivniţă era cârciuma poreclită Paradis.

În celelalte trei caturi era aranjat un hotel cu mobile antice. I se zicea hotelul „Matilda”.

Trăgeau acolo numai oameni cu renume echivoc, casieri necredincioşi, indivizi în ceartă cu poliţia şi alţii de teapa lor.

Preţurile erau foarte urcate, fiindcă Tom nu le dădea numai odaie, ci şi sfaturi.

În înţelegere cu Isac de la Hamburg, făcea la o mulţime de oameni servicii imense.

În ziua în care îl regăsim pe Tom, trăsese la hotelul lui o femeie mai mult bătrână decât tânără, durdulie şi vorbăreaţă.

Era dna Caletti.

Dânsa adusese lui Tom o scrisoare de recomandare din partea lui Isac.

Tom o primi cu o nespusă amabilitate; îi dădu cea mai bună odaie ce avea şi când crezuse că-şi scuturase praful de drum, se duse la ea.

— Precum îmi scrie prietenul meu Isac, zise el, dumneata ai să stai mai mult timp aici. De vei avea nevoie de sfatul meu în vreo afacere oarecare, să nu stai deloc la îndoială, te rog să ai în mine toată încrederea. Isac îţi va fi spus desigur că eu mă pricep în toate chiţibuşurile şi am face foarte bine dacă ne-am înţelege dinainte asupra treburilor ce ai dumneata în Berlin.

Femeia se aşeză comod pe sofa şi-şi întinse pe scaun picioarele durdulii. Manevra asta nu era câtuşi de puţin displăcută bătrânului Tom.

— Numele meu îl cunoşti deja, zise dânsa.

Tom dădu din cap afirmativ.

— Numele dumitale e doamna Caletti, răspunse dânsul. Aşa scrie Isac în hârtia ce mi-ai adus…

— Bine, acum am să-ţi spun domnule cârciumar, şi cu ce treabă am venit în Berlin. Caut un prinţ.

Figura bătrânului Tom se lungi de mirare.

— Un prinţ! exclamă dânsul. Ah! într-adevăr, cu astfel de oameni face cineva treburi bune dacă…

Se opri făcând din ochi.

— Cum dacă?… Spune înainte, nu te opri.

— Dacă cineva cunoaşte un punct întunecos din viaţa lor, isprăvi proprietarul hotelului.

Madam Caletti izbucni de râs.

— Văd că ne înţelegem, exclamă dânsa. Învoiala o să meargă strună. Ascultă-mă… Dar ia spune-mi mai întâi, nu ne poate auzi cineva de-aici?

— Despre asta să n-ai nicio grijă, răspunse Tom. Poţi să vorbeşti cu toată încrederea. Nu mai sunt alte urechi primprejur decât ale mele.

Femeia coborî glasul şi zise:

— Îl caut pe prinţul de Leuchtenberg; trebuie să-l găsesc cu orice preţ.

— Nu cred să fie tocmai greu, răspunse cârciumarul. Am să mă ocup îndată de treaba asta şi poate deseară o să-ţi spun ceva sigur.

— Atunci am să-ţi fiu foarte recunoscătoare, zise Caletti.

Tom încercă să descoasă mai departe pe femeie, însă dânsa evită toate răspunsurile cu mare meşteşug. Nu voia să-şi dea pe faţă secretul.

Văzând cârciumarul că-şi bate capul degeaba, îşi puse frâu curiozităţii şi se duse.

Însă în seara aceleiaşi zile dânsul se întoarse cu ochii scânteietori de bucurie.

— Vezi, exclamă dânsul din uşă, ce bine eşti servită la mine? Spionii mei nu s-au odihnit deloc de la amiază. Însă au umblat pe deplin, au aflat ceea ce voim să ştim. Prinţul de Leuchtenberg e în Berlin şi locuieşte la etajul întâi al unei case frumoase din vest, sub numele de domnul Berg. Nu-i asta o ştire bună?

— Da, e foarte bună, exclamă doamna Caletti, şi au să-ţi cadă bani mulţi în poală din întreprinderea mea dacă-mi vei sta în ajutor. Mai întâi o să încerc eu singură treaba. Însă nu cred ca prinţul să se dea pe brazdă aşa lesne. Atunci vom slobozi împreună tunul cel mare.

A doua zi pe la ora zece dimineaţa, madam Caletti plecă de la hotel.

Ea se duse la casa pe care i-o indicase Tom cu precizie, în vestul Berlinului.

Însă când să urce scara se opri pe neaşteptate.

Ceva îi trecuse prin minte.

Se gândi că se ducea singură, nesilită de nimeni, la o mare primejdie.

Nu era lucru prea simplu să intre la prinţ şi să scoată bani de la el prin ameninţări.

Principele putea să aducă martori şi când aceştia vor fi mărturisit încercarea de şantaj, desigur că dânsa avea să fie îndată arestată.

Ar fi trasă înaintea judecătorului şi silită să dea explicaţii, lucru

care ar fi încurcat-o foarte mult.

Dânsa se gândi la toate astea şi-i păru bine că nu se duse să comită o imprudenţă.

Se chibzul câteva secunde.

În fine se hotărî să procedeze mai cu şiretlic.

În faţă era o cofetărie.

Această prăvălie avea o fereastră largă şi înaltă.

De-acolo se puteau observa toate mişcările din casa prinţului.

Madam Caletti, cu o singură privire, văzu toate astea.

Decăzuta femeie se întoarse îndărăt şi intră în cofetărie.

Comandă o băutură răcoritoare, pe urmă se puse să ocupe postul de observaţie lângă fereastră unde tocmai era o masă goală.

Prinţul Franz de Leuchtenberg n-avea cum să bănuiască ce vecinătate primejdioasă avea în momentele acelea.

După cum ştim, el trăia retras, bucurându-se de liniştea ce-i procura calitatea lui de prinţ decăzut.

Pensia-i era destul de mare pentru a permite să trăiască bine şi să comită vreo nebunie fără teamă de a se ruina.

Îşi terminase dejunul cu veselie.

Se retrăsese în cabinetul său unde se retrăgea de obicei pentru a citi ziarele.

Aprinse o ţigară care răspândi în cabinet un miros plăcut.

Trecu astfel vreo jumătate de ceas.

Deodată se sculă.

Îşi dădu cu mâna peste frunte şi murmură:

— Uituc ce sunt!

Ce uitase?

Îi venise în gând că în seara aceea avea o întâlnire delicată, care, pentru a o obţine jertfise multe ceasuri din viaţa sa liniştită.

Se dădu pe mâna cameristului său ca să-l ferchezuiască.

Măcar că avea patruzeci de ani şi trecuse prin multe furtuni ale tinereţii, voia încă să fie tânăr.

El zise servitorului:

— Filip, dacă găseşti vreun păr alb, smulge-l.

Şi fiindcă cameristul se arăta cam încurcat, prinţul adăugă:

— Smulge fără milă perii albi chiar cu primejdia de a-mi pricinui durere.

— Un păr alb!… exclamă cameristul. Maria ta, îţi jur că de doi ani încoace n-am găsit cel mai mic păr cărunt în barba măriei tale. Mie îmi vine să cred că în loc să îmbătrâneşti mergi spre tinereţe.

Un zâmbet de satisfacţie se ivi pe buzele lui Franz.

Şiretul servitor cunoştea slăbiciunea prinţului.

El tăcea astfel că stăpânul său să nu-şi vadă niciun păr alb.

Dânsul izbutea perfect în această operaţie.

În fiecare zi, când îl bărbierea, îi ungea părul cu o alifie mirositoare care dădea părului o culoare neagră strălucitoare.

— Într-adevăr, mă simt tânăr şi puternic, cum demult nu m-am simţit. Mi se pare că n-aş fi de patruzeci de ani, ci un tânăr de 25 cu sângele fierbinte în vine. Ştii ce, ai putea să-mi aduci încă o sticlă de şampanie şi câteva stridii.

Prinţul de Leuchtenberg se mai întări cu dejunul acesta, apoi ordonă servitorului să-i gătească toaleta.

Cu îmbrăcatul îi trecu o jumătate de ceas, alegând cu cea mai mare îngrijire cravata, gulerul, manşetele şi vesta. Ieşi pe jos de-acasă şi apucă spre grădina zoologică.

Ajungând în dreptul monumentului reginei Luna, îşi încetini mersul.

Deodată tresări.

Auzise îndărătul său fâşiitul unei rochii.

Crezuse că e persoana cu care avea întâlnire.

Se întoarse vesel.

Însă în aceeaşi clipă abia putu să-şi stăpânească un ţipăt de groază.

În locul persoanei aşteptate avea înainte-i o femeie grasă, ca nasul roşu.

Fizionomia ei i se păru foarte cunoscută.

Prinţul rămase încremenit.

Părea tot aşa fără de viaţă ca şi statua lângă care stătea.

Stătu câteva secunde astfel fără să pronunţe un cuvânt.

În sfârşit, exclamă:

— Caletti! Cu adevărat să fie ea? Nu, nu, e numai o asemănare înşelătoare! Sau poate memoria mea mă trădează în momentul acesta.

Madam Caletti zise:

— Înţeleg foarte bine să mă mai recunoşti, măria ta.

Dânsa pronunţă aceste cuvinte cu un ton amar.

Apoi continuă:

— Nevoia şi mizeria m-au îmbătrânit de timpuriu.

Zicând acestea ea privi pe prinţ ca să vadă ce efect produceau asupra lui vorbele sale.

Franz răspunse:

— Nevoia şi mizeria n-au venit degeaba asupră-ţi. Ar fi putut să nu vină.

— Să nu vină? întrebă Caletti cu un ifos teatral. Ei, principe, niciun om nu scapă de soarta lui. Pentru mine a fost scris în stele ca să trec prin şcoala amară a vieţii tocmai când ajung la bătrâneţe.

— Însă dumneata singură eşti vinovată, întâmpină prinţul Franz pe fosta sa amantă.

Pe figura fostei cântăreţe de operă, se iviră semnele de o vie contrarietate.

Franz continuă:

— Nu crezi şi dumneata că e aşa? Gândeşte-te la vremile trecute. Nu poţi şi nu recunoşti că azi ai fi cu totul în altă poziţie dacă n-ai fi fost necredincioasă şi uşurică?

— Necredincioasă şi uşurică? şopti Caletti cu durere. Dumnezeu îmi este martor dacă n-am fost atunci calomniată. Vai, principe, semănam cu acea nevinovată şi bănuită Elsa din opera Lohengrin, care cere de la cer un protector. Din nefericire pentru mine n-a apărut niciun Lohengrin, niciun cavaler n-a alergat să rupă pentru mine o lance.

Prinţul întoarse capul dezgustat de comediantă.

Inima lui fu izbită ca de un pumnal la ideea că femeia asta era mama copilei sale, că dânsa o crescuse.

Câtă răutate, câtă înjosire trebuie să îi fi băgat în suflet.

Deja îi flutura pe buze această întrebare: „Unde este copila mea?”

Însă deodată îşi aminti de înştiinţarea poliţistului că nu trebuie arătată femeii niciodată pe faţă intenţia de a căuta copila.

În loc de întrebarea asta, dânsul zise:

— Acum ai venit la mine ca să ceri un ajutor, nu-i aşa?

— Nu vreau pomană, exclamă fosta cântăreaţă. Măcar că nenorocirea m-a izbit aşa rău, niciodată nu mă voi înjosi să cer milă la uşa fostului meu amant. Am venit numai să-mi caut dreptul.

— Dreptul? Care anume?

— Nu sunt eu mama copilei tale? exclamă Caletti cu privirea

fulgerătoare? Şi în calitatea asta n-am eu drept să-ţi cer o bună pensie alimentară?

— Eşti mama copilei mele? răspunse prinţul cu îndoială. O femeie credincioasă nu poate să aibă pretenţie la credinţă. Cu ce poţi să dovedeşti că dânsa e într-adevăr copila mea?

Madam Caletti izbucni în plâns.

Oricât de teatrală şi falsă îi fusese mai înainte natura, acum lacrimile îi erau adevărate.

Ea exclamă:

— Şi poţi să te îndoieşti că fata nu e sângele şi carnea ta?

Suspinele o înecară.

Peste puţin reluă:

— Nu-ţi aduci aminte că am întreprins atunci o călătorie şi că am umblat un an prin Italia? Nu m-ai păzit în timpul acesta cu o gelozie de tigru? Ai putea să-mi numeşti un om cu care să mă fi întâlnit altfel decât în trecere? Nu, Franz, nu… Nu poţi să-mi reproşezi nicio greşeală, nicio slăbiciune. Afară de asta pe vremea de-atunci corespundeam cu inima amorului tău şi te iubeam din toate puterile sufletului meu şi eram mândră că mă vedea lumea la braţul tău. Adu-ţi aminte.

Franz, fără voie, era mişcat.

Caletti continuă:

— Pe mine poţi să mă judeci, poţi să mă alungi… Însă copila e a ta. Cer numai atâta pentru ea: când va veni vreodată la tine, să nu-i refuzi iubirea părintească.

Prinţul tăcu. N-avea ce să răspundă la asta.

Spusele fostei cântăreţe erau fondate, ştia el asta, nu se putea îndoi.

— Zici, reluă dânsul, că copila o să vină odată la mine? Eu mă îngrozesc de momentul acela. Cum s-ar putea ca inima fetei să fi rămas curată când tu te-ai coborât mereu în noroi?

— Despre copila mea n-ai a te roşi câtuşi de puţin, răspunse Caletti. N-am crescut o eu. Am dat-o din cea mai fragedă copilărie unui om de treabă. Da, am făcut sacrificiul acesta, urmă dânsa reluând tonul teatral. Am avut curajul să mă despart de singura mângâiere ce aveam pe lume.

Ştirea asta atinse pe prinţ într-un chip plăcut.

Dacă fata nu fusese pe mâinile madamei Caletti, desigur dânsa

scăpase de înjosire.

— Ai mai văzut de-atunci copila? întrebă dânsul.

— Nu, n-aveam voie s-o mai văd, răspunse fosta cântăreaţă. Aşa a fost condiţia.

— Asta e bine, foarte bine! exclamă prinţul. Şi cine e omul acela?

Franz făcuse întrebarea asta cu o nepăsare aparentă.

Însă pe când aştepta răspunsul inima îi zvâcnea de emoţie.

Dacă era să afle numele omului, dânsul ar fi făcut cercetări şi ar fi aflat şi copila.

Din nenorocire pentru el, femeia păru a-i citi în suflet.

Un râs scurt, batjocoritor îi izbucni printre buze.

Şi zise:

— Ai vrea să afli numele omului, prinţule? Însă acesta e secretul meu şi de aici încep afacerile între noi.

— Aşadar, zise iute prinţul, vrei să scoţi capital de pe spatele fetei?

— Ţi-am spus încă o dată, măria ta, că nu cer decât dreptul meu.

— Vorbeşte mai limpede şi ai să ajungi mai curând la scop.

Chipul cu care Franz pronunţă aceste cuvinte trăda nerăbdarea ce încerca văzându-se jucat de fosta sa amantă.

Adaugă:

— În sfârşit, ce ai de gând să faci cu copila? Spune repede.

Caletti zise:

— Dacă vrei un răspuns deschis, măria ta, nu ţi-l refuz. Cu toate făgăduielile ce-am dat, am să-mi cer fata îndărăt. Legalmente nu poate nimeni să mi-o oprească.

Prinţul cu greu îşi înfrâna nerăbdarea de a şti mai mult.

Silindu-se să apară indiferent, întrebă:

— Pe urmă? După ce-ţi va fi înapoiată?

— Atunci soarta o să atârne de dumneata, răspunse fosta cântăreaţă. De-mi vei da o dată pentru totdeauna douăzeci de mii de taleri, îţi voi aduce fiica, vei face cu ea ce vei voi. Vei putea s-o recunoşti, să faci din ea o prinţesă. Iată propunerile mele. Nu mă îndoiesc că le vei găsi juste şi lesne de primit. Iubirea părintească poate să-şi satisfacă astfel dorul cel mai scump.

Prinţul încruntă sprâncenele.

După o scurtă tăcere, dânsul întrebă încet:

— Dar dacă-ţi refuzi banii, ce-ai face cu copila?

— Atunci voi ţinea cu mine pe fiică-mea, răspunse Caletti cu o cruzime rece.

Ea luă un aer hotărât.

Prinţul o observa.

Pe urmă cu nu ton sarcastic, dânsa reluă:

— Fireşte că atunci ea nu va mai fi prinţesă, ci va deveni ceea ce-a fost şi mama sa. Neputând să-i dau o creştere mai bună, fiindcă n-am mijloace, o învăţ să-şi câştige pâinea trăind mereu lângă mine. Desigur că mititica n-o să moară de foame… Vezi că şi eu trăiesc…

Franz o întrerupse:

— Ce?… Vrei să faci din fată o actriţă? Vrei s-o bagi în acea imensă căldare infernală care se chemă teatru?

Obrazul său se îngălbeni.

— Actriţă?… zise femeia râzând cu hohot. Ah, nu. Eu m-am lăsat demult de această meserie.

— Desluşeşte-mă… zise bărbatul bătând din picior. Ce-ai de gând să faci? Ce va ajunge copila în mâinile tale?

— Îţi spun că fiică-mea va deveni ceea ce sunt eu acum.

— Dar ce eşti dumneata acum?

— Nu-ţi închipui deloc?

— Deloc! Sper cu toate astea că nu trăieşti din dezonoare, căci n-aş putea să cred că o mamă poate să-şi împingă copila la pierzanie. Aceasta ar fi culmea infamiei la care ar putea ajunge o femeie.

— Mi se pare că te aprinzi… Însă fiindcă vrei să ştii ceea ce sunt eu acum, iată în două cuvinte: Sunt o femeie care umblu prin cârciumile cele mai proaste, care am relaţii cu toţi derbedeii, cu criminalii, cu ucigaşii.

— Destul, femeie, te rog, destul!… zise prinţul. Mă vei face să-mi pierd judecata. Am să mă gândesc asupra cererii dumitale. Dă-mi adresa dumitale. Am să-ţi fac cunoscut hotărârea ce voi lua.

Femeia numi casa „Iepurilor albi” unde era vizibilă la orice oră din zi sau noapte şi adăugă că mijloacele băneşti îi erau pe sfârşite, că nu putea să stea mult în Berlin şi, prin urmare, afacerea trebuia să fie terminată cât mai repede.

Prinţul îşi scoase portofelul şi îi dădu o bancnotă de o mie de mărci.

— Ia asta, zise dânsul aspru. E nevoie să poţi sta mai multă vreme

în Berlin.

Fosta cântăreaţă băgă banii în buzunar şi bolborosi câteva vorbe care trebuia să fie ca o mulţumire.

Dânsa exclamă încă o dată:

— La revedere. Nu uita ceea ce ţi-am spus. Aştept pe curând răspunsul dumitale sau altfel…

Ieşi din parc tot pe unde venise.

Dânsa nu observa că un om zdrenţăros o urmărea încă de când plecase de la hotel.

Era un spion pe care Tom i-l dăduse ca s-o urmărească pretutindeni unde se va duce.

Madam Caletti nu se întoarse la „Iepurii albi."

Luă o birjă şi comandă vizitiului s-o ducă spre şoseaua cea mare care leagă Berlinul cu Spandau.

Ajungând pe şosea, opri birja, plăti cursa şi se duse pe jos înainte.

Se opri în dreptul acelei case tainice unde falsificatorii de bani îşi făcuseră până atunci afacerile.

Se uită lung la casă şi murmură:

— Aici trebuie să fie. Cel puţin locul acesta corespunde cu descrierea pe care mi-a făcut-o atunci informatorul meu.

Stătu câteva clipe nemişcată.

Se mai uită jur-împrejur.

În fine se hotărî.

Se apropie de uşă.

Trase clopoţelul care răsună dogit prin casa tăcută.

Trecură câteva minute în care timp nimic nu se mişcă.

Fosta actriţă apucă din nou cordonul clopoţelului.

De data asta trase cu putere.

Mai trecură câteva secunde.

Madam Caletti începea să creadă că casa e pustie.

În sfârşit, se auziră nişte paşi apropiindu-se de uşă.

Zăvorul de dinăuntru fu tras.

Inima femeii începu să bată mai tare.

O mulţime de gânduri trecu atunci prin mintea ei.

Copila era acolo?

Trăia încă?

Apoi alte gânduri de altă natură o chinuiau.

Fata acum era mare.

După toate aparenţele, judecând-o cum era de copilă mică, trebuia să fie o fată frumoasă.

O femeie atrăgătoare, înzestrată chiar cu instincte bune, are totdeauna o viaţă furtunoasă.

Copila şi-ar fi schimbat poate poziţia… în bine sau în rău?

N-o fi ea căzută din nenorocire în acea prăpastie în care se temea atâta s-o vadă lunecând prinţul?

Admiţând că ar fi găsit-o, ar fi vrut copila să recunoască ca mamă pe o femeie care nu era pentru ea decât o străină?

Ar fi consimţit vreodată fata să fie prezentată prinţului?

Vedea acum fosta actriţă că poate ea fabricase un castel cu cărţi.

Poarta se deschise.

Bătrânul Bertram apăru pe prag.

El se uită la femeie cu ochii lui obosiţi, afundaţi în orbite.

Cu un glas întrerupt de tuse, el întrebă:

— Cine eşti? Ce vrei?

— Cine sunt? exclamă madam Caletti. Ce, Bertram, se poate să nu mă mai recunoşti? Cu toate astea n-a trecut aşa multă vreme de când ne-am văzut, bătrâne.

Bertram răspunse:

— Nu te cunosc.

Zicând aceasta dădu din cap în semn negativ.

Caletti se uita, la el cu neîncredere.

El adăugă cu o voce aşa slabă încât de-abia se putea auzi:

— Eu trăiesc singuratic. Sunt aşa aproape de groapă încât pot să cad în groapă dintr-un minut într-altul. Nu pot şi nu vreau să-mi mai amintesc de trecut.

Descurajarea se vârî în inima fostei cântăreţe.

— Însă de mine trebuie să-ţi aduci aminte.

Pe când zicea aceste vorbe, femeia se uita la bătrânul Bertram în chip întrebător.

Însă faţa interlocutorului său nu arăta nimic.

Numai o melancolie adâncă se întindea peste toată figura lui, făcându-l să semene cu personaje antic din Sfânta Biblie.

Femeia adăugă:

— E vorba de o viaţă omenească… Contractul nostru a expirat.

Bertram, dumneata te simţi aproape de moarte, eu am venit să-mi iau copila îndărăt.

Bătrânul îşi întinse amândouă mâinile ca şi cum voia să se apere de un spectru.

— Dumneata eşti? exclamă dânsul. Dumneata? Şi ai venit să-mi ceri copila îndărăt? Dumnezeule puternice!… Iată şi altă belea!… Dar poftim înăuntru.

Doamna Caletti intră în casă. Uşa se încuie în urma ei.

Bătrânul o conduse prin mai multe încăperi într-o cameră comod aranjată unde o servitoare bătrână scutura de praf nişte tablouri de pe pereţi.

Bertram ordonă servitoarei să iasă, apoi căzu sleit pe un scaun de lângă fereastră şi privi posomorât înainte-i.

Îngrijitorul casei falsificatorilor vorbise drept afirmând că era cu un picior în groapă.

El semăna deja cu un murind. Ochii lui stinşi gălbeneala feţei, respiraţia iute, fluierătoare care-i zbuciuma pieptul slab, erau prevestitorii morţii apropiate.

— Unde e, zise madam Caletti după ce trecură câteva minute fără ca bătrânul să zică ceva. Nu cumva a murit? A murit? Spune… Hai, vorbeşte!… Copila mea trăieşte sau am pierdut-o pentru vecie?

Nu iubirea maternă provoca în această femeie grija pe care dânsa o arăta acum, ci setea de aur.

Se gândise cu drept că de va fi pierdut pe fiică-sa îi era cu neputinţă să scoată ceva de la prinţ.

Bătrânul îşi ridică capul cu greutate şi privind-o drept în ochi zise:

— De-atâta vreme nu te-ai mai gândit deloc la fiică-ta? Nu ţi-ai mai adus aminte de dânsa? Vii acum să mi-o ceri?

— Da, ţi-o cer. Unde este Olga mea?

— Unde este? repetă bătrânul ridicând mâinile în sus. Ah! dacă aş putea să-ţi spun, aş muri mai cu uşurinţă.

— Vasăzică Olga nu mai e în casa dumitale? Însă trăieşte, nu-i aşa? trăieşte?…

— Trăieşte, răspunse bătrânul, aşa sper cel puţin. Însă unde este, unde a fugit… în zadar am voit să aflu. Şi dânşii ştiu… dânşii…

— Care dânşii?

— Falsificatorii… Ştiu şi nu vor să-mi spună. Le e teamă să n-o

vestesc de răzbunarea lor… În genunchi m-am rugat de ei… De prisos… Ah! inima mea!…

Pronunţând ultimele cuvinte, Bertram se ridica în sus de pe scaun.

Roşeaţa mâniei îi acoperise încă o dată obrajii ca de mort.

Pumnii i se strânseseră în semn de ameninţare grozavă.

Însă deodată vorbirea lui se schimbă într-un murmur neînţeles.

Cu mâna dreaptă îşi apucă şi strânse haina în dreptul inimii. Căzu îndărăt pe fotoliu.

Îl lovise apoplexia.

— Moare! strigă Caletti şi smucind uşa se repezi afară.

Însă nimeni nu-i auzi strigătele. Casa întreagă era pustie.

Fosta cântăreaţă, neştiind ce să facă, se întoarse îndărăt la murind.

Acesta stătea cu ochii închişi şi horcăia de moarte.

În acest moment suprem, se vede, tabloul vieţii îi trecu încă o dată prin minte căci începu să bolborosească:

— Olga! Olga! La o parte securea!… Călăule, ia-mă!… Conte de aur, milă! Jos masca! Conte de aur, mântuire!… Sărmană Olga!…

Muri cu numele fetei pe buze, cu al acelei fete pe care o iubise mai mult decât dacă ar fi fost propria lui fiică.

Madam Caletti se uită lung la cadavru.

Pe urmă deodată o cuprinse o frică nebună.

Găsind-o cineva acolo singură cu mortul ar fi acuzat-o poate de omor. Ieşi iute din casă.

Însă coborându-se pe scară îşi reaminti de scopul în care venise.

Figura i se posomorî, ochii îi scânteiară de necaz.

Murise singurul om care ar fi putut să-i dea o informaţie despre locul unde se afla fiică-sa.

— Unde este copila mea? marmură dânsa pornind spre oraş.

LXXXII – Femeia albă

Contele Marco şi Rosamunda se aflau în trăsură.

Vizitiul mâna doi cai focoşi care mergeau spre Drachenburg.

Drăgostirile şi mângâierile erau fierbinţi din partea tinerei.

Din partea contelui erau cam reci şi rezervate.

— Iată şi castelul! strigă deodată tânăra soţie.

Într-adevăr turlele se vedeau printre copaci.

Marco zise:

— Ia spune-mi un lucru, Rosamunda mea…

— Care?

— Nu te îngrijorezi tu de singurătatea în care te duc?

— Oh! nu.

Un zâmbet îngeresc care se ivi între buzele ei trandafirii îi întări răspunsul.

Marco reluă:

— N-ai fi preferat să facem o călătorie?

— O călătorie?

— Da.

— Glumeşti?

— De ce?

Rosamunda apucă amândouă mâinile soţului ei.

Dânsul se uită în ochii ei limpezi şi nu-şi putu stăpâni un surâs de fericire la acea privelişte care ar fi mişcat o inimă de piatră.

O exclamaţie îi fugi din gură:

— Oh! Rosamunda!

— Mă iubeşti?

— Mă întrebi?

— Oh! te cred, Marco, şi tocmai de aceea te întreb ce nevoie avem de călătorie?

— Aşa este obiceiul, soţia mea adorată!

Tot zâmbind ea întrebă:

— Spune-mi, unde se duc porumbiţele care călătoresc după nuntă?

Contele răspunse:

— Se duc în Franţa sau în Italia care e grădina Europei. În sfârşit se duc în locuri unde se îngrămădeşte lumea mare. Nu crezi că am petrece mai bine decât în acest castel pierdut între câmpii, unde nu se aude decât cântul păsărilor?…

— Nu, Marco, îmi place mai mult Drachenburgul, cu turnurile lui vechi, cu pădurile lui seculare… Îmi place mai mult patria mea germană… Eu n-am fost stăpânită niciodată de dorinţă de a călători… Mai mult îmi place să trăiesc pe pământul meu natal.

Marco apucă pe Rosamunda în braţe şi o sărută pe frunte.

Ea înapoie sărutarea cu o fierbinţeală arzătoare.

— Dar taina Drachenburgului, acea femeie albă despre care se

povesteşte că se arată adesea printre zidurile vechi, nu-ţi inspiră deloc frică?

— Nu.

— Spune adevărul.

— Poate să-mi fie frică în braţele tale?… Amorul îmi dă o putere contra căreia superstiţiile nu pot nimic.

Contele exclamă:

— Rosamunda eşti perfectă!… Toate virtuţile înconjoară inima ta de înger!…

Tânăra soţie reluă:

— Acum nu eşti convins şi tu că noi vom petrece luna de miere mai bine la Drachenburg decât în altă parte?

Dânsa aştepta un răspuns şi văzând că nu mai vine, se uită la Marco.

Deodată dânsa tresări, speriată.

Marco se îngălbenise de moarte.

Stătea cu ochii holbaţi asupra unei fiinţe omeneşti.

Era un om care apăruse fără de veste pe marginea drumului.

Acest bărbat avea o înfăţişare sălbatică.

Era îmbrăcat în zdrenţe, părul capului îi era grozav de zburlit.

Un braţ îi lipsea iar în celălalt ţinea o puşcă de vânătoare.

Caii, zărindu-l, se speriată şi se opriră un moment tremurând.

— E un cerşetor, zise Rosamunda, dă-i ceva de pomană, Marco.

Pe buzele contelui un cuvânt, unul singur, care nu fu însă auzit de tânăra femeie.

— Franz! murmură dânsul.

— Mă mai recunoşti Conte de aur? strigă individul râzând cu batjocură. Eu te recunosc chiar şi fără mască.

— Mână înainte! ordonă Marco vizitiului.

Biciul vizitiului plescăi, animalele săriră înainte ca şi cum aveau pe dracu în urmă-le.

Individul trimise după trăsură câteva blesteme, apoi punând puşca la ochi, trimise şi un glonte care trecu fluierând pe deasupra capetelor călătorilor şi se îngropă într-un copac.

Văzând că n-a nimerit pe conte, individul ridică pumnul în sus şi exclamă:

— De mine n-ai să scapi, Conte de aur… Suntem vecini, vizuina

mea e aproape de palatul tău. O să ne întâlnim noi prin pădure în vreo zi oarecare.

Marco trebui să facă uz de tot darul elocinţei sale pentru a linişti pe Rosamunda.

Ea izbucni în plâns.

Contele ar fi jertfit orice spre a scăpa pe soţia sa de o durere.

Cât îi părea de rău că nu putea să facă nimic pentru a potoli emoţia crescândă ce o stăpânea…

Dânsa exclamă cu o voce tăiată de suspine:

— Marco, tu ai duşmani! Omul acesta care ne-a ieşit în cale pare un ucigaş de meserie…

El o întrerupse:

— Rosamunda, fii la înălţimea caracterului tău… Alungă-ţi spaima.

— Nu pot să învinge un presentiment trist. Dar cunoşti pe omul acela?

— El a fost odinioară în serviciul meu şi l-am alungat pentru nişte fapte rele a căreia povestire nu trebuie să contamineze urechile tale curate. De atunci mă urăşte şi-mi iese în cale când poate.

— Şi dacă te va întâlni vreodată în pădure singur, neînarmat, fără de veste?

— N-am să-i dau timp pentru asta. Voi înştiinţa chiar azi poliţia ca să pună mâna pe dânsul şi să-i dea un azil în temniţă. Atentatul de omor ce a comis adineauri e un motiv îndestulător.

Pronunţând cuvântul poliţie, nu putu să se apere de un sentiment de frică.

Nu se ocupa poliţia cu el însuşi în momentul acela?

Trăsura se opri curând înaintea castelului.

De pe poartă se repezi Olga şi câţiva servitori, ca să ajute stăpânilor să se coboare.

Rosamunda se repezi în braţele prietenei sale Olga.

Amândouă amicele se ţinură mult îmbrăţişate.

Însă fata, cum zări pe Marco, izbucni în plâns.

Siguranţa că Rosamunda era acum înlănţuită pentru totdeauna de criminal îi inspira o groază nespusă.

Rosamunda crezu că plânsul acesta e de bucuria revederii.

Marco înţelese toată situaţia, întocmai cum era.

El nu-şi făcea nicio iluzie.

— Asta-mi e duşmană primejdioasă, se gândi el. Trebuie să fiu cu băgare de seamă, altfel mă pierde.

Apoi adăugă, tot în gând:

— La timpul potrivit o voi despărţi de Rosamunda. Am să fac aşa ca ea n-o s-o mai vadă niciodată.

Intrară în castel.

Saloanele şi odăile erau mobilate acum după gusturile cele mai moderne şi cu o bogăţie regală.

Într-un moment când Marco se retrăsese în apartamentul său, Rosamunda se apropie de Olga.

O apucă cu confidenţă de mijloc şi o atrase spre sine.

Plecându-se la urechea tinerei fete, şopti câteva cuvinte.

După asta plecară amândouă în grădină.

Tânăra contesă începu:

— Olga, amica mea, mi se pare că eşti tristă.

Tânăra fată, foarte mişcată de bunătatea ce i-o arăta stăpâna ei, nu putu decât să exclame:

— Oh! contesă…

Rosamunda reluă:

— Eu nu te silesc să-mi spui ce ai, surioară. Dar de crezi că pot să-ţi fiu de vreun ajutor, dă-mi numai să înţeleg ce suferinţe te apasă.

— Nicio suferinţă, răspunse Olga plecând ochii. Doamna contesă se înşelă.

— Vorbeşti drept, Olga? Eu văd că-mi ascunzi ceva. Uită-te în ochii mei.

Rosamunda zicând aceste vorbe, mângâia părul bălan al fetei.

Olga stătu puţin tăcută cu ochii plecaţi şi pe urmă zise:

— N-am niciun motiv să fiu veselă… Nu sunt oare singură în lume fără părinţi, fără fraţi şi surori? Ah! aici mai cu seamă, în castelul acesta singuratic am simţit cât sunt de părăsită în lume.

— Sărmană copilă! răspunse dânsa. Aşadar, tu n-ai ştiut niciodată ce este iubirea de mamă?

Olga clătină capul şi răspunse oftând:

— Când mă gândesc uneori la viaţa mea trecută, mă regăsesc parcă într-o cameră mare, frumos mobilată şi în jurul meu umblă o femeie înaltă şi frumoasă care cântă mereu. Toate astea-mi revin în minte întunecate de o ceaţă groasă. Totuşi glasul acelei femei l-aş recunoaşte

şi azi de l-aş mai auzi o dată. Îmi închipui că acea femeie era mama mea.

Rosamunda întrebă:

— Dar ia spune-mi, cum te-ai despărţit de acea femeie? Cum ai ieşit din casa aceea? Nu-ţi aduci aminte de toate astea, draga mea? Sileşte-ţi memoria.

— Ba da, îmi aduc aminte, însă foarte puţin.

— Spune ceea ce-ţi mai aminteşti. Poate încetul cu încetul ţi se va dezvălui tot ceea ce-ai uitat.

Şi contesa cuprinse pe tânăra fată într-o privire de adâncă afecţiune.

Aceasta din urmă reluă:

— Mi se pare că într-o zi am fost învelită în stofe moi de lână şi coborâtă pe o scară largă…

Aici se opri.

Dânsa se uită în pământ şi încruntă sprâncenele.

Parcă se silea să-şi aducă aminte lucruri care trecuseră în acea infinitate întunecoasă care se numeşte uitare.

Soţia lui Marco, temându-se că voia să-i ascundă ceva, se grăbi s-o scoată din acea stare de meditaţie.

Punându-i cu dulceaţă o mână pe umăr îi zise:

— Olga, continuă să povesteşti, spune înainte. Nu-ţi poţi închipui cât mă interesează povestirea întâmplărilor care te-au azvârlit în nenorocire.

Fata se uită la stăpâna sa cu ochii ei mari în care se citea o recunoştinţă fără margini.

Şi continuă:

— Iată tot ceea ce ştiu. La picioarele scării era o trăsură închisă. Am fost pusă în ea. Acolo se afla şi femeia care cred că-mi era mamă.

— Ce, femeia aceea nu te-a făcut să înţelegi prin dragoste că ţi-era legată cu legături de sânge?

— Nu-mi aduc aminte.

— Continuă.

— Trăsura a pornit. Cât a ţinut călătoria nu ştiu. Am adormit.

— N-ai observat ce direcţie a luat trăsura?

— Nu. Când m-am trezit din somn eram într-o cameră cu totul străină. Un om bătrân, cu faţa blândă, mă ţinea în braţe, iar femeia

care putea să cânte aşa de bine, tocmai ieşea pe uşă când am deschis eu ochii. Întinzându-i încă o dată braţele dânsa îmi zâmbi şi dispăru.

Tânăra soţie a lui Marco asculta cu o mare atenţie această descriere ce făcea Olga cu o oarecare emoţie.

— Şi crezi tu că amintirile astea ale tale corespund cu adevărul? întrebă dânsa, că nu sunt fantezii create mai pe urmă de imaginaţia ta?

Olga clătină capul în chip visător.

— Nu ştiu, şopti dânsa cu durere. Ştiu numai un lucru, că adesea sunt cuprinsă de un dor nebun după iubirea de mamă. Adesea încep să plâng şi zic: De ce sunt eu condamnată, între atâtea fiinţe fericite, să trec prin viaţă fără nicio iubire, să fiu lipsită de ceea ce are şi o cerşetoare, de inima unei mame, de apărarea unul tată, de protecţia unul frate şi de sfaturile unei surori? Ah! atunci viaţa nu mai are pentru mine niciun preţ, aş vrea s-o arunc ca pe o sarcină nesuferită.

Rosamunda o cuprinse în braţe.

O strânse la sânul ei şi o ţinu astfel câteva clipe.

Fata simţi cât de tare bătea inima tinerei contesei.

Această mută mărturisire de dragoste avea pentru dânsa un limbaj mai clar decât toate cuvintele pe care le-ar fi putut spune o inimă plină de amor.

Era pentru orfană o rouă binefăcătoare după o zi în care razele înfocate ale dorinţei de afecţiune, erau s-o ardă.

Rosamunda, cu înduioşare exclamă:

— Olga mea!…

Vocea melodioasă a tinerei contese se coborî până în fundul sufletului fetei. I se părea că o fiinţă cerească îi vorbea în momentul acela.

Dânsa se uită în ochii Rosamundei care, umbriţi de genele lungi şi negre scânteiau de un foc dulce, potolit de o lacrimă care strălucea ca un diamant.

Acel foc îi încălzi inima, acea strălucire lumină colţurile ei întunecate.

Un potop de lacrimi izvorî din ochii Olgăi.

Un râu îi udă obrajii.

Însă aceste lacrimi nu erau de durere, nici de amintire a suferinţelor trecute.

Natura înzestrase pe fată cu o inimă simţitoare.

Acea mică scenă dezvoltată sub bolta cerească, în faţă copacilor seculari, o emoţionase în gradul cel mai înalt.

Rosamunda o atrase binişor lângă o bancă.

O luă de mijloc şi o sili să se aşeze.

Cu afabilitate îi luă amândouă mâinile într-ale sale.

Apoi întrebă:

— De ce plângi aşa, scumpa mea Olga?

Aceste cuvinte fură însoţite însă de un zâmbet care denota că prevedea deja răspunsul.

Tânăra fată îşi şterse lacrimile şi ochii apărură în toată limpezimea candorii.

— Nu mai plâng, contesă…

Soţia lui Marco o întrerupse:

— Nu mai spune titlul acesta când vorbeşti mie.

— Cum am să spun?

— Amică!

— Nu se poate.

— De ce?

— Respectul ce datorează servitoarea stăpânei sale, nu-mi permite să fac asta.

Un văl de tristeţe se întinse pe nobila figură a Rosamundei.

— Amica mea, zise ea, îmi pricinuieşti o neplăcere pe care n-o merit.

— Eu!… Asta nu va fi.

— Atunci consimţi să-mi fii prietenă, soră?

— Nu!

— Olga!

— Nu pot pentru că te-aş nenoroci, doamnă. Primesc dacă vrei să-ţi fiu confidenta devotată, nu voi uita niciodată binele ce l-am primit în casa dumitale. Însă nu voi abuza de atâta bunătate… Nu voi uita în care condiţie am fost primită la serviciul dumitale şi poziţia mea umilă!

— Olga, exclamă Rosamunda, ai uitat că ai prieteni care se îngrijesc de tine, care se gândesc la soarta ta? M-ai uitat pe mine, ai uitat pe fratele meu care are o mare simpatie pentru tine şi care-ţi va fi un protector călduros?

Auzind vorbindu-i-se de Artur, Olga se înroşi.

Dânsa se întoarse iute ca să nu i se vadă faţa şi rupse o rămurică din copacul ale cărui crengi îi ajungeau până la cap. Îşi făcu astfel o mască care-i ascunse roşeaţa.

— Fratele meu s-a gândit chiar la tine, continuă Rosamunda fără să ştie ce efect făceau cuvintele ei în inima tinerei fete. S-a gândit la tine, Olga.

— La mine? întrebă fata încet. Şi tocmai în momentul serios când îţi luai rămas bun de la dânsul? Nu-mi prea vine să cred.

— Şi cu toate astea e adevărat, crede-mă. Când i-am zis: „Rămâi cu bine frate", dânsul m-a atras la pieptul lui, m-a sărutat de zeci de ori şi mi-a şoptit aşa: „Când vei avea vreo suferinţă, Rosamunda, mai înainte de a putea să mi-o comunici mie destăinuieşte-o Olgăi. Olga te iubeşte, îţi e credincioasă, nu e în stare să te trădeze niciodată."

Îndată ce Rosamunda pronunţase vorbele din urmă, fata îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile, suspină o dată tare şi fugi printre copaci.

Inima-i fusese împunsă, ca de nişte ace înroşite, de vorbele lui Artur repetate de Rosamunda.

Nenorocita se gândea că nu merită câtuşi de puţin atâta încredere. Nu ştiuse ea oare că contele Marco era un om rău plin de toate păcatele?

Şi cu toate astea nu spusese, nu dezvăluise nimic, lăsase ca o creatură bună, nevinovată să cadă în ghearele scorpiei.

Chinul ei era grozav.

Dânsa se compara cu fiinţele cele mai laşe, cu criminalii cei mari.

Disperarea îi cuprindea sufletul.

Îşi reproşa că trădase pe fata cea mai vrednică de iubire, pe omul cel mai cinstit!

I se părea că după copaci erau ascunşi o sută de demoni.

Ei aşteptau numai un semn pentru a se năpusti asupra ei.

Ea simţea râsul lor infernal, îngrozitor.

Oriunde se întorcea auzul ei era mereu lovit de acele râsete care o îngheţau de frică.

Hotărât, dânsa avea să fie pradă infernului.

O voce interioară îi striga:

— Iuda! Iuda! Eşti o trădătoare! Mai laşă decât acela care a trădat pe Christos! Ai comis o crimă mârşavă care strigă răzbunare la cer.

Rosamunda rămase încremenită.

Ea nu ştia ce să creadă despre fuga neaşteptată a Olgăi.

În zadar se sili să ghicească cauza acelei exaltări.

Olga nu-i comunicase niciodată decât lucruri naive, cu o simplitate copilărească.

Nimic nu se descoperise în dânsa bănuitor.

Nicio vorbă, niciun gest nu trădase în ea o pasiune care să-i fi tulburat inima.

Însă de ce acea fugă.

Desigur conversaţia îi atinsese coarda simţitoare a inimii.

Dar cum?

Toate aceste gânduri trecură cu iuţeala fulgerului prin mintea tinerei contesei.

În fine, ea zise:

— Oricare ar fi motivul fugii ei, tot e amica mea. Mai mult decât oricând are nevoie de încurajare şi de sfaturi.

Fără să stea la îndoială, porni după dânsa.

Striga mereu:

— Olga! Olga!

Niciun răspuns.

Alergă înainte.

Nu văzu pe nimeni.

Merse astfel câteva minute, pe urmă voi să se întoarcă îndărăt.

Însă nu merse pe unde venise, tot sperând s-o găsească pe Olga.

Grădina Drachenburgului era foarte mare; dânsa fusese mulţi ani de-a rândul neîngrijită ca şi castelul.

În cele câteva săptămâni dinaintea nunţii nu se reuşise să se facă tot, fiindcă dezordinea era prea mare.

Cărări nu erau.

Gătejele stăteau pe jos grămadă, împiedicând drumul.

Păsările zburau sperioase.

Dânsele erau oarecum supărate de a fi tulburate.

De multă vreme nu se ivise în acele locuri o fiinţă omenească.

Rosamunda merse o bucată bună cu anevoinţă.

Dânsa cotea, când la dreapta, când la stânga.

Însă nu se putea orienta.

În loc să se întoarcă spre casă, se afunda mereu.

Şi grădina, cum am spus, afară de parc, era imensă.

Tânăra soţie a contelui Marco, se rătăcise în prima zi a căsniciei sale.

Aşa era destinul!

Călca pe iarbă fragedă.

Dânsa se gândea visătoare la trecutul acelor locuri.

Se gândea la frumoasa Agnes, la teribilul Ingomar care o aruncase de pe turn.

Deodată se opri cutremurându-se. La rădăcina plină de muşchi a unui copac bătrân stătea o femeie albă, slabă la faţă, îmbrăcată în haine albe.

— Dumnezeule! unde mă aflu? murmură Rosamunda. Nu cumva asta e femeia albă, spectrul Drachenburgului, despre care credeam că se spun numai poveşti?

Femeia se uita la ea ţintă, nemişcată.

Părea o statuie de marmură, aruncată lângă copac.

După câteva momente, când Rosamunda voia să fugă din acel loc, dânsa se sculă încet şi zise cu un glas moale, dureros:

— Eşti tristă, iubito?

Şi fiindcă Rosamunda stătea în loc, ca ţintuită de spaimă, ea continuă:

— Fii veselă… Hedwiga e de asemenea veselă. Păsărelele cântă… Maiul a venit. Ah! frumoasa primăvară! Ea râde sufletului meu… râde şi se înveseleşte.

Rosamunda îşi făcu puţin curaj.

Dânsa văzuse acum că nu mai avea a face cu a fiinţă supra-pământească, ci cu o biată nenorocită care-şi pierduse minţile.

— Hedwiga este iar sănătoasă, continuă smintita în monologul ei. Ea trebuie să se plimbe prin grădina asta frumoasă. Aşteaptă pe tatăl său, care o să sosească în curând. Tată, tată!…

Nenorocita pronunţase cu glas tare vorbele din urmă ca şi cum voia să dea de ştire aceluia pe care-l dorea că ea se afla acolo.

— Vrei să-ţi spun o poveste? zise dânsa. Hai acolo să stăm jos una lângă alta.

Cu amândouă mâinile ei slabe străvezii apucă braţul tinerei femei şi o atrase pe o pajişte de muşchi la rădăcina unul tei.

Rosamunda nu îndrăznea să contrarieze pe nebună.

De altfel inima ei fusese cuprinsă de o adâncă milă în faţa acelei mizerii sfâşietoare.

Rosamunda se supuse.

Nebuna când o văzu alături de sine zâmbi.

Apoi o întrebă:

— Vrei să asculţi povestea mea?

Tânăra soţie a lui Marco răspunse cu grabă:

— Da, da.

— Bine.

— Glasul tău e aşa dulce încât o să te ascult cu plăcere.

Nenorocita se uită câteva minute înainte-i.

Figura-i era posomorâtă.

Apoi buzele începură să i se mişte încet.

— Era odată… zise ea.

Rosamunda se uita ţintă la povestitoare.

Nebuna reluă:

— Astfel încep, poveştile, nu-i aşa?

— Da, copila mea. Continuă!

Hedwiga întinse mâna.

Începu să culeagă viorele ce erau în jurul ei, din care făcu, în vremea cât vorbea, o cunună.

— Era odată, reîncepu dânsa, o prinţesă tânără, veselă care trăia cu părinţii săi într-un castel frumos. Tatăl prinţesei era un om puternic, înţelept şi bun; el vedea tot ce se petrece în inimile oamenilor, iar când privirea lui nu ajungea undeva, întrebuinţa o carte pe care cum o deschidea, ştia numaidecât ce să creadă despre oricine…

— Ah! era o carte fermecată? întrebă Rosamunda.

Nebuna zâmbi tainic.

— O carte fermecată, zise dânsa, o carte rea. Ea a pricinuit multe nenorociri… Ascultă… Într-o zi prinţesa se duse în grădina castelului să se plimbe. Acolo stătea ascuns după nu tufiş duhul necurat şi când el a văzut pe fată a început să râdă; ha, ha! hi, hi! da, aşa a râs, aşa râd dracii când au găsit de făcut ceva rău, ha, ha, hi, hi!

Şi nenorocita începu să râdă.

Rosamunda se înfioră. Râsul nebunei îi sfâşia inima.

Deodată Hedwiga îşi întrerupse râsul şi zise iute:

— Dracul ura pe tatăl fetei. Îl pizmuia pentru cartea fermecată pe

care voia să i-o fure. Şi ştii tu ce-a făcut pentru ca să fure cartea?

Corpul nenorocitei începu deodată să se zguduie foarte tare.

Rosamunda bănui că povestea nu era poate decât o întâmplare din chiar viaţa povestitoarei.

Hedwiga continuă:

— Duhul necurat s-a schimbat într-un prinţ şi aşa i-a fost lesne să fure inima fetei. A îndemnat-o să fure cartea tatălui sau şi atunci…

Ea se întrerupse.

— Cartea… cartea… Trebuie s-o regăsesc, trebuie… strigă nenorocita.

Deodată sări în sus.

Pe figura ei se zugrăvise o sălbăticie înspăimântătoare.

Cugetarea regulată îi dispăruse.

În cursul povestirii dânsa fusese din nou cuprinsă de ideea sa fixă şi începu să strige:

— Cartea! Cartea! Cartea!

Rosamunda nu ştia ce să facă.

Furia nebunei creştea din secundă în secundă.

Deodată se auzi un foşnet de frunze, rămurele se înlăturară şi Olga repezindu-se din tufiş se opri lângă nebună.

— Hedwiga! exclamă dânsa, Hedwiga!…

Nenorocita se cutremură auzindu-şi numele.

Pe urmă se uită cu linişte la Olga şi-i întinse cununa de viorele pe care o ţinea încă în mână.

— Na-ţi-o ţie, bună fată, zise dânsa. Ia-o… E cununa ta de mireasă. Sărmana Hedwiga n-o s-o poarte niciodată.

Tânăra contesă întrebă:

— Cine este fata asta? O cunoşti tu, Olga? Cum se află această nenorocită aici în castel?

— Nu-ţi aduci aminte? N-o recunoşti? răspunse interpelata. Ea este acea nefericită fată pe care am găsit-o în spital când ne-am dus să luăm pe domnul Stubernauch. Ştii că ai simţit atunci o mare milă pentru ea.

— Ah! e adevărat! exclamă iute Rosamunda. Uitarea mea este de neiertat! Cum n-am recunoscut-o eu de la prima vedere? Însă pe cât îmi aduc aminte tu voiai s-o duci la ţară, s-o încredinţezi vreunor oameni buni. Nu-i aşa?

— Am şi dus-o, contesă, răspunse Olga. Însă curând m-am convins că nu e tocmai bine îngrijită…

— Sărmana!… exclamă cu înduioşare tânăra soţie a lui Marco. Atunci ce ai făcut cu ea, buna mea Olga?

Aceasta din urmă reluă:

— M-am gândit că aici, în singurătatea asta binefăcătoare s-ar putea vindeca mai curând. Castelul e destul de vast pentru ca să se găsească o cămăruţă şi pentru nenorocită.

— Oh! da, da, întări Rosamunda cu entuziasm.

Întinse Olgăi mâna pe care dânsa i-o strânse cu căldură.

Tânăra castelană continuă:

— Ai făcut foarte bine. Nici nu m-aş fi aşteptat altfel de la inima ta de aur. Lucrând aşa, ai interpretat exact dorinţa mea. O să îngrijim amândouă pe sărmana fată… Poate vom izbuti să-i redăm lumina minţii.

— Dumnezeu să te asculte! Cât aş fi de fericită! Aerul pădurilor acestora i-a făcut mult mai bine până acum. Pe când înainte avea numai o idee fixă şi nu pronunţa alt cuvânt decât „cartea”, acum poate să aibă câteva alte idei şi să pronunţe fraze complete. Îşi aminteşte şi de întâmplări din viaţa sa trecută, ceea ce mai înainte îi era absolut imposibil.

— Nu ştii nimic de familia ei? întrebă Rosamunda. Rudele ei să nu fi început oare nicio cercetare ca s-o afle? Aceasta nu pot să cred.

— Se pare că nenorocita e singură în lume. Vorbeşte ce-i drept de tatăl său, dar eu presupun că-i mort.

Altfel m-aş mira că n-ar fi străbătut oraşele, satele şi câmpiile ca să-şi afle copila.

— Dacă am putea s-o vindecăm, atunci am cunoaşte adevărul chiar din gura ei.

— O să facem tot ceea ce e cu putinţă pentru a ne atinge scopul…

Olga se întrerupse.

În clipa asta răsună un glas în depărtare:

— Rosamunda! Rosamunda!…

— E soţul meu, mă cheamă, zise tânăra femeie. Mă duc iute înaintea lui ca să nu ne găsească aici. Nu trebuie, pentru că s-ar teme poate de ceva şi ar alunga-o.

Olga se cutremură.

— Rosamunda!… repetă încă o dată glasul lui Marco.

Asupra nebunei, glasul contelui făcuse o impresie ciudată.

Pe cât mai înainte dânsa fusese liniştită, jucându-se cu cununa de viorele, cântând o melodie veselă şi dansând pe iarbă, pe atât acum, după ce auzise glasul lui Marco, începuse să tremure ca varga, holbând ochii şi stând gata de fugă ca o căprioară care simte apropierea vânătorului.

Picături mari de sudoare îi apăruseră pe frunte şi sunete neînţelese îl izbucneau printre buzele lipsite de sânge.

— Du-o iute de-aici, zise Rosamunda către Olga. Mi se pare că o s-o cuprindă iar furia.

Pe urmă alergă înaintea lui Marco.

Acesta îşi deschise braţele şi o primi la piept.

— Unde ai fost, iubito? zise dânsul. Ai fugit de lângă mine, dar eu nu te las, nu te uit. Te urmăresc pretutindeni, chiar când grădina aceasta ar fi o grădină necălcată de om şi când ar trebui să mă lupt cu primejdia vieţii pentru tine.

Îşi lipi buzele de ale soţiei sale şi câteva minute stătută aşa gură în gură, gustând fructele dulci ale căsniciei.

În sufletul virgin al Rosamundei începeau să vâjâie patimile femeieşti.

Cu o delăsare violentă dânsa se lipi de omul iubit, aşa de strâns ca iedera de un stejar.

Da, ea iubea pe acel om cu focul unei inimi neatinse încă de o dorinţă necurată.

Dânsa îl iubea cu ardoarea primului amor, când virgina se dă fără rezervă întâiului bărbat ce i-a ieşit în calea visurilor.

În afară de asta, Marco cunoştea toate şiretlicurile seducătorilor.

Ştia să stârnească patimile într-o femeie, să-i inspire dorinţe neexprimabile.

Singurătatea parcului, mirosurile îmbătătoare ale frunzelor şi florilor, cântecul pasărilor, adierea de primăvară, îmbrăţişările lui Marco, sărutările, cuvintele lui pe care le picura ca pe o otravă dulce în sufletul ei, toate astea o puseră într-o stare de viziune în care de-abia putea să-şi dea socoteală de ceea ce făcea şi zicea.

— Nu eşti obosită, iubito?… şopti Marco. Emoţiile nunţii, călătoria de noapte pe care am făcut-o nu ţi-au ostenit nervii?… N-ai nevoie de

odihnă?

Privirea ce el aţinti în ochii ei pronunţând aceste vorbe, era destul de semnificativă şi elocventă.

— Hai, zise ea.

— La odihnă? întrebă dânsul.

— Da, la odihnă.

Dânsul o atrase cu o violenţă blândă.

Un vârtej sălbatic îi mişca pieptul; încă vreo câteva minute şi acea floare omenească era cu totul proprietatea lui.

Victima nu mai avea nicio voinţă; mergea iute ca şi dânsul, poate ceva mai iute.

Deodată le apăru înainte poarta castelului.

Marco se opri un moment, uimit şi zise:

— Ce este oare? Ce s-a întâmplat? Văd un cal stând înaintea porţii şi câţiva servitori, uitându-se la dânsul, clătinând din cap.

Într-adevăr înaintea porţii se afla calul care lăsase pe William în şanţul drumului.

Unul dintre servitori, zărind pe Marco, apucă calul de frâu şi veni cu dânsul înainte-i.

— De unde e calul acesta? întrebă Marco, cum a ajuns aici?

— Nici noi nu ştim, răspunse servitorul. Acum câteva minute l-am văzut sosind în galop la poarta castelului. Poate că a mai fost pe-aici de a tras aşa de-a dreptul la castel.

Marco se apropie, se uită la şa şi făcu un pas îndărăt îngrozit.

Recunoscuse că animalul era din grajdurile sale.

Spiritul său viu găsi îndată o explicaţie.

Desigur se petrecuse ceva la Berlin şi William, după ordinul ce avea trimisese un mesager la Drachenburg.

Unde era însă mesagerul?

Marco îşi răspunse la întrebarea asta cu trei probabilităţi.

Poate că mesagerul dăduse peste vreo nenorocire.

Sau poate că fusese împiedicat de vreo mână criminală de a putea împlini însărcinarea.

Sau încă, poliţia o fi prins deja bănuieli aşa de tari, i-o fi înconjurat casa, o fi alergat după mesager, l-o fi prins şi arestat ca să-l caute şi să-i ia scrisoarea.

Gândindu-se la posibilitatea asta din urmă, Marco simţi un fior rece

trecându-i prin spate.

Dânsul îşi zise că, dacă astfel era cazul, jocul său era cu desăvârşire pierdut.

Însă nu era el omul care să-şi piardă vremea cu gândire multă.

— Hai, zise dânsul către servitori, trebuie să mergem să căutăm pe călăreţ. S-o fi îmbolnăvit, o fi căzut pe drum sau o fi dar peste altă nenorocire. O să-l găsim desigur.

Trimise pe doi din servitori să se ducă să ia din castel tot ce trebuie pentru legat o rană, esenţă întăritoare, un vas cu apă rece, un burete.

Pe urmă, întorcându-se spre Rosamunda:

— Soarta nu vrea, iubit-o, şopti dânsul, să gustăm fericirea fără luptă.

Tânăra femeie, roşie de o ruşine fermecătoare, se lipi de dânsul.

— Sau poate trebuie să neglijez o datorie de om? adăugă dânsul. Să mă gândesc numai la mine lăsând pe un nenorocit întins în mijlocul drumului?

— O! nu, nu, asta să n-o faci, exclamă Rosamunda. Aş putea să cred că unirea noastră nu e binecuvântată dacă am inaugura-o cu preţul acesta.

— Ei bine, atunci rămâi cu bine… Peste o jumătate de ceas o să fiu poate îndărăt.

Servitorii se întorseseră cu obiectele poruncite.

Marco se dezlipi de soţia sa şi plecă cu dânşii pe drumul mare.

Mergeau iute, uitându-se în toate părţile, în şanţurile şi gropi ca să vadă de nu e acolo vreun om.

Însă trecu o bucată bună de vreme până ce un servitor se opri şi exclamă:

— Ce să fie oare? ascultaţi, aud gemete.

Făcând câţiva paşi în direcţia de unde veneau acele gemete, strigă deodată:

— Dumnezeule, uite un om lungit acolo. Acesta trebuie să fie călăreţul.

Marco alergă iute în şanţ şi plecându-se asupra rănitului, se ridică iute şi-şi puse mâinile în cap.

— William! tu însuţi?!

Nenorocitul de-abia era în stare să-şi ridice puţin capul.

I se turnă niţel vin pe gât şi fu ridicat în sus.

I se răcori fruntea cu buretele înmuiat în apa rece şi după câteva minute el fu în stare să stea pe marginea şanţului şi să îndruge câteva vorbe.

Marco trimisese un servitor înapoi la castel ca să aducă o trăsură.

Aceasta sosi după un sfert de ceas.

William fu ridicat în sus şi aşezat în trăsură pe perine moi; i se rezemă capul îndărăt şi i se ridică niţel picioarele.

Marco se azvârli lângă el.

Servitorii rămaseră să se întoarcă pe jos.

Trăsura porni.

Atunci începu în şoaptă un dialog între stăpân şi slugă.

— Pentru Dumnezeu, William, zise Marco, ce s-a petrecut? Trebuie să se fi întâmplat ceva extraordinar pentru ca să vii tu însuţi şi să nu trimiţi un om cu ştafeta ştiută.

— Domnule, zise William care simţea mare durere la piept la fiecare cuvânt pe care-l pronunţa, îţi aduc, o veste de spaimă.

Contele se îngălbeni.

— O veste de spaimă!… bolborosi dânsul. A căzut asupră-mi vreo nouă bănuială?

— Ceva mai rău, mult mai rău.

— Nu cumva Mathias Holz n-a făcut ce-a făgăduit? Nu cumva femeia lui m-a trădat din nou? Sau poate că Chiorul n-a îndeplinit ordinele mele?

— Mult mai rău, zise bolnavul. Nici nu îndrăznesc să spun domnului conte.

— Mă îngrozeşti, William, cu vorbele astea.

— E de îngrozit, domnule conte.

— Hai, spune odată ce este, zise Marco.

— Ei bine, arestarea dumitale este hotărâtă.

— Arestarea?… Hotărâtă? Eşti nebun William? Nu cumva te-ai smintit de ieri încoace?… Poate că ţi s-au clătinat creierii de zdruncinarea calului!

— Eu aş fi bucuros să fie aşa, iar ştirea pe care o aduc să fie falsă.

— Altfel nu poate fi William, reluă Marco. Cum aş putea fi arestat fără să mi se ia măcar un interogatoriu, fără să fiu ascultat, ci numai după declaraţiile unor criminali, ale unor şarlatani? Nu, nu, William, cunosc eu bine poliţia. Un cerşetor, un călător pedestru cu traista în

spate, ar fi înhăţat numaidecât, după asigurarea întâiului venit că ei sunt hoţi şi prădători. Însă eu, un conte Marco, nu pot fi oprit aşa deodată. Acesta ar fi un pas grav pentru poliţistul care l-ar face, i-ar fi în joc soarta vieţii.

William clătină capul.

— Trebuie să fie probe zdrobitoare contra dumitale, zise dânsul de-abia răsuflând. Chiorul a auzit lămurit pe poliţistul Scharf spunând judecătorului de instrucţie că o să aresteze pe domnul conte pentru ca să fie asigurat de persoana lui.

Ofticosul informă apoi pe stăpânul său despre chipul în care chiorul fusese în stare şi audă cuvintele lui Scharf şi cum venise la dânsul speriat şi i le spusese.

Marco rămase pe gânduri. În chipul acesta, desigur chiorul putuse să audă tot ce se vorbise.

— Admit cazul că Magistru a auzit bine, că nu s-a înşelat. Arestarea mea e într-adevăr hotărâtă… Ce aş putea eu să fac în momentul acesta?

— Să fugi, şopti William, să fugi, să nu întârzii niciun moment, să nu stai deloc până nu vei fi în siguranţă.

Contele Marco zâmbi ironic.

Apoi continuă:

— Mă sfătuieşti să fug? Scumpul meu William, acesta ar fi cel mai bun drum ca să mă dau în mâna poliţiei. Cine fuge mărturiseşte că e vinovat. Şi eu nu cred că afacerea e aşa de pierdută ca să mărturisesc.

— Dar dacă stai pe loc o să fii arestat. Şi aflându-te în mâna poliţiei o să ţi se facă perchiziţie în casă, o să-ţi descopere secretele şi atunci… o! atunci eşti pierdut cu desăvârşire… Şi dimpreună cu dumneata ne pierde şi noi… noi care te-am servit în toate cu credinţă.

Pe obrajii ofticosului ardeau două pete mari, roşii, semnele emoţiei vii, ale bolii neîmpăcate care-i răscolea şi sfâşia pieptul.

— Şi tocmai acum, zise Marco scrâşnind din dinţi, când mi-am ajuns scopul mult dorit, când credeam să mă bucur în linişte de fructele atâtor osteneli, acum să arunc toate în baltă, să las pe Rosamunda, s-o iau la fugă? Nu, de o mie de ori nu. Mă încăpăţinez în contra sorţii, vreau s-o birui chiar de-ar fi să pier.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă William.

— Am să fac contrarul la ceea ce mă sfătuieşti. Mi-ai zis să fug, să

mă ascund de poliţie… Îţi mulţumesc de atâta interes ce-mi arăţi. Chiar azi am să mă duc să fac o vizită poliţistului Scharf.

William făcu o mişcare de spaimă.

— Ce, te miri? zise Marco râzând. Nu-ţi poţi închipui că eu m-aş coborî în groapa leilor? Ei bine, eu am să-ţi dovedesc că e un mijloc prin care se pot trage pe sfoară chiar pe cei mai şireţi. Tu însuţi, William, care trăieşti pe lângă mine de-atâta vreme, nu m-ai cunoscut încă bine. Tu nu ştii cât sunt eu de şiret, de diplomatic, de… O! dar ce-ţi este?

Ofticosul nu auzise cuvintele din urmă ale contelui Marco.

Căzuse îndărăt pe perinele trăsurii; slăbiciunea şi emoţia îl făcuseră să leşine din nou.

Marco se bucură că aproape în acelaşi moment trăsura se opri înaintea porţii castelului.

Dânsul dădu ordin servitorilor care-i pândeau sosirea şi-i alergaseră înainte, să ridice pe leşinat şi să-l ducă într-o cameră de musafiri.

Câţiva servitori ridicară pe William şi porniră cu el încetişor.

Marco urmă cortegiul ciudat.

Deodată apăru Rosamunda şi când zări că cineva era adus pe mâini, strângă tare:

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Pe cine aduceţi aşa?

Marco o linişti cu câteva vorbe.

Pe urmă, când se află lângă dânsa, îi înlănţui talia cu braţele şi zise:

— Datoria de oameni cu milă cere o jertfă grea de la tine şi de la mine.

Tânăra femeie se uită la el în chip întrebător.

— Închipuie-ţi că trebuie să plec la Berlin pentru o zi sau două.

— Vrei să mă laşi singură?

— Trebuie, dulcea mea soţie. Să facem acest sacrificiu. Un unchi al meu nenorocit cere prezenţa mea acasă.

— Acel unchi despre care mi-ai vorbit?

— Da, da.

— Pentru ce anume te cheamă?

— Rosamunda, la întoarcere am să-ţi spun mai multe lucruri, zise Marco. Pentru asum, rămâi cu bine. Dacă vrei să înlocuieşti prezenţa mea lângă tine printr-o faptă bună, atunci îngrijeşte de nenorocitul William, credinciosul meu servitor.

— Am să veghez la căpătâiul său, exclamă Rosamunda. Du-te cu bine, iubite, Dumnezeu să te însoţească în calea ta.

Încă o sărutare, încă o nesfârşită îmbrăţişare, piept la piept, gură în gură, încă o strânsoare şi pe urmă Marco se smulse din braţele Rosamundei şi coborî iute treptele.

Trăsura poruncită aştepta la scară. Marco sări în ea.

— La Berlin! strigă dânsul către vizitiu, în goană!

Trăsura porni.

Aflându-se pe drumul de câmp, Marco se uita de jur-împrejur.

Pe una dintre ferestruile turnului castelului Rosamunda îi trimitea ultima sărutare.

După ce tânăra femeie pierdu trăsura din vedere, coborî încet scările şi se duse în camera bolnavului.

Aici stătu la căpătâiul suferindului.

Îi răcori fruntea arzătoare şi îi trase perinele, astfel ca să stea bine. Şi când bolnavul, zăpăcit de friguri, se zbuciuma din nou în pat şi se zvârcolea aşa încât putea să cadă, dânsa îl ţinea în loc, îi dădea diferite esenţe, îl liniştea.

Aşa a început căsnicia Rosamundei.

LXXXIII – Drăguţa călăului

Trenul de noapte care pleacă din Berlin spre Breslau la ora 11, se oprise de câteva minute în gara de la capul străzii Friedrich, de unde avea încă de luat călători.

Ceva mai la o parte de grupul care aştepta sosirea trenului, stătea singuratic un om gros, lat în spate, ţinând în mână un geamantan mic de piele.

Pe cap avea o pălărie cu borduri largi lăsată pe ochi şi pe sub care i se vedea mustaţa groasă, semnul energiei şi tăriei bărbăteşti.

Era ca şi cum călătorul acesta simţea o mare neplăcere când cineva trecând pe lângă dânsul se uita la figura lui. Atunci el îşi trăgea mai sus gulerul mantiei şi-şi îndesa mai mult pălăria pe cap. Vădit că nu voia să fie recunoscut.

Deodată trecură pe lângă el trei bărbaţi cam prost îmbrăcaţi, cu figurile cam sălbatice, şi unul dintre ei îi şopti:

— Suntem aici, maistre.

— Aţi luat tot ce ne trebuie? întrebă omul învăluit în mantie.

Întrebatul dădu din cap în semn afirmativ.

— Scândura şi curelele sunt aici, răspunse dânsul în şoaptă. Însă securea…

— Securea o am eu în geamantanul ăsta pe care-l ţin în mână.

Trenul fluieră şi cei trei oameni săriră într-un vagon de clasa a treia. Celălalt însă, căruia i se zisese maistru, nu se mişcă din loc până nu se convinse că subalternii lui s-au urcat.

Pe urmă se întoarse şi se urcă într-un vagon de clasa a doua unde se aflau deja mai multe persoane.

Trenul porni şi începu s-alerge pe câmpia caldă încă de razele soarelui. Nu se oprea decât câte puţin la staţiile mai mari.

Călătorii se coborau unii ici, unii dincolo.

Când se revărsa de ziuă, omul învăluit în mantie se afla singur în vagonul său.

Dânsul se duse la fereastră şi se uită lung la cerul care începuse să albească.

Din când în când pieptul i se ridica de câte un oftat adânc.

Ochii îi înotau în lacrimi.

Ce dureri sufleteşti sau trupeşti să fi avut dânsul oare?

După ce stătu câtva timp cu capul între mâini, rezemat de fereastra vagonului, recăzu pe perinele cupeului şi rămase cu ochii plecaţi, aţintiţi într-un punct.

Însă nu mult stătu astfel cuprins de gânduri negre.

Cu câteva staţii înainte de Breslau vagoanele începură să se umple din nou şi discuţii vioaie se iscară între călători.

— Ce, şi dumneata pe drum, domnule consilier municipal? exclamă un om cu barba neagră către un domn bătrân cu ochelarii încadraţi în aur.

— Da, domnule Wilke, răspunde bătrânul. Mi se pare că amândoi călătorim la Breslau pentru acelaşi scop. Nu-i aşa că te duci să priveşti execuţia care o să se facă mâine acolo?

— Tocmai ai ghicit, domnule consilier. Trebuie să văd execuţia ca să raportez în ziarul meu. Am avut fericirea să capăt o carte de liberă intrare.

— Şi eu am căpătat una, zise consilierul bătându-şi cu mâna buzunarul de la piept. O! dar cu câtă greutate! Precum ştii, eu sunt

înrudit cu procurorul care a dus procesul, totuşi a trebuit să asud până să-l fac rezonabil.

— Adevărat, dumneata eşti văr cu procurorul, răspunse ziaristul cu barba neagră. Cum dracu uitasem eu asta?… Atunci dumneata trebuie să fi aflat multe amănunte din viaţa criminalului care o să fie mâine târât la butuc.

— Cum nu… Criminalul acesta Alois Thiem are o viaţă aventuroasă deşi e în vârstă numai de 20 de ani. N-avea încă 16 ani când a comis întâiul atentat de omor.

— Dumnezeule! la aşa vârstă?!...

— A fost găsit atunci sub patul unei femei care avea ceva avere. Thiem voia s-o ucidă. Desigur şi-ar fi atins scopul dacă n-ar fi strănutat deodată sub pat. Dânsul căpătase guturai şi nu se gândise că pisica cu clopoţei nu poate să prinzi şoareci. Femeia a sărit speriată din pat şi a început să ţipe. Vecinii au alergat şi Thiem a fost arestat.

Pe urmă desigur a fost judecat şi dus la temniţă.

— Da, pe doi ani. Ieşind din temniţă şi-a pus în gând să părăsească Europa. Cu o destoinicie uimitoare a comis o spargere şi şi-a procurat şapte mii de mărci. S-a îmbarcat şi a ajuns cu fericire la New York. Acolo, după patru săptămâni de trai bun şi de joc de cărţi s-a trezit cu buzunarele goale. Atunci dânsul încercă să trăiască cu muncă onestă. Cel puţin aşa a declarat în interogatoriul luat de vărul meu, procurorul… S-a angajat în portul New York ca muncitor, apoi s-a dus în California şi a lucrat în mine. Însă cu onestitatea n-a avut deloc noroc. S-a dat iar în breasla tâlharilor. În şcoala criminalilor americani a învăţat multe lucruri pe care nu le ştia încă şi s-a hotărât să vină să le întrebuinţeze în Europa. Sosind în Germanie, a devenit în scurtă vreme groaza poliţiei din Breslau. Spargerile urmau una după alta. Se cunoşteau bine că erau făptuite de Thiem, însă criminalul nu putea să fie aflat nicăieri.

— Da. Ştiu şi eu, asta a durat multă vreme, îl întrerupse ziaristul cu barba neagră. Totuşi urciorul se sparge odată şi odată. Thiem a fost recunoscut într-o zi pe stradă şi s-a început o goană teribilă după dânsul. Era cât p-aci să fie prins. Deodată criminalul dispăru în localul şcolii care-i era înainte. Încuie uşile şi fugi pe acoperiş. De acolo începu să tragă cu revolverul în cei ce înconjuraseră clădirea. Doi poliţişti au căzut morţi, câţiva au fost răniţi.

— Crima asta e grozavă, zise consilierul municipal. Totuşi lui Thiem nu i s-a imputat un omor în adevăratul înţeles al cuvântului. Mă mir că juraţii au dat contra lui sentinţa de moarte… Thiem a ucis ce-i drept, însă de nevoie. Fusese îngrămădit de poliţişti şi voia să-şi facă drum cu revolverul.

— Într-adevăr, i-ar fi fost de ajuns vreo douăzeci de ani de închisoare. Însă juraţii au judecat lucrul din alt punct de vedere. Dânşii şi-au zis desigur că un om aşa înrăit în crime, numai în mormânt va fi nevătămător. Pe cât timp va trăi, societatea va fi mereu în primejdie din partea lui. Însă pentru mine, la execuţia asta nu vreau să văd atât pe criminal, cât pe acela care are s-o îndeplinească.

— Vrei să zici de călăul Krantz din Berlin? Hm! eu sunt curios să-l văd. Trebuie să fie un om cu inima de piatră, care nu simte nicio milă, nu se înduioşează de nicio suferinţă. Cum pot să fie pe lume astfel de oameni?

Interlocutorul zâmbi, apoi răspunse:

— De, cum a fost un Thiem, este şi un Krantz.

— Aşa e. Ai dreptate.

Omul învăluit cu mantie, auzind vorbele acestea, se înroşi şi se îngălbeni totodată.

Ridică capul.

De sub marginile pălăriei sale aruncă o privire de ură spre cei doi interlocutori, care se duceau la execuţie ca la o petrecere.

Însă se stăpâni.

Din momentul acela deveni însă foarte atent.

Cei doi călători îşi continuară dialogul cu animaţie.

Consilierul municipal zise:

— Călăul acesta Krantz trebuie să fie într-adevăr un om ciudat.

Ziaristul, setos de a avea ştiri, mai mult sau mai puţin adevărate pentru a le publica în ziar, întrebă:

— De ce spui asta? Cunoşti ceva particular din viaţa acestui om?

Bătrânul cu ochelarii încadraţi în aur, răspunde:

— Se zice că dânsul s-a făcut călău numai pentru că avea o dorinţă neînvinsă de a vedea sânge curgând.

Gazetarul se cutremură.

— Brr!… exclamă el. Să te ferească Dumnezeu de oamenii de acest neam! N-aş vrea să am de-a face cu el. Dar pentru ce justiţia angajează

pe acest bărbat la serviciul ei, cunoscându-i instinctul sângeros?

— Ei, unde să găseşti pe cineva ca să-l înlocuiască?

Şi bătrânul, pronunţând aceste cuvinte îşi luă ochelarii de la ochi şi şterse sticlele cu batista.

Ziaristul, atunci profită de ocazie pentru a-şi face o ţigaretă.

Îşi scoase tabachera şi pe când cu degetele sucea hârtia, răspunse:

— N-ar fi mai bine să se însărcineze un condamnat cu treaba asta, iar nu un om liber? Mi se pare că asta ar fi mult mai bine.

— Dar şi aici se prezentă o piedică care cu greu o poţi înlătura.

— Care?

— Ce va deveni după ce şi a ispăşit pedeapsa, condamnatul care a înlocuit pe călău? Cum ar fi primit el în societate? Cine s-ar mai apropia de dânsul pentru a-i procura mijloacele de a trăi cu cinste? Aceasta e o chestie gravă.

— S-ar putea alege dintre cei osândiţi pe viaţă. În acest fel, condamnatul, nemaiavând să se întoarcă în societate, n-ar avea de ce să se teamă.

Ziaristul, părea glorios că izbutise să dezlege importanta problemă ce i o prezentase bătrânul.

Poate în mintea lui fabricase deja un splendid articol de fond care trebuia să facă mare gălăgie în clasa criminaliştilor din Germania.

El îşi răsucea mustaţa.

Omul cu mantie tresări.

Însă nu se putea înţelege dacă tresărirea lui era de frică sau de ură.

Un zâmbet de dispreţ lunecă pe buzele sale.

Dar mustaţa-i groasă ascunse acest zâmbet.

El îşi trase mai mult pălăria pe ochi şi se prefăcu că doarme.

Consilierul municipal şi gazetarul se uitau din când în când la el, însă fără să bănuiască că dânsul îi asculta cu atenţie.

De aceea nici nu se gândeau să-i adreseze cuvântul.

Bătrânul, când isprăvise cu ştergerea sticlelor, îşi aşeză din nou ochelarii la ochi.

Apoi reluă:

— Scumpul meu, să nu crezi că proiectul dumitale să aibă temelii mai solide decât celălalt.

Gazetarul îşi lungi faţa şi întrebă:

— De ce?

— Iată de ce... Legea condamnând pe vinovat nu caută pierzania acestuia.

Interlocutorul zâmbi.

Trăgând din ţigară, zise:

— Mi se pare, domnule consilier că ai de gând să desfăşori un tratat de ştiinţă legală.

Bătrânul, fără să culeagă această observaţie, continuă:

— Legea cu condamnarea vinovatului, caută numai să asigure societatea contra atentatelor criminale ale acestuia, pe care el le-ar reînnoi dacă s-ar întoarce în sânul ei!

— Bravo!

— Dar asta nu e tot.

Ziaristul zise cu un ton de curiozitate şi totodată vesel:

— Spune înainte. Te ascult cu interes.

Consilierul reluă:

— Cu acest mijloc se obţine şi un alt scop.

— Anume care?

— Îndreptarea vinovatului. Punându-l în imposibilitatea de a comite alte crime, legea-i dă posibilitatea de a se îndrepta. Prin muncă, prin remuşcare şi bună purtare, osânditul îşi ispăşeşte păcatele şi după câţiva ani se simte reabilitat şi egalul oricărui om cinstit. Această convingere este pentru el o mare uşurare. Cu toate că n-are speranţă de a recăpăta libertatea, trăieşte resemnat gândindu-se la viaţa viitoare.

Omul cu barba neagră exclamă încă o dată:

— Bravo! Aprob!

— De aceea vezi cât de vătămător ar fi pentru un osândit dacă ar fi ales să înlocuiască pe călău. Chiar în cazul când el ar face asta de bunăvoie, trebuie să nu uităm că societatea are sfânta datorie de a-l pune pe calea cea bună.

— Vasăzică, conchise gazetarul, că dumneata consideri meseria de călău ca o pierzanie.

— Aşa-i.

— Însă întorcând discursul la subiectul nostru, domnule consilier municipal, spune-mi un lucru…

— Care?

— De unde ştii că Krantz şi-a ales sângeroasa lui meserie numai din

instinctul său sălbatic şi din dorinţa de a vedea curgând sânge?

Omul cu ochelari de aur răspunse:

— Eu cred că în ochii lui ar putea citi oricine această lăcomie de sânge cald.

Omul învelit în mantie tresări.

Ochii lui scânteiară.

Cu toate astea nu se mişcă.

Continuă a se preface că doarme. Însă ochii-i, umbriţi de gene, observau de sub marginile pălăriei pe amândoi călătorii.

Gazetarul răspunse:

— Da, da, aşa-i.

— Eu l-aş recunoaşte între o mie de oameni. Imposibil să nu recunoşti un tip atât de ciudat. Ah! dar aş simţi o groază nebună să m-apropii de dânsul. Trebuie să fi exalând un miros de omor… Brr!…

— Să încetăm discuţia asta sângeroasă că-mi face rău, scumpul meu Wilke, zise consilierul municipal scoţându-şi tabachera şi luând o priză de tabac. Lasă că o să asistăm mâine la execuţie şi vom vedea atunci ce este şi ce nu este… Am face acum o partidă de scat însă e nevoie de o a treia persoană.

Pe faţa omului învăluit în mantie trecu un zâmbet drăcesc.

— Dacă domnii vor să facă o partidă de scat, zise dânsul, eu sunt gata să le fiu al treilea tovarăş. Drept să vă spun şi mie mi s-a cam urât şi fiindcă merg tot la Breslau ca şi dumneavoastră, aş petrece de minune o jumătate de ceas.

— Atunci e de minune, exclamă Wilke. Unde sunt trei buni germani la un loc, scatul nu poate să lipsească. Ei, dar cărţile unde sunt?

— Iată-le, zise consilierul municipal şi puse un joc de cărţi în poala sa.

După câteva minute cei trei bărbaţi se aflau afundaţi în joc.

Domnul cu mantia pierdea aproape întruna.

— Curios lucru, exclamă consilierul municipal după câtva timp. Dumneata nu câştigi mai nimic. Nu vreau să-ţi fac nicio întrebare… Zic numai că trebuie să fii sau un medic, sau cioclu.

— Nici unul, nici altul, răspunse străinul zâmbind, şi cu toate astea aproape şi unul şi altul.

— Ah! atunci mi se pare că te ghicesc… Eşti spiţer.

Continuară jocul râzând până ce trenul se opri, la o mică staţie

aproape de Breslau.

Străinul plăti sumele ce pierduse, câte un taler de fiecare dintre ceilalţi doi domni.

— Ne pare foarte rău că nu putem să-ţi dăm o revanşă pentru pierderea dumitale, zise consilierul municipal. E sigur că o să ne revedem foarte eu greu.

— Cine ştie, răspunse străinul. Munţii se întâlnesc, dar oamenii!…

— În orice caz, am petrecut bine ceasul acesta zise Wilke. Am să îmi aduc mereu aminte de călătoria asta. De aceea aş vrea să ştiu cu cine am avut onoarea să joc în cărţi. Eu mă numesc…

În momentul acesta trenul intră în gara Breslau în mijlocul unei mari gălăgii, aşa că vorbele din urmă ale lui Wilke nu se mai auziră.

Când maşina începu să fluiere, străinul cu mantia îşi apucă geamantanul şi sculându-se iute, zise:

— La revedere!

Şi repezindu-se pe uşă, sări pe peron mai înainte ca trenul să se fi oprit de tot.

Cei trei oameni care călătoriseră în clasa treia îi ieşiră înainte.

Câteşipatru se urcară într-o birjă şi se duseră de-a dreptul la tribunal, care se afla în faţa *promenadei*.

Omul învăluit în mantie se informă dacă procurorul era acolo şi dacă putea să vorbească cu el îndată.

— Da, da, răspunse aprodul.

— Atunci spune-i că un om însoţit de alţi vrei vrea să-i vorbească.

După câteva minute dânsul fu introdus în cabinetul procurorului.

Magistratul se sculă iute înainte-i şi îl privi întrebător.

— Eu sunt călăul Krantz din Berlin, zise străinul învăluit în mantie şi care păstrase cel mai strict incognito în tot cursul călătoriei.

— Ah! domnule Krantz, exclamă procurorul întinzându-i mâna. Îmi pare foarte bine că ai venit la chemarea mea cu o zi înainte, pentru că aş vrea ca înainte de executare să mergi la condamnat şi să exerciţi asupră-i prin prezenţa dumitale o presiune oarecare. Sper că ai ascultat de dorinţa mea de a nu te face nimănui cunoscut pe drum sau aici în oraş… Nu-ţi închipui ce revoluţie produce execuţia asta şi mai cu seamă prezenţa dumitale în Breslau.

— O! n-ai nicio grijă în privinţa asta, răspunse Krantz. Nimeni nu m-a recunoscut şi nimănui nu i-am spus ce sunt. La hotel încă am să-

mi dau un nume străin şi o ocupaţie falsă.

— Foarte bine. Îndată ce te vei fi odihnit puţin şi vei fi mâncat şi băut ceva, vino aici la mine. Vom merge amândoi să-l vizităm pe condamnat în celula lui. Nu-ţi faci idee, domnule Krantz, cu ce obrăznicie criminalul acesta a ascultat sentinţa de moarte. Vei vedea cu câtă nepăsare îşi aşteaptă execuţia.

— Am văzut eu multe aşa, răspunse Krantz zâmbind. Dar ştiu cât ţine asta. Ţine până vine călăul înaintea lui şi-i zice să se scoale ca să meargă la butuc. Să vezi atunci… Piere deodată tot curajul lui prefăcut. Nu mai rămâne nimic… Şi o să te miri, ce vine în locul acelui curaj.

— O să vedem, răspunse procurorul, dacă şi Alois Thiem este ca şi ceilalţi condamnaţi pe care i-am mai văzut în timpul carierei mele.

Şi adaugă:

— Acum, domnule Krantz, poţi să te duci. Desigur că ai nevoie să te odihneşti puţin. Trebuie să fii cam obosit de călătorie. Nu-i aşa?

Călăul trase la hotelul căruia i se zice: „La cele trei turnuri”.

În registrul hotelului îşi scrise numele astfel: *„Iuliu, proprietar de moşie”*.

După ce-şi scutură de pe haine praful de călătorie, se coborî în sala de mâncare şi ceru mâncăruri întăritoare şi băutură de asemenea.

Pe cei trei indivizi, ajutoarele sale, îi instalase în trecere la un han, recomandându-le pentru numele lui Dumnezeu să nu cumva să scape o vorbă despre treaba pentru care veniseră în Breslau. Dânşii aveau să spună că erau servitori la un moşier şi că aduseseră nişte porci în oraş.

Chinul pe care-l avea de obicei înaintea oricărei execuţii se părea că o să-l cruţe de data asta.

Mâncă cu poftă friptura ce i se adusese şi goli o sticlă de vin.

Când ceru a doua sticlă, veni hotelierul la el şi-l întrebă cu supunere cum i-a plăcut camera, hotelul întreg, birtul, mâncarea şi băutura.

— Toate sunt minunate, răspunse cu grăbire Krantz. Dar ia poftim de şezi aici niţel şi bea un pahar de vin cu mine.

Făcând o mulţime de complimente, dânsul se aşeză pe scaun.

— Ai venit în Breslau cu afaceri, domnule Iuliu, zise el, sau poate că te-ai repezit numai ca să asişti la execuţia care o să aibă loc mâine? Multă lume a venit numai în scopul acesta.

— Da, da, am venit şi eu să văd cum se taie capul unul om, răspunse Krantz zâmbind. E foarte interesant, n-am văzut niciodată.

— Dacă-i aşa am să spun îndată chelnerului să te deştepte dis-de-dimineaţă… Ar fi foarte neplăcut lucru să te deştepţi tocmai când trupul condamnatului va fi îngropat.

— Într-adevăr, foarte neplăcut lucru ar fi… Dar să n-ai nicio grijă. Eu mă scol totdeauna de dimineaţă… N-am să scap aşa ocazie frumoasă.

Hotelierul îşi frecă mâinile.

Krantz umplu paharele şi pofti pe hotelier să deşerte pe al său.

Acesta din urmă nu se lăsă să fie rugat prea mult.

Apucă paharul său şi-l dădu peste cap, golindu-l dintr-o singură înghiţitură.

Atunci vocea lui se făcu şi mai tare decât mai înainte.

Călăul însă îşi păstră răceala lui obişnuită fără să dea cel mai mic semn de exaltare.

Dânsul observa pe interlocutorul său şi petrecea văzând cum vinul i se urca la cap.

Vrând să vadă până la ce punct ar fi ajuns vorbăreţul hotelier, zise:

— Iartă-mă, domnule, dar am să-ţi fac o mică observaţie.

— Spune, domnule, zise hotelierul cu grăbire.

— Muşterii hotelului dumitale n-au desigur să se plângă de tratamentul în general dar suferă setea.

Stăpânul hotelului, care asculta cu atenţie pe călău, zâmbi.

Apucă sticla de gât şi o ridică în sus.

Apoi exclamă:

— Drace, ai dreptate domnule Iuliu. Nu mai e nicio picătură de vin în sticlă.

Se ridică de pe scaun şi apropiindu-se de uşă, strigă chelnerul.

Acesta veni imediat.

— Adu încă o sticlă de vin, porunci hotelierul.

— Să fie mai vechi, adăugă călăul.

Stăpânul hotelului spuse chelnerului din care calitate trebuia să aducă. Servitorul se înclină şi plecă.

Atunci hotelierul, uitându-se către muşteriul lui, reluă:

— Dar, domnule Iuliu, ia spune-mi, seara, după execuţie, ce-ai de gând să faci? Te duci undeva?

— N-am nicio întâlnire.

— Atunci?… Cum vrei să petreci o parte din seară?

— Am s-o petrec cu capul pe perină, aşteptând să vină ziua a doua pentru a mă întoarce la Berlin.

— Nu se poate! exclamă interlocutorul călăului.

Şi dădu cu pumnul în masă de trosniră paharele.

Krantz zâmbind întrebă:

— Ei, şi de ce nu se poate? Acesta e lucrul cel mai natural din lume!

— Aşa crezi?

— Desigur, şi aşa am să şi fac.

— Ai face rău, pe legea mea.

Bunul om pronunţă aceste cu un entuziasm care-l miră pe Krantz.

— Însă, reluă acesta din urmă, n-aş şti cum să petrec altfel seara.

— Ascultă… Îţi propun să te duci la circ. Îţi garantez că n-ai să pierzi vremea degeaba… vei fi mulţumit.

— La circ? E ceva interesant acolo? întrebă călăul.

— Da, mai cu seamă de câteva zile, exclamă proprietarul celor „Trei turnuri”. Toţi oamenii din Breslau curg în circ, ce zic eu, toţi oamenii din Silezia…

— Şi ce magnet îi atrage?

Hotelierul se uită lung la pasager, într-un chip semnificativ.

— Nu înţelegi zise dânsul. E o femeie, o fată de o frumuseţe orbitoare. Merită să fie văzută. E ca soarele de frumoasă şi ca luna când e noapte, adăugă hotelierul care nu era deloc un om tânăr. Toţi s-au înnebunit după ea, toţi…

Gestul ce făcu însemna că şi el însuşi…

— Trebuie să fie o călăreaţă, răspunse Krantz cu nepăsare, o săritoare prin cercuri. Ah! domnule, am văzut eu multe de-astea… Nu pot să mă mai intereseze.

— S-o vezi pe asta, întrerupse hotelierul. E o fată, foarte tânără, fermecătoare, graţioasă la trup, dar puternică… drace… Numai să vezi… A învins pe toţi care s-au apucat la luptă cu dânsa… Cei mai puternici oameni, bivolari şi aristocraţi au fost trântiţi de dânsa de le-au plesnit oasele.

Krantz sări în sus.

— De necrezut! exclamă el cu voce tunătoare. Cum se poate lăsa un

om să fie trântit de o femeie? Eu treaba asta n-o înţeleg deloc…

— Ai înţelege foarte bine când ai vedea ce puternică este femeia, reluă hotelierul. Dânsa a făgăduit zece mii de mărci aceluia care o va pune jos. Mulţi au încercat să câştige suma asta frumoasă care e depusă la un bancher. Cu ce crezi că s-au ales? Cu nişte râsete şi batjocurile publicului de-ar fi roşit şi omul cel mai obraznic. Nimeni nu mai îndrăznea şi mai calce în arenă. Atunci direcţia a dispus că luptătorii să poarte o mască pentru ca să nu rămână pe veci de râsul oraşului. Astfel în fiecare seară se prezentă luptători, dar toţi ies din circ numai după ce-au atins cu spatele nisipul arenei.

— Ciudat lucru!… zise Krantz gânditor. Eu nu-mi pot închipui deloc ca o femeie să mă trântească.

— Bine, încearcă o dată! zise hotelierul râzând. Ce, crezi că sunt de aruncat zece mii de mărci? Banii sunt siguri. Însă în credinţă îţi spun, domnule Iuliu, că au să-ţi hiească coastele, pe legea mea!… Nu atâta forţă are femeia, cât o putere magnetică în ochi. Se pare că dânsa hipnotizează pe adversar în vreme ce se luptă cu dânsul. Să vezi cum îşi înţepeneşte picioarele în nisip şi cum înlănţuie pe potrivnic, rămâi uimit, încremenit… E o spaniolă cu ochii de foc, cu părul negru. Când te uiţi în ochii ei, ţi se pare că citeşti ceva supranatural. Aceasta o afirmă toţi.

Auzind că atleta de la circ e spaniolă, călăul se cutremură.

O idee îi trecuse prin minte ca un fulger.

— O spaniolă! exclamă dânsul cu o voce tremurătoare. Luptătoarea de la circ zici că este spaniolă? Am auzit bine?

— Da, e spaniolă.

— Cum se numeşte?

Hotelierul de la cele „Trei turnuri” privi mirat pe interlocutorul său.

Acesta din urmă se plimba prin cameră, în prada unei mari agitaţii pe care nu o putea ascunde.

El ţinea ochii în pământ şi murmura cuvinte pe care hotelierul nu le putea înţelege.

În fine, se opri lângă masă şi se aşeză iar pe scaun.

Atunci proprietarul hotelului îl privi zâmbind.

Apoi exclamă:

— Ce dracu de te-ai înfierbântat aşa, domnule Iuliu? Este de

netăgăduit că această artistă are o putere magnetică supraomenească. Dacă numai vorbindu-ţi de ea te-ai emoţionat atâta, ce-ar fi atunci dacă ai vedea-o de aproape, dacă ai simţi focul ochilor săi îndreptaţi asupră-ţi care te străpunge ca nişte săgeţi?… Hai spune, domnule…

Apoi continuă:

— Te mai îndoieşti acum de puterea acestei fete? Eşti convins că un bărbat poate să fie trântit de o femeie? De altfel, dacă dumneata te simţi în stare de a face o probă, poţi să încerci. După cum ţi-am spus, cele zece mii de mărci sunt la dispoziţia învingătorului…

Vorbăreţul hotelier ar fi continuat a vorbi dacă în momentul acela n-ar fi intrat chelnerul cu sticla poruncită.

Călăul luă sticla.

Cu o uşurinţă uimitoare scoase dopul care ieşind din gâtul sticlei pocni.

Umplu amândouă paharele şi ridicând pe al său la înălţimea ochilor, observă culoarea aurie a vinului.

Apoi apropiind paharul de buze bău jumătate din conţinut şi plesni limba ca un cunoscător.

Această manoperă fu executată de călău înadins pentru a-şi ascunde tulburarea.

Hotelierul gustă şi dânsul din vin şi întrebă:

— Cum găseşti, domnule Iuliu, vinul acesta?

— Foarte bun!

— Serios?

— Nu glumesc!

Schimbând tonul, Krantz zise:

— Însă, scumpe domnule, n-ai răspuns la întrebarea ce ţi-am făcut.

— Care întrebare?

— Cum se numeşte artista dumitale fenomenală?

Punând această întrebare, dânsul căută să dea vocii sale o intonaţie de indiferenţă.

Hotelierul răspunse:

— Pe afişele de teatru îşi zice Anita… Numele ei de familie nu-mi este cunoscut.

Anita!

Cuvântul acesta singur era destul ca să zguduie toată fiinţa călăului.

Aşadar Anita era aceea care-şi serba triumfurile în Breslau în chip aşa de strălucit.

Era Anita, acea femeie a iubirii, a vieţii, a mizerii sale, pe care n-o putea s-o mai uite, al cărei portret îi stătea mereu în minte în nopţile de insomnie când se sucea mereu pe pat fără să poată aţipi o singură clipă!

Şi dânsa era în acelaşi oraş ca şi dânsul.

N-avea decât să se ducă la circ în seara aceea ca s-o revadă.

Într-o secundă hotărârea lui fu luată.

Era un premiu pentru cel care va trânti pe Anita în arenă?

El bine, dânsul voia să câştige acest premiu.

Avea să se lupte şi să învingă. Cum avea să-l trântească Anita pe dânsul?

Bău iute câteva pahare de vin şi strângând mâna hotelierului îi zise rămas bun.

Se duse la parchet, luă pe procuror şi merseră amândoi la temniţă.

Ajungând înaintea uşii celulei condamnatului, auziră înăuntru fluierături şi cântece.

Krantz se opri mirat.

Într-adevăr condamnatul era indiferent.

Procurorul zise:

— Iată, aşa petrece condamnatul de când i s-a pronunţat asupră-i sentinţa moarte. Una din două, sau crede că o să fie graţiat, sau că într-adevăr nu-i pasă de moarte.

Temnicerul deschise uşa, dânşii intrară înăuntru.

Alois Thiem era un flăcău mic de statură, slab; figura lui fără un fir de păr şi galbenă arăta oarecare inteligenţă.

La intrarea călăului dânsul stătea pe un scaun şi bătea din picioare ritmul cântecului vesel, ce fluiera.

Deodată încetă.

Văzând pe procuror păru grozav de mirat.

Însă sentimentul ce-l cuprindea nu era frica.

Se uită cu obrăznicie şi neruşinare la magistrat.

Acesta îl privea fără să vorbească, precum îl observa şi călăul.

Condamnatul zise:

— Ei, iată, iar ai venit. Nu credeam că o să am onoarea de a te mai vedea, domnule procuror. Ce mai e nou? Nu cumva mi-ai adus

graţierea?… Nu cumva o să trebuiască să-ţi mulţumesc de o mie de ori? Spune repede. Orice ar fi vreau să ştiu imediat fără multe întorsături.

Krantz crezu că vedea în aceste cuvinte un început de teamă de moarte pe care condamnatul încerca s-o ascundă sub aerul lui obraznic.

Călăul se oprise lângă uşă.

El voia să se prezinte condamnatului în momentul hotărâtor.

După cum se întâmpla totdeauna, el socotea că prezenţa sa ar fi doborât indiferenţa prizonierului.

Fiindcă celula era cam întunecoasă, Krantz era aproape nevăzut, mai ales că se retrăsese într-un colţ, la spatele procurorului.

La întrebarea condamnatului, magistratul răspunse:

— Alois Thiem, te înşeli!

Acesta nu-şi pierdu deloc tonul lui vesel.

La răspunsul zdrobitor ce obţinu, exclamă:

— Într-adevăr?

— Da.

Prizonierul râse din nou şi zise:

— Dacă-i aşa, nu mai înţeleg.

— Ce?…

— Motivul vizitei dumitale.

Procurorul reluă:

— Am venit să-ţi confirm sentinţa de moarte.

— Atâta tot?

— Este şi altceva care n-are să te înveselească deloc.

— Mai rău decât o sentinţă de moarte ce mai poate lovi pe un om? Cu toate astea spune. Desigur n-ai să îmi spui ceva nou.

— Te înştiinţezi că mâine, în revărsatul zorilor ai să mori.

Ştirea asta teribilă nu făcu nici cea mai mică impresie asupra criminalului.

— Să mor, exclamă dânsul. Vasăzică nu-i alt chip. O să fie o execuţie în regulă, impozantă. Ah! Da, recunosc şi pe domnul acela care stă acolo la uşă. E marele tăietor de gâturi, Iuliu Krantz. A venit într-adins la Breslau ca să despartă capul de trupul vestitului criminal Alois Thiem.

— Eu sunt călăul Krantz, zise un glas de lângă uşă şi înfricoşătorul

om veni mai aproape.

— Sunt vesel să-ţi fac cunoştinţa, zise criminalul cu un ton batjocoritor. Dumneata vei fi crezând poate că e mare artă să tai capul unui om legat care nu se poate apăra? Pe toţi dracii mă mir că se găsesc păcătoşi care să facă aşa treabă.

Scuipă asupra călăului şi întoarse capul.

— Ei, ce zici de obrăznicia asta întrebă procurorul pe călău. Nu s-o găsi oare un mijloc ca mizerabilul să meargă la moarte cu căinţă şi pocăit?

— Ba da, e un mijloc, răspunse Krantz încet, aşa că Thiem nu putea să-l audă. Are condamnatul mamă?

— Da, are. Mama sa e o femeie bătrână de tot. Sărmana femeie era aproape să moară când a auzit de condamnarea fiului său.

— Ei bine, fă aşa ca mama lui să vină deseară pe neaşteptate la dânsul.

— Şi crezi că prin asta o să se înmoaie? întrebă procurorul.

— Cred, răspunse călăul. Am văzut mulţi condamnaţi care dispreţuiau pe călău. Când au văzut însă pe mama lor şi au auzit câteva vorbe din gura ei, atunci au izbucnit în plâns, şi-au mărturisit păcatele, au cerut preot şi s-au rugat lui Dumnezeu să-l ierte.

— Aşadar mâine se dezleagă chestia, întrerupse Thiem discuţia în şoaptă a celor doi oameni. Desigur dar că azi o să am ceva mâncare mai bună. Am auzit că aşa e obiceiul.

— Ai să primeşti mâncare bună, răspunse procurorul, ai să ai tot ce vei dori.

— Dar logodnica mea n-o să mă poată vizita încă o dată? întrebă Thiem.

— Asta n-o pot permite; dacă logodnica dumitale ar fi o fată cinstită, n-aş avea niciun motiv s-o opresc de a veni să ia veşnicul adio… Însă dumneata însuţi ştii ce viaţă duce acea fată…

— Dacă nu vrei s-o mai laşi să vină aici, cu atât mai bine… În curând o să fie văduvă, adăugă criminalul râzând şi atunci lesne o să-şi găsească pe un altul.

Criminalul începu din nou să fluiere cu nepăsare.

Se plimbă prin celulă.

Procurorul şi călăul se apropiară unul de altul.

Dânşii începură un dialog în şoaptă pe care Thiem nu-i putu auzi.

Din când în când se uitau la condamnat cu priviri fugitive.

În fine, îşi luară rămas bun de la prizonier.

Uşa celulei se deschise.

Ei ieşiră.

Afară în curte mai schimbară câteva cuvinte asupra unor detalii ale execuţiei de a doua zi.

Apoi se despărţiră.

Călăul, ieşind din închisoare, grăbi pasul.

Deodată o trăsură goală trecu încet pe lângă el.

Dânsul o opri.

Porunci vizitiului să-l conducă la hotelul său.

Distanţa nu era mare. După câteva minute ajunse.

Krantz coborî, plăti birjarului şi urcă în camera sa.

Trebuia să fie singur.

Nu putea să sufere pe nimeni pe lângă dânsul.

Îl apucase chinul pe care-l simţea înaintea oricărei execuţii.

În tot cursul zilei nu ieşi din casă. Lăsase perdelele pentru ca să nu-i vină nicio rază de lumina.

Stătu multă vreme întins pe sofa.

Pe la ora 11 seara însă nu mai putu să rabde poziţia şi acea stare de spirit într-o aşa singurătate.

Sări în sus îşi lua mantia şi pălăria şi ieşi din hotel.

Străbătu străzile fără ţintă, fără plan.

În Breslau avea destui cunoscuţi.

Frăţiorul lui iubit locuise în acest oraş, dânsul venise adesea să-l vadă.

Frăţiorul!

Un oftat adânc îi zbuciuma pieptul ori de câte ori se gândea la dânsul.

Şi asupra lui se îndeplinise acea prorocire înspăimântătoare prin care ţiganca muribundă lăsare odinioară blestem asupra întregii familii.

Fratele călăului încă nu murise de o moarte naturală.

Pentru a scăpa pe un lunatic care se urcase noaptea pe acoperişul casei sale, dânsul se urcase pe un lunecuş primejdios.

Fără să se gândească la propria-i viaţă, alergă înainte.

Lunaticul mergea mereu înainte.

În fine, fratele călăului îl ajunse, îl apucă.

Se iscă o luptă înverşunată între aceşti doi oameni.

Dar salvatorul reuşi biruitor.

Lunaticul după multe sforţări fu tras în siguranţă.

Deodată fratele lui Krantz îşi pierdu echilibrul.

Lunecă pe acoperiş, se apucă cu amândouă mâinile de olane dar acest sprijin slab se rupse.

Căzu în gol.

Se rostogoli în stradă unde rămase cu ţeasta sfărâmată.

Aceasta era o moarte nenaturală.

Călăul amintindu-şi de toate astea se cutremură.

El se întrebă pe sine însuşi:

— Ce-ţi stă ţie înainte? Ce ai să devii tu?

Şi rămase gânditor.

Fiori de friguri îl zguduiră.

Se repezi înainte ca şi cum ar fi avut pe dracul pe urmele lui.

Mergea fără ţintă.

Astfel parcurse mult drum.

Deodată se opri.

Se găsea înaintea unei clădiri mari, impozante.

El ridică ochii în sus şi văzu că era Catedrala din Breslau.

Fu cuprins de o dorinţă nebună să intre în biserică.

Îşi închipuia că stând puţin îngenuncheat înaintea altarului, avea să fie uşurat de gândurile negre.

Casa îngrijitorului bisericii era lângă dom.

Krantz stătu câtva timp la îndoială.

În fine, se duse să bată la uşă cu toată ora înaintată a nopţii.

După câteva minute uşa se deschise şi un om bătrân, cu părul alb stătu pe prag.

El privi cu oarecare bănuială pe vizitatorul nocturn.

Apoi întrebă:

— Ce pofteşti? Pentru ce mi-ai tulburat somnul?

Lui Krantz îl păru rău că-l deranjase pe bătrân.

Fiindcă îşi revenise în fire, îşi căpătase şi judecata.

Vedea lucrurile sub adevăratul lor aspect.

Băgă şi el de seamă că nu era ceasul tocmai potrivit ca să se ducă cineva să bată la uşa caselor şi să scoale pe oameni.

Dar simţea o mare dorinţă de a-şi linişti sufletul prin rugăciune.

Afară de-asta, cum să se întoarcă îndărăt? Asta ar fi deşteptat bănuieli în bătrân.

Se hotărî să meargă înainte.

El răspunse:

— Aş vrea să vizitez biserica, dacă nu te supăr.

Îngrijitorul îl privi încremenit.

Şi întrebă:

— La acest ceas?

Krantz adaugă:

— Trebuie să plec mâine dis-de-dimineaţă. Mi-am pus în gând să nu părăsesc oraşul Breslau fără să vizitez înainte domul.

Bătrânul nu era prea convins de spusele călăului.

Dânsul se pregătea să facă o observaţie.

Interlocutorul său nu-i dădu vreme şi reluă:

— În schimbul unei bune răsplăţi cred că ai să poţi să mă pui în stare să-mi satisfac dorinţa.

Paracliserul păru a sta la îndoială. Făgăduiala de răsplată îi atinsese în partea lui slabă.

Krantz văzând că se codea, vru să-l facă să se hotărască.

— Ia un felinar, ia cheile, adăugă dânsul.

— Să nu te duci, bărbate, se auzi o voce din casă. Nu cumva pentru câţiva taleri o să-ţi vinzi sufletul acelui necurat? Tu nu poţi să ştii cu cine ai de-a face. Oamenii oneşti vin să vadă ziua casa lui Dumnezeu, iar nu noaptea.

— Tacă-ţi gura, exclamă bătrânul. Încrederea mea e în Dumnezeu şi nu mă tem deloc de oameni. Aprinde felinarul şi dă-mi mantia.

Zicând aceasta luă un smoc mare de chei şi zise către vizitator:

— Un moment, domnule, şi am să merg cu dumneata.

După câteva minute bătrânul reapăru. Era îmbrăcat cu o mantie largă şi avea în mână un felinar aprins.

Femeia sa încercă încă o dată ca să-l oprească şi-l rugă cu lacrimi în ochi să nu se ducă la ceasul acela în biserică.

— Mai la urmă n-aş avea nimic de zis, continuă dânsa. Domnul poate că are cele mai bune intenţii şi pe lângă asta câştigăm şi câţiva taleri. Însă de unde ştii că nu e tocmai asta una dintre nopţile în care sufletul turnătorului de clopote umblă scâncind prin biserică?…

— Nu vorbi prostii, bolborosi paracliserul. Mai bine apucă-te de fă uite o cafea, ca să găsesc ceva cald când mă voi întoarce.

Pe urmă ieşi cu călăul din casă şi merseră spre biserică, în tăcere.

Îndată ce paracliserul deschise una dintre uşile mici ale domului, călăul se repezi pe lângă el şi, ajungând la treptele altarului, căzu jos.

Stătu aşa o bucată bună de vreme cu mâna dreaptă pe ochi, oftând şi suspinând.

Gemetele lui răsunau înfiorător în biserica imensă.

— N-au să mai înceteze oare chinurile astea? şopti dânsul într-un moment. N-o să mai aflu niciodată pace, o să mă urmărească mereu frica de blestemele acelei ţigănci? Ah! vreau să mă las de meseria asta sângeroasă, să nu mai apuc securea de coadă, să trăiesc şi eu ca oricare alt om, să nu mai fiu temut şi înconjurat de societatea omenească.

Paracliserul se uita la el înmărmurit.

Avea oare de-a face cu un nebun?

Începuse să-l cuprindă un fel de groază.

Dădea dreptate acum femeii sale care voise să-l împiedice de la acest pas.

— Nu vrei să vizitezi biserica? îl întrebă dânsul deodată, mai mult cu intenţia de a începe o discuţie cu străinul.

Călăul nu-l onoră cu niciun răspuns.

Se uita în jos şi din când în când pronunţa câte un cuvânt, însă aşa de încet că paracliserul nu putea să înţeleagă ceva.

— Anita! exclamă dânsul deodată şi ecoul răspunse încet şi plângător: Anita!

În momentul acesta se auzi în clopotniţă o uruitură grozavă şi pe urmă ciocanul orologiului bătu în clopot de douăsprezece ori.

Era miezul nopţii.

Paracliserul se înfioră.

— Nu vrei să mergem? întrebă dânsul încet.

Însă în loc de răspuns Krantz se prosternă din nou pe treptele altarului şi începu să suspine tare.

Atunci paracliserul îngenunche şi dânsul, îşi împreună mâinile şi zise încet o rugăciune pentru nenorocit.

Când termină, călăul se ridică, se apropie de dânsul şi-i întinse mâna.

— Dumneata te-ai rugat pentru mine, zise dânsul, am auzit prea bine, deşi vorbeai încet. Îţi mulţumesc şi poţi să fii asigurat că ai avut de-a face în noaptea asta cu un nenorocit, iar nu cu un om rău.

— Asta o ştiam eu, răspunse bătrânul. Oamenii răi nu se refugiază niciodată în casa lui Dumnezeu. Numai un nenorocit caută mângâierea în rugăciune şi mângâierea nu întârzie de a le veni.

— Sper şi eu, exclamă Krantz, adânc atins de credinţa omului. Însă aş vrea de la dumneata o explicaţie înainte de a pleca de-aici. Ce e povestea aia cu turnătorul de clopote al cărui suflet trebuie să rătăcească prin biserica în noaptea asta, cum zice femeia dumitale?

— Povestea e adevărată, răspunse paracliserul. Dumneata n-ai auzit niciodată legenda: Era odată un turnător de clopote la Breslau în oraş…

— Da cunosc legenda, răspunse călăul. Turnătorul de clopote avea un ucenic care trebuia să-i ajute la turnarea unui clopot pentru biserica Magdalena. Când forma era gata şi turnarea trebuia să înceapă, atunci maistrul voi să se mai întărească bând un pahar de vin şi lăsă pe ucenic să priveghere focul deasupra căruia clocotea metalul. Ucenicul nu-şi putu stăpâni curiozitatea de a întoarce un şurub al turnătoriei. Atunci cazanul se deschise pe neaşteptate şi metalul curse în formă.

În clipa acea se întoarse maistrul şi când văzu isprava ucenicului crezu că i s-a prăpădit munca a mai multor luni. În furia de care era cuprins scoase un cuţit şi-l împlântă în pieptul ucenicului, lăsându-l mort. Pentru asta a trebuit să moară el însuşi; a fost condamnat la moarte şi executat.

— Asta e povestea, şopti paracliserul afară de un singur lucru. Am avut ocazia să citesc eu însumi în cronica oraşului că maistrul turnător de clopote, care era un om stimat şi iubit de toţi, n-a fost dat pe mâna călăului, ci a fost graţiat. I s-a dăruit viaţa, însă a trebuit să se îndatorească ca în tot cursul vieţii sale să stea în fiecare noapte în turnul domului şi să privegheze oraşul de foc. Asta trebuia să-i fie pedeapsa.

Călăul stătu puţin gânditor.

În sinea lui îşi zicea că dânsul nu comisese niciun delict.

Cu toate astea chinurile pe care le îndura înaintea oricărei execuţii erau grozave.

Se puteau compara cu chinurile ce le suferea turnătorul de clopote când se retrăgea în biserică la miezul nopţii pentru a-şi ispăşi pedeapsa.

El întrebă:

— Nenorocitul şi-a făcut în întregime condamnarea?

Paracliserul răspunse:

— Nu. Această grozăvie n-a durat decât un an..

— Decât un an, zici?

— Da.

— Cum aşa? Oare sărmanul om a fost graţiat?

— Nu.

— Ei, atunci?

Călăul dorea să ştie în ce chip scăpase nefericitul turnător de clopote de remuşcările care nu-i dau pace nici ziua, nici noaptea.

El spera că tot în acelaşi chip ar fi putut scăpa şi dânsul de tulburarea spiritului său.

Oh! cât ar fi mulţumit lui Dumnezeu de atâta bine!

Paracliserul continuă:

— În cursul acestei vremi nenorocitul a suferit îngrozitor. Suferinţa ce i se citea pe obraz ar fi mişcat o inimă de piatră.

— Oh! cred! murmură călăul adânc emoţionat.

Şi adăugă:

— Te rog, domnule, continuă înainte.

Îngrijitorul reluă:

— Cum intra seara în biserică, se încuiau uşile după dânsul. Atunci, în acea singurătate, i se părea că vede mereu dinaintea ochilor victima lui plină de sânge. Fugea din turn în biserică; se ascundea prin toate colţurile, prin altar, după bănci. Degeaba. Începea o alergate nebună în care spectrul nu-l slăbea nici cu un pas, ţinându-se lipit de spatele lui. Când ucigaşul întorcea ochii, dădea de victima lui, cu ochii ieşiţi din orbite, cu trupul sângerând.

Călăul exclamă:

— Doamne, Dumnezeule! Cât trebuie să fi suferit această victimă a furiei sale!

— Desigur că numai chinurile pe care le suferă păcătoşii în iad se pot compara cu suferinţele turnătorului de clopote.

— Şi după un an ce s-a întâmplat cu acest nenorocit? A murit?

— Da.

— Dumnezeu a avut milă de el. În bunătatea lui divină iertă crima involuntară.

Şi călăul se înfioră. Dânsul, deşi trăise totdeauna cinstit, îşi închipuia mai bine decât oricare altul suferinţele turnătorului de clopote.

Bătrânul reluă:

— Da, după un an a încetat din viaţă. N-a mai putut să rabde chinurile nopţii. Dumnezeu se decise să-l ia la sine!

— Amin!

Călăul îngenunche din nou şi murmură încă o rugăciune.

Paracliserul se ţinu la o parte spre a nu-l jena prin prezenţa sa.

În fine, Krantz se sculă.

După ce cei doi bărbaţi mai schimbară câteva cuvinte, ieşiră amândoi din biserică.

Călăul scotoci în buzunar şi scoase câţiva taleri pe care îi dădu bătrânului ca răsplată.

Îngrijitorul mulţumi cu căldură şi se retrase în casă.

Călăul porni din nou pe străzi.

Devenise mai liniştit.

Dânsul îşi zicea cu o convingere neclintită:

— Mâine n-o să-mi tremure mâna ca obicei. De data asta m-am împăcat cu Dumnezeul meu.

Într-adevăr a doua zi mâna nu-i tremură.

Cu aşa tărie şi siguranţă îl trimise pe Alois Thiem pe cealaltă lume, cam rar lucrase în tot cursul carierei lui.

Însă nu înceta de a-şi repeta că voia să-şi dea demisia.

Era săturat de a vedea curgând sânge omenesc.

Un alt ordin de idei venea acum să-i tulbure conştiinţa.

Dânsul se întreba:

— Are drept omul să ucidă pe semenul lui? Dacă i se impută ucigaşului ca o crimă opera lui de distrugere, cum poate societatea să ucidă pe ucigaş fără a comite şi ea o crimă? Crima săvârşită de criminal e nelegală pe când acea comisă de societatea e sub protecţia legii… Dar dacă e crimă una, este crimă şi cealaltă.

Pe calea asta pocăitul călău merse şi mai departe cu ideile sale.

El se afundă în chestie.

Noi lăsăm legiştilor şi filosofilor dezlegarea importantei probleme şi urmăm înainte cu istoria noastră.

Criminalul îşi păstrase nepăsarea dobitocească până în ultimul moment.

Chiar prezenţa mamei sale nu făcuse asupră-i nicio impresie.

Dânsul primise pe bătrâna femeie cu tot felul de imputări aspre, zicând că din vina ei ajunsese acolo unde se afla, că ea nu-i dăduse creştere, nu-l ţinuse din scurt de mic copil.

În ultima noapte a vieţii sale, Thiem mâncase şi băuse foarte mult.

Aproape încontinuu îşi udase gâtlejul cu vin.

Neapărat că i se dăduse într-atâta măsură ca să nu se îmbete.

Când călăul îl luă în primire de la masa judecătorului şi-l târî spre butuc, dânsul îi zise:

— Umblă iute ca să se isprăvească odată cu prostiile astea.

Aruncă încă o dată privirea sa dispreţuitoare asupra judecătorului şi a publicului, apoi îşi puse gâtul pe butuc.

Călăul învârti toporul pe deasupra capului lui şi mai iute decât ne-am putea închipui, căpăţâna răufăcătorului se rostogoli în coşul sinistru.

Printre cei prezenţi la execuţie se afla şi consilierul municipal şi ziaristul care călătoriseră în acelaşi vagon cu călăul.

Dânşii recunoscură cu groază în călău pe cel de-al treilea tovarăş al lor din partida de scat.

Atunci îşi explicară dânşii câtă dreptate avusese străinul să le zică la ieşirea din cupeu: „la revedere”.

După săvârşirea execuţiei Krantz se întoarse la hotel.

Aici stătu până în amurg, pe urmă se îmbrăcă şi se duse la circ.

Cu foarte mare greutate izbuti să capete un bilet.

Sute de oameni stăteau grămadă la casă.

Îmbulzeala era colosală.

Toţi voiau s-o revadă pe atleta Anita, frumoasa spaniolă.

Când Krantz auzi numele ei pronunţându-se de toate gurile, când pricepu că toţi tinerii aristocraţi mureau de dragoste pentru acea femeie care era a sa, simţi inima-i zvâcnind cu putere.

O gelozie nebună îl cuprinse.

Îi fusese ea oare credincioasă sau se despărţise de dânsul numai în scop de a se vedea linguşită, aplaudată, încărcată de flori, de

diamante?

Se lăsă oftând pe fotoliul de lojă îmbrăcat cu stofă roşie, unde-l condusese un servitor al circului.

Hotărârea lui era luată.

Avea să se apuce la luptă cu Anita şi s-o învingă, să-i strice renumele, s-o scoată din strălucire, s-o ducă cu sine îndărăt, în tăcerea casei lui din mijlocul câmpului.

În mintea lui îşi făcuse un plan întreg.

Dânsul se vedea deja în posesia acelei frumoase fete.

Se simţea în prada unui fel de delir la această idee.

*

Cum ajunsese Anita la circul din Breslau în rolul de atletă?

O să spunem pe scurt.

După ce părăsise pe călău, alergase de-a dreptul în oraşul unde se afla atunci circul lui Blume. Tatăl lui Emanuel o primi cu braţele deschise.

Ca un director deştept ce era, pricepea că Anita o să atragă publicul atât prin frumuseţea ei, cât şi prin diferitele producţii de care era capabilă.

Între multe alte daruri, Anita poseda nişte muşchi de fier.

Din cauza asta dânsa se făcuse odinioară îmblânzitoare de lei.

Conradin se hotărî s-o pună să se lupte cu diferiţi oameni puternici din oraş.

Cu oarecare meşteşugiri, învăţate de la un englez, dânsa ajunse o luptătoare desăvârşită.

Nu se găsea nimeni în oraş care s-o trântească.

Circul lui Blume începu să fie vizitat nu numai de locuitorii din oraş, ci şi de ţăranii şi de curioşii de prin alte oraşe învecinate, care alergau cu sutele atraşi de afişele răspândite în toată provincia.

Banii începuseră din nou să curgă gârlă.

Era şi timpul.

Blume avea o mulţime de creditori care îi făceau zile amare.

În vremea din urmă îi mersese rău.

Artistul care umbla pe frânghie cu micul Carles, avusese nenorocirea să cadă într-o seară.

Copilul nu pătimi nimic. El scăpă aproape nevătămat.

Însă nu tot atâta de norocos fu artistul.

El îşi sparse capul şi-şi rupse piciorul drept.

Directorul circului declară că dânsul nu va mai putea să umble pe frânghie timp de mai multe luni.

Astfel venise sărăcia asupra lui Conradin.

Onorabilul director avuse însă noroc co tânăra artistă.

Mare noroc.

Cu ea îi reveniseră într-adevăr zilele de aur.

Într-una din zile însă se pomeni cu o mare surpriză.

Bucuria directorului de circ nu fu mică.

Manuel, unicul său fiu, răsări ca din pământ.

În afară de iubirea părintească satisfăcută, Manuel era şi un călăreţ de primul rang.

Anita întâlnind pe fiul lui Blume la repetiţie, se îngălbeni şi se împletici.

Dânsa îl ura de moarte şi nu putea să-şi învingă ura.

Imediat se duse la director şi ceru să fie ştearsă din societatea circului.

Conradin înlemni.

Să piardă pe Anita tocmai acum când îşi făcuse planul să cutreiere cu dânsa toate oraşele lumii, să câştige milioane?

Fără s-o întrebe de motivul care o împingea la pasul acesta, refuză limpede de a-i da drumul.

Cu o linişte desăvârşită, Anita îşi reînnoi rugămintea şi când văzu că Blume în loc de răspuns, dă din umeri zise:

— Să mă laşi să mă duc, directore, te rog foarte mult. Nu e bine ca să mai stau aici. De mă vei lăsa să plec, vei evita poate o nenorocire.

— Nu pot să-ţi dau drumul, zise Blume supărat. Ştiu eu de ce nu mai vrei să stai aici. Nu poţi să-l suferi pe fiul meu. Însă îţi declar că faci o prostie. Dacă nu poţi să răspunzi prin nimic la declaraţiile de iubire ale lui Manuel, îţi este prea cu putinţă ca să le asculţi măcar.

— E treaba mea. Dacă e cu putinţă sau nu, mă priveşte pe mine.

Reluă apoi cu hotărâre:

— Pentru ultima oară îţi repet: Lasă-mă să mă duc! Este mai bine pentru amândoi… Consimţi? Ne-am înţeles?

Însă Blume reluă cu încăpăţânare:

— Nu pot. Dumneata ştii asta tot atât de bine ca şi mine.

— Ei, şi de ce nu poţi, cine te opreşte de a face ceea ce vrei?

— Avem un contract pe patru ani. Aici nu e glumă, îţi dau onorarii strălucite. N-ai motive să te plângi de mine, de aceea n-ai să te duci. La contracte nu încap capricii şi plăceri; interesul e interes.

Anita, roşie de necaz, întrebă cu un glas înecat:

— Aşa vrei? Eşti hotărât? Gândeşte-te bine…

Conradin, fără să se codească, răspunse:

— N-am să mă gândesc nicio secundă. Hotărârea mea e luată: N-ai să pleci. Ăsta e cuvântul meu din urmă.

Şi directorul de circ apăsă pe aceste vorbe.

Artista îl privi cu ochi de foc şi adăugă:

— Cuvântul dumitale din urmă? Foarte bine. Lasă că ai să te căieşti! Zicând acestea, Anita se întoarse făcând un gest de ameninţare şi apoi dispăru.

Dacă tânăra artistă era supărată, directorul nu era mulţumit deloc sau mai bine zis, era aproape speriat.

El nu-şi putea ascunde că-şi făcuse din spaniola focoasă o duşmană de temut, care ar fi putut să-i pricinuiască o pagubă mare dacă, călcând contractul, ar fi dezertat din compania lui.

Cu cât dânsul se gândea, vedea că în cazul în care Anita i-ar declara război, el ar fi ieşit biruit din luptă.

Dânsul se gândi să înlănţuie pe spaniolă cu legături mai solide decât cele ale contractului.

— Adică de ce n-ar iubi pe fiul meu Manuel? bolborosi Conradin. Cu cea mai mare plăcere mi-aş face din ea o noră! Mi-aş asigura astfel capitaluri mari pentru viitor. Trebuie să întrebuinţez toate puterile mele pentru reuşita acestui proiect admirabil. O să vorbesc eu serios cu nebunul acela de Manuel. Poate el a făcut începutul rău, o să-i învăţ eu cum s-o dreagă.

Însă spre marea bucurie a lui Blume, seara, la reprezentaţie, Anita se prezentă în circ cu obrazul senin, fără cea mai mică umbră de supărare.

Era toată strălucitoare de frumuseţe.

Blume se linişti pe deplin. El se temuse toată ziua că tânăra fată o să fugă, compromiţând rezultatul reprezentaţiei prin lipsa ei.

Seara trecu fără niciun incident, cel puţin exterior.

Dar între culise se jucă o scenă scurtă, însă emoţionantă.

Ca de obicei, Anita îşi terminase numărul cu onoare.

Ea ieşi din circ lăsând mai mulţi bărbaţi întinşi pe nisipul aleii.

Secerase aplauze frenetice de la un public numeros.

Mai ales bărbaţii voiau o replică cu orice preţ.

Anita fu silită să se prezinte şi să se închine publicului de mai multe ori.

În cele din urmă spuse cu vorbe graţioase că era ostenită şi că dorea să se odihnească în seara aceea.

Atunci aplauzele încetară şi tânăra artistă putu, în fine, să se retragă.

Pe când mergea gâfâind pe un coridor pe jumătate luminat, tresări deodată şi scoase un ţipăt de spaimă.

Fu apucată pe neaşteptate pe dindărăt şi două braţe puternice o strângeau de mijloc.

Manuel – căci dânsul era – o trase la pieptul său.

Cu o voce pătimaşă zise:

— M-am luptat cu mine însămi, Anita. Însă pasiunea m-a învins. Eu m-am întors pentru ca să te dobândesc cu orice preţ… Chiar cu preţul vieţii mele.

Dânsul încercă să o sărute pe fermecătoarea fată.

Îi răsturnă niţel capul îndărăt şi era să-şi lipească buzele înfocate de ale ei.

Anita auzind vocea tânărului, se cutremură.

— Manuel! exclamă ea.

Dânsa se smuci deodată din braţele tânărului.

Apoi, cu putere îl împinse cu câţiva paşi îndărăt.

Cu un glas care părea că iese cu greu din gâtlej, murmură:

— Tu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie de dragoste?!…

Manuel exclamă:

— Da, sunt eu, Anita, eşti prea frumoasă! Ai face şi pe îngeri să se înamoreze de tine. Cum să pot rezista şi să nu te iubesc eu, care nu sunt decât un simplu om?

Zicând aceste cuvinte întinse mâinile spre fată în semn de rugăciune.

Anita se uita la dânsul cu dispreţ şi uimire.

Câteva secunde statură unul în faţa celuilalt fără să pronunţe un singur cuvânt.

Tânăra artistă rupse prima, tăcerea.

— Eu cred că visezi sau că dumneata eşti beat!…

— Pentru ce vorbeşti aşa?

— Nu ştii cât te urăsc?

— Te iubesc, Anita, te iubesc mai mult decât orice, mai mult decât viaţa. Fără tine n-aş putea trăi.

Se lăsă în genunchi şi cu ochii îndreptaţi pe figura fetei.

Tânăra artistă zise:

— Te dispreţuiesc!

— Calcă-mă şi în picioare dacă vrei, dar lasă-mă să te iubesc!

— Niciodată!

— Lasă-mă să imprim pe fruntea ta o singură sărutare; apoi să se stingă soarele, doresc să nu mai trăiesc.

— Trebuie aşadar să-ţi spun vorba care-mi vine de la inimă la buze? Trebuie s-o spun pentru a-ţi arăta cât e de mare dispreţul meu pentru tine?

— Cerească fiinţă, fie-ţi inima cum ţi-e obrazul!…

Tânăra fată îl întrerupse brusc.

Cu un glas energic şi răsunător exclamă:

— Ucigaşule!

— Oh! nu-mi vei ierta niciodată o inocentă greşeală?

— Care era cât p-aci să mă coste viaţa!

— Ştii cât m-am căit!

— Dar greşeala n-a fost inocentă cum spui.

— Îţi jur!

— Ţi-am citit pe-atunci crima în ochi, care sunt oglinda sufletului. Nu jura, căci juri fals.

— Anita!

— Ucigaşule! Du-te de-aici. Pe tine n-am să te iubesc niciodată!

Aruncă încă o privire de adânc dispreţ asupra lui Manuel şi merse înainte. Într-o secundă dispăru în fundul coridorului.

În urmă-i, Manuel o ameninţă cu amândoi pumnii strânşi.

El zise scrâşnind:

— Du-te… dar n-ai să mergi departe! Ai să stai în braţele mele, mândră femeie! Îţi jur pe toţi demonii că voi izbuti cu orice preţ.

După ce făcu acest infernal jurământ, apucă în partea opusă pe unde se dusese Anita, şi dispăru şi el.

Această scenă, care avusese ca personaje pe cei doi tineri îmbrăcaţi în costum de teatru, era vrednică de a fi desfăşurată înaintea unui public numeros, atât era de interesantă.

Hainele lor strălucitoare de aur şi de briliante, aduceau aminte de costumele din veacul al paisprezecelea.

Credeai că asişti la o scenă de dragoste între doi tineri din clasa nobilă a acelui secol.

Ce e drept Manuel avea nu numai o statură înaltă şi membre herculeene, dar avea şi un cap frumos.

Capul lui de Adonis era susţinut de un gât rotund şi alb şi acoperit de o masă mare de păr buclat.

Să lăsăm să treacă două ceasuri de la această scenă.

*

În seara acea, reprezentaţia era demult sfârşită.

Încăperile circului erau cu totul tăcute, pustii.

Tot personalul după ce aşezase lucrurile la locul lor, se retrăsese să se odihnească.

Numai câte o lampă era aprinsă pentru caz de nevoie peste noapte.

Nu era niciun îngrijitor.

Un singur om bătrân stătea întins pe pământ.

Dânsul dormea aproape de grajdul cailor.

Avea capul înfăşurat într-o plapumă care-i acoperea tot corpul.

Bătrânul fusese pus acolo pentru ca să păzească caii în vremea nopţii.

Ei, doamne, cine era să facă ceva rău cailor?

Dânsul se aşezase comod la pământ deasupra unei scânduri.

El trăgea un pun de somn şi sforăia cât patru.

Deodată intră în grajd o umbră femeiască.

Era învăluită într-o mantie.

Ochii ei luceau în întuneric ca ai tigrului.

Păşea încet.

Se mişca cu mare băgare de seamă şi la fiecare pas se uita împrejur.

Desigur că se ferea de a fi descoperită.

În acest chip merg numai criminalii şi amorezaţii.

Făcea oare parte Anita dintre cei dintâi ori dintre cei din urmă? căci umbra aceea care se apropia de cai era ea însăşi.

Ajungând lângă iesle scoase de sub mantie un obiect care dădea un miros ameţitor.

Era un fel de pâine de secară şi aroma ea exercita asupra cailor o influenţă de nedescris.

Animalele îşi scuturară capetele alungându-şi somnolenţa şi se îngrămădiră spre spaniolă.

Anita rupse o bucată de pâine şi o întinse unui ponei mic, foarte drăgălaş.

Animalul o apucă, o mestecă şi o înghiţi cu lăcomie.

Însă aproape în aceeaşi clipă dânsul ridică capul în sus, căscă gura şi căzu deodată grămadă la pământ ca izbit de trăsnet.

Cu o bucurie drăcească spaniola se uită la ultimele tremurături ale calului. Pe urmă împărţi pâinea între ceilalţi cai.

La toţi se repetară aceleaşi scene sfâşietoare de nimicire.

Păşi de la iesle la iesle şi oriunde ajungea împrăştia moartea şi pierzania.

Într-o jumătate de ceas Contadin Blume devenise un cerşetor.

Întreaga sa avere, caii săi erau nimiciţi.

Spaniola se răzbunase teribil asupră-i.

— Acum n-o să mă mai ţină, murmură dânsa şi ochii îi scânteiară ca două diamante în întunericul nopţii. Acum fiul său n-o să mă mai urmărească cu propunerile lui de dragoste…

Acum sunt liberă.

Zicând vorbele din urmă, lacrimi fierbinţi îi izbucniră deodată din ochi.

— Sărmanele animale nevinovate, şopti dânsa, a trebuit să le omor… Însă, pe sfânta fecioară Maria, nu puteam să fac altfel… Trebuie să plec de-aici.

Ieşi iute din grajd şi apucând prin manej, voia să se întoarcă la garderoba sa.

De-abia făcuse câţiva paşi pe nisip când văzu deodată răsărindu-i înainte o formă mică omenească.

În acelaşi timp un glas îi strigă:

— Stai pe loc! Nu te mişca!

Anita se cutremură.

Era descoperită, era pierdută.

Omul mic care o întâmpinase astfel nu era altul decât micul clovn

cocoşat Ralph.

Vasăzică dânsa se afla acum în puterea lui.

Trebuia să încerce orice ca să-l facă să tacă.

Dânsa observase demult că cocoşatul o privea totdeauna, în arenă sau între culise, cu o patimă mare în ochi.

Fără îndoială dânsul o iubea, o dorea.

Ar fi fost o prostie să nu se folosească de împrejurarea asta pentru ca să-l atragă de partea sa.

De asemenea, mai ştia că Ralph îl ura pe Conradin Blume pentru că acesta îl considera pe micul Carlos ca proprietate a sa şi-l întrebuinţa pentru exerciţiile cele mai primejdioase.

— Te miri, Ralph, zise dânsa, că mă găseşti aici? Am făcut ceva care o să-ţi placă şi ţie… Iubitul tău Carlos o să scape acum de robie. Însă nu e locul potrivit aici să-ţi spun toate… Vrei să mergi cu mine acasă?… Ai să afli acolo toate… Şi încă ceva mai mult, omule… ceva mai mult, adăugă dânsa punându-şi mâinile pe umerii lui Ralph.

Îi privi lung cu ochii ei înfocaţi.

Nimeni n-ar fi putut rezista acestei priviri, cu atât mai puţin sărmanul cocoşat, care până atunci trăise într-o mare sărăcie de iubire femeiască.

— Merg, şopti Ralph.

— Îmi juri, reluă dânsa, că despre tot ce ai s-auzi, despre tot ce ai să afli mâine, n-ai să vorbeşti nimănui nicio vorbă cât vei trăi?

Spaniola înlănţuise de tot cu braţele-i voluptoase gâtul cocoşatului şi-i atrăsese capul până lângă pieptul ei parfumat, plin, zvâcnitor.

— Jur, şopti Ralph cu un glas înăbuşit.

După asta plecară împreună din circ.

A doua zi răsărise deja soarele când Ralph se întoarse la casa sa.

Mergea pe drum ca în vis.

Era nebun de bucurie.

Oriunde stătea, orice făcea, îl urmărea necontenit portretul răpitoarei spaniole.

Copilul Sofiei avea acum în inima cocoşatului un rival primejdios.

În dimineaţa aceleaşi zile se împrăştie prin micul oraş un zvon înspăimântător.

Toţi caii circului fuseseră otrăviţi în cursul nopţii şi nu se cunoştea nicio urmă a făptuitorului.

Conradin Blume nu mai era în stare să-şi continue reprezentaţiile.

Nenorocitul era cât p-aci să înnebunească.

Fiul său şi câţiva artişti vechi trebuiră să stea mereu lângă el temându-se să nu-şi zboare creierii cu un glonte.

Poliţia se obosi destul ca să afle pe făptaş.

Toate fură de prisos.

Membrii societăţii artistice se împrăştiară în cele patru zări ale lumii. Numai câţiva, rămânând credincioşi directorului lor izbit de nenorocire, îl însoţiră prin sate dând reprezentaţii cu tot felul de scamatorii.

Între aceştia se afla şi Ralph, clovnul cocoşat.

Anita călători direct la Breslau unda se angajă la circul de acolo şi unde curând făcu revoluţie în lumea atleţilor.

Rolul ei era cel din urmă în programă în seara aceasta.

Şi se părea că şi publicul o aştepta, fiindcă lăsa să treacă neobservate toate celelalte roluri.

Abia se arătă însă Anita în manej şi ropote de aplauze trecură prin întregul circului; o ploaie de flori căzu atât din loji, cât şi din galerii.

Era admirabilă ca frumuseţe.

Publicul putea să fie satisfăcut numai şi prin apariţia ei.

Formele maiestuoase ale corpului ei era acoperit cu un tricou de mătase.

Farmecul plastic al staturii sale ieşi la iveală.

Şoldurile îi erau ascunse în pantalonii scurţi, semănaţi de stele.

Iară umerii ei rotunzi, sânul ei feciorelnic boltit, cât şi braţele ei albe erau acoperite cu o pavăză de oţel strălucitor.

Un coif cu panaşe stătea mândru pe părul ei negru.

În mâinile sale albe avea spada, ce o făcea să semene cu o regină amazoană ce ar fi biruit prin puterea frumuseţii sale şi pe un Hercule.

Fanfara dădu semnalul pentru luptă.

Acum apărură patru erolzi împestriţaţi.

Unul păşi înainte şi provocă cu glas tare pe bărbaţi la luptă cu spaniola Anita, spunând că o primă de zece mii de mărci este decernată aceluia care o va trânti la pământ.

Mult timp rămase totul în tăcere.

În urmă se găsi în faţa publicului un bărbat robust, înalt, ale cărui trăsături erau acoperite cu o semi-mască neagră. Dar pletele blonde

ce-i încoronau capul îl trădară.

Un şopot tainic trecu prin public, îndată ce el călcă în manej.

Astfel Krantz care stătea în fundul lojii sale, află cine era vrăjmaşul Anitei. Era un tânăr conte, ofiţer de cavalerie.

Trompetele mai răsunară o dată – lupta începu.

Spaniola lepădă coif, sabie şi spadă, apoi încopcie pe adversarul său şi-şi îndreptă ochii săi mari, focoşi cu e expresie atât de fascinatoare, încât tânărul ofiţer se zăpăci aşa încât în momentul hotărâtor când Anita sări spre dânsul, nu se ştiu feri cu destulă dibăcie.

Anita îl apucă zdravăn în coaste, înainte de a se putea apăra, apoi îşi aşează piciorul aşa de dibaci, încât el se împiedică de dânsul.

Încă nu trecuse un minut de la începutul luptei şi tânărul conte era pus la pământ.

Aplauze asurzitoare răsunară deodată.

Biruitoarea se retrase cu mâinile încrucişate peste piept şi nu manifesta mare bucurie pentru triumful său.

Erolzii se prezentară din nou şi din nou provocară la luptă.

Publicul se îndoia dacă o să se mai găsească cineva care o să mai aibă poftă de a se măsura şi a fi biruit de triumfătoarea amazoană.

Mulţimea foarte lacomă de astfel de scene, fu însă foarte surprinsă când văzu intrând deodată în manej un bărbat foarte înalt şi robust.

Figura acestui om era impunătoare. Avea o mustaţă groasă, neagră şi o bărbie energică.

Tot publicul se temea pentru tânăra artistă.

Unii ziceau:

— Poate de data asta are să fie biruită.

Alţii răspundeau:

— Nu cred. Ea a dat destule dovezi pentru ca să se teamă acum.

— Ia observă pe adversar cât e de robust? Pare un atlet roman!

Unii spuneau una, alţii spuneau alta.

Sala era despărţită în multe partide.

Anita privi pe noul adversar cu ochi nepăsători.

Noul luptător se apropie de ea.

Precum e obiceiul la începutul unei astfel ce lupte, dânsul întinse mâna potrivniciei sale.

Când dânsa atinse acea mână, se cutremură.

I se păru că mâna aceasta a mai strâns-o într-a ei.

Fu cuprinsă de o idee care-i trecu prin minte ca un fulger.

Ridică capul şi se uită la adversarul său.

În momentul acesta trompetele răsunară.

Lupta trebui să se înceapă la acest semnal.

Tânăra fată avu o presimţire funestă.

Se părea într-adevăr că avea o frică secretă de adversarul său.

Evita parcă lupta. Dacă nu era teamă, era o mare prudenţă. Poate era şi una şi alta.

Ea se retrase cu câţiva paşi îndărăt nedecisă.

Publicul era mirat. Nu pricepea.

Unii întrebau:

— Ce vasăzică asta?

Răuvoitorii răspundeau:

— Îi e frică.

— Nu se poate, răspundeau alţii. Măsoară pe adversar şi caută să-l atragă în cursă. Veţi vedea.

— Vom vedea. De astă dată steaua ei se va întuneca.

Pe când publicul şoptea astfel, luptătorul urma pe fată.

Dânsa se retrăgea mereu.

Însă dânsul, cu paşi mari se apropia din ce mai mult.

Câteodată era atât de aproape, încât n-avea decât să întindă mâna spre a apuca braţele pline ale fetei.

Dar abia făcea un gest pentru a o atinge, că ea îi luneca din mână.

Mulţimea era agitată.

O anxietate de nedescris domnea în toată sala.

Câţiva începură să se scoale în picioare spre a vedea mai bine.

Chiar necunoscutul luptător se vedea că era cam încurcat de purtarea potrivnicei sale.

Acum nici el nu mai înainta cu acea siguranţă care la început făcuse pe public să prorocească că dânsul ar ieşi victorios din luptă.

Cu toate astea nu se putea zice că el arăta că-i era frică.

Proceda cu mai mare băgare de seamă.

Deodată Anita se ridică în sus.

În momentul următor cei doi adversari se prinseră şi apăsau unul contra altuia picior la picior, braţ la braţ, piept la piept, voind fiecare a împinge din locul său pe celălalt.

Lupta începu.

LXXXIV – Tată şi fiică

Fu o luptă crâncenă care ţinu două minute.

În zadar Anita căuta să hipnotizeze cu privirea pe potrivnicul său.

Luptătorul desfăşura o putere herculeană.

Toată destoinicia tinerei fete în acest soi de exerciţii, nu putea nimic contra teribilului ei adversar.

Sudoarea îi curgea în picături mari de pe frunte.

Respiraţia îl era grea.

Gâfâia.

Încercă o sforţare disperată.

Strânse cu amândouă braţele trupul adversarului cu atâta putere încât acesta scoase un gemăt înăbuşit.

Frumoasa artistă îl împinse îndărăt căutând a-l face să-şi piardă echilibrul.

Krantz şovăi.

Un moment păru că victoria surâde Anitei.

Dar călăul văzu imediat în ce primejdie se găsea.

Încă o secundă şi era pierdut.

Dânsul jurase sieşi însuşi că va ieşi din circ victorios, purtând cu sine, ca premiu, pe tânăra artistă.

Voi cu orice preţ să se ţină de jurământ.

Cu o mişcare energică se desfăcu din strânsoarea fetei.

În momentul următor Anita fu ridicată în sus şi lăsată apoi întinsă pe nisipul arenei.

Fata scoase o exclamaţie înăbuşită care fu auzită numai de biruitor.

— Pentru Dumnezeu, cine eşti?

Krantz se plecă atunci asupra tinerei fete.

În această poziţie, nimeni din public nu putea să-i vadă obrazul.

Atunci îşi scoase mască şi zise în şoaptă cu o voce dulce:

— Mă recunoşti, Anita?

— Avusem o bănuială că eşti tu, exclamă dânsa. Numai un om e în toată lumea care mă poate învinge; acela e călăul din Berlin.

Cuvintele astea nu fură auzite de nimeni din cauza aplauzelor detonatoare ale publicului.

Călăul ridică pe graţioasa fată învinsă care stătea înainte-i roşie de

ruşine.

Dânsa părea că-şi aşteaptă sentinţa din gura lui.

— În sfârşit, te-am regăsit, şopti călăul. Ah! Anita, cât am suferit din lipsa ta. Despărţirea noastră m-ar fi ucis.

— Ştiai că sunt aici? M-ai urmărit? Mă urăşti?

— Nu, îţi jur, numai întâmplarea a făcut să te găsesc. Am fost chemat la Breslau de am tăiat capul unui criminal.

— Şi după ce ai tăiat capul criminalului ai venit la mine ca să-mi smulgi mijlocul de trai, zise Anita zâmbind cu durere… De-aici înainte nu voi mai putea să apar pe arenă ca luptătoare.

— Nici nu trebuie să mai faci meseria asta, reluă călăul. Crezi tu oare că acum când te-am regăsit o să te mai las? Crezi că am să plec din Breslau fără tine? Nu, nu, iubito, te-am redobândit prin luptă grea, ai să mergi cu mine, ai să mergi la Berlin.

— Tu ştii bine, Iuliu, că nu pot, că nu trebuie să fac asta, răspunse Anita. Ce situaţie o să am eu în casa ta, lângă nevasta ta?

— Nu, nu în casa mea am să te ţin. Am să-ţi închiriez un apartament frumos în Berlin. Acolo ai să ai tot ce-ţi trebuie, vei trăi liniştită. Cine ne-ar putea opri de a ne iubi? Cine ar putea să despartă două inimi care se atrag aşa puternic?

Spaniola se uită posomorâtă la călău.

— Se pare că soarta vrea ca eu să fiu a ta, zise dânsa. De două ori m-ai cucerit, o dată din colivia leilor, acum în luptă cinstită. Hai, fie cum vrea soarta.

Întinse călăului mâna şi continuă:

— Dă mâna aici, sunt a ta, te urmez.

— O să plecăm chiar în noaptea asta, şopti Krantz. Sau poate că ai niscaiva datorii de împlinit către directorul circului şi nu-l poţi părăsi aşa îndată?

— Datorii? răspunse Anita. N-am niciuna. Şi chiar de-aş avea, nu vreau să ţin seamă de ele. Eu fac ce vreau.

Publicul golise circul.

Policandrul cel mare fu stins.

Anita trebuia să se întoarcă la garderoba ei, să lase costumul de amazoană şi să se îmbrace cu hainele ei obişnuite.

— La revedere iubite, şopti dânsa. Peste un ceas o să ne întâlnim la gară.

Krantz se simţi apucat de două braţe pline moi şi de buzele lui se lipiră două buze fierbinţi.

Sărutarea fu lungă şi puse în mişcare rapidă tot sângele călăului.

Dânsul ieşi din circ.

Era parcă beat de dragoste, de voluptate.

Aerul rece al nopţii îi făcu bine.

După un sfert de ceas de umblet îşi recăpătă tot sângele rece obişnuit.

Se uită la ceasornic şi văzu că era vreme pentru a-şi face pregătirile de plecare.

Luă o birjă şi după câteva minate se coborî la hotel.

Se sui în camera sa şi se puse cu ardoare să-şi strângă bagajul.

Când totul fu gata, sună.

Chelnerul veni imediat.

Krantz plăti cheltuiala şi dădu bacşişul băiatului.

De aceeaşi trăsură fu dus la gară unde sosi tocmai în momentul potrivit. Ghişeele se deschiseseră, lumea se grămădea la bilete.

O femeie îmbrăcată cu o mantie uşoară de mătase, ieşi înaintea călăului.

Era Anita.

Ea şopti:

— Bine c-ai venit.

Călăul se uită zâmbind la dânsa şi întrebă:

— De ce zici aşa?

Fata se apropie şi mai mult de bărbat şi se uită împrejur.

Apoi răspunse, tot în şoaptă:

— În acest moment am mare nevoie de protecţia ta.

Krantz deschise ochii peste măsură. Se vedea că era uimit.

Dânsul exclamă:

— Ce spui!

— Sunt urmărită.

— La ce dracu te gândeşti? De ce să fii urmărită? Ai vreun vrăjmaş?

Sprâncenele groase ale călăului se încruntară.

Instinctiv se uită şi el împrejur.

Fata îl târî mai la o parte unde să nu fie auzită de mulţime.

Pe urmă zise:

— Ia ascultă. Îţi aduci aminte de bărbatul care s-a luptat în seara

asta cu mine, înaintea ta şi pe care l-am învins?

— Cum să nu, dar nu ştiu încă cine este.

Anita apucă braţul călăului şi se lipi de el.

Dânsul o privi tot mai mirat.

— Dar ce ai, Anita? întrebă el.

— Vorbeşte mai încet! răspunse luptătoarea.

— Ce e?

— El e aici. Se ţine de noi… Poate să ne audă.

Krantz se întoarse iute.

El văzu la câţiva paşi un tânăr ofiţer înalt, frumos, învăluit într-o mantie şi privind cu disperare la Anita.

Anita plecându-se la urechea tovarăşului ei, şopti:

— E contele de W. Regimentul din care face parte se află acum aici în Breslau.

— Ei bine?

— De la prima reprezentaţie ce am dat la circ ca luptătoare, mă urmăreşte cu propunerile lui de dragoste, pe care eu totdeauna le-am respins cu răceală cum merită. În ultima scrisoare îmi spunea că nu poate să trăiască fără mine şi că dacă voi vrea vreodată să plec din Breslau fără el, va trebui să trec peste cadavrul lui.

— Poate n-o fi vorbit tocmai serios, zise călăul zâmbind. Dar iată că tocmai soseşte trenul nostru. O să scapi îndată de urmăritor.

— Nu ştiu de va fi vorbit serios sau nu, şopti Anita. Mă tem însă că nebunul o să vrea să-mi facă un rău când va vedea că speranţele i s-au zădărnicit.

— Să-ţi facă un rău, iubito? Nu sunt eu aici ca să te apăr?

Dânsa se lipi de el şi păşiră astfel împreună spre un cupeu al trenului ce se oprise.

Nenorocitul ofiţer îi urmări.

În momentul în care călăul ridică pe Anita în vagon, dânsul se apropie şi zise:

— Anita, nu mă părăsi.

Spaniola îşi întoarse spre dânsul ochii ei focoşi şi-i zise cu răceală:

— Cu ce drept mă urmăreşti? Ştii prea bine că nu te-am iubit şi nu te voi iubi.

— Acesta e cuvântul tău din urmă? întrebă tânărul cu un glas dureros. Te conjur, Anita, rămâi cu mine, fii nevasta mea. Sunt bogat,

distins, neatârnat. O să te fac fericită.

— Să mă faci fericită? întrebă cruda fată. Şi cum, cu ce?

— Te voi înconjura cu strălucire. Tot ce inima ta va pofti şi tot ce ochii tăi vor vedea, o să ai îndată. Te voi face contesă şi…

— Destul, întrerupse Anita. Nu vreau să fiu bogată, nici contesă. Iubesc pe omul care m-a biruit prin puterea lui şi o să simt mai mare mândrie numindu-mă amanta călăului decât contesa Anita.

Apoi fugi iute în vagon şi Krantz o urmă. Nenorocitul ofiţer fu dat la o parte de funcţionarii gării care închiseră uşile vagoanelor.

Tânărul conte se retrase de lângă vagon.

Şi se împleticea ca un om beat.

Anita şi călăul erau singuri în acel cupeu.

Dânşii stăteau strânşi îmbrăţişaţi.

Fata şedea pe genunchii bărbatului.

Sărutări fierbinţi zburau din buzele lor cu un foc de nedescris.

Tânăra artistă îşi vârâse mâinile în părul lui Krantz şi-i ţinea capul plecat îndărăt.

Dânsul înconjura cu amândouă braţele talia mlădioasă a voluptoasei fete.

Fulgere de dragoste scânteiau în ochii amândurora.

Deodată se auzi afară o gălăgie grozavă.

În toată staţia nu se auzeau decât ţipete, răcnete, urlete.

Toţi strigau, dar nu se înţelegea nimic în acea confuzie.

Cei doi amorezaţi se dezlănţuiră şi săriră în sus.

Anita se repezi la fereastră.

Atunci putu deosebi aceste cuvinte:

— Iute un doctor, cine-i doctor pe-aici?

În momentul acela un funcţionar trecea pe lângă vagon.

Anita îl opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă dânsa. Ce înseamnă atâta gălăgie?

Întrebatul răspunse:

— O mare nenorocire s-a întâmplat, doamnă.

— Ce fel?

— O încercare de sinucidere. Un om s-a aruncat pe şine.

— Doamne Dumnezeule! Nenorocitul şi-a făcut vreun rău?

— A fost călcat de o maşină. Acum e pe moarte.

Zicând aceste cuvinte, funcţionarul se întoarse şi plecă.

Anita rămase câteva secunde pe loc, incapabilă de a se mişca.

Era galbenă ca ceara şi tremura din tot corpul.

Ochii i se închideau şi părea gata să leşine.

Trebui să se sprijine de uscioară spre a nu cădea.

În fine, slăbiciunea îi trecu şi simţindu-se mai tare, îndrăzni să părăsească locul ei de observaţie.

Se întoarse.

O gălbeneală mare era întinsă peste tot obrazul ei, dar era foarte liniştită.

Se apropie de călău şi luă loc lângă dânsul.

Răsuflă lung.

Apoi murmură:

— În Breslau ai îndeplinit trei execuţii: una asupra criminalului, alta asupra mea, a treia asupra acestui nenorocit. Numai sânge curge pe oriunde calcă piciorul tău, numai sânge îţi înseamnă trecerea.

*

Ştim că contele Marco plecase din Drachenburg la Berlin.

Ajungând în capitală nu trase la palatul său, ci se duse de-a dreptul la palatul justiţiei şi se anunţă judecătorului de instrucţie.

Dânsul voia să intre într-un joc pe cât de scurt, pe atât de primejdios.

Una din două: Ori avea să alunge de la sine bănuielile printr-o vorbire energică şi convingătoare, ori avea să-şi grăbească arestarea.

Judecătorul îl pofti numaidecât.

Marco îl salută cu răceală, cu rezervă.

— Ce să fie asta? îşi zise Marco. Aşa se primeşte oare un om asupra căruia planează o bănuială aşa gravă şi a cărui arestare este hotărâtă? Sau ştirea ce aducea William era falsă, sau judecătorul acesta o fi atât de şiret încât să voiască a-mi întinde o cursă în care că cad singur.

— Ştim deja pentru ce ai venit domnule conte, zise dânsul. Vrei să te plângi că ai fost deranjat în ziua dumitale de nuntă.

Marco voi să răspundă, însă judecătorul nu-i dădu pas.

— Domnule conte, continuă dânsul, ţi s-a făcut o mare nedreptate, a fost o neînţelegere, o rătăcire. Eu, în numele autorităţii, îţi cer scuze… Toată vina a fost a unui funcţionar criminalist care se credea infailibil. Însă bunul om, recunoscându-şi greşeala, a preferat să se

retragă din serviciu, lucru pe care autoritatea nu-l regretă deloc.

— Şi pot să aflu numele acestui funcţionar care a avut îndrăzneala să mă considere criminal, falsificator de bani?

— Te-aş ruga, domnule conte să renunţi la aflarea numelui său, zise judecătorul. Însă dacă stărui, nu văd niciun motiv de a nu ţi-l da pe faţă. Funcţionarul acela nu e altul decât consilierul de poliţie Scharf.

— Ah! Scharf era! exclamă Marco mirat în aparenţă, căci în realitate nu aşteptase să i se spună un alt nume. Şi domnul Scharf, continuă dânsul ironic, fireşte avea poftă să mă aresteze?…

— Desigur, reluă judecătorul. Numai eu l-am oprit de a comite o aşa nebunie. Din cauza asta s-a iscat între noi o discuţie violentă.

Contele Marco era un adânc cunoscător de oameni.

El ştiu îndată de care parte trebuia să ia pe vanitosul judecător şi deci zise:

— Vasăzică dumitale trebuie să-ţi arăt recunoştinţa mea nemărginită, domnule de Holbein, nu pentru că ai îndepărtat de la mine bănuielile, căci absurditatea acuzaţiei ar fi ieşit îndată la iveală, ci pentru că m-ai cruţat de o neplăcere grozavă!… Închipuie-ţi ce poate fi mai urât pe lume decât a fi luat de lângă mireasă şi dus în temniţă.

Holbein sări de pe fotoliu.

— De lângă mireasă zici, domnule conte?

— Tocmai aşa. M-am însurat de câteva ceasuri cu contesa Rosamunda de Fernau.

Judecătorul se înclină adânc.

Apoi cu o politeţe aristocratică, adăugă:

— Cu toate că locul nu e prea cuviincios, primeşte, te rog, domnule conte, felicitările mele.

— Îţi mulţumesc şi în numele nevestei mele.

Şi la rându-i, Marco se înclină.

Holbein reluă:

— Fii liniştit, domnule conte, că eu n-aş fi permis cu niciun preţ să fii deranjat în timpul ceremoniei.

De altfel puterea de arestare stă în mâinile mele.

Marco exclamă cu entuziasm:

— Ce fericire că justiţia noastră posedă astfel de oameni prevăzători şi înţelepţi.

Apoi reluă:

— Însă te rog de o favoare, domnule judecător.

— Spune, sunt cu totul la dispoziţia dumitale.

— Explică-mi cum a fost cu putinţă ca să cadă asupră-mi măcar o umbră de bănuială?

Holbein dădu din umeri.

Răspunse:

— Nişte criminali de rând au dat să se înţeleagă că dumneata ai fi falsificator de bani.

— Aşa?

— Dar eu numaidecât mi-am zis că aceştia spun minciuni.

— Slavă Domnului, ai ochi bun, domnule de Holbein!

— În greaua mea carieră am văzut mulţi criminali croind minciuni cu o destoinicie uimitoare în scop de a abate de la ei pedeapsa sau a şi-o uşura.

Marco exclamă cu o naivitate pe care judecătorul o crezu adevărată:

— Dar asta e prea mult!

— Eu m-am învăţat să nu mă mir de nimic.

— Însă să acuze pe un nevinovat de o astfel de crimă!…

Domnul de Holbein replică:

— Cu criminalii aceştia nu putea să fie astfel! Pentru a se scăpa pe dânşii, după cum ţi-am spus, ei nu se dau îndărăt de la nimic. De câte ori ucigaşul comite o crimă pentru a nimici unul sau mai mulţi martori care l-ar acuza de alte delicte care din nenorocire, rămân uneori necunoscute, negăsind poliţia punctul de plecare, în cercetările ei.

Marco reluă:

— Vasăzică criminalii izbutesc uneori să tragă poliţia pe sfoară?

— Da…

— Chiar dumneata ai spus asta.

— Câteodată…

— Rău!

— Nimic nu e perfect pe lumea aceasta.

— Înţeleg. Cu toate astea e un lucru foarte neplăcut. Dacă justiţia nu se asigura contra faptelor criminalilor, cel puţin ar trebui să asigure libertatea şi liniştea oamenilor cinstiţi.

— Asta se face, domnule conte, observă Holbein. Dacă ne-am îndoi de asta, s-ar dărâma impozantul edificiu al justiţiei, operă a mai multor veacuri din viaţa popoarelor civilizate.

— Cu toate astea… încercă să adauge contele.

— Nu pot permite nici a îndoială în această privinţă.

Judecătorul pronunţă aceste cuvinte cu o hotărâre impunătoare.

Însuşi Marco simţi că solemnitatea judecătorului exercita asupra dânsului un sentiment de respect involuntar.

Însă el nu voia să se certe cu domnul de Holbein care, – fără să ştie, e adevărat – îl scosese dintr-o mare încurcătură şi putea să-i fie un sprijin solid pentru viitor.

Aproape zâmbind, zise:

— Scumpe domnule, să ne întoarcem la afacerea noastră.

— Bucuros.

Şi judecătorul reluă aerul lui politicos de adineauri.

— Aş dori un mic lucru, domnule de Holbein.

— Care? Orice ar fi, mă voi considera foarte fericit de a-ţi putea fi de folos.

— Ar fi foarte interesant pentru mine, replică Marco, dacă aş putea să-i văd pe oamenii care m-au pârât…

— Asta se poate, zise judecătorul care ţinea să îndatoreze până la sfârşit pe o rudă a mareşalului de curte.

Apăsă un buton electric din apropierea mesei sale şi numaidecât apăru un aprod.

Îi dădu însărcinarea să conducă pe conte în celula femeii cu piciorul fals.

— Du-te la femeie, zise judecătorul vorbeşte cu dânsa. Mi se pare că ea a pus la cale toată şiretenia. De vei voi o explicaţie asupra scopului ce se urmărea cu calomnia asta, numai dânsa poate să ţi-o dea.

Marco mulţumi încă o dată judecătorului pentru bunăvoinţa lui, apoi urmă pe temnicer în celula şchioapei.

— Lasă-mă singur cu dânsa, zise el temnicerului, punându-i în mână un ban de aur. Eu vreau să scot de la ea câteva vorbe adevărate şi în faţa dumitale o să stea în rezervă.

— A! iată şi o vizită înaltă, exclamă femeia zărind pe conte intrând la dânsa aşa pe neaşteptate.

— Vezi, femeie, că eu nu vă părăsesc, zise Marco când rămase singur cu şchioapa. Mă interesez de soarta voastră în orice moment din zi şi noapte.

— Tocmai asta te sfătuiesc şi eu să faci, domnule conte, zise femeia.

Ea însoţi aceste cuvinte cu un zâmbet drăcesc care făcu pe conte să tresară din tot corpul şi să îngălbenească uşor.

Dar ştim că dânsul era un mare actor. Se stăpâni iute şi pe figura lui nu apăru nici cea mai mică emoţie.

— S-a întâmplat ceva nou?… întrebă dânsul.

Femeia se uită la interlocutorul ei cu un aer întrebător.

Apoi cu un glas răguşit şi sarcastic exclamă:

— Ceva nou! Unde ţi-e gândul în momentul ăsta, domnule conte? Aştept, e adevărat, ca să se întâmple ceva care să mă scoată din această cutie în care mă înăbuş, dar mi-e teamă că aştept degeaba.

Marco se apropie de criminală şi încercă s-o potolească.

— Linişteşte te, îi zise, şi nu face gălăgie, căci paznicul e la uşă şi te aude. Dacă dânsul ar intra, ne-ar strica conversaţia şi pentru asta mi-ar părea foarte rău, mai ales în interesul vostru.

— Ei, unde laşi interesul dumitale, domnule conte? Dar fie şi-aşa. Numai să te ţii de cuvânt.

Cu toate că soţul Rosamundei avea mare nevoie de sprijinul acestor bandiţi, îi ura din toate puterile sufletului său de demon.

Avea însă o mare grijă să nu dea pe faţă acest sentiment.

Dimpotrivă.

El arăta o mare confidenţă vorbind cu soţii Holz.

Cu toată şiretenia cu care era înzestrată Şchioapa, dânsa se lăsă să fie înşelată în această privinţă.

Contele Marco însă pentru a inspira mai multă încredere îşi păstră apucăturile omului înaltei societăţi.

El reluă:

— Am multe lucruri a-ţi spune şi vremea noastră e preţioasă.

Criminala adăugă cu foc:

— Am şi eu multe lucruri de spus, domnule conte. Şi-ţi garantez că sunt de cea mai mare importanţă.

— Adevărat?

Arestata luând iar tonul ei sarcastic de mai înainte, zise:

— Ceea ce-am să-ţi spun este de atâta seriozitate încât te sfătuiesc să nu o pui în rândul al doilea.

Şi apăsând pe cuvintele adăugă:

— Asta este cu totul în interesul dumitale, domnule conte.

Contele privi mirat pe Şchioapă.

Ce mai putea să aibă această nemernică fiinţă de spus?

Cât blestema el întâmplarea oarbă care-i pusese în cale pe acei doi soţi, care făceau parte din clasa cea mai bestială a societăţii. El vedea că era în mâinile lor şi că trebuia să stea în tovărăşia lor până în momentul când călăul ar fi tăiat acele două capete.

Lucrând altfel, el putea fi tras cu dânşii la butuc.

Acest tablou îi sta mereu înaintea ochilor şi-l stăpânea, îi poruncea să fie prudent.

Cu un glas dulce, măgulitor, dânsul zise:

— Atunci vorbeşte dumneata mai întâi, doamnă.

Ferocea reluă:

— Înainte de toate am să spun asta: Orice declaraţie se poate retrage… Nu-i aşa?

Marco se cutremură.

El răspunse:

— Da, se poate retrage. Dar ce înţelegi prin asta?

— Asta: Tot aşa de bine cum am susţinut nevinovăţia domnului conte, am putea într-o zi să ne schimbăm gândul.

— Adică?

— Am putea să aducem dovezi că contele Marco e un falsificator.

— Pentru Dumnezeu, exclamă acesta din urmă, taci din gură.

Cu o mână astupă gura criminalei.

Apoi adăugă!

— Vorbeşte mai încet, îţi spun, altfel vei ruina afacerea noastră.

Şchioapa replică:

— Vream numai să zic că în caz când nu te vei ţine de făgăduială, vom împărţi amândoi aceeaşi soartă. Mi-am jurat să scăpăm sau să pierim împreună.

Contele încercă să surâdă.

În şoaptă replică:

— Însă uiţi că voi sunteţi acuzaţi ca ucigaşi şi că dacă nu vă scap eu, o să faceţi cunoştinţă cu călăul Krantz?

— Despre asta, cine ştie, poate vreun funcţionar poliţienesc prea curios, ar putea să găsească vreo pată de sânge în viaţa domnului conte.

Marco simţi un fior trecându-i prin vene.

El pentru a tăia acest discurs primejdios zise:

— Să lăsăm subiectul acesta şi să vorbim de lucruri mai folositoare.

— Bucuros.

Marco îşi puse mâna pe inimă şi adăugă:

— Vă jur pe numele meu de nobil, că o să vă scap. Dar asta nu e o treabă care să se poate face aşa îndată…

Sunteţi aspru păziţi pentru că se presupune că aveţi un plan de fugă. Trebuie puţină răbdare.

Ferocea zise:

— Să aşteptăm atunci până va veni călăul să ne apuce de umeri şi să ne târască la butuc? Asta trebuie să aşteptăm?

Figura ei se posomorî grozav.

Însă contele nu se tulbură şi răspunse cu hotărâre:

— Da, poate o să fie trebuinţă să aşteptaţi până atunci, poate n-o să fie… Ascultă ce am să fac pentru voi.

Marco îşi ţesuse într-o clipă o reţea de minciuni în care voia să încurce pe şchioapă ea s-o aibă sigură.

— Ştiţi sau poate n-aţi aflat continuă dânsul, că eu căsătorindu-mă, am devenit rudă cu mareşalul de curte al împăratului. Îndată ce veţi fi condamnaţi voi ruga pe mareşalul să dea împăratului o suplică de graţiere pentru voi şi s-o sprijine cu cuvântul şi cu influenţa sa.

— Hm! asta ar fi bine, zise femeia, şi pe urmă ce o să fie?

— Pe urmă o să fiţi graţiaţi; asta e de neîndoit. Însă se poate ca graţierea să iasă târziu din cabinetul împăratului… Se poate ca să fiţi deja duşi în piaţa de execuţie…

— Numai dar veni, zise deja femeia, pe cât timp vom avea capetele între umeri, căci cu un minut mai târziu nu ne-ar mai fi de niciun folos.

— Alungă-ţi grija asta… Călăul n-o să se atingă de voi. După ce veţi scăpa de moarte, o să ne folosim de întâia ocazie ca să fugiţi şi din temniţă. Eu cred că asta o să fie cu putinţă când veţi fi transportaţi de-aici la penitenciar.

— După ce vom scăpa de butuc o să fie lesne de fugit, răspunse

femeia care de când stătea închisă, îmbătrânise cu 10 ani. În sfârşit ne punem nădejdea în cuvântul dumitale. Odată ce vom fi liberi, conte Marco, nu vei avea a te teme întru nimic de noi. Ne vom pune pe un vapor şi vom călători la America. Vei fi pentru vecie scăpat de noi.

— Aici ai dreptate, zise Marco. E bine ca să lipsiţi câţiva ani din Europa şi de bani trebuitori am să mă îngrijesc eu. Acum însă trebuie să întrerupem discuţia. Temnicerul ar putea să bănuiască ceva văzând că vorbesc atâta cu dumneata… La revedere dar.

Se întoarse şi plecă.

— La revedere dar, îşi zise râzând în sufletul lui. Sper că o să ne revedem în momentul când veţi sta cu gâturile întinse pe butuc şi călăul va învârti securea pe deasupra capetelor voastre pentru ca să vă amuţească pe vecie.

Coborând treptele, Marco se gândi la ceea ce mai are de făcut înainte de a se întoarce la Drachenburg în braţele virginalei lui neveste.

I se păru atunci de cea mai mare importanţă să se ducă să întrebe şi să cerceteze pe Magistru de chipul în care aflase de arestarea sa.

Minţise oare chiorul?

Şi dacă minţise ce scop avusese cu asta?

Ideea asta îl neliniştea.

Marco ştia prea bine că chiorul nu se dădea de la nimic îndărăt când era vorba de foioase.

— Poate a fost cumpărat de duşmanii mei, îşi zise dânsul, îşi îndeplineşte acum pe lângă mine rolul de spion? Ei, mi se pare că înţeleg ceva. Chiorul stă în două luntre. A scornit zvonul despre arestarea mea numai în scop de a vedea ce impresie o să-mi facă. Şi sărmanul William, credincios cum îmi este, a venit să mi-l comunice îndată. Lasă, culcă-te pe urechea asta, Chiorule. Ştiu eu cum să mă port. Vai ţie însă, de mă voi convinge că ai fost trădător!

Ajunsese la trăsură.

Se urcă în ea şi porunci vizitiului să mâne la palatul său.

Chiorul n-avea cum să bănuiască în clipa aceea că i se pregătea o mare surprindere.

Tocmai atunci dânsul stătea de vorbă, în camera de lucru a contelui, cu o damă care avea pe faţă un văl gros.

Această damă era lady Nelson.

Dânsa se plimbase un ceas întreg pe dinaintea porţii casei contelui.

Răzbunătoarea femeie ştia că Marco nu e acasă.

Voia să afle unde s-a dus şi aştepta să vadă intrând sau ieşind vreun servitor.

Văzu în sfârşit pe Magistru venind spre poartă cu mâinile în buzunar şi fluierând.

Se apropie de dânsul şi punându-i o bancnotă în mână, îl zise în şoaptă:

— Capeţi de zece ori atâta, dacă îmi vei răspunde la câteva întrebări ce am să-ţi fac.

Magistru era om prevăzător.

— Numai dacă n-ar fi o spioană a contelui, se gândi dânsul, afacerea ce-mi propune e minunată.. O să văd eu acuşi la ce să mă ţin.

— Hm! dumneata vrei să tratezi cu mine lucruri de-astea aici în stradă? zise dânsul. Vino sus în casă şi acolo vom vorbi.

Lady stătu un moment la îndoială.

Era primejdios să intre în casa contelui.

Poate că dânsul aflase că ea s-a întors de la Berlin şi cine ştie dacă n-avea de gând să încerce a o redobândi în stăpânirea sa.

Câteva minute fură de ajuns pentru ca lady să se hotărască la un fel.

Nu se jurase dânsa să se răzbune pe baronul de Collmar chiar cu preţul vieţii sale?

Cum putea dânsa să se dea acum îndărăt chiar de la o primejdie?

— Hai, pleacă înainte că te urmez, zise dânsa lui Magistru.

Magistru porni.

Femeia îl urmă.

Ajungând în camera de lucru a contelui, se opriră.

Lady se aşeză pe un fotoliu, iar Chiorul se tologi pe scaunul pe care stătea stăpânul său la masa de lucru.

— Aici n-o să fim auziţi de nimeni, zise dânsul. Putem să rezolvăm afacerea în toată siguranţa numai de ne vom înţelege.

— De înţeles nu rămâne nicio îndoială, răspunse lady. Ceea ce vreau de la dumneata e foarte simplu. Îţi ofer în schimbul micului dumitale serviciu cinci sute de mărci.

— Cinci sute de mărci! repetă Magistru. Suma asta poate fi după

împrejurări sau mare sau mică. Spune mai întâi ce aştepţi de la mine.

Lady, în loc de răspuns, scoase din buzunarul mantiei sale, o pungă lungă de plasă prin ale cărui găurele se vedeau lucind piese de aur.

Puse punga pe masă lângă sine şi sunetul ce scoase aurul izbindu-se de masă făcu să tresară inima chiorului.

— Punga asta conţine răsplata dumitale, zise lady, şi-ţi repet că un singur răspuns te poate pune în posesia ei. Tot deodată te fac atent că dacă plănuieşti vreo trădare, dacă mă vei fi atras într-o cursă, nu vei ieşi viu din camera asta pentru că îndată ce voi observa ceva echivoc, nelămurit în mişcarea şi vorbele dumitale, te voi ucide cu gloanţele din acest revolver.

Zicând vorbele astea scosese un revolver mic, elegant cu şase focuri şi-l ţinu în mână îndreptat asupra lui Magistru.

În poziţia asta dânsa continuă discuţia.

Prevederea asta convinse pe Magistru mai mult ca orice altceva, că nu se afla în faţa unei spioane a lui Marco, ci mai curând în aceea a unei duşmane a lui.

Acum el se hotărâse pe deplin ca să câştige cele cinci sute de mărci în chip onorabil, dând orice răspunsuri va pofti străina voalată.

— Poţi să-ţi pui nădejdea în mine, zise dânsul. N-ai a te teme de niciun soi de trădare. Întreabă-mă ce vrei şi eu am să-ţi răspund pe cât voi putea.

Lady se sprijini atunci îndărăt pe fotoliu.

Prin vălul subţire se mai uită o dată pătrunzător în figura Chiorului.

Ea căută să descopere de ce fel erau sentimentele care apăsau în acel moment pe interlocutorul său.

În ochiul lui cel bun nu putu să citească niciun soi de şiretlic.

După câteva secunde de observaţie, ea începu:

— Ei bine, eşti gata să răspunzi la întrebarea mea?

— Da.

— Nu cer lucru mare.

— Spune.

— Unde se află în momentul de faţă contele Marco?

Magistru răspunse:

— Într-adevăr asta este o întrebare mică şi scurtă.

— După cum vezi.

— Însă e lucrul de căpetenie.

— Aceasta mă priveşte pe mine.

Magistrul continuă:

— Numai atâta vrei să ştii de la mine, doamnă?

— Numai atâta… Cred că înţelegi şi dumneata că nu se poate în lume câştiga cinci sute de mărci mai uşor.

— Şi, drept să-ţi spun, aceasta mă cam miră şi pe mine. Pentru asta nu era nicio nevoie să luăm atâtea precauţii… Două cuvinte puteam să ţi le spun şi pe drum.

Şi se uită scrutător la femeia voalată.

El dorea să ştie cine se ascundea sub văl.

Însă şireata femeie, care observă intenţia criminalului, îşi acoperi şi mai bine faţa cu mâna ce avea liberă şi cu nerăbdare zise:

— Nu răspunzi dar?

Banditul zâmbind răspunse printr-o întrebare:

— Ei, răspunsul meu nu face oare mai mult decât suma ce-mi oferi?

Lady replică hotărâtă:

— Mai mult nu dau pentru o treabă ca asta. Ori primeşti suma de cinci sute de mărci, ori renunţ la răspunsul dumitale… Hotărăşte-te. Afară de asta îţi spun că sunt grăbită… De aceea te rog să nu mă ţii prea mult…

— Doamnă…

Banditul se întrerupse.

Lady sări în sus speriată şi cu voce năbuşită exclamă:

— Oh, Doamne, dar ce e asta?

Şi se întoarse ocolind în jurul fotoliului.

Dinspre peretele din stânga sa lady auzise un zgomot.

— Nu suntem singuri! murmură frumoasa femeie. Mai e cineva aici în cameră afară de noi?

— Nimeni nu e.

Magistru se sculă şi se apropie de perete.

Plecă capul înainte şi ascultă punându-şi mâna la ureche ca să audă mai bine şi zise:

— Am auzit şi eu zgomotul venind din partea asta.

— Dar ce o fi? întrebă lady punându-se şi ea în ascultare.

— Deocamdată nu ştiu nici eu, şopti Chiorul. Stai puţin, vreau să mă conving dacă peretele n-are o uşă secretă.

— E cu putinţă?

— Toate sunt cu putinţă!

— Să fi fost oare un şoarece? întrebă femeia.

— Nu, nu era zgomot de animal, observă Chiorul, era zgomot de om, urechea mea nu mă înşală niciodată.

Criminalul începu să pipăie peretele cu mâinile.

Degetele lui erau foarte bine deprinse să găsească cele mai mici sinuozităţi sau ridicături pe un corp plan.

Căuta vreun buton sau vreun resort tainic în care s-apese ca să i se deschidă înainte o uşă necunoscută.

Nu găsi nimic.

Mecanismul găurii din cabinetul de lucru al lui Marco, gaură care răspundea precum ştim pe o scară ascunsă, era prea fin spre a fi descoperit de un om neiniţiat în secretul lui.

— Nu găsesc nimic, zise dânsul, întorcându-se spre lady. Poate ne-am înşelat. Poate n-a fost nimic. Să vorbim încet şi să terminăm.

— Da, da, să terminăm. Spune-mi unde stă acum contele Marco şi banii sunt ai dumitale.

Magistru îşi plecă capul spre urechea femeii.

— Şade în castelul Drachenburg, şopti dânsul. S-a retras acolo în ascuns. Nu ştie nimeni afară de mine şi de un alt servitor care-i este credincios.

— Ah! şade în castelul Drachenburg, exclamă lady. Îţi mulţumesc. Mai mult nici nu voiam să ştiu de la dumneata.

— Sper că n-ai de gând să-mi deranjezi stăpânul în luna de miere, zise Chiorul râzând. Ar fi mare păcat, pe legea mea. El stă acum cioc în cioc cu porumbiţa sa, căreia îi smulge penele din când în când.

— Eu plec acum, zise lady cu un ton serios.

— Bine.

— Însă e bine să mă însoţeşti până la poartă. Nu cumva ar putea să-mi iasă cineva înainte şi să mă oprească. Înţelegi că asta ar putea să aibă consecinţe neplăcute.

Magistru zise:

— Vino!

Şi păşi înainte.

La uşa odăii se opri şi se întoarse spre lady.

În şoaptă zise:

— Mie mi se pare că nu vrei tocmai bine stăpânului meu. Cred că

aveţi de răfuit vreo socoteală veche. Asta-i treaba dumneavoastră.

Femeia se uită mirată la criminal în chip întrebător.

— De unde ştii aceasta?… întrebă dânsa. Ce te face să presupui un lucru ca ăsta?

Era vădit că ea nu voia să fie recunoscută şi se temea să nu se fi trădat printr-o vorbă sau prin altceva.

De aceea voia să ştie ce trebuia să gândească în această privinţă.

Chiorul văzând pe femeie atât de tulburată, se dădu cu un pas îndărăt şi exclamă:

— Eu nu ştiu şi nu vreau să ştiu nimic. Mi s-a părut… atâta tot. De altfel dacă ţi-am spus aceasta a fost numai în interesul meu, doamnă…

Lady nu-şi putu stăpâni o nouă mişcare de mirare.

— În interesul dumitale zici? întrebă ea în şoaptă.

— Da.

— Cum poate să fie asta? Nu te înţeleg.

— Iată.

Şi banditul privi împrejur bănuitor ca şi cum se temea să nu fie auzit de urechi străine.

După ce se asigură că nu era nimeni ascuns în odaie, se apropie iar de femeie.

Dânsa îl observa şi se silea în zadar să ghicească ce mai avea să-i spună Chiorul.

El continuă:

— Poate vei avea nevoie vreodată de un braţ puternic şi gata la orice treabă, doamnă…

Zicând acestea ridică braţul drept ca şi când ar fi vrut să lovească pe cineva.

Interlocutoarea ucigaşului tresări.

Ea încercă să citească în ochiul cel bun al Chiorului dacă el vorbea sincer sau căuta s-o atragă în cursă printr-o mărturisire compromiţătoare.

Însă ca bună cunoscătoare ce era a sentimentelor omeneşti, văzu că avea de-a face cu un soi de criminal pentru care banul e totul.

Cu toate astea crezu de cuviinţă de a se preface uimită.

Şireata femeie s-ar fi prefăcut chiar cu dracul.

Ea îşi zicea că sinceritatea este virtutea proştilor şi că numai prin înşelăciuni şi prefăcătorii, duşmanul ei ajunsese puternic.

De aceea exclamă:

— Te înşeli.

— Hm… rânji Magistru.

— Eu n-am avut până acum şi sper că nu voi avea nevoie nici în viitor de omul de care-mi vorbeşti dumneata.

Criminalul însă nu se descurajă.

El ghicise că contele Marco avea în femeia care-i stătea dinainte o vrăjmaşă de moarte.

Dacă dânsul nu da să înţeleagă lui lady că descoperise această taină, era numai pentru că spera să tragă un folos mai mare tăcând.

— Ei, doamnă, reluă el, vezi că se întâmplă multe în viaţă şi ajutorul unui om energic nu e de dispreţuit, mai ales când ai nenorocirea de a cunoaşte un om puternic precum contele Marco şi de a nu fi în cele mai bune relaţii cu el.

Lady căută să descoase pe bandit.

Ea întrebă:

— Ştii ceva tainic din viaţa stăpânului dumitale?

— Eu nicidecum!

— Atunci de ce vorbeşti aşa?

— Pentru că ştiu că contele e un om energic şi foarte bogat.

— Numai atâta?

— Şi că pentru a-şi dobândi ceea ce vrea nu s-ar da îndărăt de la nimic.

Lady păru a fi convinsă.

— Ei bine, zise ea, spune înainte, te ascult.

Un zâmbet fugitiv trecu pe buzele lui Magistru.

El se întări şi mai mult în ideea lui.

Dânsul zise:

— Dacă vei avea nevoie de omul de care-ţi vorbesc, adu-ţi aminte de mine.

— Ce fel!

— Adu-mi numai o punguliţă plină de aur ca asta şi o să aranjăm toate de minune, spre mulţumirea amândurora.

— O să vedem, răspunse încet femeia voalată. Am într-adevăr un duşman. Poate întâmplarea mă va sili să fac cu el socoteală sângeroasă.

Ucigaşul adăugă:

— În cazul acesta vei avea de la mine un serviciu care nu va lăsa nimic de dorit.

— Bine.

— Adu-ţi aminte!…

— Nu voi uita…

Aşa vorbind părăsiră odaia.

Vreme de câteva minute camera în care avu loc acest dialog, rămase pustie, tăcută.

Pe urmă deodată se deschise o uşă secretă în peretele pipăit de Magistru.

Un individ sări în cameră.

Cititorii l-au ghicit deja.

Era contele Marco.

El ascultase tot.

În locul îmbrăcămintei lui extrem de elegantă, avea pe el nişte haine de lucrător, aceleaşi cu care făcea vizită la cârciuma „Iepurilor albi”.

— Au ieşit, îşi zise dânsul. Însă am să-i urmăresc. Trebuie numaidecât s-o văd pe femeie. Glasul ei mi s-a părut aşa cunoscut încât aş putea să jur că e al lui lady Nelson. Dar e cu neputinţă, continuă dânsul, lady trebuie să fi pierit în incendiul casei de nebuni dimpreună cu Robin. Şi chiar dacă se mai află printre cei vii n-o fi atât de nebună să vină să stea în Berlin unde poate fi recunoscută şi arestată pe stradă în orice moment.

Făcu câţiva paşi spre uşă.

Deodată se opri pe gânduri.

— Dacă mai trăieşte, exclamă dânsul tare, dacă a scăpat din foc, dacă… Nu, nu trebuie să pierd niciun moment, vreau să fiu sigur în privinţa asta, absolut sigur… Trebuie să văd faţa acestei femei.

Ieşi iute din casă, coborî scara şi văzu pe Magistru stând în uşă cu spatele spre interior.

Trebuia să treacă pe lângă Magistru. Alt chip nu era.

Se apropie de Chior în vârful degetelor şi apucându-l o dată de umeri îl izbi afară şi se repezi înainte.

Nu dădu nicio atenţie înjurăturilor lui Magistru care nu-l recunoscuse deloc şi o croi de fugă înainte.

Marco venind de la palatul justiţiei intrase în palatul său pe o scară

dosnică vrând să facă o surpriză Chiorului.

Apropiindu-se de camera sa de lucru, auzise şoapte înăuntru.

Îi veni atunci ideea să intre în dulapul secret din perete şi să asculte discuţia.

Părându-i-se a recunoaşte tonul lui lady Nelson, îşi schimbase numaidecât hainele boiereşti cu acele de muncitor pe care le avea în dulapul imens.

În costumul acesta urmărea acum pe lady Nelson.

Când dânsul ajunse în stradă, ea tocmai se afla în colţul străzii.

— E ţinuta şi turnura lui lady, îşi zise dânsul, e mersul ei şi chiar dacă figura îi este acoperită de un voal, aş jura că nu m-am înşelat.

Lady mergea iute.

Dânsa n-avea cum să bănuiască că era urmărită de duşmanul ei cel mai neîmpăcat.

Marco se ţinea de ea la oarecare depărtare pentru că deşi era îmbrăcat prost, figura lui nu era prin nimic schimbată, prin vreo barbă sau barbişon.

Putea fi recunoscut.

Femeia apuca tot pe străzi laterale. Ea se temea să nu fie urmărită, nu de Marco, – pe el îl credea departe – ci de Magistru.

— Se poate să-i dea în gând să afle unde stau, îşi zise dânsa, pentru ca să vină apoi să-mi ceară bani.

De aceea se hotărâse să nu se întoarcă direct acasă, ci să treacă pe la domnul cu papagali, protectorul Sofiei, căruia-i comandase un papagal instruit a pronunţa vreo două fraze.

Comanda asta ca şi tot ce făcea lady în vremea aceea n-avea alt scop decât răzbunare asupra lui Marco.

Dânsa respiră uşurată ajungând în casa unde locuia Krause.

Aşa se numea crescătorul de papagali.

Marco n-o pierduse nicio clipă din vedere tot lungul drumului.

Văzând-o dispărând pe uşa acelei case, se opri să chibzuiască.

Curând se hotărî la un fel şi intră înăuntru.

Ajungând la etajul întâi se opri deodată şi se uită pe podea.

Se plecă şi ridică o pană mică.

— Aici e numai o staţie murmură Marco. Pana asta e de la pălăria ei; i-o fi căzut când şi-a luat voalul. Deci pe-aici primprejur a intrat.

Se apropie de uşă şi citi tabla care era bătută acolo.

— Krause îşi zise dânsul, Frideric Krause. Nu e un nume rar şi, prin urmare, nu-mi spune nimic asupra persoanei care-l poartă.

Coborî gânditor scara îndărăt.

Voia cu orice preţ să capete o siguranţă asupra persoanei care avea a face cu duşmana sa.

— Mă duc să intru în vorbă sub un pretext oarecare cu locuitorii rândului de jos. N-o să-mi fie greu să aflu de la dânşii aceea ce vreau să ştiu.

Zis şi făcut.

Marco se apropie de o uşă a rândului de jos şi sună.

După câteva minute uşa se deschise. O femeie tânără apăru pe prag.

Văzând un tânăr lucrător stând înainte-i, dânsa făcu un pas îndărăt aproape speriată şi întrebă:

— Ce pofteşti domnule?

— Sunt trimis de stăpânul casei, răspunse Marco cu glas schimbat, să văd ce s-a stricat la canalul dumneavoastră de apă din bucătărie; chiriaşul de deasupra dumneavoastră se plânge mereu.

— Şi vrei să începi lucrul acum pe vremea asta? întrebă tânăra femeie a cărei faţă nu putea s-o vadă Marco deoarece amurgise.

— Reparaţia n-o să se facă acum, zise pretinsul lucrător. Vreau numai să văd ce este.

— Bine, dacă nu se poate altfel, poftim înăuntru, zise tânăra femeie.

Dânsa îl conduse pe Marco prin două odăi mobilate cu comoditate.

Ajungând în bucătărie, femeia se duse s-aducă o lampă aprinsă.

Marco rămânând singur se bătu cu palma peste frunte.

— Mi se pare că am mai auzit glasul acesta dulce, unde l-am auzit, unde? E mult de-atunci, am uitat…

— Iată şi lumina, zise tânăra femeie întorcându-se. Te rog să vezi acum dacă nu s-a stricat robinetul.

Pe când femeia intra cu lampa în mână, Marco se întorsese spre robinet, îl pipăia în toate părţile şi-l lăsă să curgă.

Femeia îi stătea la spate.

— Nu înţeleg deloc ce vor oamenii ăştia din etajul întâi, zise Marco. Apa curge bine, nu e nimic stricat. Cine sunt oamenii aceştia care locuiesc deasupra dumitale? Trebuie să fie foarte năzuroşi căci au

spart urechile stăpânului meu că apa nu curge bine.

— Nu ştiu cine mai locuieşte în casa asta, răspunse tânăra femeie, şi nu-mi pasă ca să aflu.

Răspunsul acesta nu satisfăcea câtuşi de puţin pe Marco.

— Am citit pe uşă numele de Krause, continuă dânsul cu toată reaua voinţă a femeii de a răspunde la aşa întrebări. De alde Krause sunt mulţi. Acesta trebuie să fie agent sau ceva cam aşa…

— Nu, mi se pare că face negustorie ca animale, cu papagali sau cu alt soi de păsări.

În momentul acesta Marco se întoarse spre femeie.

Femeia, cum se uită la figura lui se zgudui o dată îngrozitor şi scăpă din mână lampa care se sparse de peretele bucătăriei.

Uleiul se împrăştie şi se aprinse.

Femeia fugise la uşă, după un scaun ca şi cum voia să se apere de o fiară sălbatică.

Dânsa se uita ca ochii peste măsură holbaţi de spaimă la pretinsul lucrător.

Şi Marco era foarte uimit, foarte tulburat.

Ochii lui exprimau frică şi speranţă în acelaşi timp.

— Dumneata nu eşti… lucrător, zise în sfârşit femeia. Haina pe care o porţi e o travestire… O, doamne, doamne… e cu neputinţă şi totuşi trăsăturile astea, ochii aceştia negri, strălucitori… Dumneata eşti… tu eşti… tatăl meu!

Marco tresări.

Cu toate că dânsa avusese totdeauna o viaţă furtunoasă, rareori se găsise în faţa unei întâmplări mai emoţionante.

Era atât de tulburat încât nu ştia ce să facă.

Poate simţitoarele noastre cititoare s-ar fi aşteptat să vadă pe acest părinte denaturat aruncându-se în braţele fiicei sale.

Dar nu fu aşa.

Vocea sângelui n-avu nicio putere asupra lui Marco.

După ce se chibzui câteva secunde, se hotărî să tăgăduiască.

El zise, prefăcându-se foarte mirat:

— Ce vrea să însemne asta?

Fata, trecând din uimire în uimire, amuţi vreme de câteva clipe.

Se uita la conte cu nişte ochi în care se citea o nespusă durere amestecată ca un început de nebunie.

Când îşi recăpătă graiul, izbucni într-o exclamaţie care ar fi mişcat o inimă de piatră:

— Tată!… zise ea, tu negi pe copila ta!…

Însă Marco nu se dădu învins.

El răspunse:

— Aici este la mijloc o asemănare care te face să vezi în mine pe tatăl dumitale.

— Nu…

— Imposibil…

— Te recunosc… sunt sigură…

— Pe mine?

— Da.

— Asta e o bătaie de joc! Lasă-mă să plec!

Anita i se puse pe dinainte.

Ca îngerul care, la judecata din urmă împinge pe păcătoşi în chinurile infernului, frumoasa fiinţă ridică braţul şi cu o voce tunătoare zise:

— Îndărăt, baroane de Collmar!

Obrăznicia contelui pieri.

Însă tânăra femeie, după acest act de energie se clătină.

Emoţia o învinsese.

Cu un glas sfâşietor ea reluă:

— Doamne! tatăl mă refuză! Năpasta asta e pedeapsa mea! Mamă! mamă!…

Tonul cu care Anita, înspăimântător de tulburată, pronunţase aceste cuvinte, se poate numai închipui, iar nu descrie.

Ea era distrusă.

Se sprijină de perete şi ar fi căzut dacă contele n-ar fi alergat s-o susţină.

O gălbeneală de moarte se întinsese pe obrazul fostei luptătoare.

Contele o aşeză pe un scaun şi îi stropi fruntea cu apă rece.

Apoi exclamă:

— Anita! Copila mea, priveşte-mă… sunt tatăl tău.

Într-adevăr, Marco recunoscuse în tânăra femeie pe fiica sa.

Înţelese de ce i se părea cunoscut glasul ei.

Tot aşa intonaţie avusese şi mama Anitei.

Precum ne-aducem aminte, răposa mamă era o mare artistă, zână a

viorii, pe care Marco o îmbrâncise cu răceală în mormânt.

Puterea destinului!

Tatăl şi fiica se regăsiseră după trecere de atâta vreme!

Aşa voise o întâmplare ciudată.

Călăul închiriase Anitei un apartament în casa unde fusese asasinata doamna La Bourde.

Tot în acea casă locuia domnul cu papagali şi Sofia.

Şi tocmai acolo trebuia să fie dus Marco de urmele lui lady Nelson.

Flacăra se stinsese.

În bucătărie era întuneric.

Anita îşi reveni iute în simţire.

Ea sări în sus.

— De ce te introduci travestit în casa mea, tată? întrebă dânsa. Vei fi vrând poate să pui din nou stăpânire asupră-mi, să mă întrebuinţezi în scopurile dumitale infame?

— Recunosc că am făcut foarte rău, zise Marco, dându-te în mâinile cavalerului. M-am căit în urmă. După trei săptămâni m-am întors la Paris ca să te caut, să te iau îndărăt, însă nu te-am găsit; fugiseşi. Toate cercetările ce-am făcut au rămas zadarnice.

Un zâmbet amar trecu pe buzele Anitei.

Cu ironie zise:

— Te-ai întors după trei săptămâni, zici…

— Da. Şi-ţi jur că n-am dormit nopţi întregi şi am cheltuit sume mari pentru a te regăsi.

Însă răpitoarea creatură continuă cu acelaşi ton:

— O! ce bun, ce milos te-ai arătat faţă de mine, tată!

Marco simţea toată dreptatea acestui reproş.

Dânsul încercă să rupă firul ideilor fiicei sale.

El îndrăzni să facă o observaţie:

— Dar acum…

Anita nu-i dădu vreme să completeze fraza.

Dânsa reluă:

— Ştii tu însă ce s-ar fi putut face din mine în casa aceea în curs de trei săptămâni? Dar trebuie să ştii…

— Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine, fiica mea.

— Ei bine, îţi spun eu. Locuitorii acelei case erau de tot veseli,

iubitori de petreceri. După trei săptămâni n-ai fi putut să mai strângi în braţele tale pe fiica ta inocentă, ci pe o fată pierdută.

Marco se înfioră.

Acum află dânsul că atunci comisese cea mai mare crimă, cel mai greu păcat.

— Nu ştiam, zise dânsul că locuinţa cavalerului e aşa primejdioasă. Aş vrea acum, Anita, să îndrept tot răul pe care ţi l-am făcut.

— Ai vrea să-i îndrepţi? zise dânsa cu un ton batjocoritor. Dar mi se pare că ai destul de lucru cu tine însuţi ca să te mai poţi ocupa şi de alţii. Îmbrăcămintea în care te văd e de un prăpădit sau într-adevăr e o travestire? Spune drept.

Marco era aproape să mărturisească că avea o poziţie foarte înaltă, că era bogat.

Gândindu-se puţin, crezu că e mai bine să spună contrarul.

Îşi stăpâni cuvântul care-i umbla pe buze şi zise:

— Îmbrăcămintea ce vezi pe mine nu e deloc o travestire, Anita. Am ajuns să-mi câştig pâinea cu muncă grea. Vreau ca puţinul ce am să-l împart cu tine. Vino, copila mea, şi-ţi pune mâinile într-ale mele şi-ţi sprijină capul de pieptul meu. Iartă-mă!

Anita stătea la îndoială.

În momentul acesta mai multe sentimente opuse o apăsau.

Deşi glasul naturii îi ordona să se arunce în braţele acelui om, un gând ciudat o oprea.

Marco căută s-o învingă.

Cu un glas blând zise:

— Anita, ascultă vocea care te împinge la mine. Nu închide inima ta la rugăminţile tatălui tău. Între tine şi mine nu trebuie să fie bariere.

— Vai, există bariere. Trecutul a săpat o brazdă adâncă în inima mea.

— Barierele se pot învinge. Rănile inimii le va vindeca iubirea părintească. Tot ce s-a petrecut nu e aşa rău ca să nu se poată repara.

Şi apucând mâinile fetei, adăugă:

— Vino, Anita, îmbrăţişează-mă. Priveşte în ochii mei şi vezi dacă dorul de fiica mea care mă chinuie nu este sincer.

Anita plecă capul şi zise încet:

— Chiar de-aş vrea să te iert pentru ceea ce mi-ai făcut mie, nu pot

să uit că ai omorât pe mama. Iubirea pe care i-ai refuzat-o nu trebuie ca eu copila ei, să ţi-o dau ţie.

Marco râse ironic.

— Dacă aş fi bogat, zise dânsul, dacă ai fi auzit la mine sunet de aur, desigur că iubirea de tată s-ar fi deşteptat numaidecât în tine. Însă aşa, de ce ai împărţi tu sărăcia cu mine? De ce ai ajunge o lucrătoare de rând? Ai dreptate să mă urăşti… E mult mai lesne a urî, decât a recunoaşte o datorie care nu aduce niciun folos.

În pieptul Anitei se redeşteptă mândria. Tocmai lucrul acesta nu trebuia să-l creadă omul căruia trebuia să-i zică tată.

Era mult adevăr în ceea ce spunea dânsul.

De-ar fi venit bogat şi fericit înaintea ei, ar fi avut dreptul să-l respingă, să-l alunge.

Acum însă, când stătea înainte-i nenorocit şi sărac, nu era bine să-l renege de tot.

Ar fi atras astfel asupră-şi învinuirea de egoism.

Se hotărî.

Îşi învinse sentimentele, se apropie de Marco şi-i întinse mâna cu demnitate şi totodată cu afabilitate.

Cu un ton rece zise:

— Tată, nu trebuie să crezi că fug de tine în chip mişelesc.

— Eram sigur de asta, răspunse contele impresionat de seriozitatea cu care îl vorbea Anita.

Aceasta reluă:

— Dacă ceri să trăiesc lângă tine, să-ţi împărtăşesc mizeria şi suferinţele, mă învoiesc. Voi face tot ce trebuie să facă o fată pentru omul căruia îi datorează viaţa.

— Oh! cât îţi mulţumesc pentru această mângâiere!

Contele prevedea că fiica sa n-ar fi primit pe deplin rolul ei şi dânsul se încerca s-o mişte, arătându-se el însuşi adânc emoţionat.

Ce e drept, mişcarea lui nu era cu totul prefăcută.

Vrând nevrând, dânsul simţea ceva tainic care i se urca de la inimă la ochi şi-i uda genele.

Fireşte că el înăbuşi această emoţie involuntară.

Nu voia să se arate mişcat până la plâns.

Credea că se dezonora.

Anita continuă:

— Numai un lucru să nu-mi ceri…

— Ce! exclamă Marco care simţea că se ascundea o deziluzie sub aceste cuvinte.

— Să nu-mi ceri, continuă tânăra femeie, să am pentru tine afecţiunea unei fiice.

— Vai, acesta e chinul cel mai grozav pentru un tată! Şi de ce asta?

— Dacă pot să iert toate cele trecute, nu pot să le uit niciodată!

— Anita!… Gândeşte-te, fată, că vorbeşti cu tatăl tău…

Însă frumoasa creatură, ridicând ochii la cer, exclamă cu o convingere care dobora orice replică:

— Iertarea este virtutea lui Dumnezeu.. Şi eu nu sunt decât o fiinţă pământească.

Dânsa stătu câteva secunde într-o stare de extaz.

O melancolie cerească era întinsă pe figura sa.

Se vedea că gândul ei în momentul acela era departe.

Ea însăşi părea că nu făcea parte din această lume.

Ochii ei priveau într-un loc nehotărât, buzele, deşi închise, păreau a spune ceva care, nu o puteau înţelege decât îngerii.

Madonele lui Rubens nu erau mai frumoase, nici mai răpitoare.

Însuşi Marco omul cel mai dispreţuitor din lume, care n-avusese niciodată în viaţa lui alt Dumnezeu decât banul, omul care nu se lăsase niciodată să fie învins de sentimentele omeneşti, încercă de data asta o slăbiciune morală care-l împingea la picioarele fiicei sale.

Când Anita se deşteptă din extaz, un oftat lung îl ieşi de pe buze.

— Doamne, exclamă ea, nici o singură zi n-am putut gusta din inocentele bucurii ale copilăriei. Ce va fi din mine?

Marco plecă capul; era cuprins de o mare durere.

Propria sa fiică îi pronunţase o sentinţă grozavă.

Prin gura ei se părea că trecutul îl striga cu o voce care ieşea din mormântul mamei ei.

— Ceea ce ai păcătuit nu poate fi ascuns, nici iertat, chiar dacă viaţa ta ar fi de-aici înainte curată, fără pată.

Pentru întâia oară de mulţi ani, se simţi biruit de sentimente, slab, descurajat.

N-o fi fost oare acesta un semn că steaua lui merge iute spre apus?

Porni încet spre uşă, trecând pe lângă Anita.

— Rămâi cu bine, copilă, zise dânsul. Uită că ne-am revăzut. Voi

căuta şi eu să uit că nu pot găsi nicio iubire în inima fiicei mele. Poate destinul meu m-a împins pe calea ta, pentru ca să sufăr pedeapsa neomenească de a nu putea cuceri iubirea acelui copil pe care simt că l-aş iubi din toate puterile sufletului meu de părinte.

— Mai stai, tată, exclamă Anita emoţionată. Nu ne putem despărţi aşa fără să ştim unde şi când ne vom mai întâlni.

Zicând vorbele astea, aprinse o lumânare şi se apropie de Marco.

— Unde stai, tată? întrebă dânsa. Spune-mi sincer dacă îţi trebuie bani. Nu am mulţi, însă puţinii pe care-i am vreau să ţi-i dau.

— Nu vreau nimic răspunse Marco iute. Acum am de lucru, nu aici în Berlin ci la ţară, la un castel vechi şi nu-mi lipseşte nimic. Dar o să mai vin pe la tine, copila mea. Pentru că acum când te-am regăsit o să simt nevoia de a te vedea mai des, să aud glasul tău… Şi poate, cu timpul… cine ştie, ura ce ai pentru mine o să se şteargă şi voi putea să zic că am şi eu e copilă care mă iubeşte.

Mai înainte ca Anita să-l poată reţine, se repezi pe uşă şi pe scară.

Când aerul răcoros al serii îi scăldă fruntea, dânsul îşi trecu mâna peste ochi şi murmură:

— Aceasta a fost cea din urmă amintire despre trecutul urât. Nu vreau să mai ştiu nimic de ea. Înainte spre fericire!…

LXXXV – Samariteanca

Rosamunda rămase la Drachenburg să îngrijească de William pentru amorul lui Marco.

Dânsa trimisese după doctorul satului Wislinger.

Acesta sosi în grabă şi după ce dădu bolnavului primele ajutoare se dusese făgăduind să se întoarcă după câteva ceasuri.

Rosamunda rămăsese deci singură cu bolnavul care într-un moment se ridică deodată în pat şi începu să aiureze.

Îşi plimbă privirea rătăcită prin odaie şi începu să gâfâie ca şi cum ar fi alergat pe o distanţă întinsă.

Rosamunda se apropie de el spre a-l linişti.

Dânsul n-o recunoscu deloc; se uita la ea ca un hăbăuc.

— Fugiţi, fugiţi! strigă dânsul deodată. Fugiţi, iată poliţia. Acolo la poartă… Fugiţi… Totul e descoperit.

— Ce fantezii înspăimântătoare! exclamă Rosamunda.

— Conte Marco, continuă bolnavul pipăind în juru-i cu mâinile tremurătoare, pune-ţi nădejdea în William. El o să îngroape aurul fals.

Şi începu să scormone cu mâinile pe cearceaf ca şi când ar fi voit să îngroape ceva.

Rosamunda se uită împrejur speriată. Dânsa alergă la clopoţel şi sună să-i vină servitorii în ajutor.

Bolnavul trebuia liniştit cu orice preţ pentru că zbuciumările lui puteau să-i provoace o nouă curgere de sânge.

— Falsificator de bani! strigă William. Contele Marco a fugit. Arestaţi-mă pe mine. Eu nu voi trăda pe stăpânul meu.

Tânăra contesă respiră uşurată auzind paşi apropiindu-se.

În momentul de pe urmă intrară în cameră îngrijitorul castelului şi câţiva servitori.

Rosamunda le spuse în câteva vorbe ce aveau de făcut.

Bolnavul trebuia liniştit cât se putea mai curând.

Îngrijitorul castelului se apropie de pat şi voi să apuce cu mâinile pe bolnav.

Acesta însă îl respinse cu o forţă ce nu i s-ar fi presupus.

— Mizerabile chior, strigă dânsul. Vrei să mă omori? Conte Marco!… conte Marco!

Gâtlejul îl era zguduit de nişte tonuri sălbatice.

Oamenii se dădură în lături de la pat dând din umeri.

Rosamunda ordonă să se cheme îndată doctorul.

Bolnavul se ghemui în pat şi începu să strige din nou:

— Lordul Nelson nu e mort. Magistru n-a putut să-l nimerească. Fugi, conte Marco! Falsificator şi ucigaş. Femeia cu picior fals o să tacă până la eşafod… până la eşafod.

Rosamunda, auzind numele de lord Nelson, se apropie de pat şi se plecă asupra bolnavului ca să nu scape niciunul dintre cuvintele lui.

Printr-o mişcare din mână trimisese pe toţi servitorii afară.

Dânşii se speriaseră de fanteziile lui William.

Tânăra contesă, deşi zicea că nu e la mijloc decât o aiurare provocată de friguri, totuşi se înfiora de lucrurile grozave pe care bolnavul le punea în legătură cu numele soţului său.

Contele Marco, poliţie, falsificator de bani, eşafod, toate astea fuseseră pronunţate amestecate, fără şir.

Să fi ajuns spiritul bolnavului numai aşa din senin la aceste

imagini, fără niciun motiv?

O bănuială ciudată cuprinse sufletul Rosamundei.

Nu însă contra lui Marco, ci contra lui William.

— Servitorul acesta pe care Marco îl crede aşa de sincer, se întreba dânsa, nu cum va s-o fi amestecat cu criminalii, nu cumva o fi luat parte la comiterea vreunor fapte rele? Dumnezeule! continuă dânsa împreunându-şi mâinile, de-o fi aşa, în ce primejdie a plutit Marco! Bine că am aflat la timp secretele acestui om. Am să înştiinţez pe soţul meu ca să fie cu ochii deşchişi asupra purtării lui.

În momentul de pe urmă însă, schimbându-şi cursul ideilor, îşi zise:

— Cum se poate să prind aşa bănuială grozavă din nişte vorbe fără şir, pronunţate într-un acces de friguri? Sunt chiar nebună. Bietul băiat, e cea mai fidelă şi cinstită creatură din lume. În atâţia ani Marco l-o fi cunoscut bine. Marco e pătrunzător…

William se liniştise.

Accesul îi trecuse tot aşa iute precum îi venise.

Nenorocitul ofticos îşi revenise în fire.

Nu-şi aducea aminte de nimic ce spusese.

Rosamunda convingându-se că primejdia trecuse pentru dânsul, chemă o servitoare ca să-i ţină locul de damă de caritate, iar ea se retrase în apartamentul său.

Avea nevoie să fie singură.

Se puse pe o canapea şi o cuprinse o somnolenţă.

Avu un vis ciudat.

I se păru că uşa se deschide încetişor şi că intră Olga.

Fata era foarte galbenă la faţă; privirea ei rătăci câtva timp prin odaie, apoi se opri asupra adormitei.

În acea privire era un amestec de disperare, de milă şi de căinţă.

După ce Olga se uită astfel câtva timp la Rosamunda, se apropie de canapea şi îngenunche lângă ea.

Deodată se păru adormitei că picioarele ei sunt înlănţuite de două braţe moi, pline şi că se lipeşte de ele o gură caldă.

În acelaşi timp crezu că aude un glas al Olgăi.

— Nu, nu sunt vrednică, fiinţă îngerească ce eşti, nici să-ţi sărut picioarele, zicea glasul. Pentru că eu te-am văzut pe malul prăpăstiei şi nu ţi-am întins mâna ca să te scap.

Lacrimi fierbinţi izbucniră atunci din ochii Olgăi.

— Nu plânge, voia Rosamunda să zică şi în acelaşi timp se silea să-şi arunce toropeala somnului.

Însă nu avea nicio putere asupra corpului său.

Olga se ridică apoi, şi aţintind o privire tristă asupra amicei sale, zise încet:

— Rămâi cu bine, eu fug de-aici; nu pot să sufăr priveliştea mizeriei tale. Însă o să fiu pe aproape şi când vei avea nevoie de ajutor o să ţi-l dau. Voi fi pentru tine îngerul păzitor. Dacă nu se poate îndrepta răul ce-am lăsat să cadă pe capul tău nevinovat, cel puţin voi veghea ca nenorocirea să nu se mărească târându-te, victimă inocentă, în noroi şi pierzanie.

Se plecă asupra adormitei.

Rosamunda simţi că un şiroi de lacrimi îi uda obrazul.

Cum ar mai fi vrut ea să consoleze pe amica sa cea bună!...

Cum ar mai fi vrut să şteargă acele lacrimi!...

Însă nu se putea mişea.

Olga depuse sărutări fierbinţi pe obrajii şi pe fruntea soţiei lui Marco, apoi se ridică şi contemplă în tăcere faţa palidă a adormitei.

Ridicând pe urmă ochii la o icoană atârnată de perete, într-o ramă de valoare, artistic lucrată, murmură:

— Virgina îngerilor, veghează şi tu asupra acestei fiinţe. Din înălţimea cerurilor călăuzeşte paşii ei şi dacă eu am lăsat să se depărteze de la ea orice speranţă de fericire, nu permite ca nenorocirea şi disperarea să o zdrobească. Ea este sânge din sângele tău, protejeaz-o! Pentru mine nu cer nimic… Simt că remuşcarea are să-mi chinuie viaţa cât voi trăi…

Rosamunda ar fi voit s-o întrebe de cauza care-i pricinuia o aşa mare disperare.

Ar fi voit să cunoască ce crimă comisese ea, care credea că ar fi îndepărtat fericirea de la dânsa tocmai în prima zi a nunţii.

Dar oricâte sforţări ar fi făcut, n-ar fi izbutit să mişte un deget, sau să scoată cel mai mic sunet din buze.

Olga o sărută din nou lung.

Apoi se ridică şi se îndreptă spre uşă. Acolo se întoarse şi trimise prietenei sale o ultimă sărutare pe vârful degetelor.

Adormitei i se păru că o adiere îi mângâie faţa.

În fine, Olga ieşi tot aşa de încet precum intrase.

Sărmana fată se făcu nevăzută.

Camera în care dormea Rosamunda, reintră în tăcerea de mai înainte.

După un sfert de ceas soţia lui Marco se deşteptă.

Dânsa sări în sus, îşi frecă ochii şi se uită îngrijorată împrejur.

Era singură.

Însă se simţea obosită ca şi cum ar fi avut friguri pe când dormea.

Se puse iar pe canapea şi-şi luă capul în mână.

Astfel stătu câteva secunde gânditoare.

În sfârşit ridică capul şi şopti:

— Ce vis ciudat! Dar aş putea să jur că într-adevăr am văzut pe Olga cum plângea deznădăjduită. Îmi udase tot obrazul cu lacrimile sale.

Şi instinctiv îşi atinse obrajii cu mâinile.

Atunci exclamă:

— Ce vrea să însemne asta? Parcă lacrimile Olgăi ar fi căzut într-adevăr pe obrajii mei.

Apoi după un moment de reflecţie, adăugă:

— Ce proastă sunt, desigur am plâns în vis şi de aceea mi-e obrazul umed. Nu poate să fie altfel! Ce lucruri mai vede omul în somn!… Dar acest vis a fost extraordinar!

După câteva secunde reluă:

— O să chem pe Olga şi o să-i povestesc visul.

Se sculă.

Se apropie de o masă aşezată în mijlocul camerei.

Apucă un clopoţel de argint şi-l scutură.

Uşa odăii se deschise aproape imediat.

Intră o servitoare.

Rosamunda îi zise:

— Să pofteşti aici pe domnişoara Olga. Spune-i că o rog şi vină!

Servitoarea se înclină, se întoarse şi ieşi.

Rămasă singură, Rosamunda, murmură:

— Nu ştiu de ce mă simt cuprinsă de o agitaţie invincibilă.

Şi începu să se plimbe în sus şi în jos prin odaie.

Vremea trecea şi nimeni nu apărea.

Pentru ce atâta întârziere? Oare Olga nu era în casă, sau nu voia să primească invitaţia Rosamundei?

Trecu un sfert de ceas.

Tânăra femeie era nerăbdătoare.

În sfârşit, uşa se deschise din nou şi servitoarea intră.

Rosamunda văzând-o intrând singură, simţi parcă o mână de gheaţă strângându-i inima.

Cu voce tremurată întrebă:

— Ei bine, unde-i Olga? Pentru ce n-a venit?

Servitoarea răspunse:

— Am căutat pretutindeni pe domnişoara Olga şi n-o găsesc nicăieri.

— Ai întrebat pe îngrijitor?

— Da, doamnă contesă.

— Şi ce-a zis?

— Mi-a spus că a văzut-o mergând prin pădure cu pălăria şi mantie.

— Desigur, o să se întoarcă curând îndărăt, răspunse Rosamunda. Cum se va întoarce domnişoara să-i spui că vreau să-i vorbesc îndată.

Pe când contesa pronunţa vorbele din urmă se auziră deodată afară mai multe strigăte:

— Ţine-l bine. Trageţi-l încoace! Împingeţi-l înainte. Nu-l slăbiţi că scapă!

— Ce este oare, ce s-a întâmplat? exclamă tânăra contesă sărind în sus. De ce vor fi răcnind aşa servitorii noştri?

Porunci servitoarei să se ducă să vadă ce este.

Însă mai înainte ca aceasta să aibă vreme să se întoarcă, uşa se deschise deodată şi mai mulţi servitori îmbrânciră în cameră pe un om bătrân, cu barba albă şi lungă, îmbrăcat în nişte haine zdrenţăroase, de cerşetor.

În mână avea un par necioplit, rupt dintr-un copac.

Deşi hainele îl arătau ca cerşetor, în ochi însă avea o lucire deosebită şi în mişcări o siguranţă pe care n-o au oamenii de rând.

— Un hoţ! exclamă gâfâind bătrânul castelan, arătând cu degetul spre bătrân. Am prins un hoţ doamnă contesă, şi ţi-l aducem ca să ne spui ce să facem cu el.

— Cine vă spune că eu am voit să fur ceva de pe aici? zise omul uitându-se cu mânie la servitor. M-aţi găsit cu vreun lucru de furat în mână? Aţi descoperit ceva prin buzunarele mele?

Bătrânul vorbise cu o distincţie cu care desigur ar fi impus respect

servitorilor dacă n-ar fi fost aşa rău îmbrăcat.

— Am văzut pe omul ăsta, zise îngrijitorul castelului, stând la pândă şi spionând în jurul casei. L-am urmărit câtva timp fără să ne observe; l-am văzut oprindu-se înaintea uşii odăii pe care domnul conte şi-a ales-o de cameră de lucru. Acolo s-a apucat să facă ceva la broască. Am sărit deodată asupră-i şi l-am găbuit. Când colo, ce să găsim la el?

Rosamunda se uită la vorbitor într-un chip întrebător.

El continuă:

— Am găsit în mâna lui o bucată de ceară.

— Şi ce făcea cu ea? întrebă tânăra femeie.

Servitorul răspunse:

— Cu ceara luase deja forma broaştei, doamnă.

Atunci toţi servitorii, în cor, strigară:

— E un hoţ, un tâlhar!

Dânşii se pregăteau să sară la bătrân ca să-l lucreze cu pumnii.

Cerşetorul izbucni deodată în râs.

Era un râs aşa ciudat, aşa ironic, încât servitorii se retraseră speriaţi de lângă el.

Dânsul strigă:

— De asta vreţi ca eu să fiu un hoţ, un tâlhar? Nu vă închipuiţi că poate am avut un alt scop ca să iau tiparul găurii broaştei?

Cei prezenţi se uitau uimiţi unul la altul.

Cerşetorul continuă:

— Poate aveam de gând să fac o vizită stăpânului vostru tocmai când el era să se aştepte mai puţin ca să mă vadă.

— O vizită stăpânului nostru! exclamă un servitor. Ha, ha, înţeleg eu ce soi de vizită era să fie aceea!

— Legaţi pe hoţ! strigă îngrijitorul castelului. Iar dumneata, doamnă contesă, dă-ne permisiune să-l aruncăm în pivniţă.

Asupra Rosamundei, bătrânul cerşetor făcuse o impresie ciudată.

Dânsa nu găsise nimic hoţesc în figura lui.

Din contră, strălucirea ochilor lui, chipul demn în care stătea în faţa ei, îi inspirase un mare interes, simpatic chiar.

— O să vorbesc eu însămi cu omul acesta, zise ea către servitori, lăsaţi-mă singură cu dânsul.

Lacheii se uitară uimiţi la stăpâna lor.

Bătrânul îngrijitor luă cuvântul şi zise:

— Vrei să rămâi singură cu omul acesta, doamnă contesă? La asta nu mă învoiesc eu, nu trebuie să mă învoiesc.

— Nu te învoieşti când cer eu? întrebă Rosamunda şi se ridică mândră.

Pe cât de blândă şi dulce era de obicei, pe atâta putea să fie hotărâtă şi imperativă.

— Dar gândeşte-te, doamnă contesă, reluă îngrijitorul, dacă omul acesta o să-ţi facă un rău, ce o să zică domnul conte? O să mă facă răspunzător, o să mă…

— Eu singură şi numai eu sunt răspunzătoare de ceea ce fac, îl întrerupse Rosamunda. Hai mergeţi, vreau să rămân singură cu omul acesta.

Servitorii ieşiră dând din umeri.

Îndată ce uşa se închise după dânşii, bătrânul făcu o reverenţă aşa aleasă cum nu s-ar fi putut presupune odată cu capul la un individ îmbrăcat aşa prost.

— Îţi mulţumesc, doamnă, zice dânsul, că nu împărtăşeşti injurioasa bănuială a servitorilor dumitale. Nu, nu sunt hoţ. Nici prin gând nu mi-a trecut să fur ceva.

— Atunci ce voiai să faci cu bucata de ceară ce a fost găsită la dumneata?

Bătrânul îşi trase gânditor barba cu mâna.

— Presupune, zise dânsul, că a fost un capriciu din parte-mi, un joc nebunesc pentru care nu pot sau nu trebuie să dau niciun motiv.

— Cu pretextul acesta cu greu ai scăpa de un judecător, zise tânăra contesă. Eu însămi nu ţi-aş da nicio crezare dacă nu mi-ai răspunde sincer la întrebarea asta. Hainele de pe dumneata sunt o travestire sau ca adevărat eşti aşa de sărac încât nu mai ai altă îmbrăcăminte?

— Cine sunt şi pentru ce am venit aici în castel, răspunse bătrânul, o să afli din chiar gura soţului dumitale. Am să-l aştept aici şi am să mă prezint lui.

Rosamunda se dădu cu un pas îndărăt.

Pe nobila ei figură se citea o uimire de nedescris.

Şi exclamă:

— Contele Marco, zici?

Bătrânul se înclină iar cu demnitate şi răspunse:

— Da.

— Ce, reluă tânăra contesă, îl cunoşti pe soţul meu?

Necunoscutul scoase un oftat lung de părere de rău şi ripostă:

— Da, îl cunosc.

Rosamunda, lovită de aerul melancolic al interlocutorului său, se uită pătrunzător la el.

Ea zise:

— Dar de ce eşti trist vorbind de soţul meu?

— Pentru că de prietenia noastră se leagă triste amintiri.

— Vasăzică, de multă vreme îl cunoşti pe conte?

— Oh! da. Cunoştinţa noastră e foarte veche, doamnă.

Soţia lui Marco stătu câteva secunde, absorbită în gânduri.

Bătrânul respectă meditaţia ei şi stătea parcă aşteptând să fie întrebat.

În cele din urmă dânsa ridică ochii şi întrebă:

— Demult nu l-ai văzut, dumneata, pe bărbatul meu?

— Demult… Sunt convins că o să fie foarte surprins găsindu-mă aici… Dar n-o să mă dea afară… sunt sigur… E adevărat că îmbrăcămintea mea nu e prea cuviincioasă pentru a mă prezenta domnului conte, însă îndată ce mă va recunoaşte…

Dânsul se uită la zdrenţele care-i acopereau corpul.

Prin mintea Rosamundei trecu o idee fugitivă.

Dânsa ştia acum cine era bătrânul acesta.

Se uită încă o dată la el.

Era sigură.

Nu, nu mai încăpea nicio îndoială.

El era cerşetorul care le ieşise înainte la intrarea în biserică.

Un fior trecu prin corpul tinerei femei la această amintire.

Ea îşi aducea aminte amănuntele acestei întâlniri.

Cerşetorul se uitase urât la conte şi ameninţându-l cu pumnul zisese:

— Răzbunarea te aşteaptă, conte Marco!

La aceste cuvinte Marco îngălbenise ca ceara.

Rosamunda îl întrebase:

— Ce-ai iubite? Cine e omul acesta care ţi-a vorbit şi care se pare că te-a emoţionat atâta?

Marco răspunsese iute:

— E un nenorocit unchi al meu de departe. El a stat închis sub bănuiala de falsificare de bani. Pe urmă a înnebunit sărmanul.

Rosamunda îşi amintea bine de vorbele astea ale lui Marco.

Avea deci a face cu un nebun.

Acum toate se explicau. Conduita inexplicabilă a bătrânului găsit cu o bucată de ceară în mână, luând tiparul găurii unei broaşte, nu mai era pentru ea un lucru aşa bănuitor cum credeau servitorii castelului.

O nespusă milă cuprinse inima tinerei contese.

Îndreptând privirea în ochii omului, ea murmură:

— Te cunosc, străine…

Bătrânul nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de nespusă uimire.

Rosamunda convinsă că necunoscutul era un alienat, se cam sperie.

— Mă cunoşti?… zise dânsul.

Femeia lui Marco nu ştia dacă era bine să răspundă afirmativ sau să retragă cele zise.

Nu voia să producă asupra bătrânului, prin vorbele ei, o prea mare emoţie şi să-i cauzeze un acces de nebunie.

În fine se decise.

— Da, răspunse dânsa… ştiu cine eşti…

— Pe mine? adăugă el.

— Da.

Această afirmaţie miră şi mai mult pe bătrân.

Crezu deocamdată că tânăra femeie glumeşte.

Vru să se convingă şi cu un ton hotărât şi uitându-se ţintă în ochii interlocutoarei sale, întrebă:

— Vorbeşti serios, doamnă?

Rosamunda răspunse pe acelaşi ton:

— Atât de serios, încât îţi spun că îţi cunosc istoria, îţi cunosc trecutul…

Însoţi aceste vorbe cu o privire miloasă care mişcă pe necunoscut.

Ea adăugă:

— Vei sta aici până va veni bărbatul meu, domnule…

Străinul zise:

— Îţi mulţumesc. Fii sigură de recunoştinţa mea.

— El se va îngriji de soarta dumitale, îl voi ruga eu…

Figura bătrânului se încreţi deodată de un zâmbet amar.

Dânsul se încredinţă că tânăra contesă se înşela spunând că-l cunoaşte.

Cu toate astea nu voi s-o scoată din greşeală văzând că acesta era un mijloc pentru a-şi ajunge scopul.

— Da, vreau să îl aştept, murmuri dânsul. Însă n-aş vrea şi dea deodată cu ochii de mine…

— Pentru ce?

— Pentru că nu vreau să-i pricinuiesc o prea mare surprindere… mai ales că mi-e teamă că vizita mea nu va fi tocmai plăcută.

— Să ai încredere în bărbatul meu, el e bun, zise Rosamunda. Dumneata o să te duci în camera asta.

Şi cu mâna arătă o uşă.

Apoi adăugă:

— Când va sosi contele, eu îl voi pregăti pe departe de sosirea dumitale. Să n-ai nicio grijă, mă însărcinez eu cu treaba asta.

Dânşii continuară cu conversaţia lor.

Bătrânul stătu jos şi povesti ceva.

Deodată un servitor dădu năvală în casă.

— Domnul conte vine! strigă dânsul.

Rosamunda se repezi pe uşă scoţând o exclamaţie de bucurie.

Dânsa alergă la poartă urmată de toţi servitorii.

După o îmbrăţişare foarte lungă, noii soţi trecură în sala de mâncare.

— Ah! iubitul meu Marco, cu câtă dorinţă te-am aşteptat, îmi pare un veac de când ai plecat… În viaţa mea nu mi s-a părut timpul aşa lung… Dar, în sfârşit, iată-te… Ai isprăvit bine toate treburile?… Pe nenorocitul tău unchi l-ai găsit? Spuneai că te duci să-l adăposteşti undeva…

— Da, l-am găsit şi i-am dat un adăpost sigur.

— Adevărat? Vorbeşti de unchiul tău nebun, acela care ne-a ieşit înainte la uşa bisericii?…

— Da, de acela vorbesc, alt unchi nici nu am.

Rosamunda, cum stătea lângă Marco, care-i ţinea mijlocul înlănţuit cu un braţ, se smuci deodată de lângă dânsul.

— Ce ai, adorata mea? întrebă contele.

Rosamunda nu răspunse.

Deodată dânsa îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în lacrimi.

— Rosamunda, ce este, ce s-a întâmplat în lipsa mea, hai, spune ce înseamnă purtarea asta?…

— Ah! Marco, răspunse frumoasa contesă suspinând, nu m-aş fi aşteptat să-mi spui o minciună în prima zi a căsniciei noastre… Prin ce am meritat eu asta?

Marco stătu pe gânduri.

Viaţa lui întreagă era o ţesătură de minciuni.

Minţea în orice moment, la orice pas.

Nu ştia acum de care parte fusese descoperit.

— Eu să te mint, iubito? zise dânsul. Cum îţi trece aşa lucru prin cap?

— A! da, mă minţi. Spui că l-ai aşezat pe unchiul tău la un loc sigur şi unchiul tău e aici la Drachenburg, chiar în castel…

— Unchiul meu aici? întrebă contele cu un amestec de spaimă şi de haz.

— Da, am vorbit cu el până adineauri, l-am recunoscut, te aşteaptă.

Marco era îngrozit de moarte.

Dacă cerşetorul pe care-l văzuse la biserică în Berlin, care-i apăruse înainte ca un spectru al trecutului va fi spus Rosamundei toate câte ştie, fericirea sa era spulberată.

Îşi zise că dintr-o astfel de situaţie înspăimântătoare nu putea să-l scape decât îndrăzneala, tăgăduirea, minciuna. Minciuna – mereu până la sfârşit.

— Rosamunda mea, zise dânsul când îşi mai potoli vijelia ce-i clocotea în cap, ce rău mă judeci… Ai avut desigur a face cu un şarlatan, cu un hoţ. Nenorocitul meu unchi e la Berlin, într-o casă de sănătate. E bine supravegheat…

— Dumnezeule, eu l-am recunoscut bine. Uite e aici într-o odaie. Hai să-l vezi…

Marco nu putea să refuze.

— Hai, zise dânsul.

Hotărârea lui era luată.

Avea să trateze pe cerşetor de şarlatan, de hoţ sau chiar de nebun.

Avea să ordone servitorilor să-l lege, să-l ridice, să-l ducă la poliţia satului.

Rosamunda mergea înainte.

Tânăra contesă nu ştia ce să gândească despre purtarea soţului ei.

De ce tăgăduia ceea ce ea însăşi văzuse şi auzise?

Ori se înşelase ea?

Într-adevăr dânsa n-avusese nicio mărturisire din partea bătrânului că el era unchiul lui Marco.

De altfel ea avea prea mare încredere în onorabilitatea soţului ei pentru a-l crede capabil de a minţi. Îngerească fiinţă îşi reproşă în sine că bănuise, chiar şi o secundă, omul cel mai vrednic de stimă.

Rosamunda deschise uşa odăii în care zisese bătrânului s-o aştepte.

Se uită înăuntru.

Însă imediat frumoasa contesă se dădu îndărăt speriată.

Îşi uni mâinile în semn de mirare şi exclamă:

— E cu putinţă?!...

Ce se întâmplase?

Bătrânul necunoscut dispăruse. Odaia era goală.

Contele Marco era triumfător şi data asta.

Dar dânsul se decisese să pună în lucrare orice mijloace ca să suprime acele umbre ale victimelor sale trecute. Pe bătrânul cerşetor, care nu era altul decât fostul ministru Grimm, şi pe ciungul care-i ieşise înainte în pădure, cu puşca în mână – acesta din urmă era Franz, fostul falsificator de bani.

Marco, văzându-se atât de favorizat de noroc, nu-şi putu opri un zâmbet de bucurie.

Lăsă pe nevasta sa în prada celei mai sincere uimiri şi se mulţumi s-o privească.

El aştepta că ea să se scuze şi să mărturisească că s-a lăsat să fie trasă de sfoară.

Dânsa se uită către el.

Contele zâmbea cu bunătate.

Rosamunda zise:

— Nu zici nimic?

— Despre ce?

— Aici era bătrânul de care ţi-am vorbit.

— Unchiul meu? zise contele Marco glumind.

— Da.

— Tot crezi că era unchiul meu sau mai bine crezi că ai avut a face cu un şarlatan?

Rosamunda răspunse:

— Acum cred că am fost înşelată de un hoţ de rând care, fiind descoperit în operaţiunile lui criminale şi ştiind că tu lipseai, a înşirat acea istorie pentru a scăpa de justa pedeapsă pe care o aştepta dacă ar fi fost dat în mâna justiţiei după cum voiau să facă servitorii.

Contele reluă:

— Nu-ţi spuneam eu…

Tânăra femeie îl întrerupse:

— Iartă-mă iubite… M-am lăsat să fiu înşelată de aerul de sinceritate a acelui bătrân.

Victoria criminalului soţ nu putea să fie mai completă.

Inocenta creatură îl rugă s-o ierte şi să uite cele petrecute.

Marco n-aştepta decât asta.

Împăcarea fu deci lesnicioasă între dânşii.

Biata femeie era cu totul dominată de acel om. Îşi pierdea şi voinţa şi puterea de cugetare când era în braţele lui.

LXXXVI – Noaptea nunţii

Marco şi Rosamunda se retrăseseră în camera de culcare.

— În sfârşit, suntem singuri, iubito… zise contele. În sfârşit, putem să ne dăm unui altuia. Dulcea uitare să cadă asupră-ne.

Rosamunda, privind cu dragoste în ochii soţului ei, zise:

— Mă iubeşti tu Marco, cu adevărat?… Mă iubeşti? Corespunzi tu, amorului meu?

Glasul tinerei contese tremura de patimă.

Marco răspunse:

— Mă întrebi dacă te iubesc? Dulcea şi tânăra mea nevastă, a te iubi pe tine e pentru mine cea mai supremă fericire. Dacă ar trebui să renunţ la ea, aş muri.

Rosamunda exclamă:

— Oh! Marco, nu vorbi de moarte în braţele amorului!

Contele, fără să bage în seamă această întrerupere, reluă:

— Dar dacă eu te-aş întreba: „Rosamunda, ai să mă iubeşti totdeauna?”… Asta ar avea cu totul altă semnificaţie.

Frumoasa contesă nu pricepu, dânsa zise:

— Cum aşa, Marco? Explică-te!

El o încinse cu braţul de mijloc.

În faţa unei oglinzi mari de cristal ardeau mai multe lumânări.

Marco atrase pe soţia sa înaintea acelei oglinzi.

Apoi reluă:

— Uite-te aici, vezi-te cât eşti de tânără şi de frumoasă… şi vezi-mă pe mine. Zăpada vârstei a început să cadă asupră-mi.

Rosamunda îi puse pe buze mâna ei mică, moale.

— Nu vorbi nebunii de astea, zise dânsa. Eşti tânăr încă, eşti frumos. Dacă prin părul tău negru se arată ici şi colo fire de argint, asta nu înseamnă bătrâneţe…

Marco zâmbi şi zise:

— Dacă nu-i bătrâneţe, ce este atunci?

— Asta înseamnă altceva.

— Ce anume?

Rosamunda privi cu seriozitate în ochii contelui.

Apoi adăugă:

— Asta înseamnă că ai zdrobit multe inimi de fete.

— Serios? Atunci trebuie ca eu să fi fost un adevărat don Juan.

— Cu adevărat ai fost. Ascultă, Marco, momentul acesta e sfânt.

Contele fu lovit de seriozitatea cu care îi vorbea soţia lui.

Ea continuă:

— Hai, mărturiseşte că ai fost mult iubit şi că ai sfărâmat multe inimi de fete care ţi s-au dat cu încredere. Mărturiseşte, iubite.

— Ah! vrei să mă spovedeşti, zise contele râzând.

Dânsul strânse la piept pe tânăra sa soţie.

Apoi adăugă:

— Ei bine, dacă vrei să ştii adevărul, îţi spun: Am fost iubit foarte mult, e adevărat. Însă am fost şi înşelat şi am pierdut încrederea în femei. Dar mulţumită ţie, am redobândit cea mai deplină credinţă.

Şi schimbând tonul reluă:

— Însă ce-ai răspunde tu, Rosamunda, dacă ţi-aş face aceeaşi întrebare?

Tânăra femeie se uită mirată în sus, la bărbatul său, cu ochii ei nevinovaţi.

— Inima mea e neatinsă, Marco… şopti dânsa. Mă unesc cu tine ca cea mai inocentă fată cu omul ce şi-a ales, pe care-l iubeşte…

Contele Marco o strânse cu bucurie în braţe.

Ştia că dânsa nu minţea.

Totuşi simţea o plăcere crudă ca s-o necăjească.

— Spui adevărul? întrebă dânsul.

— Deplinul adevăr.

— Dar lordul Nelson? N-a fost el niciodată aproape de inima ta? N-ai simţit pentru el ceva deosebit ce n-ai simţit pentru alt om?

La amintirea despre lord, tânăra femeie se cutremură uşor.

Lordul Nelson era într-adevăr singurul om care-i inspirase sentimente mai dulci.

— Am avut pentru lord o simpatie foarte mare, răspunse dânsa şi dacă tu n-ai fi ieşit în calea mea, cine ştie de nu l-aş fi iubit… Însă de când te-am văzut pe tine, influenţa lui asupră-mi s-a risipit, pentru că numai în tine, Marco, am găsit întrupat idealul pe care îl are orice fată despre viitor.

Marco îi răsturnă îndărăt capul şi-i depuse mai multe sărutări pe buzele-i arzătoare.

— Şi acum să mergem la odihnă, şopti dânsul.

— La odihnă! repetă Rosamunda şi-şi rezemă capul de pieptul lui.

— Să sting lumânările? întrebă Marco încet.

— Nu, nu, trebuie să-mi îndeplineşti o rugăminte.

— Orice vrei, dulcea mea nevastă.

— Ei bine… dar… nu pot să spun… mi-e ruşine.

Graţioasa femeie îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile.

Marco îi lăsă încet mâinile în jos.

— Spune ce vrei, zise dânsul. În noaptea asta nu trebuie să fie secrete între noi. Cum o să ne posedăm în curând, întru totul, fără rezervă, tot aşa trebuie să ne putem citi în inimi… Ce vrei?

— Aş vrea să te rog, zise tânăra femeie cu un glas întrerupt, să mă laşi singură un sfert de ceas.

— Să te las singură?

— Da, trebuie… Altfel aş muri de ruşine. Am să sun clopoţelul când va trebui să vii.

Marco era beat de privelişte a acelei femei ruşinoase cu forme virginale, care în curând erau să fie ale lui.

— Ai stărui cu cererea ta, Rosamunda, zise dânsul, chiar dacă ţi-aş spune că e singura pe care aş vrea să ţi-o refuz?

Tânăra femeie îi apucă mâna şi o duse la buze.

— Te rog, iubitul meu, se rugă dânsa, îndeplineşte-mi cererea asta.

Atunci bărbatul răspunse:

— Ei bine, dacă nu se poate altfel, o să te las singură pentru un sfert de ceas, dulcea mea nevastă.

— Oh! cât îţi mulţumesc!

— Dar să nu uiţi, Rosamunda, că aştept cu o nerăbdare omorâtoare semnalul care să mă recheme.

Drept răspuns, tânăra femeie ridică ochii ei limpezi în care se citea o adâncă recunoştinţă.

Contele strânse încă o dată la pieptul său pe ruşinoasa contesă.

Pe urmă se îndreptă spre uşă.

Înainte de a ieşi se întoarse şi privi încă o dată pe virginala fiinţă.

Apoi apucă pe gang şi dispăru.

Mergând el îşi zise în sine:

— Dânsa are să fie steaua care va lumina noaptea întunecoasă a vieţii mele aventuroase. Cu dânsa voi gusta bucuriile liniştite ale căsniciei. Îngerul acesta îmi deschide o nouă viaţă. Dar trebuie cu orice preţ să rup cu trecutul. Trebuie să dispară tot; numai astfel voi putea fi cu adevărat fericit şi voi putea fără teamă să urmez calea strălucită ce-mi stă deschisă înaintea mea.

Se opri la uşa camerei în care se găsea William.

Înainte de a intra aruncă o privire scrutătoare împrejur.

Nu era nimeni.

Deschise şi trecu pragul.

Înaintă încet până la pat şi se plecă asupra bolnavului.

William era încă treaz.

Credincioasa slugă zâmbi de bucurie la vederea stăpânului său.

Marco îl întrebă:

— Cum îţi este, William?

Zicând acestea, contele se aşeză pe un scaun care era lângă pat.

Bolnavul răspunse cu un glas stins:

— Nu tocmai bine, domnule conte, însă nici mai rău decât azi-dimineaţă.

— Să sperăm în bine, adăugă soţul Rosamundei, obsedând cum ochii ofticosului erau afundaţi în orbite.

Bolnavul reluă:

— Cred că mâine la amiază o să pot să mă scol.

— Pentru ce să te scoli? N-ai nicio nevoie.

— Vreau să mă duc la Berlin…

Marco îl întrerupse.

— Eşti nebun, băiete? exclamă el sărind în sus şi totodată apucă mâna lui William şi-i pipăi pulsul.

Şi adăugă:

— Ai friguri şi trebuie să fii cu băgare de seamă. Dacă ai recădea, ar fi fatal!

Ofticosul însă nu părea a da multă atenţie observaţiei contelui.

El reluă:

— Cu toate astea…

Însă Marco îl întrerupse iar:

— Să nu spui prostii, dragă.

— Te rog, domnule conte… ascultă-mă puţin…

— Nu vreau să ascult nimic. Precum mi-a spus nevasta mea, doctorul crede că trebuie să stai cel puţin patru săptămâni în casă…

— Patru săptămâni!

— Să te îngrijeşti şi să te cruţi. Numai astfel vei putea recăpăta sănătatea pe cât e posibil…

— Asta nu pot s-o fac, răspunse William cu hotărâre.

— Ei, şi de ce?

— Trebuie să mă întorc cu orice preţ la Berlin. Trebuie!…

— Ce încăpăţinare!… Însă ce treabă ai la Berlin?

— Am de răfuit o socoteală cu cineva…

Dânsul încercă să se ridice în pat, dar o tuse înăbuşitoare îi zgudui trupul şi-l ţinu în loc.

În aceeaşi vreme două pete roşii apărură pe obrajii lui.

— Cu cine ai de răfuit socoteală în oraş? întrebă contele mirat şi punându-se iar pe scaun.

William se uită la stăpânul său şi răspunse:

— Mai mă întrebi? Nu înţelegi, domnule conte? Cu ticălosul care m-a înşelat!

— Şi cine e acela?

— Chiorul! ripostă William abia respirând.

În ochii lui sticloşi se citea o ură de nedescris.

— Ah! Chiorul!… exclamă contele scrâşnind din dinţi.

Deodată sări în sus. Era foarte agitat.

Începu să se plimbe prin cameră, scoţând cuvinte scurte şi fraze

întrerupte.

În prada acestei agitaţii, dânsul nu se gândea că purtarea lui perturba pe bolnav.

În fine, acesta din urmă zise:

— Însă ce ai, domnule conte, de te văd atât de tulburat?

Atunci Marco se mai potoli şi se întoarse lângă pat, apoi zise:

— Da, într-adevăr Magistru e un ticălos, un trădător. Dar am jurat că mă voi răzbuna pe dânsul.

William puse mâna arzătoare de friguri peste a stăpânului său.

El zise:

— Nu dumneata ai să te răzbuni, domnule conte, ci eu.

Marco se uită întrebător la credinciosul său servitor.

Cum să se răzbune dacă nici nu se putea mişca?

Şi-apoi de ce ura atât de mult pe Magistru?

Asta voia să ştie Marco.

Bolnavul reluă:

— Da, eu trebuie să mă răzbun pe mişel. Trimiţându-mă aici cu ştirea falsă a arestării dumitale, a urmărit un scop ascuns. Acest scop nu-l cunosc, nu-l bănuiesc… Dar trebuie să fie înşelător, ruşinos, îndeajuns…

Aici bolnavul se opri.

Îşi lăsă capul într-o parte şi părea gata să leşine.

Pe o masă de noapte lângă pat era o sticlă de vin pe care o ordonase doctorul pentru bolnav.

Marco umplu un pahar cu acel vin şi punând o mână sub capul lui William pentru a-l susţine, îi turnă câteva picături în gură. Văzând că ofticosul înghiţea, turnă iar până goli paharul de tot.

Bolnavul deschise ochii. Băutura întăritoare dădu putere ofticosului.

Când bărbatul Rosamundei văzu că era în stare de a-l putea asculta, zise:

— Scumpul meu William, te rog să te cruţi dacă nu vrei ca să se întâmple o catastrofă. Despre Magistru, îţi explic eu care e scopul ce urmărise, făcându-te să vii la Drachenburg.

Ofticosul, cu o voce mai sigură şi mai tare, zise:

— Într-adevăr aş fi curios să cunosc ceea ce se ascunde sub masca acelui trădător.

Marco reluă:

— E foarte simplu. El dorea să fie singur în palatul meu din Berlin.

— Cu care idee?

— Spre a-şi face mai bine spionajul pentru care a fost tocmit de neîmpăcaţii duşmani ai mei.

— Ah! mişelul! exclamă ofticosul strângându-şi pumnii. N-am să găsesc odihnă până nu-l voi vedea lungit mort la pământ de mâna mea. Oricum îmi va fi, mâine plec la Berlin.

— De la asta te opresc eu, William… Călătoria asta ar fi moartea ta.

— Domnule conte, n-am să mor decât o dată.

— Dar trebuie să trăieşti ca să mă serveşti încă, să-mi dai ocazie ca să te răsplătesc într-un chip princiar.

Ofticosul clătină trist capul.

— Simt prea bine, zise dânsul că n-o să se mai aleagă nimic din mine, de aici înainte. Auzi, ascultă, aici stă viermele şi nu mă va slăbi deloc până nu-mi va roade plămânii de tot.

Îşi bătu cu mâna pieptul care răsună a gol într-un chip sinistru.

— Aşadar trebuie să mor, continuă William, îndată ce viermele pe care-l numim oftică, îşi va fi isprăvit treaba. De ce n-aş jertfi dar câteva zile, poate şi câteva săptămâni, pentru mulţumirea de-a fi pedepsit pe un mizerabil?

— Din punctul acesta de vedere ai toată dreptatea, William, zise Marco care, pe când servitorul vorbea, îşi făcuse un plan drăcesc.

Se hotărî să convingă pe William de bunătatea acestui plan.

William era un cunoscător primejdios al trecutului său.

Chiorul de asemenea îi văzuse cărţile.

Dacă s-ar curăţa de amândoi prin una şi aceeaşi lovitură n-ar putea decât să câştige din asta.

William trebuia să-l ucidă pe Chior şi apoi să moară şi dânsul din cauza sforţărilor, a emoţiei.

Astfel aveau să se amuţească unul pe altul iar el, Marco, avea să rămână liber de doi complici foarte supărători, fără măcar să fi întins mâna.

Ce voia el să ştie că William îl servise atâta vreme cu credinţă, că se devotase pentru el până la moarte?

Cine e atât de adânc înrăutăţit ca Marco, acela nu se mai încrede în nimeni.

N-ar putea într-o zi William să vină la dânsul cu cereri neruşinate, ameninţându-l cu denunţarea dacă nu i le-ar împlini?

— Numai de morţi poate fi cineva sigur că au să tacă, îşi zise Marco.

Apoi întorcându-se spre William îi comunică planul său şi-l îndemnă să-l realizeze.

— Da, am să-l execut, răspunse ofticosul, deşi ştiu bine că în acelaşi timp am să pier şi eu.

— Dacă-i aşa am să poruncesc să fie gata pentru mâine o trăsură de călătorie.

— Da, da, domnule conte, şi dacă ai putea să-mi împrumuţi o armă sigură, un revolver din care să pot slobozi şase gloanţe, ţi-aş rămâne recunoscător.

Contele dădu din cap gânditor.

— Trebuie s-o iei altfel, William, zise dânsul. Într-o luptă cu arma o să rămâi învins desigur. Chiorul e şiret, e puternic. E un alt mijloc de luptă pentru cei slabi spre a învinge şi pe cei mai tari…

— Ah! înţeleg. Otrava!

— Da, otrava, zise Marco. De vei izbuti să-l otrăveşti pe Magistru, vei avea mulţumirea unei răzbunări frumoase. Îţi vei vedea duşmanul zvârcolindu-se şi sfârşindu-se jos la picioarele tale.

— Da, o să ştiu eu cum să-i dau otrava. Însă ce soi de otravă, de unde s-o iau?

— Despre asta nu te îngriji, răspunse Marco scoţând o cutiuţă din buzunar. Cutia asta, continuă dânsul conţine două pachete de praf otrăvitor. Unul însă e de ajuns ca să trimită pe lumea cealaltă pe cel mai puternic om. Grija ta o să fie să găseşti momentul favorabil de-a amesteca unul dintre aceste prafuri în băutura lui Magistru.

— O să-mi fie lesne să găsesc asemenea moment, zise ofticosul cu ochii scânteietori.

Luă cutia şi o puse pe măsuţa de lângă pat unde erau doctoriile.

— Şi acum, domnule conte, continuă dânsul, încă un cuvânt.

— Dacă ai vreo dorinţă, William, fă-mi-o cunoscută. Am să ţi-o îndeplinesc cu bucurie.

— Nu mai am nicio dorinţă pentru mine, zise servitorul, ci pentru altcineva.

— Pentru cine anume?

— Pentru tânăra dumitale nevastă, domnule conte.

— Pentru nevasta mea? Cum aşa?

William apucă amândouă mâinile stăpânului său.

— Domnule conte, zise dânsul luptându-se cu un nou acces de tuse, cât ai lipsit de la castel eu am stat mereu aici lungit în pat. Şi într-un moment când îmi era mai rău, când credea că se lasă o greutate îngrozitoare peste pieptul meu şi mă înăbuşe, atunci deodată s-a lăsat asupra mea un înger şi mi-a îndreptat perinele şi mi-a răcorit fruntea şi am simţit pe faţa mea suflarea ei dulce şi atunci durerile mi s-au uşurat… Era un înger, domnule conte, un înger în formă omenească… Nu e bine să-i răpească cineva curăţenia sufletului, nu e bine.

— Eşti foarte emoţionat, William, îţi dau lacrimile.

— Da, plâng, domnule conte, şopti ofticosul cu durere, plâng viaţa mea pierdută. De când am văzut figura îngerească a nevestei dumitale, de când i-am cunoscut bunătatea dumnezeiască, de atunci pricep ce frumos trebuie să fie ca omul să treacă prin lume bun, cinstit, ajutător. Mie nu mi-a fost dat asta şi nici dumitale, domnule conte. Şi dumneata a trebuit să-ţi pierzi în lupta vieţii virtutea şi curăţenia sufletului.

Figura lui Marco se întunecă.

Dânsul ascultase vorbele servitorului cu un amestec de batjocuri şi de supărare.

William continuă:

— Ţi-am dovedit oarecare credinţă, domnule conte, şi mâine o să mă duc să mor pentru dumneata. Dumneata m-ai scăpat o dată de la moarte, m-ai împiedicat de a mă sinucide, eu să-mi dau acum viaţa pentru dumneata şi vom fi achitaţi unul către altul. Însă cred că am un drept, domnule conte, acela adică de a te ruga să renunţi la viaţa dumitale de până acum; retrage-te din toate acele societăţi secrete şi criminale. Fă asta dacă nu pentru dumneata, cel puţin pentru nevasta dumitale.

Ofticosul trebui să se îngrijească.

Prin sforţările ce făcea ca să vorbească tusea îi devenise de tot înecătoare.

— Mi-ai vorbit din inimă, William, îţi mulţumesc. Da şi eu am de gând, mă silesc deja de câtva timp, să mă desfac de legăturile rele. Acum mi-am ajuns scopul şi nu mai am nicio nevoie să comit fapte

rele. Voi renunţa la chipul de viaţă ce am dus până acum.

— N-ai să poţi de vei sta aici, şopti William. Înduplecă pe nevasta dumitale să te urmeze în străinătate. Câtă vreme vei sta în Berlin, sabia lui Damocles va atârna asupră-ţi. Firul de păr se va rupe la cea mai mică atingere şi atunci sabia va cădea şi se va îngropa în ceafa dumitale.

Contele răspunse:

— Am să mă gândesc la propunerea dumitale. Acum ar fi bine însă să te odihneşti. Somnul o să-ţi facă mult mai bine decât doctoriile.

— Nu pot să dorm, domnule conte, răspunse William. Mi se pare că văd mereu înainte-mi pe Chior şi că-i aud râsul batjocoritor, de demon.

— Astea sunt închipuiri fantastice, observă Marco. Încercă numai să dormi şi sunt sigur că o să poţi. Te sfătuiesc să mai bei un pahar din acest vin, vei vedea că el te va ajuta.

Aşa vorbind, bărbatul Rosamundei umplu un pahar şi-l întinse ofticosului care-l luă şi bău încetinel până îl dădu peste cap.

Pe urmă zise:

— Acum voi încerca să dorm.

— Noapte bună, William, zise apoi Marco.

— Noapte bună, domnule conte… Mâine plec la răzbunare şi la moarte.

Dânsul pronunţă aceste cuvinte cu un ton de tristă convingere.

— Nu la moarte, William, nu vorbi aşa… zise Marco, prefăcându-se adânc mâhnit. Sunt sigur că n-ai să mori. Ai să trăieşti ca să te bucuri de răsplata credinţei tale către mine.

După ce pronunţă aceste vorbe, el se întoarse pentru a-şi ascunde un zâmbet batjocoritor.

Se îndreptă spre platforma scării. Acolo aşteptă.

Rosamunda nu mai dădea doritul semnal.

Patima lui Marco se urcase la cel mai înalt grad.

Fruntea-i ardea. Se simţea cuprins de friguri.

Dânsul se apropie de uşa camerei de culcare şi ascultă.

Nu auzi decât paşii uşori şi măsuraţi al Rosamundei care mergea încoace şi încolo.

Cu neputinţă să ţină aşa mult toaleta ei de noapte! De ce atunci nu suna clopoţelul?

Marco făcu îndărăt câţiva paşi. Era supărat.

Însă uitându-se o dată pe scară în jos, se dădu îndărăt speriat, înăbuşindu-şi un ţipăt.

Se sprijini de balustrada scării pentru ca să nu cadă.

Ochii lui zăriseră o apariţie înfricoşătoare.

Trebui să facă apel la tot curajul său pentru ca să se mai uite o dată pe scară.

El singur nu-şi credea ochilor.

Era cu neputinţă ca ceea ce vedea să fie o realitate!

Era o festă a creierului său înfierbântat.

Îşi adună energia şi privi încă o dată pe scara care avea forma de spirală.

De jos în sus venea o formă cu totul albă.

Era o fată cu plete lungi, blonde închise care-i cădeau în valuri pe umeri subţiri.

O stofă lungă, albă îi acoperea corpul; numai braţele îi erau goale.

Privirile acestei grozave apariţii erau îndreptate în sus; în ochii ei se oglindea o lume întreagă de suferinţă şi de durere.

Marco se dădu îndărăt cutremurându-se.

Acum dânsul recunoscuse spectrul; ştia cine urca spre dânsul.

Era Hedwiga, nenorocita fiică a consilierului de poliţie.

Era victima crimei sale.

Era nebuna pe care dânsul o pusese în acea stare prin somn hipnotic.

Dânsa urca încet.

Nu zărise încă pe Marco.

Murmura un cântec ce răsuna lugubru în vastul castel.

Marco asculta cu groază.

I se părea că orice ton ce ieşea dintre buzele nebunei îi străpungea inima ca un pumnal.

Hedwiga cânta o baladă veche sfâşietor de melancolică.

Contele îşi zise că dacă cântecul nebunei ar fi fost auzit de Rosamunda, atunci dânsul ar fi fost pierdut fără speranţă de scăpare.

Hedwiga înainta mereu.

Marco, nu numai că nu o putea evita, ci trebuia s-o oprească pentru ca să nu fie văzută de cineva în castel, dacă era cu putinţă.

Dar el însuşi încerca o oroare nedescriptibilă apropiindu-se de acel

spectru omenesc.

Însă n-avea încotro.

Curând, nebuna se află în faţa contelui.

Marco stătu nemişcat ca înlemnit.

Dânsa aruncă o privire pe figura bărbatului.

Ochii ei aveau o strălucire stranie.

Ea zise încet, cu o linişte ciudată:

— Cartea!… Dă-mi cartea!… Fie-ţi milă!… Ai milă!…

Marco era aproape de disperare. Nu cumva nebuna îl recunoştea?

Ar fi cu putinţă?!

Dânsul apoi se gândi:

— Această fiinţă nemernică poate să-mi distrugă toată fericirea.

Şi cu un aer ameninţător, zise aproape tare:

— Acum când clădirea mea e abia gata, să sufăr ca cineva să-i atace zidurile? Nu, nu, asta n-are să fie. Voi apăra opera mea. Chiar de-aş şti că comit un omor în prima noapte a nunţii mele! Prefer mai bine să pier sub ruinele edificiului meu luptându-mă, decât să caut scăpare în fugă.

Contele era totdeauna înarmat.

În buzunarul de la piept avea un pumnal al cărui vârf era otrăvit.

N-avea decât să zgârie puţin braţul gol al fetei.

Într-un minut otrava avea să fie dusă de sânge la inima ei şi avea să se oprească de a mai bate.

Dânsul stătu puţin la îndoială, apoi zise:

— E hotărât!

Băgă mâna sub jachetă şi scoase pumnalul din teacă.

Nebuna îngenunchease înainte-i şi zicea:

— Cartea!... cartea!... Am furat-o de la tatăl meu şi acum n-o mai am! Dă-mi cartea!… fie-ţi milă!…

Figura contelui luă expresia unei furii infernale.

Scrâşnind din dinţi, zise:

— Mori! Tu ai vrut asta căci până aici ai venit pentru a te da în braţele morţii!

Şi se pregăti de lovitură.

Însă braţul care era deja înălţat, recăzu încet fără a lovi pe nebună.

De ce?

În acea clipă trecu ca un fulger o idee prin mintea lui Marco.

Se răzgândi.

Ceea ce voia să facă era un lucru necugetat.

O imprudenţă aduce totdeauna cu sine consecinţe fatale.

Horcăirea murindei, poate chiar un ţipăt, n-ar fi atras oare pe Rosamunda? Sau nu se putea ca un servitor să apară deodată pe scară şi să fie martor al omorului?

Una dintre aceste două l-ar fi compromis desigur.

Aşa se gândea Marco.

Apoi îşi zise:

— Nu, nu, e mai bine altfel… Am eu un chip mai sigur.

Şi un zâmbet dintre acelea care trec pe buzele demonului când pune mâna pe vreuna dintre victimele sale, încreţi buzele lui Marco.

Povestea Drachenburgului cu Ingomar care aruncase pe Agnes de pe platforma turnului, îi arătase un alt mijloc de omor.

Contele îşi zicea:

— Dacă a doua zi smintita ar fi găsită jos pe paveaua curţii, cu capul sfărâmat şi cu membrele scrobite, cine ar putea să bănuiască că eu sunt ucigaşul? Nimeni. Cine ar putea să presupună că eu am avut un raport oarecare cu această nebună?

Şi moartea ei ar fi fost foarte lesne explicată.

Nebuna se aruncase singură jos într-un acces de mare fierbinţeală.

Marco scăpa astfel pentru totdeauna de prezenţa primejdioasă a fiicei inspectorului Scharf.

Dar ce ar trebui făcut pentru a atrage pe Hedwiga pe platforma turnului?

Mintea inventivă a bărbatului Rosamundei îi veni şi de data asta în ajutor.

Dânsul apucă mâna îngheţată a nenorocitei.

Se plecă asupră-i şi cu voce blândă îi zise în şoaptă:

— Vrei cartea?

Hedwiga se cutremură şi îndreptă privirea în sus spre conte.

Cu un glas care părea că iese din fundul unei pivniţe, zise:

— Cartea zici?

— Da.

— Dacă vreau cartea aceea care nu-mi dă linişte? Cartea aceea care trebuie s-o readuc tatălui?

Dânsa bolborosi apoi alte cuvinte fără şir, fără înţeles.

Era vădit că ea voia să mai zică şi altceva, însă nu putea să lege cuvintele ca să formeze frazele.

Contele o trase binişor de mână. Dânsa se sculă încet.

Un oftat lung ieşi din gura ei.

Adierea care-l lovi drept în faţă pe conte, era rece.

El murmură:

— Da, cartea aceea… Eu pot să ţi-o dau…

— Dumneata?… răspunse nenorocita luând deodată o culoare mai vie ca şi cum această ştire neaşteptată i-ar fi redat viaţa sufletească care părea stinsă în ea cu o secundă înainte.

Dânsa continuă:

— Ah! dă-mi-o şi fă-mă fericită.

Iuţeala cu care Hedwiga pronunţă aceste din urmă cuvinte, făcu pe Marco să se teamă că nu cumva fata şi-ar fi redobândit minţile.

Însă o singură privire ce aruncă în ochii nenorocitei, îl convinse că teama lui era nefondată.

Atunci dânsul zise:

— Acea carte n-o am aici la mine…

— Unde o ai? întrebă nebuna cu vivacitate.

Fără a răspunde la această întrebare, Marco exclamă:

— Am să-ţi fac şi o altă propunere.

— Care?… Vorbeşte repede!

— Vrei să te duc la tatăl tău? continuă contele.

— Da, da, la tata, bolborosi nebuna şi în acelaşi timp ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ei bine, vino cu mine!

El apucă iar pe nebună de mână, însă aceasta stătea nehotărâtă.

În fine, ea şopti:

— Nu, nu, nu în pivniţă, nu în coşciug. Sărmanul meu tată plânge… Eu sunt demult moartă şi îngropată… Pe mormântul meu înfloresc viorele. Nimeni nu le udă decât numai biata Hedwiga cu lacrimile ei.

Marco îşi zise în sine:

— E în stare să flencănească multă vreme aşa până va auzi Rosamunda şi totul va fi pierdut. Trebuie deci să întrebuinţez toată puterea spiritului meu pentru ca s-o mişc din loc.

Apucă cu putere amândouă mâinile nebunei.

În acelaşi timp privirile sale se aţintiră în ochii ei.

Şi, în şoaptă dar cu voce impunătoare, zise:

— Vino… urmează-mă!… îţi poruncesc!…

El ţinea mereu ochii ficşi asupra nebunei, fără măcar să clipească.

Hipnoza începu să-şi facă efectul.

Hedwiga începu să se mişte încet şi urmă pe conte, cu privirea aţintită asupra lui, cu mâinile întinse spre dânsul.

După câteva minute se aflau pe platforma turnului. Simţind răcoarea nopţii, fata se deşteptă din somnul hipnotic.

— Unde mă aflu?… bolborosi dânsa. Unde e tatăl meu?

Marco arătă cu degetul în gol. Hedwiga se uită unde arăta el.

— Acolo jos e tatăl tău, şopti dânsul.

— Unde? unde?

— Nu vezi? Acolo jos… Îţi întinde braţele.

— Tată, tată! strigă nenorocita din adâncul pieptului.

— Te-a auzit, continuă contele. Acum te cheamă şi dânsul. Auzi cum strigă: „Hedwiga, copila mea, vino jos la mine!”

— Vin îndată, tată, exclamă nenorocita suspinând şi păşind rătăcită încoace şi încolo pe platformă.

— Nu aşa, şopti Marco, vino aici la balustradă.

Hedwiga se supuse.

— Priveşte acum în jos. Vezi pe bătrânul tău tată?

Fiica poliţistului se plecă mult în jos tremurând de emoţie.

— Iar te cheamă, îi şopti Marco la ureche. Nu-l lăsa s-aştepte aşa mult. Sări în jos la el.

— Să sar la el?

În vorbele astea era un dar neexprimabil.

Marco îşi zicea că era mai bine dacă o făcea să sară ea însăşi.

— Haide, sări! zise dânsul din nou cu un glas aproape de mânie, fiindcă nebuna îl făcea să aştepte prea mult.

Însă Hedwiga se ţinea cu amândouă mâinile de balustradă şi se uita în jos înfiorându-se.

— Vino sus la mine, se rugă dânsa şi cuvintele îi răsunară lugubru în noapte. Vino de-ţi ia copila şi strânge-o la pieptul tău, tată, tată. Ascultă rugăciunea fiicei tale.

— Aşadar nu vrei să sări de bunăvoie jos? zise Marco cu un glas înăbuşit. Ei bine, dacă-i aşa am să întrebuinţez forţa.

Se uită încă o dată împrejur.

Niciun martor nu era. Putea să înfăptuiască omorul fără ca mai târziu să-l poată acuza cineva.

Ca o panteră ce sare asupra victimei sale, aşa se repezi dânsul la fată şi o apucă de mijloc pentru ca s-o ridice.

Însă treaba nu era aşa lesnicioasă cum s-ar fi crezut.

Cu o putere de neînchipuit la dânsa, nenorocita se ţinea de balustradă.

Marco o zgudui, o suci; de prisos.

Dânsul fu cuprins de o furie nebună.

Împotrivirea asta îi mărea dorinţa de omor.

— Vrei să mă chinuieşti veşnic, spectru al vieţii mele? zise dânsul cu un glas înăbuşit. Du-te jos şi sfărâmă-te.

Izbi o dată tare mâinile Hedwigăi; nenorocita nu se mai putu ţine.

Marco o ridică acum în sus.

În momentul acesta răsună deodată o lovitură în clopot şi ea fu urmată de alte unsprezece.

Ceasornicul turnului anunţă miezul nopţii.

— La miezul nopţii se alungă spiritele, zise Marco, acum am să mă izbăvesc şi de tine, arătare a vieţii mele, pentru ca să nu mă mai chinuieşti. Este hotărât… Împlinească-se destinul tău…

Hedwiga ţipă o dată, tare.

Marco o împingea mereu peste balustradă.

Încă un minut şi…

— Ucigaşule! se auzi deodată un strigăt îndărătul contelui.

Marco se trase îndărăt speriat. Scăpă pe Hedwiga din braţe.

Nenorocita rămase leşinată pe platforma turnului.

Contele se uită la figura îngălbenită de moarte a Rosamundei.

— Ucigaşule! repetă tânăra femeie. Omorâtorule, de ce nu-ţi isprăveşti opera sângeroasă?

— Rosamunda! tu aici! Ai văzut tot?

— Tot! ştiu destul!

Contele ridică capul mânios.

Acum putea să-i mai scape numai o obrăznicie fără exemplu.

— De ce mă urmăreşti? zise dânsul către nevasta sa. Nu ştiam că m-am însurat cu o spioană.

— Şi eu nu bănuiam deloc că am devenit nevasta unui ucigaş,

întâmpină Rosamunda cu ameninţare şi cu hotărâre.

— A unui ucigaş?… Eu nu sunt ucigaş?

— Dar fata asta leşinată aici?

— E o nebună, zise Marco. Am oprit-o în ultimul moment când nebunia o împingea peste balustrada platformei.

— Ce minciună! exclamă tânăra contesă. Însă minciunile din gura ta nu mă mai miră. Ştiu acum că tot ce mi-ai spus, tot e o minciună.

Nicio lacrimă nu apărea în ochii tinerei femei.

Ea vorbea soţului ei, în prima noapte a căsniciei, cu o răceală neîmpăcată.

Se părea că în cinci minute îmbătrânise cu zece ani.

Marco află acum cu groază că nu mai avea înainte-i pe fata iubitoare, devotată, slabă, ci o femeie curajoasă, hotărâtă şi adânc ofensată.

— Nu mă împinge la disperare, Rosamunda, zise el. Nu poţi să mă condamni fără să mă asculţi. Îţi jur că e o rătăcire, o neînţelegere, o coincidenţă nenorocită.

— Nu te mai obosi în căutarea de expediente, zise contesa. Ai putut să mă înşeli pe cât timp eram legată la ochi. Acum văd limpede, cunosc drumul pe care am s-apuc.

— Şi care e acel drum? întrebă Marco batjocoritor.

— N-ai niciun drept să-mi faci astfel de întrebare. Totuşi am să-ţi răspund ca să ştii la ce să te aştepţi.

— Sunt curios să aflu… Vorbeşte…

Dânsul aţinti asupra Rosamundei o privire obraznică.

Îşi dădu toată arama pe faţă.

Contesa nu-şi pierdu cumpătul; continuă cu răceală:

— Chiar în noaptea asta am să mă întorc la fratele meu şi am să-i mărturisesc că am căzut victima unui şarlatan… Dânsul va veni să-ţi ceară socoteală, mizerabil ucigaş!

Marco pufni de râs.

— Să vină, răspunse dânsul. Am să-l primesc cu toată cuviinţa. Însă să se păzească foarte bine ca nu cumva cadavrul lui să putrezească în pivniţa mea.

— N-ai să-l omori! exclamă Rosamunda. Dumnezeu nu va permite să se comită o aşa nedreptate sub cerul său în stelat. Însă chiar de-ai izbuti să înfăptuieşti crima aceasta, tot n-ai să triumfi, conte Marco.

Îmi rămâne un alt apărător al onoarei… Lordul Nelson ne va răzbuna!…

— Lordul Nelson! zise Marco râzând cu sălbăticie şi ochii îi scânteiară ca ai unei fiare. Vorbeşti de amorezatul tău, femeie, de amantul tău în ale cărui braţe vrei să te arunci acum?

Ideea că Rosamunda era acum pierdută pentru el şi că dânsa avea să fie a lordului Nelson îl făcea pe jumătate nebun.

— Vorbele tale nu mă mai pot atinge, exclamă Rosamunda, fie ele de bine sau de rău. E ca şi cum n-am auzit chiar nimic din ceea ce-ai spus. Însă fiindcă veni vorba de lordul Nelson, îţi răspund că mă căiesc adânc, mă căiesc de moarte că n-am ascultat de avizările acestui om onorabil care de-atâtea ori a spus fratelui meu că eşti un mizerabil.

— Taci, porunci Marco. Încă o vorbă ca asta şi soarta aceleia pe care ai scăpat-o de la moarte va putea fi a ta.

— Nu mi-e frică, răspunse Rosamunda. Poţi să comiţi şi asupră-mi un omor… Nu va fi poate cel dintâi. Cine ştie cât de lung o fi şirul faptelor pentru care meriţi eşafodul.

Îi întoarse spatele şi păşi spre camera turnului, de unde ieşise pe platformă. Marco o urmă.

O sudoare rece îi acoperea fruntea.

Nu ştia încă în ce fel şi se hotărască.

Un singur lucru îl preocupa: să oprească cu orice preţ pe Rosamunda de a se întoarce la fratele său.

Înţelegea apoi că nu mai era chip s-o oprească decât cu forţa.

— Stai! zise dânsul cu glas poruncitor când Rosamunda pusese deja mâna pe draperia care despărţea odaia turnului de platformă.

Rosamunda râse batjocoritor, îşi urmă drumul şi intră în cameră.

Marco i se puse atunci înainte.

— Îţi ordon să stai, zise dânsul. Fără învoirea mea n-ai să părăseşti această cameră.

— Vei putea să mă opreşti numai întrebuinţând puterea, răspunse Rosamunda.

— Şi de-aş vrea s-o întrebuinţez, cine m-ar putea opri?

— Nimeni! Însă dacă eu aflai că eşti un mizerabil, nu cred să fii şi mişel ca să mă ţii prizonieră.

Marco reluă fără neruşinare:

— Nu te înşela!

Rosamunda, arătându-se de astă dată foarte mirată, exclamă:

— Ce, nici de la această mişelie nu te dai îndărăt?

— Nu mă dau îndărăt de la nimic când e vorba de interesul meu.

— Doamne!... murmură ea.

Contele continuă:

— Ascultă-mă…

Tânăra contesă privi neîncrezătoare pe bărbatul său.

Acesta din urmă reluă:

— Tu ai aruncat o privire în sufletul meu, dar până acum nu i-ai cunoscut toată prăpastia.

— Cu toate astea am bănuit că se ascund lucruri grozave sub masca de onestitate care-ţi acoperă obrazul.

Marco nu băgă în seamă această întrerupere şi continuă:

— Tu nu ştii cu cine ai a face. Dar o să-ţi spun un lucru care are să te convingă.

— Mă aştept la o nouă laşitate.

— Fiindcă tu eşti acum în puterea mea şi n-ai să mai părăseşti vie Drachenburg…

— Asta o vom vedea! exclamă Rosamunda.

— Nu mă întrerupe, căci observaţiile tale sunt degeaba.

— Bagă de seamă că nici tu nu ştii cu cine ai a face…

— Îţi spun că n-ai să ieşi vie de-aici fără învoirea mea, am vreme deci să-ţi descopăr cine sunt.

— N-am nevoie să ştiu mai mult.

— Totuşi, continuă contele cu cinism, trebuie să ştii pe cine ai luat de bărbat.

— Dacă asta îţi face plăcere, vorbeşte.

— Eu sunt şeful unei bande de falsificatori de bani, eu sunt acela căruia i se zice Contele de aur.

— Ce grozăvie! exclamă Rosamunda.

Sub greutatea zdrobitoare a acestei descoperiri, voinţa ei cea tare se sfărâmase.

— Am vrut să-ţi spun asta, continuă Marco, pentru ca să ştii dinainte că pe milă şi pe graţie să nu-ţi pui nădejdea, iubito. Acei care-l cunosc pe Contele de aur, ştiu că mila îi este un sentiment cu totul străin…

Dânsul vedea cu bucurie că cuvintele sale aveau mare efect asupra tinerei lui soţii.

El adăugă:

— Ar fi trebuit s-o întrebi pe Olga, dânsa ţi-ar fi spus destul în privinţa asta…

Rosamunda, cuprinsă de o nespusă teroare, exclamă:

— Olga!… Vasăzică şi ea e o înşelătoare mizerabilă! Şi ea era într-o horă cu tine! Dumnezeule! dar ce-am făcut ca să devin aşa nenorocită?

În nespusa ei durere, Rosamunda era răpitoare de frumuseţe.

Marco observă aceasta.

Dragostea vorbea din ochii săi.

Dânsul îşi lăsă privirea asupra corpului ei fecioresc.

Tânăra femeie era îmbrăcată într-o haină uşoară de noapte care trăda în chip graţios formele mlădioase ale corpului.

— Nu eşti nenorocită, Rosamunda, şopti contele, nu e nevoie să fii dacă nu vrei.

Ea se uită la dânsul foarte mirată.

El reluă:

— Ascultă, am să-ţi spun istoria vieţii mele. Pe urmă o să hotărăşti. Fericirea sau nenorocirea îţi stau în mâini. E adevărat, am fost un om rău; însă nu sunt numai eu vinovat de ceea ce am devenit. Am ieşit de timpuriu din casa părintească. Când eram de 16 ani, având câţiva taleri în buzunar, am părăsit pe tatăl meu şi m-am dus la Berlin ca să-mi caut norocul. Eram un băiat frumos şi ambiţios. Privirile unei femei frumoase, ale unei contese au căzut asupră-mi şi m-au atras la dânsa. În braţele acestei femei am cunoscut întâia dată plăcerile cele mai rafinate ale iubirii. Am călătorit cu dânsa în lumea mare. Ea mi-a arătat petrecerile aristocraţiei celei mai înalte. M-a dus în vârtejurile Parisului, ale Londrei, ale Petersburgului… Pentru ca să pot pătrunde mai lesne cu ea în cercurile mari, mi-a dat un titlu de nobleţe din propria ei putere, mi-a schimbat numele de burghez în acela de baronul de Collmar. Într-o zi însă, eram atunci în Paris şi a doua zi după o orgie înspăimântătoare, însoţitoarea mea fu găsită moartă în pat. Aceasta fu cea dintâi şi poate cea mai mare din nenorocirile care mă loviră fiindcă ea decise viitorul meu. Amanta mea se otrăvise. Banii i se sfârşiseră. Risipele o ruinaseră. Fiind certată cu familia sa,

dânsa nu putea să spere niciun ajutor din acea parte. Eu însumi citii mai multe scrisori în care rudele contesei o reproşau că ducea o viaţă desfrânată. Asta era pentru mine o lovitură foarte grea. Traiul alături de ea mă stricase. Pretenţiile îmi erau mari. Însă mă aştepta o lovitură şi mai tare. După câteva ceasuri tot hotelul era în picioare. Se dădu de cadavrul însoţitoarei mele. Un comisar de poliţie, francez, intră în odaia mea şi după ce-mi adresă două sau trei întrebări, mă arestă. Nici nu mă împotrivii. Eram învinovăţit de omor prin otravă. Se spunea că-mi otrăvisem amanta fiindcă mă săturasem de ea. Afară de asta, se mai spunea că o ucisesem pentru a pune mâna pe cele câteva mii de franci pe care dânsa le mai avea. Nu-mi folosi la nimic să jur că eram nevinovat. Îmi stăteau împotrivă dovezile cele mai zdrobitoare. Din nenorocire, amanta îmi încredinţase în seara de dinainte, portofelul ei. Eu nebănuind nimic, îl primisem. Probabil contesa făcuse aceasta cu intenţia ca după moartea ei să am ceva ca să pot părăsi Parisul. Găsirea portofelului la mine, fu lovitura de graţie. Numai atunci recunoscui cât de mare fusese imprudenţa mea primind fatalul portofel. Îţi jur, Rosamunda, că nu eu comisesem acel omor. Tot aşa am jurat şi atunci, dar de prisos. Raporturile în care stătusem cu răposata împingeau bănuiala asupră-mi. Pentru a-mi înrăutăţi poziţia, se adăugă depunerea de mărturii a servitorilor hotelului. Dânşii, în vremea din urmă, auziseră certuri dese între mine şi dânsa. Limbile rele începură apoi să spună fel de fel de lucruri în împotriva mea. Erau scenele de gelozie pe care mi le făcea dânsa. Fui trimis înaintea juraţilor şi fui condamnat la şapte ani de galere. După câteva săptămâni fui dus la Toulon, cu mâinile legate la spate, în mijlocul unei cete de criminali şi nenorociţi. Aici trebuia să lucrăm pe vasele de război ale Franţei, să fi fost soare arzător care ne cocea creierii sau să fi biciuit ploaia rece şi marea să se fi înfuriat aşa că ne era frică la tot momentul să nu cădem în valuri. Pentru ca să fim pentru viaţă însemnaţi ca criminali, am fost înfieraţi cu un fier înroşit în carnea macră, chiar a doua zi de la sosirea noastră pe galere. Priveşte aici, semnul acesta se cunoaşte şi acum, după atâtea decenii de ani.

Cu un zâmbet amar, se dezbrăcă de haină, îşi sumese mâneca cămăşii şi arătă cicatricea pe braţul de sus.

Rosamunda se rezemă înfiorându-se de zidul camerei turnului.

Nenorocita se măritase cu vechiul ocnaş!

— O jumătate de an trecu astfel, continuă Marco, reîmbrăcându-se, o jumătate de an care făcu din mine, frumos şi voinic cum eram pe atunci, un adevărat schelet. Încăperile umede, hrana proastă, munca excesivă, toate astea mă atinseseră până la măduvă. Pe lângă asta mai erau apoi loviturile de bici la cea mai mică greşeală. Supraveghetorii ne băteau adesea crunt, numai aşa ca să-şi facă o plăcere.

— „Ia s-auzim cum ciripeşte pasărea noastră”, ziceau dânşii şi începeau să croiască pe nenorociţi cu bicele plumbuite până vedeau ţâşnind sângele.

De o sută de ori mi se părea mai dulce moartea decât acea viaţă de infern. M-am hotărât să fug. Aproape în fiecare zi se întâmpla ca un condamnat să izbutească a-şi scoate lanţurile. Atunci el sărea în mare. Însă totdeauna supraveghetorul îl trimitea un glonte. Atunci valurile se înroşeau deodată şi corpul nenorocitului se lăsa la fund ca să fie prada peştilor. Măcar că ştiam ce soartă îmi stătea înainte, tot eram hotărât ca să fug. Aveam ca tovarăş de suferinţe un tânăr spiţer din Marsilia care otrăvire pe patronul său pentru că iubea pe tânăra şi frumoasa lui nevastă până la nebunie. Ne sfătuiserăm să fugim împreună. Într-una dintre zile, la un semn convenit, sărirăm în mare. De izbuteam să ajungem la largul mării ne puteam considera scăpaţi. Vreunul dintre numeroasele vase care treceau pe acolo, ne-ar fi luat şi ne-ar fi depus pe uscat departe de Franţa. Ne luptarăm contra valurilor cu puterea pe care o dă disperarea. Îndărătul nostru auzeam o gălăgie grozavă. Se observase fuga noastră. Acum ştiam ce ne aşteaptă. În momentul următor aveau şi fie puse în acţiune tunurile bastimentului şi o ploaie de schije aveau să cadă asupră-ne. Ne forţarăm muşchii mâinilor şi picioarelor şi înaintarăm. Eram mereu cu două braţe înaintea tovarăşului meu. El nu mă putea urma din cauza unei răni ce avea la piciorul drept. Şi acum îmi pare rău de el. Fusese prins o dată când voia să fugă. Sărmanul! Îl bătură crunt în chip atât de barbar încât îl lăsară aproape mort întins pe pământ. Ca şi cum aceasta n-ar fi fost de ajuns, îi lipiră o ghiulea de fier de picior condamnându-l s-o poarte şase luni, ziua şi noaptea. Lanţul ghiulelei îi intrase în picior făcându-i o rană adâncă. Îi fusese scos numai cu câteva zile înainte de fuga noastră. Dar bietul om n-avusese vreme să se vindece. Rana aceasta îi pricinuia dureri teribile. Din motivul acesta dânsul nu mă putea urma.

— „Nu mă părăsi”, se ruga el cu o voce plângătoare.

Apa sărată şi amară îl umplea gura şi uneori câte un val turbat era cât p-aci să-l acopere. Dânsul se văieta:

— „Nu mai pot… Puterile mă părăsesc… Te rog, dă-mi ajutor altfel mă duc la fund.”

Eu însumi aveam grijă să mă lupt pentru viaţa mea. Nu puteam să iau o sarcină care ne-ar fi dus pe amândoi la pieire. Încă o dată mai auzii limpede îndărătu-mi numele meu. Pe urmă orice zgomot din juru-mi fu acoperit de o gălăgie colosală care se ridică de pe vaporul din care fugisem. Fuga noastră era descoperită. Începea vânătoarea de om. Primirăm deodată o salvă de sfărâmături de grenade. Norocul era cu mine şi am rămas neatins. Abia avusesem vreme să mă afund, când auzii o nouă detunătură. O nouă ploaie de gloanţe ţâşni pe suprafaţa apei. Când eram copil şi mă scăldam cu alţi băieţi în râuleţul ce trecea prin orăşelul meu natal, mă prindeam cu ei că voi înota două minute de-a rândul sub apă. Exerciţiul de-atunci mi-a prins bine în împrejurarea grozavă în care mă aflam. Mai bine de două minute am înotat sub apă, şi fiindcă-mi întrebuinţasem toate forţele de care eram capabil, străbătui o distanţă bună. Scoţând capul din apă, aruncai o privire furişe îndărăt ca să zăresc pe tovarăşul meu. N-am văzut nimic decât valurile spumegânde. Însă după un minut răsări înainte-mi un obiect pe care îl luai drept o bârnă asupra căreia întinsei mâinile. Când am apucat obiectul, am constatat cu groază că nu ţineam o bârnă în mână, ci un corp moale, omenesc, plin de sânge. Era nenorocitul meu tovarăş. Un picior îi era desprins; se vedea că îi fusese rupt de o bucată de grenadă. Descoperirea asta mă mişcă adânc. Însă nu putea să mă oprească de a lupta cu ultimele forţe pentru scăparea mea. Însă când întorsesem capul îndărăt, observasem că de pe vapor fuseseră coborâte pe apă mai multe bărci ale căror echipaje n-aveau desigur altă însărcinare decât să-mi dea de urmă. Mă considerai ca pierdut. Era cu neputinţă ca eu, cu braţele mele obosite deja, să înaintez mai iute decât acele bărci mânate de câte douăzeci de vâsle.

Contele Marco îşi întrerupse deodată povestirea, pe care o făcea cu o căldură pătimaşă, se uită lung la Rosamunda şi-i zise:

— Eşti mişcată, Rosamunda, văd asta după respiraţia ta iute, după mişcările repezi ale sânului tău. Vasăzică îţi e milă de mine,

descrierea suferinţelor mele îţi inspiră compătimire. Unde e milă este şi iubire Rosamunda.

Fără să se uite la Marco, tânăra contesă răspunse:

— Nu-ţi face speranţe zadarnice, conte Marco. Nu mila, ci un fior îmi scutură corpul la ideea că am devenit nevasta unui om care a fost condamnat la galere, după care s-a făcut o goană ca după o fiară.

Marco atunci îşi muscă buzele până la sânge.

Aruncă o privire de ură asupra contesei.

Pe urmă îşi reluă firul povestirii.

— Însă era ca şi cum nu trebuia să mor atunci, ca şi cum fusesem destinat de la naştere pentru lucruri mai însemnate.

Rosamunda, revoltată de aceste cuvinte din urmă, exclamă cu un ton de mare dispreţ:

— Zi mai bine că te simţi atras să comiţi delicte de mare însemnătate.

Marco continuă:

— Natura însăşi îmi veni în ajutor. Deja eram prăpădit de oboseală, braţele abia le mai mişcam. Auzeam distinct glasurile celor din bărci. Poziţia mea era disperată. Încă vreo câteva minute şi puterile m-ar fi părăsit cu totul. Atunci aş fi căzut în mâna duşmanilor mei sau aş fi fost prada peştilor. Mă chibzuiam dacă nu era mai bine să mă las în fundul mării decât să mai încap pe mâinile urmăritorilor. Deodată se petrecu ceva care mă umplu în acelaşi timp de speranţă şi de groază. Cerul se întunecă ca prin vrajă. Nori negri răsăriseră de la orizont şi se alergau sălbatic pe sus. Curând fulgere începură să spintece aerul, pierzându-se în apă. Era una dintre acele furtuni înfricoşătoare de care coastele de sud franceze sunt adesea vizitate. Dacă în fiecare clipă eram ameninţat să fiu trăsnit, pe de altă parte aveam bucuria că urmăritorii mei o să fie nevoiţi să se întoarcă. Aşa s-a şi întâmplat. Când vântul sufla mai îngrozitor, când fulgerele cădeau mai teribile şi când picături mari de ploaie iubeau ca nişte gloanţe suprafaţa apei, atunci auzii blesteme şi înjurături în urma mea. Uitându-mă îndărăt văzui bărcile întorcându-se. Curând după asta, se întâmplă un alt farmec. Ploaia încetă, norii se risipiră şi soarele străluci în toată splendoarea lui pe marea agitată încă. Ajunsesem la largul mării. Însă restul de puteri mi se sleia din minut în minut. Regretam deja atâta silinţă pentru nimic, fiindcă tot trebuia să mor. La aşa rezultat aş fi

putut să ajung fără nicio oboseală. Steaua mea cea bună nu mă părăsi nici de data asta. Deodată zării înainte-mi peste creasta unul val, un bastiment frumos. Eram aşa aproape de el încât putui să-i disting culorile steagului. Care nu-mi fu bucuria recunoscând pavilionul german. De pe vapor fusesem zărit. Mi se trimise o barcă şi curând căzui zdrobit de oboseală pe puntea vaporului. Căpitanul veni la mine şi mă întrebă:

— „Ai fugit de pe galerele franceze? spune drept. Te întreb în interesul dumitale. Să n-ai nicio frică. Dacă te voi găsi sincer, o să te ajut, altfel vei găsi în mine cel mai sever judecător.”

Eu începui să plâng şi m-am aruncat la picioarele lui. Cu toate că mă încurajase să vorbesc, mi-era teamă că o să-mi întindă o cursă. Credeam că voia să scoată o mărturisire de la mine pentru a mă da pe urmă pe mâna poliţiei. Ideea de a fi întors la Toulon, mă teroriza. În fine, îmi zise:

— „Ridică-te!”

Mă supusei. Atunci dânsul continuă:

— „Priveşte-mă drept în ochi.”

Eu mă uitai la el şi citii pe figura sa atâta loialitate încât orice teamă se risipi în mine. Dânsul reluă:

— „Acum eşti dispus să-mi răspunzi cu sinceritate?”

— „Da”, răspunsei.

— „Eşti un fugar?”

— „Da, domnule căpitan.”

— „Ai scăpat din galerele franceze, nu-i aşa?”

— „Da.”

Un zâmbet trecu pe buzele căpitanului. Aceasta îmi dădu şi mai mult curaj. Puteam să sper de a nu fi dat pe mâna poliţiei şi cine ştie, poate şi protejat de loialul căpitan. Dânsul reluă:

— „Vrei să te duci în Germania?…”

— „Oh! nu”, răspunsei, „acolo aş putea fi recunoscut şi mi s-ar întâmpla nenorociri.”

— „Ei bine, spune-mi cine eşti şi ce ai făcut, pe urmă te voi sfătui eu ce trebuie să faci. Însă să nu-mi spui minciuni, căci m-aş supăra.”

El pronunţă aceste vorbe cu atâta bunătate încât fui învins. Îi povestii toată istoria fără să spun cel mai mic neadevăr. De altfel privirea sa pătrunzătoare îmi citea parcă în inimă. După ce isprăvii,

dânsul zise:

— „Bine, dacă-i aşa, te voi duce la Londra şi te voi lăsa acolo. Îţi voi da şi o mică sumă de bani care îţi vor servi pentru primele trebuinţe şi ca să poţi căuta de lucru. Acolo vei fi la sigur… Primeşti?”

— „Din toată inima”, exclamai.

Îi mulţumii cum se cuvenea şi călătorii pe vaporul său. Nu mai trebuie să spun că fui tratat bine şi hrănit în chipul cel mai generos. Bunul căpitan s-a ţinut de cuvânt. După câteva săptămâni mă aflam în marele oraş de pe Tamisa. Mare fu bucuria mea când pusei piciorul pe pământul capitalei engleze. Vrednicul marinar îmi dăduse şi suma făgăduită. Îmi rămânea numai să caut mijlocul de a trăi. Dar asta nu era prea lesne. Îţi jur că m-am chinuit destul ca să găsesc o ocupaţie. Am scotocit tot oraşul în toate sensurile. Toate au fost de prisos. Nu mi se oferea decât posturi care nu mi-ar fi dat destul ca să pot trăi cinstit. După câteva săptămâni de suferinţă, am căzut în societăţi rele. Am fost condus în vizuini unde se juca cărţi. Şi, aşa face totdeauna dracul când vrea să atragă pe cine va în partea sa şi să-l piardă cu totul: am jucat şi am câştigat. Odată lunecat pe calea jocului, nu mai putui să mă retrag. Curând posedai o sumă destul de însemnată. Atunci putui închiria o locuinţă convenabil mobilată în Regent Street. Cumpărai haine bune şi câteva bijuterii. Acum aveam de gând să părăsesc vizuinile şi pe cartoforii de rând. Voiam să mă duc să joc în cluburile elegante şi înalte, unde e obiceiul să se pună o avere întreagă pe o carte. De când mă aflam în Londra învăţasem să joc bine. Când nu mă ajuta norocul, mă ajutam eu însumi. În clubul în care mă duceam de obicei venea şi un tânăr, fiul unul lord. Acesta nu mă întâmpina cu aceeaşi grăbire şi simpatie ca ceilalţi. Păstra totdeauna o mare rezervă în faţa mea. Într-o seară când ieşeam de la club, mă ajunse din urmă pe stradă.

— „Domnule, îmi zise dânsul, în tot cursul acestei seri ai jucat fals.”

Eu am vrut să răspund, dar dânsul îmi luă vorba din gură şi continuă:

— „Am observat demult şireteniile pe care le întrebuinţezi. Îţi dau să-ţi alegi din două lucruri unul: ori părăseşte mâine-seară Londra, ori poimâine descopăr membrilor clubului societatea mizerabilă în care s-au aflat.”

— „Voi pleca din Londra”, răspunsei eu în aparenţă liniştit.

— „Cu atât mai bine pentru dumneata”, zise dânsul şi se duse.

În noaptea aceea nu m-am dus acasă. Am vizitat mai multe taverne cu renume rău. Am găsit ce căutam. Fireşte n-aveam câtuşi de puţin poftă să plec din Londra. Însă a doua zi seara, când fiul lordului ieşea de la amanta sa, sări asupră-i un necunoscut şi-i băgă un cuţit în inimă, lăsându-l mort pe loc.

Rosamunda gemu şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Marco se bucura de chinul el.

Dânsul era un om curios: voia ori toată iubirea, ori toată ura.

Din momentul în care nevasta lui îl despreţuia, voia toată ura ei.

— Acesta a fost întâiul meu omor, continuă dânsul. Eu plătisem pe acel necunoscut ucigaş. N-am avut deloc a mă căi. Cele câteva monede de aur ce i-am dat, mi-au adus foloase mari. Am jucat înainte la club şi pe la sfârşitul iernii posedam o avere însemnată. Însă nu eram mulţumit. Voiam să măresc acea avere. În scopul acesta nu m-am dat îndărăt de la niciun mijloc. În cele şase luni cât am stat pe galere cu criminalii, învăţasem o mulţime de şiretlicuri hoţeşti. În şcoala criminală engleză am devenit tâlhar desăvârşit. Aproape în fiecare zi mă duceam în taverna în care găsisem şi plătisem pe ucigaş. Luasem un nume fals. Şiretlicul meu înnăscut, propria-mi putere, hotărârea şi energia de care dădeam mereu dovezi îmi atrase stima tuturor hoţilor şi tâlharilor. Ei îmi cereau totdeauna sfatul când aveau de întreprins ceva important. Îmi cereau chiar participarea. Eu nu-i refuzam niciodată. Averea mea crescu ca prin minune. Cu toate că cheltuiam în fiecare zi sume însemnate, ducând o viaţă de prinţ, întreţinând amante, echipaje, o droaie de servitori şi dând banchete somptuoase, totuşi dispuneam totdeauna de sume însemnate pe care le depusesem la Banca Angliei. În aceeaşi tavernă făcusem cunoştinţă cu o fată pe care mi-o luasem de amantă. Era de o frumuseţe ciudată. I se zicea Jana cea roşie. Părul ei era de o culoare minunată, roşie-gălbuie. Pentru un pahar de rachiu dânsa dădea o sărutare celui mai respingător matroz. Şi totuşi era mai frumoasă decât cea mai încântătoare lady care se plimbă la Hyde-Park. Am scos pe Jana cea roşie din noroiul în care se tăvălea. I-am închiriat o locuinţă frumoasă. Ea era atât de deşteaptă, încât după trei luni avea mişcările şi vorbirea unei femei ce ar fi fost născută într-un palat. Eu însumi eram mirat de progresele inteligentei femei. Însă nu degeaba îi dădusem această

creştere aristocratică… dar asta o să-ţi spun mai departe. După cum ţi-am spus, afacerile mele la Londra mergeau strună. Mulţumită poziţiei mele înalte, pe care mi-o făcusem, eu lucram cu toată siguranţa. Însă pe lumea asta toate trebuie să sfârşească. Într-o zi veni Janei pofta de călătorie. Faptele mele începeau să ridice zgomot în oraş. Ziarele vorbeau mereu de tainicul autor al mai multor furturi, pe care poliţia nu izbutea să pună mână, cu toată silinţa ce-şi dădea. Chiar la cluburile pe care le frecventam se vorbea de ingeniosul şi îndrăzneţul făptaş ca de o raritate. Acest renume, cum se poate lesne închipui, în loc de a mă măguli, mă îngrijora. Hotărâi să rup cu această viaţă care, deşi era foarte productivă, era şi foarte periculoasă. Primii propunerea roşcatei mele amante şi mă învoii la călătorie. Am plecat. Nu fără părere de rău am părăsit pe regina Tamisei care mă găzduise cu atâta generozitate. Voiajul nostru fu lung şi plin de aventură. Am străbătut cele mai poetice ţări, Elveţia, Italia, Spania. Cu toate că tovarăşa mea ieşise dintr-o familie săracă de lucrători, era destul de instruită şi nu indiferentă la frumuseţile naturii şi amintirilor istorice. Cu ea petreceam de minune. Pe urmă părăsirăm Europa şi ne duserăm să vizităm Egiptul. Călătoriile astea mi-au lăsat amintiri plăcute. Însă excursiile şi petrecerile costau foarte scump. Societatea pe care o frecventam era costisitoare. Capitalul de care dispuneam era mare, dar m-aş fi ruinat dacă nu mă gândeam să astup golurile pe care viaţa princiară ce duceam le făcea în averea mea.

Rosamunda exclamă:

— Mă aştept la povestirea unei serii de delicte.

Marco, după cum am spus deja mai sus, nu se mai supăra de înţepăturile pe care i le adresa tânăra contesă.

Dânsul răspunse liniştit:

— Nu e vorba aici de delicte, ci numai de interese financiare. Continui… Prin contactul cu lumea bună, Jana se perfecţionase. Nu numai că se făcea din ce în ce mai frumoasă, dar era şi genială. Acea creatura părea a fi născută ca să fie tovarăşa mea. Mulţi oameni distinşi, bogaţi erau atraşi de privirile ei focoase. Se amorezau la nebunie după dânsa; ei îşi dădeau chiar viaţa pentru a o poseda…

Rosamunda îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile şi murmură:

— Dumnezeule! Ce mai trebuie să ascult de la acest om care mi-e bărbat!

Contele simţea o plăcere amară să chinuie pe inocenta fiinţă care n-avea pentru el decât dispreţ.

Biata femeie adăugă:

— Continuă… Trebuie, ca Christos, să ajung până la vârful Golgotei.

Nenorocita îndreptă privirile spre cer ca şi cum cerea puterea de a suporta atâtea suferinţe.

Marco reluă:

— Te emoţionezi pentru lucruri de nimic. Eşti prea simţitoare…

Drept răspuns, Rosamunda aruncă spre el o privire de dispreţ suprem şi de ură atât de adâncă de care numai femeia e capabilă.

Obrăznicia neruşinatului bărbat se potoli şi dânsul îşi îndreptă ochii în altă parte.

El continuă:

— Am întrebuinţat pentru asta un sistem pe cât de vechi, pe atât de bun şi care mi-a adus foloase minunate. De altfel poţi judeca tu însăţi după povestirea mea. Iată cum se petreceau lucrurile: Jana, din ochii ei de foc, trimitea săgeţi înveninate acelora care păreau a se interesa de ea. Şireata femeie ştia şi să-i încurajeze sub aparenţele unei pudori divine ce o făcea şi mai atrăgătoare. Când ocazia era favorabilă, ea dădea câte o strângere de mână amorezatului ales mai dinainte şi destinat să cadă în cursa noastră. Când nenorocitul izbutea să atingă mâna acelei femei, era ca fermecat. Oricât ar fi făcut, nu o mai putea uita. Cât petreceam eu văzând porumbeii zburând în jurul ei. Cum se topeau la focul ochilor drăcoaicei fiinţe. Dânşii căutau să se împrietenească cu mine ca să se poată apropia mai des de zâna vieţii lor. Unii – aceştia erau cei mai tineri –, petreceau nopţi întregi plimbându-se de colo până colo sub balconul locuinţei noastre, cântând cântece de dragoste. Când primeam pe cineva la mine, găseam totdeauna chipul de a lăsa câteva secunde pe roşcată singură cu vizitatorul. Atâta ajungea spre a face din el o victimă care la vreme avea să ceară amorul seducătoarei femei. Fireşte că eu o recomandasem tuturor ca pe soţia mea. Şi-mi impuneam datoria de a o trata ca pe femeia mea adevărată. Afara de asta mai spuneam cunoscuţilor că era femeia cea mai credincioasă şi vrednică de stimă. Astfel era deci firească conduita mea faţă de dânsa, acordându-i o oarecare libertate. Nu trebuie să mai spun că ea ştia să scape

aparenţele. Când gâsca de jumulit ajunsese până acolo încât nu visa zi şi noapte decât pe frumoasa roşcată, atunci începeau să se mişte firele care făceau pe păpuşă să-şi joace rolul. Jana, lăsându-se să fie învinsă de stăruinţele amorezatului, începea să se arate mai slabă. Atunci dânsul se înfierbânta şi mai mult, făcându-se mai îndrăzneţ. Scria un bilet pe care izbutea după o infinitate de greutăţi să-l facă să parvină în mâinile ei. Sau profitând de puţina libertate ce ofeream presupusei mele neveste, o îndupleca. Atunci ea, ruşinoasă, îi dădea o întâlnire pe care el o primea cu o nespusă fericire. Eu citeam în ochii lui, cu o singură privire, ceea ce se petrecea. Bucuria ce cuprindea pe acest bărbat era atât de mare, atât de nebună, încât sărmanul om părea că-şi pierde minţile, arătându-se foarte generos şi extraordinar de curajos. Voia să arate divinei creaturi a căreia inimă el credea că o posedă, că era vrednic de favoarea ei. Noi râdeam de ne crăpa pântecele, pe socoteala fericitului amant. Întâlnirile aveau loc într-un pavilion din grădina casei ce ocupam într-o mahala depărtată. Ora întâlnirii era între orele unu şi două. Eu mă ascundeam într-un tufiş. Vedeam pe amant furişându-se sub pomi, unde razele lunii nu puteau pătrunde. El se apropia bănuitor de pavilion, oprindu-se la fiecare pas şi uitându-se jur-împrejur. În fine, sosea la paradisul dorit. Intra. Dar Jana nu era încă acolo. După câteva secunde, se dezlipea o umbră albă din fundul grădinii. Tot aşa de prudentă, ea se apropia de locul întâlnirii. Când în sfârşit erau amândoi în pavilion, se desfăşura o scenă de amor foarte interesantă.

— „Îngerul nopţii”, zicea dânsul, „cât mă faci de fericit prin prezenţa ta aici lângă mine.”

Ea se arăta rezervată. În cele din urmă bărbatul, exclama cu foc:

— „Oh! varsă o picătură de miere în amarul vieţii mele! Lasă-mă să-mi răcoresc buzele depunând o sărutare pe buzele tale! Stinge focul de amor care mă arde! Oh! Jana, dacă mă iubeşti, dacă simţi milă de mine, fii a mea!… fii a mea!

Când credeam că Jana se afla în braţele adoratorului ei, dădeam năvală înăuntru. Rămâneam indignat, disperat de moarte, la uşă, cu mâinile încrucişate.

— „Ce vrea să însemne asta, femeie mizerabilă?” strigam eu.

Şi întorcându-mă către amorezat, îi ziceam luându-mă cu mâinile de păr:

— „Şi dumneata, domnule, care te credeam prietenul meu…”

Dânşii se despărţeau unul de altul, plecând privirile la pământ.

Rosamunda întrerupse:

— Dar există femei atât de neruşinate care să participe la o comedie aşa de înjositoare?

Marco răspunse:

— Sunt… Şi te asigur că roşcata mea era o adevărată actriţă. O regină surprinsă cu amantul ei în alcov, n-ar fi avut o figură mai măreaţă. Sânul ei abundent, se lăsa şi se înălţa convulsiv sub impulsul emoţiei zdrobitoare. Şi eu îmi jucam minunat de bine rolul de bărbat ofensat în afecţiunea lui cea mai sfântă. Se petrecea atunci o violentă scenă de gelozie. Uitându-mă către femeie exclamam:

— „Tu m-ai trădat… tu, pe care te iubeam mai mult decât viaţa! Ce va mai fi de mine? Am ajuns o fiinţă nemernică! Am să mă rătăcesc prin lume căutând uitare… Dar nicăieri nu voi putea găsi pace. Spectrul imaginii tale pe care eu o adoram, mă va persecuta… Şi eu te credeam un înger… Alături de tine mă simţeam tare de aş fi sfidat universul întreg!...”

O disperare înspăimântătoare mă cuprindea. Femeia se lăsa în genunchi şi jura pe sufletul mamei sale că era inocentă, că nu mă trădase. Individul mişcat de disperarea mea, mă asigura că n-ajunseră treburile până acolo încât să disper atâta. Îmi jura că o simpatie mare către nevasta mea îl atrăsese acolo, dar că n-avea de gând să-mi facă o insultă aşa gravă. Totuşi eu scoteam un revolver din buzunar. Mă prefăceam că voiam să-l împuşc şi pe urmă să mă sinucid. Atunci amorezatul striga speriat:

— „Domnule, linişteşte-te, te asigur că n-a fost nimic.”

— „Nu, nu, nu minţi”, strigam eu, „ştiu tot, am aflat tot. Gândeşte-te mai bine cum să-ţi ispăşeşti păcatul.”

— „Dumnezeule, sunt gata să fac orice cu plăcere, zicea gâsca de jumulit.”

— „Ei bine, dacă-i aşa, îţi dăruiesc viaţa cu condiţia să aduci o jertfă în onoarea lui Dumnezeu. Comuna Loretto voia de multă vreme să ridice o biserică, însă îi era cu neputinţă, deoarece îi lipseau mijloacele. Dă-mi treizeci de mii de franci pentru acei bravi oameni din Loretto şi du-te cu Dumnezeu. Însă să cauţi să nu te mai întâlneşti niciodată cu mine sau cu nevasta mea. Gâsca se executa; cu bucurie

îmi dădea banii şi nu e nevoie să-ţi spun, cred, că comuna Loretto nu are încă nicio biserică, dacă nu cumva o fi avut-o de mai înainte.

— Ce grozăvie! exclamă Rosamunda. Nu simţi deloc că te doboară ruşinea unor aşa mărturisiri?

Marco dădu din umeri.

— Ţi-am spus de la început zise dânsul, că am să mă fac întru totul cunoscut ţie. Mă spovedesc ţie aşa cum nu s-a spovedit niciun om pe lumea asta. De altfel, tu mai cu seamă ai dreptul să afli tot de la bărbatul tău. Aproape doi ani am trăit cu Jana cea roşcată, până ne-am dus la Paris. Aici am intrat deodată în societăţile cele mai distinse. Fireşte că intenţia noastră era să ne continuăm meseria, să atragem în cursă pe tinerii nobili bogaţi. Chiar în săptămâna sosirii noastre în Paris, Jana a făcut cunoştinţă prin mine cu un tânăr viconte. El era un tânăr frumos înfocat, care avea mare trecere pe lângă femei. De Jana însă se amorezase serios. Se prăpădea după dânsa. Îi trimitea flori şi diamante. Încet, încet eu şi Jana pregăteam întâlnirea obişnuită în care înfocatul amorezat avea să fie jumulit. Casa pe care o închiriasem avea încă un pavilion. Acolo trebuia să fie întâlnirea. În seara hotărâtă m-am ascuns după nişte copaci şi curând mă înveselii văzând pasărea intrând în colivie. Am aşteptat câteva minute şi am dat năvală în pavilion. Vicontele stătea gingaş alături de amanta mea. Dânsa îşi rezemase capul de pieptul lui şi-l privea cu nişte ochi plini de dorinţe şi de iubire. Mărturisesc că femeia aceea ar fi putut să lupte cu cea dintâi tragediană din Paris pentru câştigarea cunune şi ,totuşi, îi era dat să rămână o comediană de frunte. Însă în clipa în care deschideam gura ca să cer vicontelui obişnuita socoteală pentru crima ce făptuise, Jana se sculă şi veni drept la mine.

— „Niciun cuvânt", îmi zise dânsa, „chiar acum m-am logodit cu vicontele şi peste câteva săptămâni voi fi nevasta lui."

Mă uitai înlemnit la dânsa. Din atâtea înşelăciuni ieşise aşadar ceva serios.

— „Crezi poate în momentul acesta", continuă Jana cu răceală, „că ai să mă poţi sili să rămân cu tine? Te înşeli amar scumpul meu. Azi-dimineaţă am trimis o scrisoare poliţiei şi de nu vei pleca chiar în seara asta din Paris, mâine-dimineaţă ai să fii arestat."

Îmi întinse copia scrisorii pe care o trimisese poliţiei. Se zicea acolo că un fugit de pe galere se află în Paris şi că amănuntele se vor da în

cutare loc. Nu-mi rămânea altceva decât să mă supun sorţii. Am plecat chiar în seara acea din Paris cu foarte puţini bani. Averea mea era în mâna Janei; dânsa nu vru să-mi dea nimic. Am venit în Germania, la Berlin. N-a trecut mult şi m-am pus în legătură cu toţi criminalii Prusiei. S-au comis pe vremea aceea o mulţime de spargeri, toate sub conducerea mea. Când am simţit pământul fierbinte de tot sub picioarele mele, am fugit în America. Un an întreg am rătăcit printre ruinele de aur ale Californiei. Însă n-avui deloc noroc. Săpam şi curăţam de dimineaţă până seara şi ceea ce câştigam de-abia îmi ajungea pentru trai. Deodată se răspândi zvonul printre mineri că la Minnesota s-au descoperit câmpii de diamante. Însă fiindcă districtul în care se aflau acele câmpii era în stăpânirea indienilor Sioux, cei mai cruzi între triburile americane de Piei Roşii, minerii n-aveau deloc poftă să pornească spre acele locuri de îmbogăţire. Sălbaticii puteau să-i atace într-o noapte şi să le ia pielea capului. Eu însă nu mă speriai de aşa închipuiri. Eram hotărât să plec la câmpiile de diamant. Însă nu singur. Îmi trebuiau tovarăşi. Izbutii să conving pe doi mineri să mă însoţească. Kaspar Strumpf, astfel se numea unul, era un german născut în Turingia; avea o putere de uriaş, deşi cam mărginit la minte. El putea să ne fie de mare folos la săparea pământului. Celălalt se numea O'Dony, un pierde-vară din Irlanda în care nu prea aveam încredere, dar care se arătase întotdeauna în certurile dintre mineri, curajos şi hotărât. Ne luarăm uneltele necesare, merinde pentru vreo patru săptămâni şi plecarăm. Opt zile în şir am mers prin păduri neumblate. Nu ne-am întâlnit cu nicio fiinţă omenească şi n-am dat nici măcar peste un vânat care să ne procure plăcerea unui prânz cu carne proaspătă. Trebui să ne mulţumim cu carnea sărată de bivol, cu pesmeţi şi cu câte o înghiţitură de rachiu. Totuşi eram veseli. Ne gândeam la bogăţiile pe care eram să le scoatem din pământ. Asta ne dădea mare curaj. Mai cu seamă Kaspar Strumpf îşi făcea o mulţime de visuri asupra fericirii lui viitoare. Ne spunea mereu că îndată ce va strânge zece mii de dolari în diamante, nicio putere omenească nu va putea să îl mai ţină în America. Avea să se întoarcă în Germania unde îl aştepta cu nerăbdare într-un colţ turingian, o fată cu plete blonde, cu ochi albaştri. Ajungând în Minnesota, ne apucarăm de lucru. Într-o văgăună sălbatică am dat peste o movilă şi într-o singură zi ne-am săpat acolo o vizuină drept casă, spre a ne putea adăposti la vreme rea

şi în caz de atacuri.

Soarele care răsărea acolo de deasupra unui munte uriaş, ne găsea totdeauna la muncă. Adesea continuam lucrul şi noaptea la lumina faclei. Însă trecuseră zece zile fără să găsim în pământ nici cel mai mic lucru de preţ. Deveneam din ce în ce mai tăcuţi. Dezamăgirea şi pe urmă un început de disperare se zugrăveau pe feţele noastre. Vremea fusese frumoasă până atunci. Deodată însă cerul se acoperi peste tot de nori negri şi începu o ploaie aşa grozavă încât nu îndrăzneam să ieşim din vizuină. Ploaia asta ţinu patru zile în cursul cărora ne-am mâncat unghiile. În sfârşit încetă şi puturăm să ne reapucăm de lucru. Când am ieşit afară din vizuină, am văzut o mare schimbare pe câmp. Ploaia luase pământul de deasupra şi-l dusese departe. Călcam acum pe un strat care mai înainte ne fusese ascuns. Am apucat cazmalele de coadă şi am început să săpăm. N-a trecut mult timp şi am găsit câteva diamante mici având fiecare cam o valoarea de cinci lire sterline. Irlandezul O'Dony dădu şi el peste un mic depozit de diamante; sărmanul turingian rămase pentru ziua aceea cu buzele umflate. Când ne-am deşteptat a doua zi, văzui lângă mine în vizuină numai pe irlandez. Kaspar Strumpf nu era acolo. În primul moment crezurăm că numitul ne-a furat diamantele şi a fugit. Însă curând ne convinserăm că bănuielile astea erau cu totul nefondate. Diamantele noastre erau în locul unde le îngropaserăm. Când ieşirăm în câmp auzirăm o exclamaţie de bucurie. Kaspar venea fuga spre noi bătând din palme. Faţa-i era de tot veselă. Scoase şi ne arătă un diamant de o mărime extraordinară care la razele soarelui scânteia ca un foc fluid.

— „Vedeţi voi, băieţi, strigă Kaspar, asta e răsplata celor harnici. Pe când voi dormeaţi, eu am lucrat la lumina faclei şi nu e nici o jumătate de ceas de când mi-a căzut în mână acest mic odor. De la întâia privire recunoscui că acel diamant făcea o avere. Orice bijutier din New York ar fi dat pentru el cel puţin 20 de mii de dolari. În ziua aceea n-am lucrat niciunul. Eu şi irlandezul pierduserăm pofta de a mai săpa. Ne ziceam că fericirea peste care dăduse Kaspar n-o să se repete. Turingianul ne declară că a doua zi avea să pornească spre coastă, să prefacă în vreun oraş diamantul în bani şi apoi să se întoarcă în patria germană. Fiindcă trebuia să plece de noapte s-a culcat foarte de timpuriu. Irlandezul însă şi cu mine stăteam pe o

piatră la gura vizuinii, adânciţi în gânduri triste. Trăgeam din pipe în tăcere. Trecu câtva timp aşa fără să deschidă gura vreunul dintre noi doi ca să facă vreo reflecţie asupra fericirii ce dăduse peste Strumpf. Însă amândoi nu ne gândeam decât la diamantul cel frumos. Ne uitam în direcţii diferite, privirile noastre nu se puteau întâlni şi cu toate astea fiecare dintre noi ştia ce cugetă celălalt, ce se petrece în sufletul lui. Deodată irlandezul se sculă, veni înaintea mea şi privindu-mă cu ochii încruntaţi, mă întrebă în şoaptă:

— „Când? acum ori mai târziu? Răspunde, că ard de nerăbdare.”

— „Chiar acum”, îi răspunsei tot în şoaptă. „Somnul dintâi este greu.”

— „Cu revolverul sau cu cuţitul?” mă întrebă din nou.

— „Un glonte e mai sigur.”

Ne strecurarăm amândoi în vizuină şi ne apropiarăm încetişor de turingian.

— „Nu cu revolverul”, îmi şopti irlandezul. „Gloanţele ar putea să dea greş. Am avea o luptă de prisos. Lasă să fac ce ştiu.”

Îşi scoase cuţitul de la brâu cu un gest energic. Ca să spun adevărul, mi-a fost frică şi mie în momentul acela. Se citea pe figura lui o hotărâre sălbatică. El era unul dintre acei bărbaţi sângeroşi care ajung eroi într-o bătălie şi care prin curaj şi temeritate, scapă uneori un regiment întreg, izbutind într-o faptă de valoare crezută mai înainte cu neputinţă. Dânsul îngenunche lângă adormit. Se uită la mine în chip întrebător. Însă eu nu spusei nimic şi-l lăsai să facă ce vrea. Aveam proiectul meu. Mă retrasei şi mă ascunsei cum putui mai bine. Ţinând mâna în buzunarul de la piept, trăsei, fără a face cel mai mic zgomot, piedica revolverului. O’Dony şopti:

— „Ţine-l de picior.”

Eu, care eram la spatele său, mă apropiai de adormit. Tovarăşul meu adăugă:

— „Dacă nu va face nicio mişcare, pot să-i tai beregata dintr-odată. Altfel va fi mai rău pentru el, tot are să moară din mâna mea.”

Interesul e interes… În momentul acela Kaspar Strumpf zâmbea fericit în vis. Dânsul trebuie să fi visat atunci de patria germană şi de fata sa cea bălană. Cine ştie ce tablou de fericire se desfăşura înaintea ochilor minţii sale înfierbântate… Deodată irlandezul se repezi asupră-i. Un cuţit mare strălucea în mâna lui. O’Dony ţinu cu mâna

stângă capul victimei îndărăt şi îi dădu iute ca fulgerul o lovitură grozavă. Adormitul scoase un geamăt înăbuşit. Capul îi era aproape dezlipit de trup şi îi căzu deoparte. Un val de sânge gros, izbi pe irlandez în faţă. Scoase o înjurătură la adresa omorâtului. Pe urmă îşi duse mâinile la faţă fiindcă era aproape orbit. Eu mă ridicai iute în picioare. Mai înainte ca ucigaşul să aibă vreme să se scoale de lângă victima sa, o pocnitură răsună îndărătul său şi un glonte îi intră în cap deasupra cefei. Glontele pornise din revolverul meu. Pe când O'Dony se freca pe obraz cu mâinile pentru a-şi şterge sângele, eu scosesem repede arma, apropiai ţeava de capul său şi trăsei. Dânsul căzu pe spate. Ochii lui, peste care începuse a se lăsa ceaţa morţii, mă priviră cu o furie de spaimă. De două ori încercă irlandezul să se scoale de jos. De-ar fi izbutit, desigur că aşa muribund cum era, m-ar fi strâns de gât. Însă de amândouă datele el recăzu fără putere. Începu să se zbată convulsiv. Agonia fu scurtă. Peste câteva secunde nu se mai mişcă. Era cadavru. O tăcere adâncă domni atunci în vizuină. În sfârşit, eram liber. Mă scăpasem de amândoi tovarăşii mei. Am grămădit lemne uscate peste cadavre şi le-am dat foc. Pe urmă am plecat şi am ajuns cu fericire la New York. După chipul în care se ţineau bijuterii de mine când le-am arătat diamantul, am cunoscut că piatra trebuia să aibă o valoare foarte mare. Într-adevăr mi s-a plătit pe ea 40 de mii de dolari, adică 200 de mii de franci. Şi încă pe preţul acesta o dădusem prea ieftin fiindcă după trei zile bijutierul o vându împăratului Braziliei care şi-o puse în coroană.

LXXXVII – Continuarea mărturisirii

Marco îşi continuă povestirea.

— Cu cel dintâi vapor am plecat spre Europa. Întâmplarea a făcut să cunosc, în Berlin, o fată al cărei talent muzical începea atunci să fie apreciat de toată lumea înaltă. Dânsa se numea Tereza Bonti şi i se mai zicea şi „zâna viorii". I-am câştigat iubirea şi am luat-o de nevastă. Nu doar că o iubeam, ci voiam să-mi fac din ea un izvor nesecat de bani. Mi-a dat o copilă. Am dus-o din oraş în oraş, din ţară în ţară, şi trebuia să cânte, mereu să cânte, până ce braţul i-a obosit de tot şi n-a mai putut să-l mişte. De atunci i-a mers tot mai rău fiindcă puterile i se sleiseră. M-a blestemat pe patul de moarte. Eu

însă i-am râs în nas, deoarece doctorul îmi spusese că dânsa o să moară în cursul nopţii. Ce-mi păsa de blestemul ei de vreme ce nu-l auzise nimeni? Aşa e totdeauna. Numai cei care rămân în viaţă au dreptate.

— Nenorocita! zise Rosamunda, ce va fi devenit copila ei?

Marco se cutremură.

Cuvintele Rosamundei îi aminteau că copila Terezei, că fiica sa Anita, se afla în apropierea sa.

— Am dat copila pe mâini străine, continuă Marco, iar eu curând am uitat pe zâna viorii într-un alt amor. Cunoscui o fată nobilă însă săracă. Pentru prima oară în viaţa mea iubirea fu adevărată, serioasă, adâncă. Am convins pe fată să fugă cu mine după ce o sedusesem şi o încurcasem în iţe tari de amor. Străbăturăm ţările fără scop, fără ţintă. Uneori prezentam pe Cristina ca soţia mea, alte ori ca sora mea, după împrejurări. Într-o zi am ajuns la curtea unui mic prinţ german. Puternicul ministru al prinţului, – Grimm era numele lui – se amoreză la nebunie de pretinsa mea soră, deşi dânsul era însurat şi trăia fericit cu nevasta şi copiii. Atunci am început un joc interesant de intrigi. Am favorizat patima ministrului, Cristina îl înfăşura mereu cu legături amoroase. Nădăjduiam că prin el o să ajungem a domni peste principat. Curând observai însă că mă aştepta aceeaşi soartă pe care o avusesem odată cu Jana Roşcata. Ambiţia femeilor nu se poate măsura. Cristina voia să fie nu numai amanta ministrului, ci şi soţia lui. Deşi dânsa mă iubea, deşi nu putea să trăiască fără mine, totuşi lucra astfel încât să facă pe ministru a se despărţi de soţia sa şi pe urmă a lua locul nevestei alungate. Însă dânsa nu era destul de şireată şi discretă. S-a trădat într-un chip prostesc şi eu m-am hotărât atunci să lucrez în contra planului ei. Am trimis o scrisoare anonimă doamnei de Grimm, soţia înşelată a ministrului. Îi descopeream amorul criminal al bărbatului său şi o invitam la întâlnire în casa mea de ţară pentru ca să-i dau amănunte. Dânsa a venit. I-am spus tot ce ştiam despre bărbatul ei şi despre pretinsa mea soră, dându-i atâtea date precise încât nu putea să-i mai rămână nicio îndoială. Mândra femeie a căzut zdrobită înaintea mea; dânsa şi-ar fi pus capul pentru credinţa bărbatului său. Credeam că o să se întoarcă acasă, să se arunce la picioarele bărbatului său şi să-l întoarcă la datoriile lui prin lacrimi şi rugăminţi. Relaţiile dintre Cristina şi ministru ar fi fost

deranjate. Planurile ambiţioase ale amantei mele ar fi fost nimicite în germene. Însă, n-avea să fie aşa. Mă înşelasem. Socoteala mea fusese bună dar nu mă gândisem că aveam de-a face cu o inimă de femeie cum rar se găseşte. Dânsa era una dintre acele fiinţe care, odată rănite în amorul lor propriu, nu se mai pot vindeca. Această descoperire fu fatală pentru dânsa. Nevasta ministrului n-a mai intrat vie în palatul soţului său. Pe drum a lovit-o apoplexia. Căzu jos şi nu se mai sculă. Era moartă. Fără voie favorizasem proiectele amantei mele. Acum ministrul era văduv. Nimic nu-l mai împiedeca de a lua pe Cristina de nevastă şi să realizeze astfel visul său cel mai scump. Asta s-a şi întâmplat şi s-a întâmplat contra voinţei mele. Dar a trebuit să mă supun, n-aveam încotro. Era un lucru pe care nu-l puteam evita pe vremea de-atunci, fiindcă nu eram puternic şi destoinic cum sunt acum.

Şi Marco zâmbi ironic.

Rosamunda zise:

— Ştiu ce înseamnă zâmbetul tău, dar vom vedea la urmă cine o să iasă victorios.

Marco râse cu zgomot.

El zise:

— Oare ai pretenţia de a te măsura cu mine?

— Nu spun nimic, răspunse nenorocita contesă. Continuă, te rog.

Contele se înclină şi zise:

— Sunt cu totul la ordinele tale şi continui. Lucrul pe care nu-l puteam evita era acesta: Cristina mă ameninţa cu destăinuirile dacă-i voi pune piedici. Însă am jurat să mă răzbun şi vei vedea dacă m-am ţinut de jurământ. Când mi-am luat rămas bun de la Cristina, i-am zis:

— „Du-te, femeie trădătoare! Fii nevasta omului pe care nu-l iubeşti. Pe ministrul Grimm îl iei numai ca să-ţi satisfaci ambiţia şi poftele de strălucire şi de bogăţie. Însă să nu crezi că ai să fii fericită! Nu! Cât voi trăi eu, ai să te căieşti amar de trădarea ta de azi! Îţi jur că, dacă mă voi întoarce peste o jumătate de an şi te voi vesti pe ascuns că mă găsesc într-un loc oarecare şi că te aştept, vei veni să te arunci cu bucurie în braţele mele. Să nu uiţi.

Ea râse batjocoritor. În mintea ei credea că luând pe puternicul ministru de bărbat avea să ajungă într-o poziţie care-i permitea să râdă de orice ameninţare.

— „Vom vedea”, zise dânsa, „peste jumătate de an cum ne vom regăsi, dacă ne vom mai regăsi…”

— „Bine, vom vedea, femeie”, răspunsei eu.

Cu aceste cuvinte ne-am despărţit…

Şi, uitându-se drept în faţa tinerei contesei, Marco, continuă:

— După cum vezi, acea femeie era uşurică ca tine, Rosamunda.

Tânăra femeie îndreptă bărbatului ei o privire severă.

Cu voce impunătoare, exclamă:

— Domnule, explică-te…

El adăugă:

— Voiam să zic că şi dânsa ca şi tine, credea că eu sunt o păpuşă căreia i se poate râde în mutră. Acum, că echivocul s-a luminat, pot să continui?

Rosamunda scoase un suspin adânc şi răspunse:

— Continuă. Însă să fii scurt, te rog. Povestirea atâtor delicte mă scârbeşte.

Marco reluă:

— Proorocirea mea s-a îndeplinit întocmai. După jumătate de an parvenea Cristinei, printr-una dintre cameristele sale pe care am cumpărat-o, un bilet de la mine. În aceeaşi seară Cristina a venit la întâlnirea ce-i dădusem. Mi-a mărturisit că de când plecasem m-a dorit zi şi noapte. Alături de omul pornit pe calea bătrâneţii nu găsise nicio fericire. Prefera să trăiască cu mine în cea mai neagră sărăcie decât să mai stea în palatul aurit al lui Grimm.

— „De ce în sărăcie?” o întrebai eu zâmbind. „Nu-ţi trebuie decât să întinzi mâna pentru ca să fim bogaţi. Ia din casă tot ce vei găsi de preţ, bani, diamante şi altele. Nu crezi că ţi se cuvine o despăgubire pentru tot timpul în care ai fost ca şi sclavă a domnului ministru?

Cristina îmi primi ideea. Luă din casa ministrului o sumă mare de bani şi o mulţime de diamante şi dispărurăm. Însă Grimm ne urmări cu o stăruinţă straşnică. Pe când ne îmbarcam în Hamburg spre a fugi în America, poliţiştii ne călcară din urmă. Cristina sări în apă pentru ca să scape de arest şi dispăru. Eu izbutii să scap în învălmăşeala ce se făcu pentru salvarea ei. În loc să fug însă, m-am întors liniştit la Leuchtenberg. Am izbutit să fac a fi primit de prinţ şi am tras la răspundere în faţa lui pe ministru pentru că-mi luase amanta şi pentru că acum o împinsese la moarte. Bătrânul prinţ nu ţinea fireşte cu

mine; avea simpatie veche pentru ministrul său. Acuzările mi-au rămas zadarnice. În schimb, însă am găsit un ajutor puternic în prinţul Franz, fiul principelui domnitor. Tânărul ura de moarte pe Grimm. Între mine şi ministru izbucni acum o luptă grozavă de intrigi şi de şiretlicuri. Din lupta asta am ieşit eu victorios printr-un act de silnicie. Când ministrul se afla în călătorie spre Berlin, l-am făcut nevătămător într-un chip ingenios. O persoană destoinică care se învoise a-mi servi de instrument la săvârşirea crimei, l-a ameţit în vagon cu un parfum otrăvitor. A doua zi potrivnicul meu se afla într-o casă de nebuni. Aici trebuia să stea douăzeci de ani într-o pivniţă; dispăruse din viaţă, numele îi era acoperit de ruşine… În ziua în care a intrat la balamuc dânsul trebuia să se afle la Berlin ca să dea guvernului prusian un tratat de alianţă al prinţului de Leuchtenberg. Dispărând dimpreună cu tratatul, toţi au crezut că fusese cumpărat de o putere care avea interes ca tratatul să nu fie dat la destinaţie. Toată averea lui Grimm fu confiscată. Copilele sale, două fete frumoase, dintre care una amuţise, au căzut în cea mai neagră mizerie.

Rosamunda îl întrerupse:

— Poate că tu ai persecutat şi pe aceste inocente creaturi.

Marco zâmbi, dar nu răspunse direct la această întrebare.

El continuă:

— Vrei să ştii ce au devenit fiicele acestui om? Cea mai mică, muta, se hrănea făcând flori artificiale. Trăia greu de tot. Cu toate astea mie mi se părea că era prea fericită. Am pus pe un om frumos s-o ademenească cu făgăduieli şi să facă orice ca s-o seducă. Pe urmă i-am furat copilul, fructul acestui amor culpabil. Sora cea mai mare a devenit artistă de trapez; ea se numea Marietta Grimaldi.

— Marietta Grimaldi! exclamă Rosamunda. Mi se pare că numele acesta l-am auzit adesea. Da, da, îmi aduc bine aminte, fratele meu Artur îl pronunţa mereu cu durere. Când vorbea despre această fată, un fel de iubire ciudată se zugrăvea pe figura lui.

Marco râse sălbatic.

Tânăra contesă simţi că îi îngheţa sângele în vene.

Prevedea o nouă crimă.

Contele continuă:

— Această Marietta Grimaldi, această artistă de trapez, era amanta fratelui tău, Rosamunda, şi poţi să-mi fii recunoscătoare pentru asta.

Dacă nu mi-aş fi pus eu mâna în joc, azi regina aerului ar fi contesa de Fernau şi cumnata ta.

— Dacă fratele meu, răspunse Rosamunda, ar fi găsit-o vrednică de a fi nevasta sa, eu aş fi primit-o cu braţele deschise. Cum ai putut tu, om infernal, să desparţi două inimi care se iubeau?

— Foarte simplu. Am tăiat firul vieţii Mariettei Grimaldi. Dânsa a căzut într-o seară de pe trapez şi s-a zdrobit.

Rosamunda îşi apăsă amândouă mâinile pe inima care-i zvâcnea să-i sfărâme pieptul.

— Sărmanul Artur!... murmură dânsa, ce durere nespusă trebuie să fi simţit tu din cauza acestui satana şi cu toate astea niciodată nu te-ai plâns! Ai fost mereu tăcut, mut, când inima ţi se zdrobea.

— Ei, vrei acum s-asculţi mai departe iubita mea? întrebă Marco cu o batjocură muşcătoare. Vrei să afli cum am devenit şeful falsificatorilor pe bani care se adunau în toate serile într-o casă tainică, cum am rezervat o ploaie îmbelşugată de bani falşi peste jumătate din Europa, cum v-am încurcat în iţe pe tine şi pe fratele tău, cum am pus în mâna lordului Nelson un pistol fără glonte, atunci când îl provocasem la duel, cum în sfârşit am scăpat de acuzaţiile cele mai grave chiar în seara nunţii? Ei, ce zici, vrei să afli toate astea?

— Nu, nu! e destul! exclamă Rosamunda. De mi-ai fi împlântat un pumnal în piept, de m-ai fi aruncat de pe platformă cum erai să arunci pe acea nenorocită, ar fi fost mult mai bine decât să mă faci a privi în această prăpastie de păcate şi de crime înfiorătoare.

— Ha, ha! te-ai înfricoşat, porumbiţo? zise Marco râzând. Ţi se zbârleşte oare părul că ai devenit consoarta lui Marco? O! aş putea să-ţi povestesc încă multe lucruri care întrec de departe tot ce ai auzit până acum. E foarte frumoasă istoria motivului care m-a împins să-mi schimb numele din baronul de Collmar în acela de contele Marco. Însă mă gândesc că în viaţa lungă ce avem înainte, o să fim adesea cuprinşi de plictiseală stând alături. Îmi rezerv material pentru ca să te amuz scumpa mea.

— Am aflat destul, şopti Rosamunda, pentru ca să ştiu că niciodată în viaţa mea n-am să pot fi fericită.

— Nu trebuie niciodată ca cineva să piardă speranţa, zise Marco. Vino în braţele mele, Rosamunda, şi ai să fii fericită.

Îşi desfăcu braţele ca s-o apuce şi s-o atragă la pieptul său.

Dânsa îl respinse cu un gest de groază şi de greaţă.

— În braţele tale? Niciodată, exclamă dânsa. Mai bine prefer să mă duc în mormânt decât să vin în braţele unei fiinţe criminale ca tine.

— Pentru ce scumpa mea?

— Pentru că tremur de groază, gândindu-mă la crimele care le-ai comis înainte de a fi eu soţia ta.

Rosamunda se retrase de lângă dânsul cu spaimă.

— Ha, ha! stai iubita mea, nu fugi de lângă mine. Stai pe loc! De mormânt eşti încă departe. Trebuie mai întâi să cunoşti lucrurile iubirii.

Privirile lui nu lăsau nicio îndoială Rosamundei asupra chipului în care dânsa trebuia să înţeleagă aceste vorbe.

Sângele năvălise în venele feţei şi i le umpluse.

Biata contesă ştia că el era capabil să întrebuinţeze forţa contra ei pentru a o sili să-i facă pe plac.

O scârbă grozavă îi întoarse inima şi se schimbă la faţă.

— Pleacă de-aici! răcni dânsa. M-ai înnebunit. Nu mai pot suferi. Lasă-mă să plec! Mă înăbuş în această încăpere strâmtă.

Făcu câţiva paşi spre uşă.

Marco i se puse în cale.

— Stai, unde pleci? Ai să rămâi aici, zise dânsul. Nu te las să pleci. Trebuie să stai lângă mine. De-aia eşti nevasta mea.

— Lasă-mă să ies. Nu mai stau cu tine. Mă înspăimânt când mă gândesc la ceea ce mi-ai spus. Te rog, lasă-mă. Vreau să mă duc îndărăt acasă la fratele meu.

Marco o împinse înapoi.

— Vrei să te întorci la fratele tău, iubito?

— Da.

— Bine, să te întorci, însă trebuie să mai treacă o bucată de vreme până atunci.

— Ai de gând să mă ţii cu sila aici la tine?

— Da. N-am să te las să pleci niciodată de-aici.

— Dar nu te gândeşti că fratele meu când nu mă va mai vedea, când nu va auzi de mine, va veni aici?

— Nu mă tem eu de nimeni şi de nimic. Nu prea am eu aşa frică. Eu singur sunt stăpân la Drachenburg.

Rosamunda îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să suspine amar.

— Iată noaptea nunţii mele! exclamă dânsa cu un ton sfâşietor care ar fi mişcat şi o piatră. Astea sunt vasăzică acele ceasuri pe care orice fată le doreşte în cursul atâtor ani, de care visează şi se înfioară dulce? Doamne, de ce m-ai lăsat să fiu atât de nenorocită, ce am făcut ca să mă dobori aşa jos în ceasul în care voiam să intru la viaţă?

Sărmana tremura din tot trupul, lacrimile îi curgeau şiroaie printre mâini cu care-şi acoperise faţa.

— Poţi să fii fericită dacă vrei, şopti Marco, şi din ochii îi scăpărau fulgere de patimă. Nimeni nu ştie ce sunt şi ce-am fost – numai tu singură ştii. Când o femeie iubeşte pe un om, îi împarte soarta. Dacă tu m-ai iubi cu adevărat, n-ai căuta la fleacuri de-astea.

— Ucigaşule! nu-mi vorbi astfel! Ai comis o mulţime de omoruri şi vrei să te pun alături cu mine, o fată care abia am deschis ochii în viaţă? O! dacă n-ai fi vărsat sânge, aş merge cu tine şi pe o insulă pustie plină de şerpi…

— Nu te-aş duce pe o insulă, şopti Marco, ci în lumea mare, la Paris, la Londra sau Neapole… O! Rosamunda, învinge-ţi groaza şi dezgustul. Fii a mea! Urmează-mă şi îţi jur că nicio femeie nu va fi mai fericită decât tine. Urmează-mă!

Dânsul vorbea cu atâta pasiune, încât părea un tânăr care vrea să cucerească inima fetei care îi rănise sufletul.

Punea în vorbele sale atâta ardoare ca un amorezat la primul lui amor.

În fine era seducător.

Rosamunda stătu la îndoială un moment.

Marco o înconjură cu o privire drăcească de amor.

Dânsa îl iubise pe Marco.

În ochii multor femei, criminalii cei mari au o parte romantică foarte atrăgătoare şi deseori irezistibilă care îi învinge.

Tânăra contesă însă primise o educaţie serioasă.

Credinţa şi iubirea aproapelui pătrunseseră sufletul ei.

Ea nu putea să piardă din vedere că mâinile acelui om care-i cerea amor, erau pătate de sânge.

Asta era contra principiilor sale.

Ar fi dărâmat edificiul educaţiei sale întregi.

Marco aştepta cu anxietate.

Rosamunda, după ce se gândi câtva timp, răspunse:

— Nu pot să te iubesc!

Contele exclamă:

— Rosamunda!...

Însă ea, privindu-l drept în faţă, adăugă:

— Inima mea nu conţine decât groază şi dispreţ pentru tine.

Faţa lui Marco se învineţi.

Dânsa termină:

— Pot mărturisi aceasta ca răspuns la iubirea ta.

Şi tânăra contesă pronunţă cuvintele acestea cu putere.

Marco se repezi la dânsa cu pumnii strânşi.

— Nu poţi să mă iubeşti?!... exclamă dânsul.

Un surâs înspăimântător încreţi buzele sale, apoi continuă:

— Atunci să mă urăşti! Cu atât mai ciudată va fi atingerea ta de mine.

Ea se înfioră.

Marco atrase cu forţă pe Rosamunda la sine.

Mai înainte ca dânsa să se fi putut apăra, el depuse o sărutare fierbinte pe buzele ei.

Tânăra contesa se desfăcu din îmbrăţişarea bărbatului ei.

Era cuprinsă de o oroare indescriptibilă.

Cu e voce mânioasă strigă:

— Întrebuinţezi puterea contra unei femei! Aşadar, eşti un adevărat mizerabil! Lasă-mă!… sărutarea ta mă scârbeşte de moarte!

Marco o îndepărtă.

Câteva minute o privi în tăcere cu ochii setoşi de dragoste.

Apoi dânsul exclamă cu un glas îngrozitor:

— O să trebuiască să mă rogi în genunchi.

— Pentru ce?

— Pentru ca să te drăgostesc.

Rosamunda răspunse printr-un gest de dispreţ suprem.

Bărbatul reluă:

— Află că nu vei ieşi vie din camera asta până nu te vei da mie de bunăvoie… Înţelegi?…

— Atunci o să fiu îngropată în noaptea veşnică, zise Rosamunda şi căzu jos leşinată.

Când îşi veni în fire era singură.

Pipăind prin întuneric nimeri uşa; însă aceasta era încuiată şi cu

cheia şi cu zăvorul de fier pe dinafară.

Rosamunda se simţi cu desăvârşire sleită de puteri.

O oboseală îngrozitoare îi cuprinse tot trupul.

Se târî până la banca de lemn şi căzu pe ea.

Nu mai avea nici puterea să se gândească la nenorocirea ei, să întrevadă putinţa eliberării sale din acea închisoare.

Deodată se înfioră.

Auzise paşi aproape de dânsa.

Nu îndrăznea să privească de frică să nu descopere vreun nou lucru de spaimă.

Însă spera că fusese numai un joc al fanteziei ei înfierbântate şi că era cu totul singură.

Deodată se puseră pe umerii ei două braţe şi un obraz fraged se lipi de al său.

Rosamunda se uită înfiorându-se la figura nebunei.

— Sărmană copilă! şopti ea.

— Surioară, zise nenorocita Hedwiga, surioară, iubeşte-mă.

Cuvintele acestea fură pronunţate aşa de dulce, încât fură ca un balsam asupra inimii tinerei contese.

— Da, o să te iubesc, sărmană copilă părăsită, tovarăşă a nenorocitei mele, o să te iubesc ca şi când mi-ai fi soră.

Îmbrăţişă pe nebună, îşi puse capul pe pieptul ei şi vărsă lacrimi fierbinţi.

Recunoscuse încă o dată purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Oricât de adâncă îi era singurătatea, totuşi dânsul îi trimisese o inimă iubitoare pentru ca disperarea să n-o cuprindă şi să nu se clatine în credinţa că cerul ajută pe cei ce-şi pun nădejdea în el.

LXXXVIII – Prizonierele Drachenburgului

Trecuseră câteva săptămâni de la scenele descrise mai sus.

Într-o dimineaţă, Marco se plimba tăcut, singur prin castel.

— Trebuie să sfârşesc odată cu ea, murmură dânsul. Nu mai e cu putinţă s-o ţin mai mult prizonieră. Nu vrea să-mi se dea de bunăvoie, ei bine, atunci trebuie să înţeleagă că eu am puterea în mână.

— Ah! ar fi trebuit demult s-o ucid pentru ca s-o amuţesc pentru vecie. Însă îndată ce o privesc, frumuseţea ei mă învinge şi în loc s-o

ucid îmi vine să-i cad în genunchi şi să-i strig: „Iubeşte-mă, Rosamunda, iubeşte-mă!”

Îşi trecu mâna peste ochi ca şi cum ar fi voit să-şi ia vălul ce-i acoperea privirile.

— În faţa acestei femei eşti slab Marco, continuă dânsul, şi orice slăbiciune poate să te ducă la pierzanie. Au fost mulţi oameni mari în istorie care au fost puternici până în momentul în care s-au amorezat de o femeie. Amorul le-a fost apoi mai primejdios decât toţi duşmanii împreună. Un Antonio a pierit din cauza Cleopatrei, un Olofern din aceea a Iuditei, un Samson şi-a găsit pe Dalila care l-a pus în lanţuri.

Oare Marco avea să piară şi el din cauza amorului său pentru Rosamunda?

Ridică capul mândru şi energic.

— Nu, asta n-o să fie! exclamă el. Ea trebuie să fie a mea. Nu degeaba îmi voi fi cules o floare de pe malul unei prăpăstii. Trebuie să-i absorb mirosul, să-i cunosc dulceaţa. Pe urmă o voi strivi. Va trebui să moară sub picioarele mele.

Deodată se cutremură şi se întoarse uimit.

La spatele său auzise un zgomot.

Era bătrânul îngrijitor al Drachenburgului.

Dânsul adusese dejunul pentru stăpânul castelului.

Pusese tava pe o masă.

Contele îşi zise:

— Bătrânul acesta mă urăşte, nu mă înşel. Cunosc asta după privirile ce-mi aruncă uneori. Parcă ar vrea să mă otrăvească cu privirea. Ah! servitorii aceştia îmi sunt o mare piedică. Dar, lasă-mă pe mine, am să-i mătur pe toţi. N-am să opresc decât pe aceia în care voi putea avea o încredere absolută.

Se plimbă încă puţin agitat şi gânditor.

Se apropie apoi de masă şi se lăsă pe un semn.

Bătrânul îngrijitor stătea mereu acolo ca o statuie.

Aştepta parcă ordinele contelui.

În fine, Marco îl băgă în seamă.

Dânsul îl privi mirat.

Purtarea îngrijitorului i se părea bănuitoare.

Se uită pătrunzător la bătrân şi zise rece:

— De ce nu pleci? Mai vrei ceva?

Omul respiră o dată tare.

Se cunoştea că-i vine greu să vorbească.

Contele se îngrijoră de această ezitare a bătrânului.

El îşi zise că trebuia să se liniştească şi să fie cu sânge rece.

În fine, paznicul bolborosi:

— Dacă-mi dai voie, domnule conte, am să-ţi spun ceva.

— Vorbeşte, răspunse Marco răstit.

Bătrânul continuă:

— Am să-ţi fac o rugăminte.

Contele dădu din picior cu o vădită nerăbdare.

El exclamă:

— Vorbeşte odată!

Servitorul, cu un ton umilit, replică:

— Domnule conte, nu vorbesc numai în numele meu, ci în al tuturor servitorilor.

— Aşadar, ai fost însărcinat de toţi ceilalţi să-mi vorbeşti? întrebă Marco cu asprime.

— Da, însărcinat, domnule conte… Însă înainte de toate mă împinge ca să vorbesc inima mea şi credinţa.

— Lasă frazele şi vino iute la fapt.

— Domnule conte, zise servitorul cu o rezervă modestă, sunt acum în vârstă de 76 de ani şi de 56 de ani mă adu în serviciul familiei de Fernau.

Marco împinse cu nerăbdare ceaşca la o parte aşa încât cafeaua se vărsă pe masă.

— Acum nu mai serveşti pe contele de Fernau, bătrâne, ci pe mine. Să nu uiţi asta. Acum mergi înainte.

— Mai înainte am fost grăjdar la domnul conte de Fernau, reluă bătrânul, la tatăl soţiei dumitale. Într-o zi am fost trântit de un cal, mi-am rupt un picior şi de atunci mi-am căpătat postul acesta liniştit de îngrijitor al castelului, post pe care-l ţin de 40 de ani. În împrejurimi nu mi se zice altfel decât credinciosul Eckart de la Drachenburg. Pentru că eu mă numesc Eckart, domnule conte, şi nimeni n-a păstrat proprietatea stăpânului meu mai bine decât mine. Pentru mine este o onoare.

Bătrânul tăcu un moment şi reluă iute:

— Am trăit totdeauna foarte singuratic aici la castel. Mai cu seamă

iarna mă aflam ca în exil. Pe lângă astea se mai spuneau o mulţime de istorii îngrozitoare despre acest turn, astfel că locuirea aici nu era tocmai plăcută. Ei bine, închipuie-ţi bucuria mea, domnule conte, când am aflat că tânăra contesă se mărită şi că o să se aşeze la Drachenburg pentru toată vara.

În vremea asta, Marco se lăsase pe un fotoliu şi îşi aprinsese o ţigară.

— O să trebuiască să-ţi ascult multă vreme prostiile? întrebă Marco. Nu te hotărăşti odată să vii la fapt?

— La fapt? da, da, iată faptul. Nu numai eu, ci toţi servitorii sunt îngrijoraţi de soarta tinerei şi iubitei noastre stăpâne.

Marco se ridică repede, îşi aruncă ţigara în grădină pe deasupra bătrânului şi apropiindu-se de el, îl privi drept în ochi şi-l întrebă:

— Ce vrei să zici cu asta?

— Nimic contra respectului şi stimei, domnule conte, zise bătrânul. Însă, dacă-mi dai voie, noi nu înţelegem de ce doamna contesă, din seara în care aţi sosit la Drachenburg, dânsa a dispărut. Ne batem în zadar capul să ne explicăm unde a putut să rămână buna noastră stăpână…

— Puteţi să vă bateţi capul cât v-o plăcea, zise Marco mânios. Întrebarea dumitale sună ca şi cum ai voi să mă tragi la răspundere. De când oare se obişnuieşte un aşa ton între mine şi servitorii mei? De când oare sunt eu obligat să vă spun ceea ce nu ştiţi? O aşa lipsă de respect trebuie pedepsită şi voi începe chiar cu tine, bătrâne.

Dânsul pronunţase aceste vorbe cu ochii scânteietori, cu o măreţie de om ofensat astfel că bătrânul se grăbi să zică iute cu un fel de căinţă:

— Domnule conte, iartă-mă! Numai iubirea ce avem pentru doamna contesă ne-a împins la pasul acesta.

— Puteţi să iubiţi pe nevasta mea cât veţi pofti şi s-o serviţi cu credinţă, reluă Marco. De mine însă să vă temeţi, căci cine nu mă va servi cu ascultare oarbă va fi numaidecât dat afară.

— Tocmai ascultarea asta m-a împins să vin acum aici, domnule conte. Servitorii, proşti cum sunt, împrăştie prin sat o mulţime de zvonuri ciudate. Între ţărani s-a produs de câteva zile o mişcare oarecare…

Marco deveni acum atent.

Se vorbea deja afară din castel despre dispariţia Rosamundei, asta era grav.

Contele se apropie de bătrân şi-l întrebă cu un ton mai prietenos:

— Ce se spune în sat?

— Domnule conte nu pot repeta…

— Dar dacă-ţi ordon?

— Atunci… n-am încotro…

— Vorbeşte dar…

— Se spune în sat că contesa Rosamunda nu voia să te ia pe dumneata pentru că iubea pe un altul… Dumneata însă, domnule conte, ai fi… nu, nu pot să spun…

— Orice ai spune, n-o să mă supere, Eckart, zise Marco blând. Asta doar nu e părerea ta, ci a altora.

— Ei bine, se zice că ai fi ştiut să câştigi pentru dumneata pe contele Artur care a silit pe sora sa să se mărite cu dumneata, că chiar de la uşa bisericii contesa voia să se întoarcă îndărăt, dumneata însă ai împins-o cu sila în biserică şi astfel s-a celebrat cununia.

Contele râse tare.

— Nostim! exclamă dânsul. Nostim de tot! mergi înainte!

— Se mai spune apoi că ai adus cu forţa pe contesă la Drachenburg şi că ai fi ameninţat-o s-o împuşti dacă nu se va arăta în faţa servitorilor ca fiind foarte fericită. În noaptea nunţii însă…

Bătrânul se opri.

— Ei, ce-i în noaptea nunţii? întrebă Marco.

— În noaptea nunţii contesa n-a permis ca să te apropii de dânsa şi atunci dumneata te-ai înfuriat şi ai închis-o în camera din vârful turnului.

Bătrânul terminase.

Marco fără să-şi trădeze emoţia prin vreo mişcare a feţei, îi puse mâna pe umăr şi-l întreabă:

— Dar tu Eckart, ce crezi din toate palavrele astea?

— Nu cred nimic, domnule conte. Toate sunt prostii. Atâta ştiu sigur că de aproape trei săptămâni eu n-am mai văzut pe doamna contesă şi că nu mai am voie să urc în turn ca să întorc orologiul.

Marco îşi făcuse în vremea asta un plan şi procedă acum la executarea lui.

— Cred că e bine ca tu să afli adevărul, Eckart, zise dânsul. Am

încredere deplină în tine.

— Despre asta să nu ai nicio grijă, domnule conte.

— Ei bine, însoţeşte-mă în grădină şi ascultă. Tu cunoşti înspăimântătorul secret ce apasă asupra Drachenburgului, cunoşti acel blestem pe care o murindă l-a pronunţat asupra femeilor din familia Fernau care vor sta mai mult de trei zile în Drachenburg.

— Cunosc istoria asta tristă, domnule conte.

— Şi ştii asemenea că prorocirea aducătoare de moarte a acelei sărmane Agnes s-a îndeplinit deja?

— Da, da.

— Cu atât mai bine. Atunci eşti convins că nu sunt la mijloc poveşti, ci lucruri care s-au petrecut şi pot să se mai petreacă.

— Sufletul ucisei rătăceşte noaptea prin castel, răspunse bătrânul superstiţios. Despre asta sunt sigur. L-am văzut cu ochii mei. M-am retras făcându-mi cruce.

— Îţi închipui dar primejdia în care se afla tânăra contesă, după trecerea celor trei zile de la sosirea sa aici. Nu putea oare să aibă şi dânsa aceeaşi soartă ca strămoaşele ei care au voit să braveze prorocirea? Ei bine, din cauza asta ea s-a adresat înainte de nuntă unul om vestit prin religiozitatea sa şi i-a încredinţat secretul Drachenburgului. L-a întrebat ce e de făcut ca blestemul să fie ridicat de deasupra castelului. Înţeleptul a sfătuit-o să stea închisă în turnul castelului în cele dintâi patru săptămâni şi să se roage mereu lui Dumnezeu. Înţelegi acum dispariţia contesei, bătrâne?

Servitorul îşi împreună mâinile.

— Da, da, înţeleg, răspunse dânsul. Lucrul e foarte simplu. Rog de iertăciune pe domnul conte în numele tuturor colegilor mei.

— Nu face nimic, Eckart. Du-te acum şi le spune adevărul. Contesa mai are încă o săptămână de ispăşire a păcatului strămoşesc, pe urmă îşi va începe traiul liniştit de soţie iubitoare. Blestemul de deasupra castelului va fi ridicat.

Servitorul făcu o adâncă închinăciune şi se retrase ca să comunice colegilor săi cauza dispariţiei contesei.

Marco rămânând singur îşi zise:

— Minciuna asta îmi prinde bine pentru moment. Însă peste câteva zile nu-mi va mai putea servi. Mă duc la Rosamunda. Ori mi se dă, ori să moară!

*

Pe când Marco se urcă în turnul castelului, unde Rosamunda avea să-l întâmpine cu aceeaşi groază şi scârbă de mai înainte, la cârciuma satului Drachenburg se adunaseră o mulţime de ţărani şi toţi vorbeau de soarta binefăcătoarei lor Rosamunda.

Într-un moment grija şi furia locuitorilor ajunseră la aşa grad încât dânşii voiau să pornească imediat la castel şi să-l ia cu asalt spre a elibera pe Rosamunda.

Au fost opriţi însă de doctorul satului care le-a făgăduit să se ducă el mai întâi să ia informaţii.

Aceste informaţii nu fură câtuşi de puţin mulţumitoare şi de aceea, în amurg, 100 de ţărani, devotaţi până la moarte vechiului proprietar, contele de Fernau, veniră cu torţe la castel şi făcură atâta gălăgie încât Marco ieşi speriat în balconul rândului de jos şi îl întrebă ce poftesc.

— Vrem să ştim ceva de contesa Rosamunda, strigară oamenii, ce s-a făcut dânsa? Unde o ţii de nu se mai arată.

Contele se înfurie la început, însă văzând că ţăranii erau înarmaţi cu topoare, şi unii chiar cu puşti, trimise să cheme pe Eckart în balcon şi-i zise:

— Încredinţează pe oamenii aceştia, fără să le descoperi secretul ce ţi-am dezvăluit, că furia lor este zădarnică, că contesa este bine, că nu i s-a făcut nici cel mai mic rău.

Bătrânul servitor era foarte mult stimat în sat.

— Oameni buni, zise dânsul, mă credeţi de om cinstit?

— Da, da, răspunse mulţimea.

— Ei bine, vă jur pe cinstea mea că răzvrătirea voastră nu are niciun motiv, că contesa se află bine, nu i s-a făcut niciun rău.

Un murmur de mirare trecu prin mulţime.

Ţăranii nu se aşteptau la o aşa declaraţie din partea lui Eckart care singur se arăta foarte îngrijorat cu o zi înainte despre soarta stăpânei sale.

— De aceea vă poftesc, oameni buni, să vă duceţi pe la casele voastre şi să vă căutaţi de treabă liniştiţi.

Vremea vă va descoperi ceea ce nu puteţi înţelege acum.

Vă repet însă cuvântul meu de servitor vechi şi credincios al familiei domnului conte de Fernau, că nu e niciun motiv ca să vă

alarmaţi.

Eckart se coborî apoi în mulţime şi după ce mai stătu câtva timp de vorbă cu grupurile, acestea se împrăştiară.

În vremea asta ce făcea Rosamunda?

Sărmana se aruncase în genunchi cu mâinile ridicate spre cer şi se ruga cu lacrimi fierbinţi ca s-o scape din prinsoare sau să trimită pe îngerul lui blând să-i ia sufletul.

Marco îi zise ieşind pe uşă:

— Termenul e până mâine-seară. Ori eşti a mea, ori mori.

Nenorocita se gândea că dacă ar avea mijloc să arunce jos un bilet şi să-l găsească un ţăran, ar fi poate scăpată.

N-avea nici hârtie, nici condei şi nici cerneală.

În loc de hârtie ar fi întrebuinţat batista.

Ah! de-ar fi avut un creion sau o vopsea oarecare ar fi întrebuinţat degetul în loc de condei şi ar fi putut să dea veste în lume despre trista sa soartă.

Comunicând ideea asta nebunei Hedwiga care stătea nedezlipită de dânsa, văzu cu spaimă cum nenorocita fiică a poliţistului îşi muşcă braţul gol până la sânge.

Începu să ţipe şi rupându-şi o bucată din rochie, vru să lege rana fetei.

Nebuna refuză în vreme ce zicea râzând:

— Iată vopsea! scrie, scrie!

Întinse ea însăşi batista jos pe scânduri, iar tânăra contesă, văzând că jertfa era făcută, înmuie degetul în sângele rozaliu şi scrise:

„Sunt prizonieră în turnul Drachenburgului.
Duce-ţi batista asta contelui de Fernau.
Veţi avea răsplată mare.
Contele Marco îmi este duşman de moarte.
Grăbiţi-vă!
Numai până mâine-seară e scăparea.
Rosamunda de Fernau.”

Uscară batista la razele soarelui şi ieşind pe platforma castelului, care dădea spre pădurea uriaşă, îi dădură drumul când li se părură că văd o umbră trecând încet printre copaci.

Batista căzu chiar în faţa acelui necunoscut care să plecă şi o ridică.

Acel om era îmbrăcat în zdrenţe, avea barbă albă.

El era Grimm, fostul ministru.

*

Se ştie cum erau vechile castele feudale.

În orice parte te întorceai, se putea să dai de o gaură secretă, de o scăriţă necunoscută, de o uşă care deschidea un gang prin interiorul unui zid.

Adesea, stăpânii moderni ai acelor cuiburi străvechi nu cunoşteau toate ieşirile şi labirintul meterezelor de care se serveau arcaşii vasalilor.

O surprindere de-astea aştepta pe Rosamunda tocmai în momentul când era mai disperată şi se gândea să se arunce de pe platformă pentru ca să pună odată capăt atâtor suferinţe.

Asta înseamnă că omul nu trebuie niciodată să creadă că nenorocirea e fără sfârşit, niciodată să nu-şi piardă nădejdea.

Tânăra contesă se gândea că batista scrisă eu sânge nu avea să ajungă la destinaţia ei.

Nu se putea într-adevăr ca trecătorul care o găsise s-o dea tot lui Marco? Sau chiar de-ar fi ajuns în mâinile contelui de Fernau, nu se putea oare ca ajutorul să vină prea târziu?

De aceea, disperarea tinerei femei, în loc să slăbească, creştea din ce în ce mai mult.

Ajungea aproape la paroxism.

Nici că mai avea puterea de a se ruga.

De câte ori înălţa ochii la cer, de atâtea ori îl coborî la pământ.

Mai mult, îi venea să blesteme decât să îndrepte mintea la Dumnezeu.

Când îşi împreuna mâinile, le strângea convulsiv, deşi sfărâma degetele ei delicate.

Dânsa se învârtea mereu prin turnuleţele care înconjurau turnul cel mare al castelului.

Deodată scoase o exclamaţie de surpriză.

Văzuse o gaură.

Însă era aşa strâmtă încât de-abia putea să încapă un om prin ea, târându-se pe jos.

Ea îşi băgă capul în acea gaură.

Mare fu bucuria văzând că gaura ducea departe.

Atunci tânăra contesa se târî îndărăt şi strigă pe Hedwiga.

O sărută cu dragoste.

O voce interioară îi zicea că drumul acela duce la scăpare.

După ce se îmbrăţişară, se plecară şi se băgară în gaură.

Apoi porniră, cum putură mai bine, prin galeria necunoscută.

Dânsele mergeau lipite una de alta şi se încurajau cu vocea.

Deodată se opriră.

Ele se treziră la capătul unei scări nesfârşite.

Bucuria ce cuprinse pe inocentele fiinţe, fu de nedescris.

Se luară de mână.

Întunericul era nepătruns.

Rosamunda şi tovarăşa ei înaintară încet.

Nu trebuie să mai spunem că tânăra femeie avea mare grijă de Hedwiga. Ea băga de seamă ca nenorocita să nu cadă.

O susţinea cu toată puterea ei când simţea că slăbeşte.

Treptele erau mucegăite şi putrede.

Acele două prizoniere mergeau cu greu.

La fiecare treaptă erau să lunece.

Da aceea înaintau foarte încet.

Merseră astfel o jumătate de ceas cel puţin.

În sfârşit, se aflară în rândul de sus al castelului.

De douăzeci de ori trebuiră să se oprească.

Dânsele fură silite să se pitească lângă ziduri, să se dea îndărăt la cel mai mic zgomot.

Cu toate astea curajul lor nu slăbea la aceste încercări.

Nădejdea le dădea o putere de care nu s-ar fi simţit capabile cu puţin înainte.

După o caznă mare, se făcu lumină înaintea ochilor lor.

Dânsele ajunseră la una dintre scările dosnice ale castelului.

Se aflară în sfârşit în grădină.

Rosamunda respiră din toată puterea plămânilor aerul curat.

Un zâmbet de ciudată bucurie trecu printre buzele Hedwigăi.

Dar faţa ei se lumină apoi de o rază de inteligenţă care prevestea o întoarcere apropiată a vieţii sufleteşti.

Tânăra contesă se uită la tovarăşa ei de nenorocire.

Palida figură a acesteia din urmă i se părea o icoană a durerii.

Apoi se îmbrăţişară şi se sărutară.

O rugăciune zbură din buzele Rosamundei la cer.

Ceru iertare că se lăsase să fie învinsă de disperare.

Chiar şi Hedwiga se uita în imensitatea albastră a cerurilor.

Ea stătu astfel câteva secunde ca fermecată.

Era absorbită într-un extaz care-i deschidea porţile fericirii.

Rosamunda o contempla cu un respect religios care nu-i permitea să o tulbure.

În cele de pe urmă, când Hedwiga păru că se întoarce la viaţa pământească, soţia lui Marco o luă de mână şi merseră înainte.

Se găsiră în parc.

Pădurea tainică era acum înaintea lor.

LXXXIX – Dispărute

A doua zi pe la amiază, Marco se plimba prin camera sa de lucru, mobilată cu gust şi totodată cu severitate.

Se putea vedea lesne, după brazdele frunţii, că stăpânul castelului era foarte agitat.

El ţinea ochii plecaţi.

Mâinile le ţinea la spate.

Din când în când dânsul scotea cuvinte neînţelese, fără şir.

În fine, zise cu voce tare:

— Am spus deja, mi se pare că steaua mea merge spre apus.

Îşi continuă plimbarea.

Aceasta ţinu câteva minute.

Apoi se opri din nou şi bătând din picior, exclamă:

— Drace, toate sunt împotriva mea! Trebuie să mă bat cu toată lumea! Ah! pentru…

Se întrerupse.

Auzise un zgomot la spatele lui.

Se întoarse.

Cu un moment înainte dânsul auzise huruitul unei trăsuri.

Dar aşa absorbit cum era de gânduri, nu băgă de seamă acest fapt care era un lucru rar în acele părţi.

Uşa se deschise încet.

Fără a fi anunţaţi, intrară doi oameni îmbrăcaţi în negru.

Erau contele Fernau şi fostul poliţist Scharf.

Nu putem spune ce simţea marele mizerabil.

Această vizită neaşteptată fu pentru dânsul ca o lovitură de fulger.

Figura lui se îngălbeni şi se înverzi în aceeaşi vreme.

Apoi, prin efectul extraordinarei emoţii ce încercă, se înroşi de un roşu închis.

Însă marele comedian îşi porunci lui însuşi.

Se stăpâni ca prin farmec.

Faţa lui recăpătă culoarea ei obişnuită.

O secundă îi ajunse pentru a-şi forma un plan.

Dânsul îşi zise:

— Desigur a ajuns la urechea contelui vreunul dintre zvonurile care circulă prin sat. Acum cumnatul meu vine să-mi ceară socoteală şi să-şi răzbune. Numai îndrăzneala şi cumpănirea răspunsurilor mă poate scăpa. Foarte bine… Cea dintâi nu-mi lipseşte… pe a doua voi încerca s-o am.

Cu o amabilitate admirabil prefăcută, păşi înaintea musafirilor.

— Ah! ce plăcere neaşteptată cu vizita dumitale, scumpul meu cumnat…

Se opri şi se uită întrebător la poliţist.

Mirarea nu-i fu mică văzând că contele îi întinse mâna prieteneşte şi îi zise:

— Sper că vizita prietenului meu Scharf n-o să-ţi pricinuiască neplăcere, scumpul meu Marco.

— Drept să-ţi spun, răspunse Marco, n-am să mă prea laud de prietenia domnului consilier de poliţie pe care-l consider mai mult ca pe un potrivnic. Totuşi, fie binevenit în casa mea. Persoana de care e însoţit, mă face să uit toate cele trecute.

Se repezi să deschidă uşa bibliotecii ca să poftească pe cei doi domni.

În vremea asta Artur şopti lui Scharf.

— Nu ţi-am spus eu că o să fii bine primit dacă vii cu mine?

— Da, însă nu ţi-a scăpat cred din vedere cum era de speriat când am intrat şi cu ce ochi holbaţi mă privea.

— Da, da, am observat asta.

Intrând în bibliotecă, Artur zise:

— O să ai bunătatea, scumpul meu Marco, să înştiinţezi pe Rosamunda despre sosirea mea… Sper că e acasă.

— Fireşte, răspunse Marco, e acasă… Cel mult se va fi dus să facă o plimbare în pădure… A! da, îmi aduc aminte. Acum un sfert de ceas a plecat în sat să vadă pe nişte bolnavi de care se interesează foarte mult.

Artur făcu o mişcare de nerăbdare.

— Cred că o să se întoarcă curând din sat, zise dânsul.

— Se poate să se întoarcă curând, dar se poate să şi întârzie. I se întâmplă că stă ceasuri întregi la căpătâiul bolnavilor. Nădăjduiesc însă, scumpe Artur, că o să petreci noaptea viitoare la noi.

Marco zisese vorbele astea numai ca să afle dacă musafirii au să plece în aceeaşi zi sau au să rămână până a doua zi.

E lesne de închipuit spaima lui când Artur răspunse:

— Aşa lesne n-o să scapi de noi, scumpe cumnate. Domnul Scharf şi cu mine avem de gând să stăm mai multă vreme în mijlocul acestei păduri tăcute şi să fim oaspeţii dumitale.

Marco se cutremură.

Vasăzică contele şi poliţaiul veniseră pentru mai multă vreme?

Atunci vizita lor avea un scop secret. Şi în ce altă privinţă decât într-a Rosamundei?

Marco simţi că valurile în mijlocul cărora trăia se urcau mereu-mereu şi ajungeau până la gât.

— Altceva, cumnate, reluă Fernau. Ai auzit ceva de Olga? Ştii unde se află? La întrebarea ce ţi-am făcut printr-o scrisoare, mi-ai răspuns că a dispărut. Vreau să ştiu ce a devenit. Vizita noastră n-are alt scop decât acesta.

— Adevărul? Numai pentru asta aţi venit?

— Negreşit. Pentru ce altceva? Ţin de datoria mea să dau de urma acelei nenorocite fete. De şi-a făcut vreun rău sau de i l-a făcut altcineva, vreau să am siguranţă. Vreau să-i dau un sfat, un ajutor.

Marco râse cu răutate.

— Ei, scumpul meu cumnat, zise dânsul, atâta interes pentru această fată întrece marginile iubirii faţă de aproape. Ar putea să ajungă cineva la presupunerea că…

— Nu trebuie să ajungă nimeni la nicio presupunere, îl întrerupse Artur, dacă nu permit eu. Şi nu permit pentru că consider pe Olga de

cea mai onorabilă fată.

Marco avea pe buze un răspuns răutăcios.

Înainte însă de a-l pronunţa se auziră la uşa din faţă, glasurile mai multor oameni care păreau că se ceartă.

— Nu puteţi intra, domnilor, fără să fiţi anunţaţi, zicea un servitor. Aşa e porunca aspră a domnului conte să nu lăsăm pe nimeni căruia n-are poftă să-i vorbească.

— Ce ne pasă? răspundea glasul străinului. Avem de comunicat lucruri importante contelui şi nu vrem să ştim dacă vizita noastră o să-i facă sau nu plăcere.

— Domnilor, dacă nu plecaţi, vom întrebuinţa forţa.

— Îndărăt, mizerabile! strigă glasul străinului sau îţi găuresc ţeasta cu un glonte din acest revolver.

— Ce este? exclamă Marco galben de mânie sărind de pe scaun. Cine îmi maltratează astfel servitorii? Ia să văd care e nemernicul acela?

Artur şi Scharf se ridicaseră şi ei uimiţi.

Marco se repezi spre uşă, însă mai înainte de a-i apuca clanţa, uşa se deschise printr-o izbitură de din afară.

Pe pragul bibliotecii stătea lordul Nelson şi poliţistul american Bristol.

Amândoi aveau revolvere în mâini.

— Ce însemnă asta? exclamă Marco, ale cărui tâmple zvâcneau. Asta e o încălcare de domiciliu cu mână armată. Cine eşti dumneata, domnule?

Aceste din urmă cuvinte erau adresate lordului Nelson.

Acesta aţinti asupra lui Marco o privire plină de ură şi dispreţ.

— Ştii dumneata prea bine cine sunt, răspunse englezul. Lucrul de interes pentru dumneata, este să ştii de ce am venit aici.

— Nu vreau să ştiu, răcni Marco. Te invit numai să-mi părăseşti casa. Altfel domnii aceştia, contele de Fernau şi domnul poliţist Scharf îmi vor fi martori că am întrebuinţat forţa pentru ca să-mi apăr drepturile de stăpân al casei.

— Nici eu, nici însoţitorul meu nu ţinem deloc să stăm multă vreme sub acelaşi acoperiş cu dumneata, conte Marco, zise Nelson în vreme ce din ochi îi ţâşneau fulgere. Ne vom duce îndată ce ne vei da ştire despre sănătatea contesei Rosamunda şi îndată ce vom afla din gura ei

că nu i s-a făcut niciun rău.

Marco se înfioră.

Îi trebui o sforţare nemaipomenită de energie pentru ca să nu-şi piardă tot cumpătul sub greutatea vorbelor englezului.

Aşadar, acest lord Nelson – citea asta pe fruntea lui – ştia de secretul turnului şi venise s-o elibereze pe Rosamunda şi s-o răzbune.

Acum mai mult ca oricând trebuia obrăznicie şi curaj.

— Ha, ha! asta e nostim, zise Marco râzând tare. Amorezatul respins vine în casa soţului să se informeze despre sănătatea soţiei!… Poate vrea să joace rolul de prieten al casei, poate îşi închipuie că o să mai fie ascultat, că o să…

— Destul, conte Marco, zise Artur de Fernau. Pari a uita că cu vorbele astea nu ofensezi numai pe lordul Nelson, ci şi pe sora mea. În numele ei te invit să dai vorbirii alt curs.

Marco tremură de mânie.

Acum începeau să i se pară toate indiferente.

Unde nu-i mai erau suficiente armele şiretlicului, voi să întrebuinţeze forţa brutală.

În mintea lui trecură fazele importante ale vieţii sale.

Într-o secundă le trecu toate în revistă.

El îşi zise:

— Fără energie nu fac nimic. Trebuie să lucrez şi astăzi cum am făcut în tot cursul vieţii mele. Vai celor învinşi! Haidem… Trebuie cu orice preţ să ies învingător din această luptă, căci doborârea ar însemna pentru mine moarte.

Dânsul luă un aer hotărâtor.

Contele Fernau aştepta cu nerăbdare un răspuns la vorbele sale.

Marco începu:

— Se pare că v-aţi dat aici cu toţii o întâlnire, exclamă dânsul cu ton ofensator. Aveţi de gând poate să faceţi şi să dregeţi în casa asta ceea ce vă va dicta bunul plac. Nu uitaţi însă că aici eu sunt stăpân şi că pot să arunc afară pe acei care nu-mi plac.

— Ce cuvinte, conte Marco! exclamă Artur. Într-adevăr nu te mai recunosc. Îmi vine să cred că faci acum o comedie sau că ai făcut-o înainte de nuntă.

Bristol ce uită la contele Fernau cu un zâmbet ironic şi exclamă:

— Se vede că strămoşeasca dumitale loialitatea te-a cam înşelat,

domnule conte.

Acesta din urmă se uită foarte mirat la interlocutorul său.

Întrebă:

— Pentru ce spui asta? Ce te face să crezi un astfel de lucru?

Cei prezenţi aşteptau şi dânşii cu anxietate o desluşire.

Bristol răspunse:

— Nu pricepi, domnule conte, că cumnatul dumitale se arătă acum sub adevărata sa natură? Înainte de a se căsători a dus-o numai într-o prefăcătorie. O să ai curând probele. Mă însărcinez eu să-i scot masca de pe faţă.

Poliţistul american era teribil sub rigurozitatea sa.

Marco prevăzu că o luptă înverşunată era să se desfăşoare între el şi neîmpăcatul său potrivnic.

Îşi zise în sinea sa că-i trebuia tot sângele rece spre a nu cădea.

Bristol se apropie încet de soţul Rosamundei.

Marele criminal se uită cu o privire de groază la figura liniştită a adversarului său care era rece ca de marmură.

Poliţistul american, după cum am spus altă dată, era înalt şi voinic.

Lui Marco îi fu frică.

Era cât p-aci să-şi piardă cumpătul.

Cu o voce care trăda interioara lui emoţie, el întrebă:

— Ce vrei de la mine?

Şi dându-se cu un pas îndărăt, adăugă:

— Cine eşti?

Fiindcă era aproape să fie atins de interlocutorul său, se mai retrase câţiva paşi.

— Cine sunt? întrebă Bristol cu glas înăbuşit. Credeam că o să mă recunoşti. Dar iată, să-ţi ajut eu memoria care pare a fi slăbită.

Îşi sumese mâneca hainei şi îşi deschise cămaşa.

Marco abia respira.

Toţi cei de faţă urmăreau cu mare interes această scenă.

O cicatrice adâncă se văzu atunci pe mâna vorbitorului.

Bristol continuă:

— Vezi urma asta de rană, domnule conte?

Poliţistul puse această întrebare încet şi cu voce apăsată.

Apoi reluă:

— Rana asta mi-a fost pricinuită de un necunoscut în momentul

când voiam să arestez pe otrăvitoarea lady Nelson în şedinţa spiritistă de la renumitul mister Slade.

Pronunţând aceste vorbe, dânsul se uită ţintă în ochii criminalului.

Cu privirea lui pătrunzătoare, citea până în adâncul inimii culpabilului ca într-o carte deschisă.

Toţi se apropiară de dânsul şi priviră rana.

Contelui Fernau îi fu frică să ghicească cine era autorul acelei cicatrice care era cât p-aci să omoare pe curajosul american.

Totuşi n-avu îndrăzneală să ceară o desluşire în această privinţă.

Inspectorul Scharf se mulţumi să se uite scrutător la stăpânul castelului.

Bătrânul se temea că criminalul să nu încerce vreo lovitură de scenă printr-o mişcare subită.

Dânsul stătea gata la orice surprindere.

El nu-şi făcea nicio iluzie; ştia că ucigaşul nu s-ar fi dat îndărăt de la nimic când era vorba de propria-i scăpare.

Marco se cutremură.

Ce vrea să însemne asta?

Oare Bristol îi cunoştea relaţia cu lady Nelson?

Sau acest teribil poliţist îi ştia o pagină şi mai compromiţătoare a vieţii sale?

Orişicum, nu putea să zică nimic până ce adversarul său nu l-ar fi acuzat pe faţă.

El se chibzui câteva secunde.

Se hotărî să aştepte ca să vadă ce cale apuca declaraţia lui Bristol.

Însă după ce-şi reveni în fire, decise de a nu se da învins cu niciun preţ, nici înaintea probelor cele mai evidente şi de netăgăduit.

Dar nevrând să arate că era abătut, el făcu o sforţare asupră-şi şi surâse batjocoritor.

Apoi zise:

— Ei bine, ce înseamnă asta?

Americanul nu răspunse direct la această întrebare.

Dânsul îşi păstră răceala şi severitatea sa de judecător, de mai înainte, şi continuă:

— Pe urmă îţi aminteşti dumneata de acel căpitan de vapor cu care ai avut un duel american? Desigur n-ai uitat.

Înaintea acestei noi dovezi, contele Marco şovăi.

Nu cumva blestematul poliţist îl urmărise toată viaţa?

Bristol continuă:

— Te-ai încercat să-l hipnotizezi însă puterea dumitale n-ai putut să-i faci absolut nimic. Căpitanul îşi păstră toată voinţa şi simţirile sale. A priceput care era intenţia ce dumneata urmăreai. Atunci încetul cu încetul şi-a lăsat capul în jos şi a închis ochii. În fine, s-a prefăcut că adoarme. Dânsul voia să vadă ce ai să faci, domnule. Dumneata te-ai lăsat să fii înşelat şi ai crezut în această prefăcătorie. Atunci ai comis o infamie, o laşitate nemaipomenită.

Marco era cât p-aci să năvălească pe Bristol.

El i-ar fi zburat creierii pentru a-l împiedica să destăinuiască scena care urmase în timpul somnului prefăcut al căpitanului.

Însă atunci s-ar fi demascat.

Se gândi că era mai bine să se prefacă nepăsător la toate cele ce era să spună Bristol.

Dânsul îşi zicea că adversarul său nu putea să producă dovezi care să întărească vorbele sale.

Poliţistul american continuă:

— Dumneata ai schimbat lumânările care trebuiau să hotărască despre moarte şi viaţă.

Contele Fernau nu se mai putu stăpâni.

Această laşitate îl revolta.

Dânsul exclamă:

— Aceasta este o crimă scârboasă! Eu nu mi-aş fi putut închipui că un om să se poată înjosi până la acest punct!

Se uită la cumnatu-său ca să-i citească după faţă impresiile acestei acuzaţii.

Însă hotărârea acestuia era deja luată.

Comedianul îşi continuă rolul său de prefăcător neîntrecut.

Contele Fernau nu văzu pe figura lui decât nepăsare.

Bristol conchise:

— Mă cunoşti acum? Ştii cine sunt, conte Marco, ori îţi mai trebuie lămuriri? Dacă doreşti însă să afli adevăratul meu nume, n-am niciun motiv ca să ţi-l ascund. Eu mă numesc Francisc Bristol.

Se înclină uşor înaintea lui Marco şi reluă:

— Sunt poliţist american. Am venit în Europa la chemarea lordului Nelson. Am avut fericirea de a risipi întunericul care înconjura

moartea fratelui său. Nu numai atât. Am avut norocul să aflu ceva mai mult. Am descoperit pe complicele lui lady, un om care sub masca servitorului Lafleur se strecurase în casa lui Nelson şi a luat parte la omorârea lui. Am descoperit apoi că acel om era capul unei bande de falsificatori de bani. O! ascultă, domnule conte. Ai s-auzi ceva mai interesant. Am în mâini toate dovezile că acest necunoscut, care printre falsificatori e cunoscut numai sub numele de Omul cu masca, voia să silească pe călăul Krantz să taie gâtul unei fete tinere, orbitoare de frumuseţe. Execuţia asta forţată a fost oprită numai printr-o întâmplare. Să-ţi mai povestesc încă că acest mare necunoscut se înconjura numai de servitori scoşi de prin temniţe sau de prin alte locuri de mizerie? Să-ţi mai descriu că…

— Destul, destul! zise Marco scrâşnind din dinţi. M-ai plictisit deja prea mult cu poveştile astea. Mie nu-mi pasă deloc de ceea ce ai putut dumneata să afli sau să crezi că ai aflat, ca un funcţionar criminalist ce eşti…

— N-o să-ţi pese oare de asemenea, reluă poliţistul cu o răceală de gheaţă, când îţi voi spune că am venit aici să te întreb, conte Marco, unde este tânăra dumitale soţie, unde este Rosamunda de Fernau, ce-a făcut dânsa de când ai izbutit s-o prinzi în gheare?

— Cu ce drept vii să-mi faci astfel de întrebare?

— Cu dreptul pe care i-l dau eu, exclamă contele Artur punându-se între cei doi oameni. Îţi cer de asemenea conte Marco, să mă conduci numaidecât la sora mea. Acum mi se ia şi mie vălul de pe ochi şi încep să înţeleg de ce de la nuntă încoace m-am obosit în zadar să văd pe sora mea. Unde este Rosamunda, Marco? Spune, vorbeşte, sau…

— Un moment, domnule conte, zise Bristol. O să-ţi răspund eu în locul contelui Marco. Eu o să-ţi spun adevărul, el ţi-ar spune o nouă minciună.

Marco strânse pumnii şi se chibzui un moment dacă nu trebuie să sară la poliţist şi să-l strângă de gât.

Bristol scoase din sân batista scrisă cu sânge pe care Rosamunda o aruncase în pădure.

Văzând acea batistă, Marco făcu un pas înapoi.

Pricepea că trebuie să fie o dovadă în contra sa.

Bristol ridică batista în sus şi o ţinu astfel ca să se vadă marca de la colţ.

Pe urmă întrebă pe Artur:

— Cunoşti batista asta, domnule conte?

— După armăturile împletite pe ea, răspunse Fernau, trebuie să fie a surorii mele.

— Da, a surorii dumitale. Dar ia citeşte ce scrie sora dumitale aici… Şi ea a scris cu sângele ei, se cunoaşte îndată… Citeşte, domnule conte, şi hotărăşte ce e de făcut…

Contele Artur întinse mâna spre batistă.

Însă în clipa aceea Marco se repezi s-o smucească din mâna lui Bristol.

— Aceasta e proprietatea nevestei mele, exclamă dânsul. Îmi aparţine numai mie, nimănui altuia.

Poliţistul sări o dată îndărăt, strângând batista în mâini.

— Ho, ho! exclamă dânsul, ştii că ţi-ar prinde bine să te afli în posesia acestei dovezi zdrobitoare pentru dumneata. Însă nu ne-a fost aşa vorba. Ascultă, domnule conte, ce spune sora dumitale.

Poliţistul întinse batista şi citi cu voce tare:

„Sunt prizonieră în turnul Drachenburgului.
Duceţi batista asta contelui de Fernau.
Veţi avea o răsplată bună.
Contele Marco îmi este duşman.
Grăbiţi-vă!
Numai până mâine-seară mai este scăpare.
Rosamunda de Fernau.”

Contele Artur, auzind plângerea emoţionantă a surorii sale se învineţi de moarte.

Dânsul sări la contele Marco cu mâinile ridicate şi-i strigă:

— Mizerabil individ! Ai maltratat pe sora mea! I-ai răpit libertatea! Du-te de-i dă drumul sau te ucid îndată.

— Te ţinusem de om mai cu minte, conte Fernau, zise Marco care în vremea citirii rândurilor de mai sus, îşi redobândise liniştea. Te crezusem mai prevăzător decât ca să dai crezământ unor acuzaţii nebuneşti. Nu vezi că oamenii aceştia îmi vor pierzania? Lordul Nelson a fost totdeauna rivalul meu în bunele graţii ale Rosamundei. Totdeauna m-a urât şi ar vrea să-mi facă şi acum rău, deoarece n-a

uitat – se vede – că Rosamunda m-a preferat lui. Ştii câte calomnii a debitat pe contul meu! Acum s-a gândit să pună în lucrare manopera asta drăcească. Nu-l asculta, conte de Fernau, nu te potrivi unui om orbit de patimă…

Lordul Nelson voi să-şi răzbune asupra lui Marco, de injuria asta nouă printr-o lovitură.

Însă Bristol îl ţinu pe dindărăt.

— Stai, milord, zise dânsul, linişteşte-te! Nu ştii că e obiceiul criminalilor, când sunt descoperiţi, să caute a scăpa printr-o minciună?

Contele Fernau însă se uita cu îndoială când la lord când la cumnatul său.

Siguranţa liniştită a contelui Marco îl ducea încă o dată în rătăcire.

Dânsul îşi apucă cu mâinile fruntea plină de sudoare şi exclamă:

— Pe cine să cred, cui să mă încred? Mă încurc, mă ameţesc în această ţesătură de intrigi şi de minciuni. Domnule consilier de poliţie, te rog ajută-mă să ies din acest labirint înspăimântător…

Scharf păşi încet spre Marco.

— Dumneata ştii că eu ţi-am fost întotdeauna duşman, conte Marco, zise dânsul, şi că din cauza dumitale mi-am pierdut şi slujba. Cu toate astea, vreau să fiu de partea dumitale de astă dată. Nu vreau să cred nimic până nu voi vedea ceva. Condu-ne numaidecât în turnul castelului. Acolo se va dovedi cine are dreptate.

Bristol şi lordul voiau să vorbească, voiau să explice că Rosamunda fusese poate din ajun scoasă din turn şi pusă în altă parte.

Însă contele de Fernau îl rugă să tacă şi zise:

— Sfatul prietenului meu Scharf este bun. O să urcăm numaidecât în turn. Dumneavoastră, domnilor, însoţiţi-ne, iar dumneata, conte Marco, ai bunătatea să mergi înainte, să ne conduci.

Marco simţea că parcă-i crapă capul.

Dacă refuza era pierdut şi totuşi îşi zicea că de va conduce pe toţi acei oameni în turn, dânşii aveau să vadă îndată tot adevărul înspăimântător. Atunci era tot atât de pierdut ca şi în primul caz…

Vru să amâne cu câteva minute măcar, sfârşitul înşelătorului şi groaznicului său joc.

Cu închipuirea bolnăvicioasă a disperaţilor care în momentul în care se îneacă tot mai cred că în clipa următoare se va petrece o

minune care să-i scape, spera şi dânsul pe o întâmplare fericită.

Îndrăzneţul jucător, obişnuit să pună pe o carte vieţile omeneşti, îşi juca acum viaţa sa.

— Ei bine, domnilor, zise dânsul, hai, însoţiţi-mă în turn şi o să vă convingeţi despre absurditatea acuzaţiilor ce mi se aduc.

Îşi băgă mâna într-un buzunar ascuns al hainei şi apucă un cuţit în formă de pumnal.

Lama acestui pumnal nu era numai ascuţită ca briciul, ci încă şi otrăvită la vârf.

O zgârietură cât de mică era mortală.

Luase hotărârea asta: Îndată ce potrivnicii săi aveau să dea ochii acolo sus cu Rosamunda, dânsul avea să se repeadă la aceasta din urmă, să-i bage pumnalul în piept, apoi să-l scoată înroşit de sângele ei şi să şi-l izbească în inimă.

Nu se temea de moarte.

Îi era groază numai de o viaţă dusă în temniţă.

Pe când chibzuia încă o dată asupra acestei ieşiri înspăimântătoare, urca încet scările turnului urmat de cei patru oameni.

Nu tremura deloc.

Mersul îi era sigur că se duce la moarte.

Curând se opri înaintea uşii turnului.

— Deschide! îi zise Fernau, deschide uşa!

— Sper că nu vei fi uitat cheia, zise Bristol cu batjocură. Îţi atrag atenţia că în cazul acesta nu mă dezlipesc de dumneata, te urmez oriunde…

În loc de răspuns Marco scoase cheia din buzunar şi o băgă cu o mişcare sigură în gaura broaştei.

Stătu încă o dată să respire.

Spera că în timpul acestei respiraţii se va întâmpla ceva care să-l scape.

— Deschide uşa! strigă Bristol şi voi să vină în ajutor.

În acelaşi moment însă Marco deschisese.

Cei patru oameni se repeziră înăuntru.

O exclamaţie de uimire scăpă dintre buzele contelui de Fernau.

Camera turnului era goală; nu se afla nimeni înăuntru.

— Rosamunda, strigă Artur, Rosamunda, unde eşti? Am venit să te scap. Rosamunda, surioară, nu m-auzi?

Alergă prin turnuleţe, ieşi pe platformă şi curând se întoarse la ceilalţi.

Însuşi Marco nu-şi putuse stăpâni în primul moment o mişcare de uimire. Privirea lui se întoarse ca fulgerul prin spaţiile înguste ale turlelor şi descoperi acea gaură prin care Rosamunda şi tovarăşa sa de suferinţe dispăruseră.

Mintea ageră a lui Marco şi puterea lui de combinaţie îl făcu să-şi poată reprezenta îndată faptele petrecute.

Rosamunda fugise dimpreună cu Hedwiga.

Descoperirea asta l-ar fi disperat de moarte cu un ceas înainte, acum însă îl umplu de bucurie.

Îşi redobândi numaidecât siguranţa obişnuită.

— Acum, conte Fernau, zise dânsul către cumnatul său, te mai îndoieşti că am fost victima unei calomnii infame? Vezi că nu e adevărat? S-a pretins că ţin pe Rosamunda prizonieră în camera acestui turn, ţi s-a adus încă şi dovadă. Nu m-am înjosit să mă apăr de o aşa acuzaţie infamă. Te-am adus în turn ca să te convingi că Rosamunda nu e aici. Acum o să mă folosesc de dreptul meu de stăpân al casei. Dau afară pe calomniatori şi dacă nu pleacă îndată, îi arunc de pe platforma turnului.

— Ce zici acum, milord? întrebă Fernau. Trebuie să recunoşti că acuzaţia dumitale nu mai e de susţinut, cel puţin într-un punct. N-am încredere în contele Marco, e adevărat, însă nici n-aş vrea să-i fac nedreptate.

— Întreabă-l atunci unde se află sora dumitale, răspunse Nelson.

— Rosamunda e în sat, reluă Marco către cumnatul său, precum am spus deja. Dacă vrei, plec îndată, o caut şi o aduc la dumneata.

— Nu, nu, zise Artur. Rămâi aici. Mă duc eu însumi s-o caut. Dumneavoastră însă domnilor, continuă dânsul adresându-se lui Nelson şi lui Bristol, vă rog să rămâneţi aici împreună cu contele Marco până mă voi întoarce. Prietenul meu Scharf va binevoi să mă însoţească.

Consilierul de poliţie părea că n-a auzit cuvintele din urmă.

Se uita jos într-un punct.

Deodată se plecă şi ridică un obiect foarte mic.

— Aşteptaţi un moment! exclamă dânsul. Poate n-o să fie nevoie să vă mai duceţi în sat. Cred că am găsit o dovadă care o să ne ridice

toate bănuielile.

Toţi se îngrămădiră în jurul consilierului Scharf.

Marco tremura.

XC – Al doilea cercel

Scharf de-abia putea să vorbească de emoţie.

Obiectul ce ţinea în mână scânteia de-ţi lua ochii. Era un diamant mic, însă de o curăţenie rară.

Cadrul lui de aur avea forma unul cercel.

— Vedeţi, domnilor, exclamă poliţistul, vedeţi acest cercel? Oricât de mic este, are pentru mine o valoare foarte mare. Priviţi bine şi pe urmă uitaţi-vă aici ca să vedeţi de n-o să-i scot perechea lui din buzunarul meu în clipa asta…

Zicând vorbele astea, scosese din buzunar o pungă verzuie şi din pungă dădu la iveală un mototol de hârtie.

Când desfăcu mototolul, toţi cei prezenţi, afară de Marco, nu-şi putură stăpâni câte o exclamaţie de mirare.

În mijlocul hârtiei de mătase era un cercel întocmai ca cel găsit jos în camera turnului.

— Şi vreţi acum să vă spun, domnilor, cine a purtat aceste două inele? reluă Scharf.

— Spune iute, scumpul meu, zise Fernau. Eu şi toţi ceilalţi, de-abia ne putem înfrâna nerăbdarea de a afla istoria acestor cercei.

— Istoria întreagă a acestor cercel n-o cunosc, răspunse Scharf, însă ştiţi de cruda soartă care m-a izbit mai acum câtva timp. Aveam o fiică, o fată tânără şi drăgălaşa care era bucuria bătrâneţilor mele. Hedwiga mea era astfel crescută încât puteam să mă mândresc cu dânsa. Ea ura tot ce era rău şi josnic şi niciun bărbat nu se putea lăuda cu cea mai mică favoare din parte-i. Într-o zi Hedwiga dispăru şi dimpreună cu dânsa pieri o carte care nu s-a mai putut înlocui. Era cartea secretă a poliţiei. Vă puteţi închipui, domnilor, că n-am neglijat nimic ca să descopăr pe mizerabilul care-mi sedusese fata şi care-mi furase o carte mai de preţ pentru autoritate decât o jumătate de milion.

Bătrânul îşi şterse ochii cu dosul mâinii.

El continuă cu o voce tremurătoare de emoţie:

— Fără somn, nemâncat şi nebăut, am scormonit toate colţurile Berlinului. M-am băgat în toate găurile cele mai primejdioase, unde se ascund criminalii. Am vizitat toate localităţile bănuite, cunoscute de poliţie. Mi-a fost cu neputinţă să dau de o urmă a Hedwigăi mele. Cu câtva timp în urmă, m-am aflat din întâmplare în casa asasinatei Karkoş. Precum se ştie, dânsa a fost ucisă de fostul ei bărbat, Magistru Chiorul, criminal foarte cunoscut. Acolo, domnilor, am dat peste prima urmă a nenorocitei mele copile. Atunci mi-am îndoit ardoarea în cercetările mele. Curând după aceasta, am căpătat o speranţă mai solidă. O rază de lumină se ivi în labirintul în care mă pierdeam. La o percheziţie ce-am făcut la cămătarul Bruck, am găsit acest cercel pe care-l scosei din pungă. L-am recunoscut numaidecât. Era unul dintre cercei Hedwigăi mele. Dânsa îl purta în momentul dispariţiei ei. Din cauza valorii şi vechimii lor, aceşti cercei erau consideraţi ca o moştenire de familie. O idee mi-a trecut atunci imediat prin minte. Mi-am zis că cercelul acesta fusese pus amanet la Jonas Bruck de Chiorul, de ucigaşul femeii Karkoş.

Apoi adăugă:

— Vă puteţi lesne închipui mişcarea mea la această vedere.

Contele Fernau exclamă:

— Sărmanul tată! Înţeleg durerea dumitale şi te compătimesc!

Inspectorul de poliţie se plecă uşor înaintea contelui Fernau.

Apoi zise:

— Îţi mulţumesc! Cunosc bunătatea cu care este înzestrată inima dumitale.

Apoi continuă:

— Credinţa mea a fost că biata copilă fusese adusă cu forţa în acea casă blestemată. M-am gândit că Magistru fusese complice la răpire.

Bătrânul se uită la ascultători.

Tăcu o secundă.

Apoi reluă:

— Închipuiţi-vă acum, domnilor, uimirea mea, văzând aici, în turnul acestui castel, perechea cercelului. Pentru mine aceasta e o nouă speranţă de a o putea găsi pe nenorocita mea copilă. Acest cercel e o dovadă că Hedwiga n-a pierit în casa femeii Karkoş şi a ieşit de-acolo vie. Printr-o întâmplare oarecare a fost şi în turnul acesta.

Toţi cei de faţă se uitară miraţi unul la altul.

Găseau că concluzia inspectorului era dreaptă.

Contele Fernau se gândi cu oroare că aici era la mijloc o nouă crimă a cumnatului său.

Dânsul îşi zise în sine:

— Dumnezeule! În ce mâini a căzut biata mea soră!...

Bătrânul poliţist se întoarse spre contele Marco.

Cu voce tunătoare zise:

— Domnule, ridic în contra ta acuzaţia că ai luat parte la seducerea copilei mele.

Marco nu se tulbură.

Dânsul rămase rece ca şi cum teribila acuzaţie nu fusese adresată lui.

El răspunse:

— Eşti prea îndrăzneţ în concluziile dumitale, domnule.

Aceste cuvinte le pronunţă cu o linişte impunătoare.

Apoi adăugă:

— Însă te înşeli amarnic. Crezi că eu n-am altceva mai bun de făcut decât să-ţi seduc fata, domnule inspector?

Scharf întâmpină:

— O! desigur nu pentru copila mea te-ai pus în cheltuială de oboseală.

Marco prevăzu că aceste cuvinte ascundeau o nouă descoperire.

Totuşi, obraznic cum era, se arătă batjocoritor.

Dânsul exclamă:

— Ei bine, isprăveşte. Sunt curios să ştiu ce ascunde gândul dumitale.

Inspectorul de poliţie reluă:

— Biata Hedwiga ţi-a servit numai de mijloc ca să-ţi atingi scopul.

— Care scop?

— Îţi trebuia cartea secretă a poliţiei care pentru dumneata avea un mare preţ.

Marco exclamă:

— Cartea secretă?

Dânsul se cam îngălbenise la cuvintele lui Scharf.

Dar cu glas sigur întrebă:

— La ce mi-ar fi folosit acea carte? Eu nu fac parte dintre capii autorităţii ca să întrebuinţez astfel de lucruri şi nu înţeleg…

Bristol îl întrerupse.

Cu un accent ironic şi de dispreţ, el zise adresându-se acuzatului:

— E o veche vorbă care zice că lucrurile de care se servesc funcţionarii criminalişti, sunt indispensabile şi celor mai mari ticăloşi. Sper că mi înţelegi.

Scharf zise:

— Tocmai asta vream să zic şi eu.

Marco dădu din picior.

O furie nespusă se citea în ochii lui de vultur.

Cu o voce care n-avea nimic omenesc, strigă:

— Acum e destul! Afară din casa mea voi toţi câţi sunteţi aici. Destul v-am răbdat obrăzniciile de nesuferit. Măsura s-a umplut, conte Fernau, lord Nelson, dumneata, domnule poliţist, precum şi dumneata, domnule consilier de poliţie Scharf, vă invit pe toţi să părăsiţi imediat casa asta. Dacă peste câteva minute nu veţi fi plecaţi, voi întrebuinţa forţa. Înţelegeţi? Forţa!

Apoi uitându-se în chip provocător la ascultători, adăugă:

— Dumneavoastră ştiţi prea bine că contele Marco se ţine de cuvânt.

Artur se convinse, după aceste vorbe, că nu era nimic de sperat bun din partea cumnatului său.

Dânsul era foarte iritat de chipul cu care era tratat de soţul surorii sale.

Cu demnitate el exclamă:

— N-ai niciun drept ca să mă dai afară din castelul acesta. Acesta e locul de naştere al strămoşilor mei.

— Acum însă s-a terminat cu domnia cavalerilor feudali, răspunse Marco cu batjocură. Acum sunt eu stăpân aici şi chiar dacă fondatorul familiei de Fernau ar veni şi nu s-ar supune dispoziţiilor mele l-aş da afară.

— Eşti prea aspru, domnule conte, exclamă poliţistul. Nu uita că eşti în mâinile noastre şi că putem să te legăm în orice moment.

Contele Marco râse tare.

— Crezi că poţi să faci asta? strigă dânsul. Ah! dumneata uiţi cu desăvârşire, scumpul meu poliţist, că nu eşti în America, ţara silniciei. Arată-mi împuternicirea de a opera o arestare sau scoate dumneata un mandat, domnule consilier de poliţie, haide, arătaţi însărcinarea în

scris ce v-a dat autoritatea ca să mă puneţi la popreală.

Cei patru inşi se priviră surprinşi.

Ceea ce zicea Marco nu admitea replică.

Pe cât erau toţi convinşi că aveau în faţa lor pe un criminal primejdios, pe atât nu aveau nici cel mai mic drept ca să pună mâna pe dânsul.

Lordul Nelson tot avea mare poftă să opună forţă forţei.

— Ce? exclamă dânsul. Să plecăm de-aici fără nicio ispravă? Să părăsim Drachenburgul mai înainte de a o fi regăsit pe Rosamunda, numai pentru că poliţia nu ne permite să facem neofensiv pe un criminal?!...

Marco se repezi atunci la uşă, o smuci şi se repezi pe scară strigând cu un glas tremurător de furie.

— Hei Jan, Christof, Baptist, Ludovic şi voi toţi ceilalţi servitori, veniţi iute la mine, luaţi-vă arme ca să alungăm pe călcătorii de case paşnice.

— Ce să facem? întrebă Scharf pe Fernau. Să aşteptăm până vom fi siliţi să ne luăm la luptă cu servitorii? O să se facă atunci vărsare de sânge.

— Nu e alt chip, răspunse Artur a cărui indignare creştea din secundă în secundă. O să stau oare liniştit ca un aventurier să mă dea afară din castelul strămoşilor mei?

— Eu socotesc că cel mai bun lucru este să părăsim liniştiţi castelul şi să facem formele trebuitoare pentru arestarea contelui.

— În cât timp se poate scoate un mandat de arestare? întrebă Nelson.

— În câteva minute, răspunse Scharf. Ar trebui să fiu cât de curând la Berlin. Ca trăsura contelui Fernau aş ajunge îndată. Bine ar fi să mă însoţească şi contele pentru a stărui dimpreună cu mine pentru scoaterea mandatului.

— Da, da, cum să nu merg şi eu? exclamă Artur. Dumneata, milord, şi dumneata, domnule Bristol, să rămâneţi aici pentru ca să opriţi pe Marco de a fugi.

— Să n-ai grijă că n-o să fugă, răspunse americanul. Îţi garantez.

— Şi eu, zise Nelson.

Poliţistul continuă:

— N-am să-mi părăsesc postul nicio clipă de-aici, măcar să

trăsnească şi să fulgere. Pentru că mă interesează foarte mult scena aceasta. Am să fac tot posibilul spre a nu-l lăsa să iasă din casă până ce nu veţi sosi cu mandatul. Fiţi siguri că la întoarcere o să-l găsiţi aici.

— Ei, dar lucrul dracului e acesta, reluă Nelson după ce se gândise puţin, cum o să-l oprim de a fugi dacă n-avem dreptul să punem mâna pe el?

Bristol exclamă:

— N-o să fugă. Dau cuvântul meu de onoare pentru asta. De-l voi vedea ieşind din hotel şi nu se va opri la chemarea mea, jur că-l împuşc.

Atunci Scharf zise:

— Dacă-i aşa, locurile noastre sunt împărţite.

Scoase ceasornicul, se uită la el, apoi reluă:

— E ora şapte. Hai la drum, domnule de Fernau. De nu ni se va întâmpla nimic pe drum, putem fi aici îndărăt pe la miezul nopţii. Simt că vom aduce mandatul de arestare.

Porni înainte pe uşă şi pe scară şi ceilalţi îl urmară.

Păşiră muţi înaintea contelui Marco, care stătea pe la mijlocul scării aşteptând servitorii.

Numai Bristol îi zise când fu lângă dânsul:

— La revedere, conte Marco. Să ştii că eşti prizonierul meu în Drachenburg. Nu cumva să-ţi vină în gând să-l părăseşti. Drumul dumitale va trece pe lângă gura pistolului meu.

Marco nu răspunse nimic la această ameninţare.

Dânsul ascultă ţinându-şi răsuflarea cum se depărtau paşii ciudaţilor săi musafiri.

În sfârşit, auzi poarta închizându-se după dânşii.

Respiră uşurat.

Şi exclamă:

— Bine!… Timp câştigat, toate câştigate! Ha! nebunii! Cred că au intrat cu mine într-un joc lesnicios. Cred că pot să mă sperie prin ameninţări. Totuşi ei ştiu deja prea multe. Nu mai e timp de pierdut. Trebuie ca despărţirea să se facă. Acum sunt încredinţat că salvarea mea e numai în fugă. Aici pământul mi se zbuciumă sub picioare. Poate să mă înghită.

Câteva minute dânsul stătu ca împietrit pe scară.

Ascultă să se convingă dacă nu se mai aud zgomote pe-afară.

Se temea ca duşmanii săi să nu-şi ia seama să se întoarcă, să-l lege, să-l ducă pe sus, chiar contrar legilor.

Afară însă era tăcere adâncă. Servitorii văzând pe obraznicii oaspeţi retrăgându-se, se întoarseră la ocupaţiile lor.

Marco râse încet.

— I-am tras pe sfoară, îşi zise dânsul, şi cel puţin pentru câteva ceasuri am libertate deplină. Acum trebuie să mă folosesc de scurtul timp ce-mi rămâne. De câte ori în viaţa mea nu m-am aflat în primejdie! continuă dânsul gânditor. Adesea am trecut pe lângă prăpastia care trebuia să mă înghită… Niciodată însă, cred eu, n-am fost aşa aproape de a mă îneca ca acum… Ha, ha! ceva îmi spune că steaua mea cea bună n-o să mă părăsească nici de astă dată…

Zicând aceste vorbe, Marco coborî scara, apucă pe gangul etajului al doilea şi se opri la o uşă unde bătu.

— Cine e acolo? întrebă un glas femeiesc; era glasul lui lady Nelson.

— Eu sunt, răspunse Marco foarte încet. Deschide iute.

Zăvorul fu tras, uşa se deschise şi Marco intră.

*

Pentru ca să ajungem mai curând la capul acestei istorisiri dramatice, vom spune atâta că lady Nelson care rătăcea cu bătrânul Grimm în jurul castelului Drachenburg, căutând o răzbunare teribilă contra fostului baron de Collmar, se întâlnise într-o zi cu contele Marco prin pădure.

După primele vorbe de recunoaştere, Marco ştiu să readucă la supunere pe fosta sa amantă.

Aceasta recăzu în vechea-i slăbiciune, uită jurămintele ce le făcuse lui Grimm şi de câtva timp locuia într-o cameră a castelului Drachenburgului.

Lady făcu un pas îndărăt, apoi zise:

— Ce s-a întâmplat? Cât eşti de roşu la faţă în momentul acesta, Marco!… Ai păţit ceva grozav. Eu cunosc acele pete roşii închise de pe obrajii tăi, de obicei atât de galbeni. Ele arată că în tine bubuie o furtună înspăimântătoare. Eu nu mă înşel.

Marco tăcu câteva secunde.

Se aruncă pe o sofa, ca un om prea obosit.

În cele din urmă dânsul ridică capul şi privi pe Cristina într-un chip de spaimă care făcu pe femeie să se cutremure.

Dânsul zise cu o voce înăbuşită:

— Da, este o furtună care o să prăpădească lumea.

Cristina deschise ochii peste măsură şi se holbă la criminal.

— Ce spui, Marco, exclamă dânsa în şoaptă.

Bărbatul Rosamundei scoase un oftat ca şi cum voia să-şi uşureze pieptul îngreuiat.

Apoi continuă:

— N-auzi tu, Cristina, mugetul vântului? N-auzi trosnituri şi plesnituri? Clădirea se dărâmă. O să mă îngroape sub ruinele ei dacă nu găsesc un mijloc de scăpare. Înţelegi tu, asta?

Cuvintele acestea le pronunţă ca şi cum ar fi fost cuprins de un acces de nebunie.

Femeia se cam sperie.

Nu-l mai recunoştea în Marco, pe omul puternic şi dispreţuitor.

Însă nu voia să dea pe faţă impresiile sale.

Ea ştia să-şi joace rolul ce-şi impusese, cu o rară destoinicie.

Urmă a scurtă tăcere, pe urmă Cristina zise:

— Care clădire, iubitule?… Mi se pare că ai friguri…

— Clădirea existenţei mele, răspunse Marco cu glas înăbuşit.

Lady se îngălbeni şi se apropie.

— E primejdia atât de-aproape? zise dânsa. Ţi s-a dat de urmă, Marco?

— Duşmanul fu mai adineauri în casa mea, răspunse contele şi o disperare de gheaţă păru a-l cuprinde. Din toate tufişurile ies potăi de câini şi miros după urmele de sânge ale fiarei împuşcate.

— Dacă fiara asta eşti tu Marco, zise lady, atunci n-ai decât să dovedeşti câinilor că eşti un mistreţ dintre cei mai răi; arate-le colţii!

— Da, simt în mine putere pentru asta, exclamă Marco ridicându-se foarte mândru. Însă sunt prea mulţi, Cristina, socoteala mea e lungă. E cam ciudată istoria asta.

Cristina întrebă:

— Dar cum se poate că tu să fii în încurcătură? Ai uitat trecutul tău cel glorios?

— N-am uitat nimic, însă acum este altceva. Eu singur nu ştiu ce să

fac. Mă văd că sunt descoperit. Nu pot şti la ce rezultat primejdios am să ajung. În fine, am să-mi fac curaj cât voi putea. Nu trebuie să disper.

— Caută să câştigi timp, Marco, atunci ai să fii triumfător. Trebuie să nu-ţi pierzi încrederea în puterea şi norocul tău.

— Am amânat deja cât am putut… Tu ştii că eu nu mă dau nicio dată învins. Am înainte-mi patru sau cinci ceasuri de care pot să mă folosesc pentru scăparea mea.

Lady Nelson zise cu grabă:

— Ei bine, iubitule, foloseşte-te! Cinci ceasuri pentru tine sunt mai mult decât îţi trebuie ca să învârteşti lumea. Natura te-a înzestrat cu un spirit larg şi inventiv. Ai să găseşti desigur poarta pe care să ieşi din încurcătură. Mântuirea un e departe de tine.

Marco îşi ţinea capul în piept.

Dânsul părea că nu auzise vorbele fostei sale tovarăşe.

Femeia nu îndrăzni să-l tulbure.

Peste puţin timp, bărbatul Rosamundei ridică ochii.

— O să fie foarte greu de astă dată, zise el.

Şi se uită iar în pământ.

Apoi continuă:

— Am a face cu patru duşmani. Fiecare este primejdios în cel mai înalt grad în felul său.

Dânsul pronunţă aceste cuvinte atât de încet, încât se părea mai mult că-şi vorbeşte şieşi decât lui lady.

— Cine sunt aceşti duşmani care au puterea de a te înfricoşa? întrebă femeia.

Contele răspunse:

— Unul e lordul Nelson.

— Dumnezeule! exclamă Cristina terorizată.

Marco nu băgă în seamă această exclamaţie.

Dânsul continuă:

— El e nespus de bogat. N-o să-i pese să cheltuiască o mulţime de milioane pentru ca să răzbune asupră-mi pe femeia pe care o iubeşte din toate puterile sufletului. Contele Fernau este şi dânsul foarte bogat. Afară de asta este un lucru şi mai primejdios. El are o influenţă mare în partea locului. La un semn al lui toţi ţăranii se ridică şi îmi dau goană ca unui incendiator care le-ar fi pus foc la căpiţele de fân.

Inspectorul de poliţie Scharf nu este nicidecum de dispreţuit. El a prins deja mari bănuieli că eu i-am sedus fiica. Legat cu această bănuială stă şi aceea şi mai grozavă, că eu i-am furat cartea secretă a poliţiei. Prin mine a pierdut onoarea de funcţionar. De câteva zile şi-a pierdut şi slujba, după o scenă violentă ce avu cu un superior al său, tot din pricina mea. O să caute să-şi redobândească onoarea şi slujba prin demascarea mea. Se poate lesne închipui cât trebuie să mă urască. Şi această ură, acest dor de răzbunare îi dau o îndoită putere. Nu se va odihni niciun ceas până nu mă va vedea înaintea judecătorului şi condamnat.

Cristina îl întrerupse:

— Înţeleg foarte bine toate acestea, zise ea. Însă nu-mi vine să cred că o să te temi atât de mult încât să disperi de a scăpa de sub mâinile lor. Sau mai bine să-i faci să dispară pe toţi dintr-odată.

Ea se uită la fostul ei amant în chip întrebător.

Dânsul reluă îndată:

— Stai… Ţi-am spus că duşmanii mei sunt patru. Lasă-mă să isprăvesc. De aceşti trei pe care ţi i-am menţionat nu mi-ar fi aşa frică dacă n-ar avea între dânşii şi pe al patrulea. De acest al patrulea mi-a fost aşa frică cum nu mi-a fost niciodată în viaţă. Acesta e un adversar demn de a se bate cu mine. E tot aşa de şiret, de îndrăzneţ ca şi mine. Poate că el mă întrece. N-o să pot să-i dejoc supravegherea. O să trebuiască să ajung cu el la o luptă cu gloanţe. Jocul e periculos. Unul dintre noi trebuie să rămână mort pe loc. Care dintre noi doi o să fie acela?

Cristina exclamă:

— El o să fie!

Din ochi îi ţâşneau fulgere.

Marco o privi mirat.

Ea adăugă:

— Numai să nu te dai singur prins, şi numai să nu-ţi pierzi speranţa. La braţul tău, Marco, am curaj să mă împotrivesc unei lumi întregi cu arma în mână. Am încredere în spiritul tău. N-am uitat zilele aventuroase şi fericite petrecute lângă tine.

Frumoasa femeie înlănţui gâtul contelui cu un braţ.

Aţinti în ochii lui o privire care exprima credinţă până la moarte.

Marco o strânse la pieptul lui.

Apoi o depărtă uşor, ţinând-o cu amândouă mâinile de talie.

Se holbă în ochii ei şi zise:

— Cristina, siguranţa ta îmi face bine. Însă nu-mi cunoşti duşmanii. Nu poţi să-ţi faci o idee exactă de puterea lor. Acel Bristol, mai ales, este un om de fier. După cum îţi spusei, are energia şi şiretlicul meu. Se pare că am fost croiţi amândoi din aceeaşi stofă. Sau mai bine zis, e ca şi cum am fi fost purtaţi la acelaşi sân şi am fi supt acelaşi lapte. Cu alte cuvinte suntem două naturi de acelaşi soi. De aceea nu avem loc amândoi în viaţă. Unul dintre noi trebuie să se ducă. Te asigur că, dacă Bristol n-ar fi devenit, prin vreo întâmplare oarecare, funcţionar poliţienesc şi duşman al criminalilor, ar fi el însuşi un criminal, mai primejdios poate decât mine.

— Unde se află acum acest Bristol? întrebă lady.

— Unde se află? Ei, tocmai asta e greul de care mă îngrijesc. El se face nevăzut după plac. Stă la pândă în jurul castelului ca un lup în jurul unei turme în care o să dea năvală peste noapte.

— Aşa aproape a ajuns de tine, Marco? exclamă lady îngrozită. Cum ai putut să laşi lucrurile într-un astfel de curs?

Contele dădu din umeri.

— Bristol şi-a ţesut iţele în jurul meu ca un păianjen, fără zgomot, fără zbuciumări, în vreme ce eu eram ocupat cu alte treburi. Mă legănam în visuri şi speranţe de amor, mă gândeam la fericirea casnică, la viaţa cinstită, şi el în timpul acesta a adunat dovezi peste dovezi în contra mea şi a subminat drumul pe care mergeam. O dată l-am ţinut în mâna mea, am avut ocazie să-l fac inofensiv. Însă atunci nu recunoscusem însemnătatea acestui om şi m-am lăsat să fiu tras pe sfoară de dânsul. În afară de asta, mă dădeam atunci îndărăt cu groază din faţa unui omor. Da, Cristina, nu mă privi cu aşa îndoială. Îmi era groază să vărs sânge… Iubeam, ca şi în vremea din urmă, un înger de fată şi tot ca şi acum mă cuprinsese dorinţa bolnăvicioasă să duc o viaţă nevinovată, ireproşabilă.

Se apropie de lady, îi puse amândouă mâinile pe umeri şi privind-o ţintă şi pătrunzător, zise:

— Oamenii mari de stat şi marii criminali au adesea o slăbiciune comună. Lumea le impută că au mers prea departe, însă în realitate pierzania lor e pricinuită de împrejurarea că n-au ştiut să meargă mult mai înainte. Asta, mă tem, Cristino, că e şi greşeala mea.

Pronunţând cuvintele acestea, căzu sleit pe divan îndărăt.

Lady se puse lângă dânsul şi-i şopti:

— Nu te descuraja, Marco, un om ca tine nu se afundă niciodată… Numai moartea firească îl scoate din lumea aceasta. Arată-mi în amănunt poziţia în care te afli. Poate voi putea să-ţi dau un sfat, poate îţi voi arăta poarta de scăpare.

Marco îşi reaminti de toate întâmplările vremii din urmă şi povesti în şoaptă, mai mult pentru sine decât pentru lady, cele petrecute de la ultima sa întâlnire cu Rosamunda.

— Şi vrei să-ţi arunci speranţa peste gard, Marco? întrebă infernala femeie după ce contele terminase povestirea. Ah! dar îţi rămâne un mijloc de scăpare foarte sigur: fuga.

— Uiţi că duşmanii mei supraveghează castelul şi că-mi vor ieşi înainte îndată ce voi părăsi castelul sau mă voi mişca de-aici… Şi nici în travestire nu-mi pot pune nădejdea… Acel blestemat de Bristol m-ar recunoaşte sub orice mască.

— Dă-mi un moment de chibzuială, zise lady, ştii că noi femeile suntem foarte inventive. Poate găsesc un mijloc de salvare sigură. Însă mai întâi să hotărâm asupra lucrului ce ne trebuie… Ce ne trebuie nouă oare pentru a fi mai siguri?

— Ne trebuie o amânare de cel puţin 24 ore a arestării mele, răspunse Marco.

— La ce-ţi trebuie aşa multă vreme, întrebă lady. Noaptea asta ne e de ajuns ca să fugim împreună la Berlin şi tot în noaptea asta ne vom afla în călătorie unde vom fugi. Altceva nu e de făcut. Trebuie să ştii că dacă vom întârzia o să fii căzut în cursă. Apoi o să fie cu greu a mai scăpa din mâinile poliţiei. Asta e ideea mea.

— Nu, nu. Îmi trebuie o zi deplină răspunse Marco. Nu se poate cum zici dumneata lady, asta e imposibil. N-am făcut nimic dacă vom fugi în noaptea asta. Trebuie să ridic de la o bancă din Berlin banii pe care Rosamunda mi i-a adus ca zestre. Numai singuri acei bani mă vor pune în stare să trăiesc în străinătate ca om bogat, distins şi neatârnat. Pe urmă mai am o altă îndatorire de îndeplinit. Trebuie să-mi iau ziuă bună de la o persoană oarecare, trebuie să las acelei persoane o sumă oarecare spre a trăi fără griji. Apoi după ce voi îndeplini toate acestea, atunci suntem gata de fugă în străinătate. Altfel nu se poate.

Lady sări în sus ca şi cum ar fi fost muşcată de o viperă.

— Cine e persoana asta? întrebă dânsa cu un ton de femeie ofensată care se tulbură. E o femeie, nu-i aşa? Spune!

— Desigur că e o femeie, răspunse Marco foarte liniştit fără să se sinchisească.

— Ah! o femeie! Şi o iubeşti?

— Da, o iubesc. Altfel cum aş ţine aşa mult, aflându-mă într-o astfel de primejdie, să-mi iau ziuă bună de la dânsa, ba încă să-i las şi o sumă de bani?

Lady se ridică în picioare şi zise cu ton apăsat:

— Marco, tu ştii că mie nu-mi place să iubesc sau să urăsc pe jumătate pe cineva. Dacă o să ne reunim, vreau ca inima ta să fie întreagă numai a mea, iar nu şi a alteia. Nu pot să-ţi împart iubirea cu o altă femeie, Marco. Înţelegi? Nu pot?

— La dracu cu gelozia asta nebunească, răspunse Marco cu asprime şi necaz. Iubirea de care vorbesc n-are nimic comun cu iubirea ce am pentru tine dragă. Află Cristina, că vreau să-mi iau ziuă bună de la fiica mea.

Lady se uită la conte cu o uimire îndoielnică.

— De la copila ta? De la fiica zânei viorii despre care mi-ai povestit adineauri? Ce, ai regăsit-o?

— Da, am regăsit-o, răspunse Marco cam răstit. Dar să nu vorbim de ea acum. Să ne gândim la scăparea noastră, că e mai importantă.

Începu să se plimbe prin cameră cu paşi mari, cu capul plecat pe piept şi gânditor.

După mişcarea muşchilor feţei lui, lady cunoştea că în creierul lui se făcea o lucrare extraordinară.

O tăcere adâncă domni vreme de cinci minute.

Nu se auzea decât ticăitul orologiului de perete şi respiraţia grea cu care Marco îşi însoţea lucrarea minţii.

— Ah! Marco, exclamă deodată lady, apucând braţul contelui, mi-ai spus că Rosamunda a dispărut din turn şi din castel într-un chip neexplicabil… De-ar fi apucat pe drumul obişnuit, ar fi văzut-o desigur unul dintre servitori şi te-ar fi anunţat… De vreme ce n-au auzit nimic de ea, e de presupus că a găsit un drum pe care să iasă neobservată de nimeni la libertate. De ce nu ne-ar servi şi nouă drumul acesta? Gândeşte-te bine Marco, ţinem urma Rosamundei şi suntem scăpaţi ca şi dânsa.

— M-am gândit deja la asta, răspunse contele. Fuga Rosamundei este pentru mine o enigmă pe care n-o voi putea dezlega niciodată. Înţeleg prea bine cum a ieşit din camera turnului, dar nu pricep cum să se fi depărtat de castel… Îţi mărturisesc, Cristina, mie mi se pare că dânsa s-ar afla în apropierea mea, că se poate să-mi răsară înainte dintr-un moment într-altul… O, doamne, uite acum, privindu-te pe tine mi se pare că ai trăsurile feţei Rosamundei.

Se uită la lady cu ochii holbaţi ca şi cum voia să-şi sape în minte figura ei.

— Rosamunda!… şopti dânsul. Ce mult semeni tu cu Rosamunda, femeie. Acum te privesc bine şi compar şi trăsăturile tale cu ale ei… Aceleaşi buze, aceeaşi formă a nasului, aceleaşi cearcăne de tristeţe în jurul ochilor… Pentru Dumnezeu, Cristina, ai o asemănare izbitoare cu dânsa. Ah! da, acum îmi explic eu de ce am simţit o atracţie aşa puternică spre Rosamunda… În ea am regăsit întrupat amorul tinereţii mele… Pe tine te-am regăsit într-însa, Cristina! Frumuseţea ta, încadrată de nevinovăţie şi curăţenia acelei fete m-au orbit pe mine!…

Lady făcu din buze o mişcare dispreţuitoare.

— Nevinovăţie şi curăţenie? zise ea emoţionată. Dar nu le-ai găsit şi la mine adineauri? Şi nu ţi le-am sacrificat ţie, numai ţie Marco?

El păru a nu fi auzit imputarea asta ce i se făcu.

Gânduri mari ocupau în clipa aceea creierul lui.

Prin ochi îi trecură deodată două fulgere de triumf.

— Asemănarea ta cu Rosamunda, zise dânsul, apucând mâna lui lady, o să ne scape. Prin ea îi inducem în eroare pe duşmanii noştri şi o să ne putem croi o cale de ieşire din acest cuib stâncos şi primejdios. Ai tu curaj, Cristina, să mă ajuţi în executarea unul plan foarte curios şi îndrăzneţ?

— Am curaj să mor pentru tine şi să trec prin foc şi apă, şopti răpitoarea creatură lipindu-se strâns de unicul om pe care îl iubise eu adevărată sinceritate în viaţă.

— Ai figura Rosamundei, continuă apoi Marco. Talia îţi este puţin mai groasă. Însă în haine largi n-o să se bage aşa de seamă… În afară de asta întunericul nopţii o să ne favorizeze… Acolo în partea aceea sunt oamenii care mă păzesc, lordul Nelson şi poliţistul Bristol… I-am auzit şi i-am zărit adineauri când m-am dus la fereastră… Dacă ai curaj Cristina, a sosit şi pentru tine ora răzbunării… Iată planul meu:

Ai să te prefaci că eşti Rosamunda şi ai să atragi pe acest lord prea însetat de dragoste, la o parte printre copaci… Acolo am să vorbesc eu ceva foarte pe scurt cu el.

Lady de-abia putu să-şi stăpânească o exclamaţie de bucurie. Satisfacerea sentimentelor de răzbunare ce o stăpâneau era pentru dânsa o hrană divină, nesperată.

— Planul tău este excelent, scumpe Marco, exclamă dânsa. Ah! dacă nu ţi-aş fi fost mai dinainte devotată până la moarte ţi-aş fi acum în momentul acesta. E pentru mine o fericire îmbătătoare să ştiu mort pe acest om care mă urmăreşte pretutindeni şi care m-a împins în mizerie! Când mâinile tale Marco o să fie pline de sângele lui, o să ţi le sărut cu patimă, pentru că ele mă vor fi scăpat de duşmanul meu cel mai primejdios şi neîmpăcat. Ah! scumpul meu Marco, am să-ţi fiu recunoscătoare până la sfârşitul vieţii mele. N-am să te uit cât voi trăi. Numai să mă scapi de un inamic care mă urmăreşte pas cu pas, ca o fiară sălbatică prada sa. Sunt sigură că dacă ne vom scăpa de el şi vom izbuti să fugim, o să trăim fericiţi.

— Fericirea asta îmbătătoarea o să ţi-o procur eu, dragă Cristina, răspunse Marco. Trebuie să fim numai foarte prudenţi şi foarte şireţi… Putem aştepta încă vreo două ceasuri până să întreprindem executarea planului. Ştii că trebuie mai întâi să ne curăţăm drumul de un alt duşman…

— Vrei să zici de bătrânul Grimm? întrebă tovarăşa lui Marco. El o să vină la miezul nopţii.

Trebuie să spunem că mizerabila femeie nu se unise din nou cu Marco numai în hatârul iubirii vechi.

Era şi interes între dânşii.

Marco voia să scape de Grimm ca de an duşman supărător dacă nu tocmai primejdios, iar lady avea de gând să se cureţe de un urmăritor plicticos… Voia să respire liberă, cum zicea ea.

De aceea dânsa întinsese bătrânului o cursă ca să-l atragă în puterea contelui.

Marco întrebă:

— Crezi tu, Cristina, că Grimm o să vină în capcană?

Lady Nelson răspunse:

— Fără îndoială.

— Aşadar, o să creadă tot ce i-ai spus în scrisoare?

Contele se uită neîncrezător la interlocutoarea sa.

Aceasta replică cu vivacitate:

— O să creadă tot! Dânsul ţine de sfânt tot ce m-a făcut să-i jur. Nebunul! E convins că n-am nicio dorinţă mai scumpă decât să te văd pe tine în mâinile lui.

Marco zâmbi, apoi întrebă:

— Atunci dânsul vine cu intenţia ca să mă omoare?

— Da. I-am scris că o să-l conduc în camera ta de culcare.

Cristina se uită mulţumită la Marco care-şi exprima bucuria lui printr-un zâmbet particular.

Dânsul zise:

— Bine!… Dacă-i voi băga un cuţit în piept n-o să fie tocmai un asasinat. Din contră, are să se considere ca un fel de apărare. Nu pătrunde oare el în casa mea cu intenţie ca să mă omoare? Dar până la miezul nopţii mai avem vreme. Pentru moment simt altceva. Mi se pare că sunt uşor ca o pană şi că m-ar lua vântul.

El îşi puse amândouă mâinile pe pântece.

Femeia surâse.

Marco continuă:

— Zilele din urmă au fost foarte vătămătoare mie. Din cauza emoţiei şi a grijii n-am mâncat nimic. Vai, nici prin gând nu-mi trecea de mâncare.

Apucă mâna răpitoarei femei şi adăugă:

— Hai, Cristina, însoţeşte-mă în sala de mâncare… Ai nevoie şi tu să te întăreşti şi să bei un pahar de vin vechi. O să prânzim împreună ca în vremurile de fericire ca şi cum nu ne-ar aştepta decât plăcere şi veselie…

Lady exclamă:

— Aşa-mi placi, Marco!

Bărbatul reluă:

— Cine ştie… Poate că acesta e prânzul nostru de moarte… Sau poate că vom izbuti în planul nostru.

Cu entuziasm continuă:

— Atunci, Cristina, vom fi fericiţi… Toată lumea va fi a noastră cu dulceaţa ei… Traiul senin va corona sforţările noastre.

Lady îşi duse din nou braţele ei moi pe după gâtul lui Marco.

Îşi lipi strâns bazele de ale lui şi depuse pe ele sărutări fierbinţi.

Stătură mult timp aşa înlănţuiţi.

Marco îşi aminti că odată acea femeie îi stăpânise inima.

După ce-şi dezlipi buzele de ale lui lady, contele zise:

— Nu este un lucru curios iubirea adevărată?

Femeia se uită la Marco şi întrebă cu o voce melodioasă:

— Ce vrei să zici prin asta, iubitule?

Bărbatul răspunse printr-o altă întrebare.

— Spune, Cristina, nu-i ceva neînţeles, neexplicabil? zise dânsul. Poţi să calci în picioare prima dragoste, poţi să-ţi închipui ani îndelungaţi că n-a fost nimic sau că a fost o prostie, o dobitocie. Poţi să iubeşti cu foc şi cât de mult în altă parte. Poţi să guşti toate plăcerile, toate fericirile. Poţi să devii criminal. Când se întoarce întâia iubire, când bate modest la uşa inimii şi zice: „Pot să intru? Este un adăpost pentru mine?" Atunci pier toate. Se uită toate. Omul se găseşte slab la auzul acestei voci. Întinde braţele întâiului amor, şi dorinţelor momentan răsărite. I se pare că regăseşte un lucru după care zilnic plânsese fără să ştie, după care purtase doliul fără chiar să-şi dea seama.

Femeia îl întrerupse.

Ea exclamă:

— Cum ştii tu să traduci pasiunile omeneşti!

El reluă:

— Nu-i aşa cu noi, Cristina, în momentul acesta?

Vrăjitoarea femeie răspunse:

— Oh! da, Marco.

— Afară e duşmanul care ne pândeşte. Totuşi stăm înlănţuiţi şi ne îmbrăţişăm ca şi cum am merge la nuntă.

Apoi cu un gest de tristeţe, criminalul reluă:

— Ah! când am intrat în casa asta, credeam că o să petrec o noapte de fericire! Iluzie! Dorul meu suprem s-a risipit în cea mai turbată necăjire. Am pierdut acea noapte, dar vreau acum s-o readuc.

Cristina întrebă:

— Aşadar, simţi că mă iubeşti?

— Da, te iubesc! Te ador! Numai primul amor e adevărat, neşters! Hai la plăcere… Dacă trebuie să murim, moartea să ne răpească pe amândoi!

Cristina era fermecată de aceste cuvinte.

Ea exclamă cu căldură:

— Marco, iubitul meu, simt că numai pe tine te-am iubit!

— O să avem un prânz princiar, adorata mea. Cel mai bun şi cel mai vechi vin care se află în pivniţa Drachenburgului o să curgă în noaptea asta. Pe urmă vom citi în cartea amorului. Vom petrece în fericire până ce orologiul turnului va bate miezul nopţii, ceasul luptei. Vino, iubito. Vino să serbăm reunirea noastră, mai întâi printr-o bucurie pe care puţini o gustă în astfel de momente şi pe care e rezervată numai fiinţelor extraordinare. Pe urmă, cu sângele duşmanilor noştri pe care astă-noapte îl vom vărsa ca să ne deschidem drumul fericirii. Hai… Vino, Cristina. Să înceapă nunta de sânge în Drachenburg.

Infernala femeie se sprijini de braţul criminalului şi amândoi părăsiră odaia care servea de locuinţă amantei soţului Rosamundei.

*

Nelson şi Bristol se plimbau încoace şi încolo.

Dânşii se ţineau tot pe marginea pădurii.

Astfel erau ascunşi de umbra copacilor.

Locul liber pe dinaintea castelului era iluminat de lună.

Ei trebuiau să evite cu orice preţ de a fi văzuţi de la ferestrele Drachenburgului.

Amândoi aveau în mână revolvere încărcate.

La un moment dat Bristol se opri lângă un copac.

Stătu nemişcat.

Părea de piatră.

Numai ochii strălucitori îi păreau cu viaţă.

Îi luceau ca doi cărbuni în întuneric.

Lordul însă continuă a se plimba pe dinaintea castelului.

Ochii îi erau aţintiţi mereu asupra porţii.

El aştepta să vadă din moment în moment apărând pe duşmanul său de moarte.

Se apropie de Bristol.

Poliţistul întrebă:

— E ceva nou?

Lordul răspunse în şoaptă:

— Nu.

Apoi reluă:

— Prietene, ştii că văzându-te cineva stând astfel la pândă, ar crede că eşti omul cel mai rău, cel mai crud din lume?

Englezul însoţi aceste cuvinte cu un zâmbet.

Tot încet adăugă:

— Nu-i aşa că parcă stăm la pândă de fiare sălbatice?

Bristol răspunse:

— Da, şi mie mi se pare că am sta la pândă de lupi. Cu adevărat însă, ce e acest mizerabil Marco? Nu e altceva decât o bestie primejdioasă. Trebuie s-o ucidem dacă nu vom fi sfâşiaţi de ea.

— Aşa! exclamă lordul Nelson cu tristeţe.

Bristol continuă:

— Ah! dacă aş putea să-l fac inofensiv pe acest ticălos, aş considera momentul acesta ca cel mai fericit din viaţa mea. Dacă aş putea să-l leg burduf şi să-l duc la Berlin sau să-i trântesc un glonte în inimă!

— Este şi el un om, zise Nelson cu glas moale.

— Da, un om care omoară cu sânge rece pe aproapele său, care este mai primejdios pentru societate decât un monstru oarecare pe care natura l-ar fi creat într-o clipă de rătăcire. Avem oare datorie ca să ne arătăm miloşi cu un astfel de om? Nu, din contră, datoria noastră este să suprimăm o astfel de creatură. De aceea stăm acum aici. De-ar fi să răsară de zece ori soarele peste noi, n-am să mă clintesc de la postul meu. Să dobor pe acest Marco, să-l fac incapabil de crime pentru viitor, aceasta e ultima treabă pe care am s-o fac în Europa.

— Ce, ai de gând să te întorci în America?

— Ce aş face aici? răspunse Bristol cu un zâmbet amar. Am avut destule experienţe în lumea veche. N-am deloc poftă să le mai înmulţesc. Acolo peste ocean, în ţara pădurilor neumblate, sunt pentru mine multe afaceri care mă atrag. Se poate totuşi să-mi pierd viaţa în vreuna dintre ele, dar nu face nimic.

Mai discutară câtva timp, pe urmă lordul începu să se plimbe din nou printre copaci.

După vreun ceas, Bristol îl făcu semn cu mâna.

— Ce este? zise lordul apropiindu-se.

— Priveşte acolo! Vezi că se mişcă ceva.

— Unde? Nu văd nimic.

— Acolo la uşa cea mare a castelului. Mi s-a părul că uşa s-a

deschis încet şi că o umbră a ieşit şi a căzut pe scară.

Se uitară amândoi spre scări timp de câteva minute.

Nu văzură nimic.

— Să mă fi înşelat oare? murmură Bristol. Nu, nu, ochii mei sunt foarte buni, nu se înşală… Uite, uite, milord, acolo sub… uşa se deschide acum mai tare… La dracu, nu sunt orb… Iată, iese o formă femeiască… Coboară treptele… Dumnezeule, nu vezi milord, s-a oprit, face semne spre castel ca şi cum s-ar teme de niscaiva urmăritori… Se uită în toate părţile cu băgare de seamă. Vino, milord… Eu am s-o strig şi dacă nu se va opri şi nu va răspunde, apoi îi trimit un glonte…

— Hai, răspunse lordul cu un glas înecat de o emoţie subită, dar te rog să nu dai cu revolverul până nu-ţi voi spune eu. Mi se pare Bristol, că am făcut o descoperire surprinzătoare, ce zici tu, nu e aşa?…

— Nu pot să-ţi răspund sigur, zise Bristol.

— Ba eu sunt forte sigur, răspunse lordul. După cum se vede nu mai rămâne nicio îndoială.

— Vom vedea, zise Bristol.

Zicând cuvintele astea, lordul atrase pe poliţist pe locul liber din faţa castelului.

Pe treptele scării stătea mereu acea formă femeiască învăluită într-o mantie largă şi cu figura aproape de tot ascunsă de glugă.

Ajungând până la vreo 30 de paşi de scară, Nelson opri cu sila pe însoţitorul său şi îi zise:

— Lasă-mă s-o strig eu.

Pe urmă îşi ridică capul şi în vreme ce figura lui era schimbată de o adâncă emoţie, strigă cu glas tare:

— Rosamunda! Rosamunda!

Tânăra femeie care stătea pe scară făcu o mişcare ca şi cum numele pronunţat era într-adevăr al ei.

— Rosamunda! strigă din nou lordul plin de bucurie. Ea este, Dumnezeule! Ea este, nu m-am înşelat.

Întinzând braţele, deodată se repezi spre scară.

— Stai pe loc, Rosamunda, vino la mine. De când te căutăm! Unde ai fost până acum, scumpe înger?

Bristol stătea pe loc uimit.

Lordul din nou mai întinse braţele zicând:

— Ei, ce faci Rosamunda, nu vii la mine? Mult am să te strig?…

Până când ai să mă torturezi aşa grozav? Pentru Dumnezeu, ascultă rugămintea mea, nu mă mai necăji şi coboară scara la mine.

În clipa asta femeia întinse încă o dată mâna spre o fereastră a castelului ca şi cum voia să anunţe pe Nelson că o nenorocire îl aşteaptă de acolo din castel.

Pe urmă sări treptele în jos, uşoară ca o căprioară, şi o croi de fugă spre pădure, dându-le semne de o grijă foarte mare.

Lordul se luă după dânsa, strigând cu glas tare:

— Rosamunda, unde alergi fără să mă observi? Nu mă vezi că sunt eu aici, lordul Nelson? De când te chem!… Vai! am răguşit strigându-te întruna!… Nu mai pot, am obosit…

Rosamunda înainta mereu fără să ia în seamă strigătele lordului care turbase strigând.

Lordul începu să strige din nou şi mai tare:

— Stai, ascultă-mă Rosamunda, mântuitorii dumitale sunt în apropiere… De când te caută!… Opreşte-te, Rosamunda. Ah! Doamne, ea fuge, parcă ar fi pierzania în urma ei. Eu nu pot să înţeleg, ce o fi fuga asta pe ea… Eu îi vreau binele ei, scăparea ei din mâinile acelui mizerabil criminal înfiorător. Ah! şi ea fuge… Poate o fi crezând că şi noi suntem niscaiva urmăritori. Ea poate nu ştie că eu sunt acela care am iubit-o şi o iubesc până la sfârşitul vieţii. Se vede treaba că ea de zăpăcită ce e de frica morţii nici nu mai vede înaintea ochilor.

— Uite-te colo sus, zise Bristol, şi ai să afli explicaţia acestei fugi.

Arătă cu degetul spre fereastra arătată de femeie.

Nelson îşi aruncă ochii în sus.

Să fi fost oare adevărat ceea ce vedea sau era vreo jucărie a fanteziei sale?

Acolo sus, dincolo de fereastra deschisă, era o formă bărbătească.

Părul capului şi al bărbii, îmbrăcămintea, mişcările, toate arătau că era contele Marco, deşi pălăria îi era adânc îndesată în cap, ca şi cum ar fi voit să se facă de nerecunoscut.

Jumătate de corp îi stătea în cadrul ferestrei şi într-o mână ţinea un pistol în vreme ce mâna cealaltă şi-o ţinea băgată în buzunarul de la piept al hainei sale.

Vădit că el avea intenţia să trimită un glonte după Rosamunda.

Lordul se despărţi de Bristol şi începu să alerge spre pădure.

Dânsul voia s-o aducă pe Rosamunda îndărăt.

— Stai pe loc, îi strigă Bristol înspăimântat. Nu vezi că acum începe lupta cu duşmanul nostru de moarte?

Nelson nu se opri din goană, întoarse numai capul şi răspunse:

— Poţi să susţii dumneata singur lupta, Bristol. Eu mă duc după Rosamunda. Nu pot să stau în loc până ce nu o voi ţine în braţele mele.

Bristol strigă încă o dată pe lordul Nelson.

Acesta nu-l mai auzi; dispăruse printre copaci.

Pentru poliţist era însă vreme să se retragă cât mai iute îndărăt spre marginea pădurii.

Din fereastra deschisă porniră atunci două gloanţe pe rând, însoţite de pocnituri tari, care fluierară ca vântul pe la urechile lui Bristol.

— Neatins! exclamă poliţistul şi se întoarse plin de bucurie. Acum e rândul meu ca să dau foc.

Ridică revolverul şi trimise patru gloanţe asupra lui Marco care stătea mereu în fereastră.

Văzu atunci forma clătinându-se, plecând capul la o parte şi lăsându-se încet dincolo de fereastră.

— L-am ucis! îşi zise poliţistul plin de bucurie, am scăpat lumea de un lup turbat. Ah! în viaţa mea n-am fost mai mândru ca de o astfel de vânătoare curioasă.

În mijlocul bucuriei şi triumfului i se întoarse însă judecata liniştită.

— Nu cumva mă voi fi înşelat? se întrebă dânsul. Gloanţele mele să-l fi atins într-adevăr sau a fost numai o comedie pe care el mi-a jucat-o pentru ca să mă atragă în cursă? Nu, nu, îşi răspunse tot dânsul; când a căzut i-am văzut bine figura; semăna cu a unui mort sau cel puţin cu a unui muribund. Gura i s-a deschis, ochii i s-au dat peste cap, toate trăsăturile feţei lui erau foarte tulburate. Hai, de data asta am noroc. Steaua mea cea bună mă luminează cu razele sale… În fine, peste câteva minute pot să cunosc adevărul. „Ah, dacă nu cumva m-aş pomeni cu o dezamăgire… Ar fi culmea disperării.

Privi împrejur ca să vadă dacă nu mişcă nimic.

Apoi îşi zise în sine:

— Acum să mă urc iute la el să văd de aproape cum stau lucrurile. Poate că vânatul nu şi-a dat încă sufletul. O fi voind să facă niscai mărturisiri importante. De obicei, criminalii de soiul lui Marco, în

momentele lor din urmă, doresc să-şi uşureze conştiinţa, dezvăluind delicte rămase ascunse. Ei simt în momentul suprem că şi ei au să dea socoteala judecătorului ceresc… Atunci doresc să repare, pe cât se poate, răul făcut. Să dea Dumnezeu ca să pot sosi la vreme pentru a îndrepta nedreptăţile comise de acest mare păcătos.

Un văl de tristeţe se întinse peste figura americanului.

Dânsul păşi apoi hotărât spre uşa principală.

Înainte de-a ajunge acolo, auzi deodată uruitul unei trăsuri.

Bristol se opri.

Ascultă.

Trăsura venea în goana cailor.

În ea erau patru oameni.

La vreo sută de paşi de castel, unul dintre aceşti patru se ridică în picioare în trăsură.

Dânsul fâlfâi pe deasupra capului o hârtie.

Poliţistul exclamă surprins:

— Ei sunt. E contele Fernau şi bătrânul consilier de poliţie.

Se opri ca să aştepte pe sositori.

Curând trăsura fu lângă dânsul.

Caii, acoperiţi de spume albe, respirau cu zgomot.

Fratele Rosamundei şi Scharf săriră jos.

După dânşii, se coborâră şi ceilalţi doi domni.

Scharf se apropie de Bristol şi întrebă cu grabă?

— Nu e prea târziu? N-a fugit?

Şi arătând hârtia, adăugă:

— Iată, prietene, am adus ordinul de arestare. Aceşti doi domni sunt funcţionari criminalişti însărcinaţi să-l aresteze pe Marco în numele legii.

Consilierul de poliţie, zicând acestea, arătă pe cei doi necunoscuţi care se înclinară uşor.

Bristol zise:

— Marco se află acum înaintea judecătorului înalt.

Fernau şi Scharf se uitară uimiţi la Bristol.

— Ce vrei să zici? exclamă bătrânul poliţist. Explică-te. Nu cumva s-a sustras de la arestare prin sinucidere?

Americanul urcase câteva trepte ale scării.

Lumina lunii îi lumina pe deplin faţa albă, ca de marmură.

Fernau, nerăbdător, exclamă:

— Vorbeşte, Bristol!… Te rog, vorbeşte! Însă nu ne spune că Marco s-a sinucis. O astfel de moarte ar fi prea uşoară pentru acest ticălos.

— Nu de mâna lui a murit, răspunse Bristol cu glas metalic.

Contele reluă:

— Aşadar, nu e sinucidere? Cum a murit atunci?

— Eu însumi l-am ucis.

O exclamaţie de uimire ieşi din toate gâtlejurile.

Bristol îşi ridică revolverul deasupra capului.

— De-aici a pornit glontele care l-a prefăcut în cadavru, zise dânsul. L-am văzut căzând, i-am văzut figura galbenă peste care moartea îşi întinsese aripile.

— Nenorocitule, ce ai făcut? exclamă Scharf.

— Când ai tras în el, zise Fernau, ai crezut că eşti în America unde e permis fiecăruia ca să se ajute cu gloanţele cum poate. Însă aici procedarea dumitale o să fie considerată ca o silnicie însoţită de omor şi o să cadă sub rigoarea cea mai aspră a legilor. Mă tem că te-ai nenorocit.

— Asta n-o cred niciodată, răspunse Bristol.

— Bine, ai să vezi că aşa o să fie, adăugă Fernau. Eu pariez pe orice. Pentru că aşa e legea aici, la noi, pentru acel care ucide pe altul fără să aibă dreptul.

Bristol se cutremură.

Apoi reluă iar din nou:

— Am tras cu revolverul aflându-mă în apărare. El însuşi trăsese mai întâi asupră-mi de două ori.

— Şi cum aţi revenit la luptă? întrebă Scharf.

Bristol povesti în grabă cele petrecute mai înainte.

Contele Fernau şi cu Scharf se mirară la auzul acestei scene întâmplate între Marco şi Bristol.

— Şi ai văzut bine că l-ai nimerit? întrebă Fernau.

— Foarte bine. A plecat capul la o parte şi a căzut jos la pământ ca şi cum l-as fi lovit în inimă. De altfel îndoiala o să ne dispară imediat. Rămâne la bunăvoinţa dumneavoastră să mă însoţiţi sau nu în castel spre a ne asigura.

— Foarte bine, strigară ei.

— Să mergem cu dumneata, exclamă contele Fernau.

Ceilalţi trei se declarară asemenea gata să-l însoţească pe Bristol până în castel.

Porniră cu toţii din acel loc şi intrară în castel.

În vestibul era un întuneric foarte desăvârşit.

Însă unul dintre cei doi berlinezi avea un felinar mic de buzunar care, fiind numaidecât aprins, dădu o lumină îndestulătoare pentru a se lua calea cea adevărată.

Câteşicinci păşiră încet pe scara cea mare a castelului.

Fernau luase de la Bristol indicaţie precisă asupra ferestrei la care Marco căzuse mort.

Acum el mergea înainte şi ceilalţi îl urmau.

Ajunseră la uşa bibliotecii şi se opriră.

Fereastra acestei camere era cea arătată.

Voiră să intre, însă dădură de o piedică curioasă.

Uşa era încuiată.

— S-a încuiat pe dinăuntru, exclamă Fernau. N-o să ne fie greu să spargem uşa spre a intra.

Toţi îşi pregătiră umerii ca să izbească în uşă.

Bristol îi dădu la o parte şi se uită pe gaura broaştei.

Se ridică îndată uimit.

— Curios lucru, zise dânsul, uşa n-a fost încuiată pe dinăuntru, ci pe dinafară. Prin urmare nu Marco a încuiat-o, ci altcineva. În tot cazul, nu e aşa nevoie de spart uşa. Am la mine tot ce trebuie pentru ca să ne facem drumul înăuntru cum nu se poate mai neted.

Toţi cei care îl însoţeau se uitau uimiţi la el.

Erau curioşi să vadă ce ispravă are să facă.

Bristol scoase din buzunar un instrument de fier în formă de cheie, cu un mecanism astfel că se putea face mai mare sau mai mic spre a se potrivi pe orice broască.

După un minut uşa era descuiată definitiv.

— Am ajuns la scop, zise Scharf intrând înăuntru. O să dezlegăm acum îngrozitoarea enigmă omenească.

Bristol se repezi pe lângă el vrând să ajungă cel dintâi lângă cadavrul duşmanului său de moarte.

— Ei bine, vedeţi că nu m-am înşelat? zise dânsul arătând cu degetul un corp ţeapăn, lungit acolo jos aproape de fereastră. Glontele meu a lovit drept în inimă pe acest ticălos care a adus atâta mizerie

peste oameni.

— Se pare că a murit, zise consilierul de poliţie. Nu mai suflă deloc.

Bristol reluă:

— Staţi! O să ne convingem îndată dacă mai are vreo scânteie de viaţă.

Se puse în genunchi lângă cadavru şi se plecă asupră-i.

Însă îndată ce-i zări faţa, sări în sus, ca împins de un resort.

Scoase o exclamaţie de spaimă şi de groază.

Dânsul ţinea ochii holbaţi asupra cadavrului.

— Ce este? De ce nu vorbeşti?

Şi fratele Rosamundei neprimind niciun răspuns la întrebarea sa, se apropie şi el de mort.

Se plecă asupră-i şi-i privi faţa.

Apoi, ridicându-se, exclamă:

— Dumnezeule puternice! Mortul acesta nu e Marco, e altcineva!

Americanul bolborosi:

— Da, e altul!… Şi eu l-am ucis pe nevinovat!

O disperare înspăimântătoare îl cuprinse.

— O doamne, doamne! exclamă dânsul luându-şi capul în mâini, voit-ai tu oare să mă orbeşti în momentul în care am ridicat revolverul, ai voit să-mi iei minţile pentru ca să-mi încarci sufletul cu un astfel de păcat de moarte!

Îţi smulgea părul din cap; părea că o să înnebunească.

Cei de faţă stăteau tăcuţi şi nemişcaţi.

Nici nu ştiau ce să zică, ce să facă.

Bristol se potoli puţin. Părea că se gândeşte.

Apoi reluă:

— Însă am văzut bine pe Marco, la fereastra asta. I-am recunoscut toate trăsăturile cum aş fi recunoscut pe ale mele într-o oglindă.

Schimbând tonul, continuă:

— Aşadar, n-am comis un fapt de răzbunare. N-am suprimat din lume pe un monstru cu figura omenească. N-am doborât o fiară. M-am făcut ucigaş, am omorât un nevinovat!

O mare disperare îl cuprinse din nou.

Cu voce răguşită, exclamă:

— Omorul acesta o să-mi chinuiască veşnic sufletul!

Bristol îşi holbă ochii la cadavru ca şi cum ceva tainic îl atrăgea

spre el.

— Liniştеşte-te, prietene Bristol, îl zise Scharf punându-i mâna pe umăr cu bunătate.

Însă poliţistul american, zise:

— Conştiinţa nu-mi dă pace!

Contele Fernau şi consilierul de poliţie erau adânc mişcaţi.

Acesta din urmă reluă:

— N-ai niciun motiv să te acuzi şi să te încarci de imputări. Ia ascultă. Priveşte puţin cadavrul acesta cu puţină răceală şi o să descoperi ceea ce din cauza spaimei n-ai văzut la început. Nu dumneata ai ucis pe omul acesta, nu glontele dumitale i-a răpit viaţa, nu, ci altcineva… o mână criminală…

Bristol privi ca imbecil pe Scharf.

Acesta repetă:

— Hai, priveşte…

Americanul se plecă maşinaliceşte asupra cadavrului.

Inspectorul de poliţie continuă:

— Vezi aici, rana asta în apropiere de inimă? Ea a fost făcută de un cuţit. Fiindcă marginile nu sunt aşa roşii, trebuie să credem că străinul acesta a fost ucis mai demult, de un ceas, două cel puţin.

Poliţistul american scoase un suspin de uşurare.

— Încep să pricep acum, exclamă dânsul.

Contele se uită şi el, pe urmă zise către Bristol:

— Eşti liniştit, acum, prietene?

Dar interpelatul răspunse cu tristeţe:

— Vai, mă tem că am căzut în cursa pe care mi-a întins o ticălosul Marco.

— Da, a fost o cursă, răspunse bătrânul poliţist. Însă dumneata nu eşti de vină. Nici pentru asta n-ai să-ţi faci nicio imputare. Care funcţionar poliţienesc n-a fost tras pe sfoară măcar o dată în viaţa lui?… Eu în locul dumitale aş fi căzut în aceeaşi greşeală. Mizerabilul şi-a aruncat undiţa cu foarte mare meşteşug. Asemănarea între acest cadavru şi Marco este perfectă. Dânsa a fost săvârşită în chip artificial.

Pronunţând vorbele acestea, apucă barbişonul negru al mortului.

Îl trase cu putere şi rămase cu el în mână.

Acum se vedea că ucisul avea numai un cioc mic de păr cărunt.

— Aşadar, avea o barbă falsă! exclamă Fernau uimit. Poate are şi

perucă…

— Fără îndoială, răspunse Scharf. Totuşi Marco nu s-a mulţumit cu atâta.

Pentru ca iluzia să fie desăvârşită a îmbrăcat pe străinul acesta, pe care îl ucisese mai înainte din vreun motiv oarecare, cu hainele sale şi l-a aşezat la fereastră cu revolverul în mână.

— Şi eu am fost astfel înşelat! exclamă americanul. Ah! niciodată n-am să-mi pot ierta greşeala asta! Totuşi, când am zărit cadavrul acesta travestit la fereastră, Marco trebuia să se fi aflat în castel. Pentru că altfel cine ar fi tras cu revolverul, cine ar fi tras cadavrul la o parte pentru ca eu să cred că a căzut lovit de glonte?

— Şi cât timp a trecut din momentul acela? întrebă Scharf iute.

Bristol se gândi puţin.

— Nu poate fi de-atunci mai mult ca un sfert de ceas, zise dânsul.

— Atunci ticălosul ne-a luat-o înainte cu o bucată buna de vreme; totuşi eu nu mă îndoiesc că o să-l prindem şi să-l aducem îndărăt.

— Da, da, să-l urmărim, răspunse contele Fernau. Chiar de-o fi să ne coborâm în fundul pământului, nu trebuie să scape din ghearele noastre.

— Vezi prea bine că avem de-a face cu un criminal foarte viclean, zise Scharf lui Artur. Ne trebuie deci o mare prevedere pentru el.

— Prevedere! exclamă Fernau tulburat. Pe toţi dracii! În vreme ce noi stăm aici şi ne chibzuim, sărmana mea soră îşi dă sufletul poate… Cine ştie unde o fi ascuns-o mizerabilul, dacă o fi lăsat-o să trăiască până în clipa asta.

— Trăieşte conte Fernau, trăieşte! exclamă Bristol. În zăpăceala în care mă aflu am uitat să-ţi spun de asta… Trăieşte şi poate acum se află sub protecţia lordului Nelson.

Fernau scoase o exclamaţie de bucurie şi îmbrăţişă pe Bristol.

— Adevărat? strigă dânsul. Rosamunda trăieşte? Ai văzut-o cu ochii dumitale? Nu e vreo rătăcire? Pentru Dumnezeu, Bristol, spune-mi că nu poate fi o rătăcire.

— Eu cunosc prea puţin pe contesă, răspunse poliţistul, şi n-aş fi recunoscut-o poate. Însă lordul Nelson, îndată ce a văzut-o ieşind din castel, învăluită într-o mantie largă, a început să strige: „Rosamunda! Rosamunda!” şi a alergat după ea în pădure.

Scharf asculta cu mare băgare de seamă.

Figura lui se posomorâse.

Apoi întrebă iute:

— Şi contesa nu v-a dat să înţelegeţi prin câteva vorbe că ea e într-adevăr?

— Nu. N-a vorbit deloc. A alergat numai spre pădure, dând semne de mare spaimă.

Bristol zicând acestea arăta o oarecare neîncredere.

Continuă:

— Se părea că-i era frică de presupusul Marco care stătea în fereastră. Lordul a pornit în goană nebună după ea. N-am putut să-l opresc în niciun chip.

Scharf respiră greu.

Apoi exclamă:

— Lordul s-a dus după acea care fugea! Domnilor, eu am o bănuială grozavă! Să dea Dumnezeu să nu se adeverească.

Bristol se îngălbeni şi dânsul în clipa aceasta.

El exclamă:

— Te înţeleg. Tocmai acum îmi cade vălul de pe ochi. Văd că toată afacerea asta a fost o comedie admirabil plănuită. Tot aşa cum a fost la fereastră un Marco fals, putea să fie şi o Rosamunda falsă. Scopul acesteia ar fi fost să-l atragă pe lord în pădure…

Bristol tăcu.

Se lăsă să fie dus pe gânduri.

Câteva secunde domni o tăcere mormântală.

Toţi erau stăpâniţi de gândurile cele chinuitoare.

În cele din urmă, poliţistul american reluă:

— Nu, nu, nu se poate, şi totuşi bănuiala aceasta mi se întoarce mereu tot mai tare!

Cuvintele acestea le pronunţă atât de încet încât părea mai mult că-şi vorbeşte sieşi decât prezenţilor.

Contele Fernau nu-şi putu stăpâni o mişcare de groază.

— Asta nu poate s-o voiască Dumnezeu! exclamă dânsul, nu, nu, atâta răutate infernală nu poate născoci o minte omenească.

— O minte ca a lui Marco poate, zise Scharf. Şi cu cât mai mult mă gândesc la ceea ce spune prietenul Bristol, cu atât îmi explic mai bine planul întreg… Nelson a fost atras în pădure şi acum poate că sângerează acolo sub mâini ucigaşe.

Bristol sări spre uşă.

— Mă duc să-l caut pe lord, exclamă dânsul. Poate nu e prea târziu ca să-i dau ajutor.

— Şi eu te însoţesc, zise contele Fernau tremurând.

— Duceţi-vă, domnilor, zise Scharf, şi grăbiţi-vă. Eu rămân aici în castel ca să ajut pe domnii poliţişti la încheierea procesului-verbal asupra celor petrecute şi a omorului acestui străin.

Bristol şi Fernau săriră treptele câte patru.

Bătrânul poliţist avea o mare încredere în Bristol, îl ştia energic şi curajos, de aceea Fernau era sigur cu el.

Aceşti doi într-o secundă se făcură nevăzuţi şi ieşiră din castelul care fusese teatrul teribilei drame.

Se repeziră în pădure.

Nu vorbeau nimic însă erau însufleţiţi de acelaşi gând.

Amândoi se rugau lui Dumnezeu să nu ajungă prea târziu în locul unde se afla lordul Nelson.

Fugeau de mâncau pământul.

Nu-şi mai dădeau seama de osteneală şi zburau ca doi cai la alergare.

*

Lordul Nelson alerga mereu după femeia cu mantie.

Dânsul semăna cu acel cavaler care alerga după speranţă până ce aceasta îl târî într-o prăpastie, unde îşi isprăvi viaţa fără a fi ajuns ziua care-l chinuise cât trăise.

Dânsul era prăpădit.

Năduşeala care-i picura de pe frunte, îi curgea pe obraji la vale.

Însă tot alerga.

Ajunse în pădure.

Atunci, femeia care nu răspunsese niciodată la chemările şi la văitările lui, dispăru deodată.

Englezul îi zărea numai mantia fâlfâind în vânt.

Nelson era disperat.

Vântul izbucnise deodată.

Era atât de tare încât părea aproape furtună.

El smulgea frunzele de pe copaci şi le învârtea pe jos într-un joc infernal care îţi lua ochii.

Păsările erau speriate.

Tulburate în somnul lor, zburau încoace şi încolo.

Ele n-aveau ţintă, păreau nebune.

Insectele se deşteptaseră.

Cărăbuşii, omizile, furnicile, căutau înfricoşate un adăpost contra vremii urâte.

Cerul se întunecă.

Se acoperi de nori groşi, negri care ameninţau un potop.

Lordul Nelson era să înnebunească văzându-se despărţit de femeia care-i luase minţile.

Un fulger risipi deodată întunericul pădurii.

Englezul pierduse un moment din ochi pe fugară.

Atunci începu să strige aproape necontenit:

— Rosamunda! Rosamunda, unde eşti? Rosamunda, opreşte-te!… Să nu-ţi fie frică de mine, sunt eu, Nelson. Nu-ţi fac niciun rău, am venit ca să te apăr.

Însă Rosamunda se părea că nu-l aude.

Poate că vântul ducea în altă parte sunetul strigătelor.

Sau poate se temea că este Marco pe urmele ei.

Femeia reapăru într-un luminiş.

Lordul văzu atunci cum ea evită copacii, gropile şi tufişurile.

Dânsa fugea mereu înainte fără a încetini fuga.

Parcă vântul o purta.

Nelson strigă din nod:

— Rosamunda! Îngerul meu! Nu vezi că mor după tine?… Nu vezi că nu mai pot trăi dacă nu te voi vedea scăpată?

Dânsul alerga, alerga mereu.

Dar distanţa între el şi fugară nu se micşora.

Disperarea lui era la culme.

El îşi zise:

— Nu mai înţeleg… De ce nu se întoarce Rosamunda măcar o dată? Atunci s-ar ilumina. Ar vedea că se află în rătăcire, sărmana creatură. Ar vedea că n-are niciun motiv să-şi rănească picioarele prin râpe.

Picături mari de apă îl udară mâinile şi obrazul.

Începu să plouă.

Fulgerele se urmau unul după altul.

Brăzdau cerul ca un şarpe de foc.

Lordul era aproape orbit.

Pământul care se înmuia, devenea din ce în ce mai lunecos.

Urmărirea devenea tot mai anevoioasă.

Nelson strigă încă o dată cu toată puterea plămânilor:

— Rosamunda!

Femeia cu mantie fugea mereu.

Dânsul continuă:

— Ascultă-mă odată… N-ai să te temi de nimic… îţi garantez. Îţi jur că nu este nicio primejdie, dacă te opreşti. Mântuirea e aici. Ticălosul Marco se află legat în acest moment.

Nici la vorbele astea, femeia învăluită nu se întoarse.

Însă de astă dată, pentru întâia oară, lordului i se păru că-i aude vocea.

Crezu că ea pronunţă aceste cuvintele: „Vino după mine! Vino la grotă!”

Nu era întocmai intonaţia vocii Rosamundei.

Însă acesta era efectul vântului şi al furtunii.

Lordul aproape nu băgă de seamă această schimbare.

Ce-i păsa lui de tonul vocii adoratei?

El se întrebă:

— La grotă? De care grotă vorbeşte dânsa?

El nu cunoştea aşa ceva în apropierea locului.

Nelson îşi zise în sine:

— Eu nu cunosc prea bine împrejurimile castelului. Nu ştiu unde se află această grotă de care-mi vorbeşte Rosamunda.

Însă asta nu făcea nimic.

Dânsul îşi continuă alergarea însufleţit de vorbele fugarei.

Acum ştia că ea îl recunoscuse şi că nu-i refuza ajutorul.

Despre locul unde dânsa îl conducea nu putea să intereseze pe adoratorul înfierbântat.

Să fi fost chiar într-un abis… numai să fie cu ea.

Negreşit Rosamunda ştia unde se află acea grotă.

Acolo dânsa se credea ferită de a cădea în mâinile persecutorului său, în mâinile lui Marco.

Până acolo deci trebuia ca Nelson să rabde.

Numai acolo Rosamunda s-ar fi aruncat la pieptul salvatorului său.

Atunci Rosamunda ar fi mulţumit lui Dumnezeu că-i puse în cale

un om generos.

Cine ştie… poate mai târziu… s-ar rupe lanţurile care o legau de Marco. Şi atunci…

Visurile acestea aurite îi dădeau o putere nespusă.

Acum alerga mai uşor şi tot mai iute.

În sfârşit, mintea i se mai linişti, ochii începură să vadă mai bine.

Privirea-i era mereu aţintită asupra femeii.

Aceasta se zărea printre copaci de care se ferea cu o rară destoinicie.

Goana aceasta ţinu câtva timp fără că urmăritorul să izbutească a se apropia de fugară.

Lordul cu toate astea nu-şi pierdea curajul.

Rosamunda îi dăduse întâlnire la grotă. Atât era de ajuns.

Trebuia deci să ajungă acolo cu orice preţ.

Observând mai bine pe femeia cu mantie, lordul zise:

— Curios lucru. Aceste câteva săptămâni de căsnicie au schimbat cu totul pe Rosamunda. Talia i s-a îngroşat, nu mai e zveltă ca odinioară. Vocea chiar mi se pare că nu mai e argintie ca altădată.

Aceste observaţii avură efectul de a-l întrista.

Impresiile inimii îi slăbeau puterile corpului.

Goana îşi pierdu iuţeala de mai înainte.

Atâta e puterea egoismului, încât şi inimile generoase se lasă să fie stăpânite de această pasiune înjositoare care face pe om să semene cu bestii; şi lordul Nelson nu era decât un om.

El continuă:

— Vai!… Trebuie să zic adio pentru vecie viziunilor mele! Aşa e! Din fecioara candidă ce era, a devenit o femeie. Rosamunda a devenit femeia criminalului Marco.

Gândul acesta îl nimici.

Însă reluă:

— Nu trebuie s-o învinovăţesc… sărmana! Biata fată n-a fost decât o victimă. Rosamunda e inocentă şi este vrednică de amorul meu. O voi iubi cu toate puterile sufletului meu. Oh, da, o voi iubi cât voi trăi. Însă contactul ce avu cu Marco, o desparte pentru totdeauna de mine. N-aş putea să depun o sărutare pe buzele atinse de Marco, să ating la piept acel corp îmbrăţişat de cel mai păcătos dintre oameni.

Peste puţin timp, ca stăpânit de alt curs de idei, zise cu voce

aproape tare:

— Cu toate acestea trebuie să-i vorbesc. Trebuie…

Nu isprăvi.

Căzu la pământ ca izbit de trăsnet.

Nu observase o rădăcină da copac, se împiedică şi căzu.

Lângă rădăcina copacului era o piatră mare.

Se izbi cu capul.

Leşină.

Femeia ce fugea înainte nu putu să vadă accidentul acesta.

Ea fugi mereu şi nu se opri decât lângă stâncile peşterii.

Se uită îndărăt ca să vadă pe lordul Nelson.

Observă cu uimire că victima ei dispăruse deodată.

Îşi sili ochii să pătrundă întunericul în vreme ce cu mâna dreaptă apucă mânerul unul pumnal pe care i-l dăduse Marco la ieşirea din castel.

— Să-şi fi observat oare rătăcirea? murmură dânsa. Să fi aflat că nu sunt Rosamunda? Atunci desigur numai sunetul glasului meu m-a trădat, căci până a nu-i vorbi el îmi striga mereu din urmă: „Rosamunda, Rosamunda”.

Lady Nelson – căci dânsa era – stătu să chibzuiască.

— Să mă întorc oare îndărăt pe drumul pe care am venit? Desigur că l-aş întâlni. Însă nu, mai bine e să nu mă depărtez de grotă… Am vorbit cu Marco să mă întâlnesc cu el aici. Iată, iată, se apropie cineva… Să fie oare lordul? Iute să mă retrag eu în întunericul peşterii.

Scoase cuţitul otrăvit al lui Marco şi porni printre stânci.

În grotă era întuneric adânc.

Lady nu putu să vadă aşa bine cine intrase.

Însă auzi un foşnet în apropierea sa şi strânse pumnalul în mână.

Se pregăti să respingă cu curaj orice atac.

În tăcerea peşterii însă auzi o şoaptă:

— Cristina, tu eşti?

Lady respiră uşurată.

Era glasul lut Marco.

— Eu sunt, iubite Marco, răspunse dânsa. Iată-ne scăpaţi acum.

— Nu încă deplin, răspunse Marco atrăgând pe femeie la lumină, la gura peşterii, însă o să fim curând. Ceea ce era mai greu am făcut şi

ceea ce ne mai rămâne de făcut, e un joc copilăresc. Totuşi n-avem niciun moment de pierdut. Când vom fi ajuns la Berlin în casa lui Tom, vom putea să zicem ca suntem întrucâtva ascunşi.

Atrase pe lady după sine şi în vreme ce vorbeau, îl dezvălui planul său cel drăcesc.

Aveau să meargă pe jos până la cel mai apropiat sat care se afla la o depărtare numai de două ceasuri şi jumătate de Berlin.

Acolo aveau să închirieze o căruţă şi cu oarecare silinţă aveau să se afle în Berlin în revărsatul zilei.

Însă numaidecât Marco văzu că executarea planului acestuia o să dea de o piedică. Pentru ca să meargă la satul vecin, trebuiau să treacă în apropiere de Drachenburg. Drumul acesta prezenta pentru dânşii o mare primejdie care totuşi era inevitabilă.

Marco şi lady ieşiră din pădure în apropiere de castel şi ajunseră pe drumul mare.

De-abia mai merseseră vreo cinci minute şi auziră deodată uruitul unei trăsuri în urma lor.

Întorcându-se văzură un echipaj cu doi cai, însă pe capră nu era vizitiu şi în trăsură nu se afla nimeni.

Caii alergau cât putea în galopul cel mare.

Curând trăsura trecu pe lângă dânşii ca un fulger.

Marco atunci îşi puse coatele la şolduri şi se repezi după trăsură.

După o fugă extraordinară izbuti să ajungă trăsura şi să pună mâinile pe hăţuri.

Caii fură opriţi.

Curând sosi şi lady din urmă.

Marco o primi cu un zâmbet mare de triumf.

— Iată un semn, zise dânsul, că dracu ne ajută ca să scăpăm mai iute de primejdie. Ştii într-a cui trăsură o să călătorim la Berlin?

— Nu ştiu, răspunse lady cu o voce dulce. Dar spune-mi mai curând că sunt curioasa să aflu.

— În trăsura contelui de Fernau răspunse Marco.

Lady făcu un gest de mirare şi se uită în ochii contelui.

Atunci Marco arătă pe oscioarele trăsurii armurăriile familiei de Fernau şi pe urmă Cristina întrebă:

— Cum îţi explici că trăsura trece pe aici fără stăpân?

— Foarte simplu şi numai într-un singur chip. Trăsura s-o fi oprit

de curând în faţa castelului. Poate că onorabilul meu cumnat s-a întors în ea de la Berlin. Contele a intrat în castel, iar vizitiul s-o fi depărtat pentru vreo trebuinţă. Atunci caii au pornit singuri dându-ne nouă cea mai frumoasă ocazie de a ajunge la Berlin.

Apucă pe lady de mână şi o urcă în trăsură.

Apoi sări pe capră şi caii porniră din nou într-un galop sălbatic, abia atingând pământul cu potcoavele.

Totuşi lui Marco i se părea că se mişcă prea încet şi tot biciuia caii neîncetat.

— Caii au să piară în noaptea asta, îi strigă lady, dacă îi vei sili să alerge tot aşa.

— Lasă să crape, răspunse Marco, după ce ne vor lăsa cu bine la cârciuma „Iepurilor albi”.

La ora şase punct trăsura se opri în faţa stabilimentului lui Tom.

Acesta ieşi grabnic înaintea musafirilor.

— Nu vrem să fim văzuţi, îi şopti Marco. Condu-ne îndată în contuarul dumitale privat. Însă ce dracu ai de ai slăbit şi te-ai îngălbenit aşa? Parc-ai fi ieşit din groapă.

— Ah! peste câte am mai dat în vremea din urmă! răspunse Tom după ce ajunseră în casă. Închipuie-ţi că strânsesem şi eu ceva bani pentru vreme de bătrâneţe. Un tâlhar mi i-a furat, m-a lăsat sărac. Când am dat într-o seară peste dânsul, pe stradă, ducându-se în trăsură la gară, am sărit să-l iau de gât. Atunci el m-a izbit în burtă cu un cuţit şi s-a dus înainte. Aşa zăpăcit cum eram, m-am aruncat într-o altă trăsură şi l-am ajuns iute la gară. Am strigat, am ţipat să se aresteze hoţul. Toate de prisos. Oamenii mă luau în râs. Hoţul s-a urcat în tren şi dus a fost…

Şi Tom povesti apoi cum îl apucase leşinul pe peron din cauza rănii de cuţit şi cum a reuşit cu ajutorul a doi dintre muşterii lui foarte cunoscuţi să fie salvat de un farmacist şi apoi adus acasă.

Discuţia continuă mai mult timp pe tema asta, hangiul povestind toate necazurile prin care trecuse.

După ce-şi termină povestea întrebă pe contele Marco ce vânt îl aduce la Berlin.

Contele spuse la rândul său o poveste care era pe jumătate adevăr, pe jumătate minciună. Procedase astfel ca să-l facă pe Tom să-l ajute, dar să nu ştie, totuşi, în ce mare pericol se află. Avea încredere în

Tom, dar în acelaşi timp nu excludea ca acesta să profite de situaţia sa şi să-l trădeze pentru o sumă oarecare, mai ales în situaţia de lipsuri în care se găsea acum hangiul.

După ce-şi încheie povestea sa, marco îl întrebă dacă-l poate găzdui în siguranţă pentru câtva timp.

Bătrânul dădu din cap în semn afirmativ.

Contele continuă:

— O să stăm aici poate până deseară. În orice caz n-o să ne oprim mai mult ca până mâine-dimineaţă. Totuşi această scurtă şedere a noastră o să fie de mare folos pentru tine, dacă vrei. De ne vei scăpa de orice supărare, vei fi mulţumit de mine…

Marco privi pe cârciumar într-un chip special.

Apoi adăugă:

— Mă înţelegi, nu-i aşa?

Tom făcu cu ochiul.

Dânsul răspunse:

— Am să fac ce voi putea pentru a te satisface.

El coborî şi mai mult vocea şi continuă:

— Ştii că pot mult când vreau şi ca să vreau…

Marco îl întrerupse:

— Ei bine, bunul meu Tom, n-ai decât să vrei…

Cei doi criminali se înţelegeau cu puţine cuvinte.

Contele zâmbi.

El puse în mâna lacomului hangiu o bancnotă de 500 de mărci.

Acesta o privi o secundă pe amândouă feţe şi o băgă în buzunarul de la piept.

Uitându-se la generosul său musafir, zise:

— Eu sunt lesne de convins, aproape ca un copil, când cineva vorbeşte aşa dulce cu mine, ca dumneata. Într-adevăr ai un limbaj foarte persuasiv.

Se întoarse apoi către lady Nelson, a cărei frumuseţe îl lovise şi o întrebă cu apucăturile unui om galant:

— Doreşti, doamnă, să iei vreo răcoreală?

Cristina răspunse cu o voce care lăsa să se ghicească o mare suferinţă:

— Nimic altceva decât un pahar ca apă rece.

Marco fu impresionat de tonul glasului tovarăşei sale.

Se apropie cu grabă de femeie şi apucându-i mâna, zise:

— Mi se pare că ţi-e rău, Cristina, spune-mi adevărul…

Şi adăugă:

— Mâna ţi-e fierbinte şi uscată. Ai friguri…

— Nu e nimic, răspunse ea. Sunt obosită de atâtea emoţii, atâta tot. Câteva ceasuri de somn au să mă facă sănătoasă şi puternică ca mai înainte.

Contele zise:

— Dacă-i aşa, toate sunt bune… Şi mie mi-e somn. Am nevoie mare de odihnă.

— Du-te, Marco, reluă lady Nelson, culcă-te şi tu.

— Da, reluă acesta, o să mă retrag în odaia de alături.

Tom se dusese el însuşi să aducă paharul cu apă cerut de lady şi se întorsese ţinând în mână o tavă pe care o întinse femeii.

Aceasta luă paharul care era pe tavă şi-l goli dintr-o singură înghiţitură cu aviditate.

Marco se adresă către Tom şi-i zise cu seriozitate:

— Încă o dată trebuie să te întreb…

— Despre ce? exclamă bătrânul cârciumar.

Contele reluă:

— Poţi aşadar să garantezi pentru siguranţa noastră? Aş vrea să dorm liniştit. Să nu visez duşmani… Răspunde-mi cu sinceritate… căci în caz contrar, iau măsurile necesare.

Se uită ţintă în ochii lui Tom spre a-i citi gândul.

Acesta din urmă răspunse hotărât:

— În casa mea poţi să te odihneşti liniştit. Aici eşti ca în rai.

Tonul cu care pronunţă cuvintele acestea, îl asigură pe deplin pe contele Marco.

El răspunse:

— Bine, Tom… Am mare încredere în deşteptăciunea dumitale.

Bătrânul ură odihnă plăcută oaspeţilor săi, se înclină uşor şi se retrase fără zgomot.

Rămaşi singuri, criminalii se lăsară să fie duşi pe gânduri.

Cea mai adâncă tăcere domni câtorva secunde în odaie.

Marco o rupse cel dintâi.

Ca deşteptându-se din vis, dânsul murmură:

— Şi acum să ne odihnim. Am lucrat destul noaptea asta. O să

avem mare nevoie de puteri şi trebuie să ni le reparăm prin somn. Tu eşti prăpădită şi eu sunt foarte obosit. Îndată ce mă voi deştepta, mă voi duce la bancă ca să-mi ridic banii.

Lady îl întrebă:

— Însă nu este nicio primejdie pentru tine, iubitule, în această operaţie?… Gândeşte-te bine!

Marco răspunse cu siguranţă:

— Nu e niciun pericol. Azi pot să scot banii lesne, mâine ar fi prea târziu. Duşmanii nu se vor gândi aşa curând la asta.

Mai vorbiră niţel.

Pe urmă contele se întoarse spre uşa camerei alăturate.

Lady îl chemă îndărăt.

Când soţul Rosamundei fu lângă dânsa, ea zise cu o voce stinsă de oboseală:

— Sărută-mă… Sărută-mă încă o dată, Marco. Am nevoie ca să-mi reînnoieşti curajul. Nu ştiu ce am… Simt o greutate la inimă şi prin membre parcă aş avea plumb… M-a cuprins deodată un fel de deznădejde…

Figura ei se posomorî grozav.

Marco se uita la ea tulburat.

Lady scoase un lung suspin.

Apucă amândouă mâinile ale bărbatului şi-l privi cu o adâncă melancolie, care se transmise şi inimii lui Marco, cu toată silinţa ce-şi dădea spre a părea indiferent.

În sfârşit, el zise:

— Pentru Dumnezeu, ce te-a apucat, iubita mea.

Lady Nelson exclamă, foarte emoţionată:

— Ah! mi se pare că n-o să ieşim cu bine din casa asta.

Marco o înlănţui cu braţele, o strânse la piept şi o sărută.

Buzele ei ardeau ca focul, îi erau uscate în loc să fie moi şi umede ca mai înainte.

El zise:

— Nu te descuraja, iubito, nu te descuraja… Acum când suntem aşa aproape de ţintă, nu trebuie să pierzi curajul în mine şi în tine. În două zile putem fi în Paris, în oraşul plăcerilor.

Cristina se însufleţi puţin.

În fine, întrebă:

— Aşadar, te-ai hotărât să mergem la Paris?

Marco răspunse:

— Da, este mai bine ca în oricare altă parte. În Paris sunt aproape tot aşa de bine cunoscut ca în Berlin. Nu e niciun cuib criminal în care să nu fi umblat. Însă acum trebuie să te linişteşti… Cristina, fii la înălţimea situaţiei…

O strânse din nou la piept, apoi adăugă:

— Poate peste câteva ceasuri voi veni să te deştept şi să-ţi zic: „Hai, iubito… „Haidem la iubire şi la libertate… haidem la o nouă viaţă”…

Marco trecu în camera alăturată şi se aruncă pe pat.

Voia să doarmă, voia să-şi liniştească spiritul.

Însă nu-i fu cu putinţă.

Emoţia ultimelor ceasuri era încă vie în el.

Oricât se sili să-şi stăpânească simţurile, mereu îi răsărea în minte noi tablouri şi noi planuri.

Creierul său lucra la ceea ce o să aducă viitorul.

În Germania îşi terminase rolul.

Însă în altă ţară, unde era cunoscut mai puţin, putea să-şi reînceapă clădirea planurilor sale uriaşe.

Nesăţioasa sa ambiţie putea să găsească un nou câmp de activitate.

*

Marco nu era născut ca să se tăvălească în praf şi să meargă mână în mână cu o duzină de oameni.

Voia să domnească.

Voia să-şi facă supuşi pe oameni şi fiindcă ştia că cea mai sigură şi primejdioasă armă cu care cineva îşi cucereşte putere şi vază este aurul, sufletul său nu dorea altceva decât aur, milioane.

Spre a-şi împlini acest dor care-l chinuia, ar fi trecut şi prin foc.

Un început în strângerea acelor milioane, era averea Rosamundei.

În acea zi avea să ridice această avere de la o bancă.

Voia să ştie cu un moment mai înainte dacă Fernau nu dăduse deja de veste la bancă, pentru ca banii să fie opriţi.

Un ceas întreg se suci în pat fără să poată închide ochii.

Pe urmă sări jos.

Se spălă.

Apoi îşi aranjă toaleta şi se pregăti de ieşire.

Deschise încetişor uşa camerei alăturate prin care trebuia să treacă.

Nu voia să tulbure somnul dulce al lui lady.

Dânsa adormise pe divan.

Marco se apropie şi o privi câteva minute în tăcere şi gândindu-se la ceea ce avea să facă.

Însă în privirea lui nu era expresia de iubire cu care îl întâmpina totdeauna Cristina.

Era ceva rece, aspru şi cam înţepător.

Somnul femeii era foarte tulburat în aceste momente.

Avea un sforăit aşa de greu de te înfiora.

Din când în când o vedea tresărind din somn.

Câteodată parcă ar fi vrut să se deştepte şi nu putea.

Bazele ei pronunţau încet fraze neînţelese.

În fine, era ceva îngrozitor care te făcea să te îngrijorezi.

Marco îşi plecă urechea la gura ei şi ascultă.

— Nu mă părăsi, şopti lady speriată în vis. O să-ţi fiu servitoare… o să te slujesc cu credinţă… Ah, Marco, groapa!… Să fugim de-aici… Aer, aer! vreau să trăiesc.

Ţipă o dată tare, se deşteptă şi sări în sus.

Văzând pe Marco înainte-i, căzu înspăimântată pe sofa îndărăt, uitându-se speriată la Marco.

— Ce vrei? întrebă ea. De ce-mi pândeai somnul?

Marco zâmbi.

— Se pare că eşti stăpânită de o mare frică, Cristina zise contele, uitându-se în ochii dânsei. Cred că te temi să nu-ţi fac vreun rău… Îţi închipui tu cu adevărat că aş vrea să mă despart de femeia pe care o iubesc, de credincioasa şi curajoasa mea tovarăşe?

— Nu, nu, răspunse lady, nici umbra unei aşa bănuieli n-a atins sufletul meu, dragă Marco. Însă nişte visuri grozave m-au chinuit în somn… Visuri, numai visuri…

Îşi apucă capul cu amândouă mâinile şi îşi strânse fruntea arzătoare care zvâcnea.

— Ah! capul meu, murmură dânsa, ce durere cumplită! Sudoare rece îmi curge pe spate şiroaie… Nu mai pot de rău ce-mi e, dragă Marco. Simt că-mi vine o ameţeală şi mă ia cu frig. Nişte flori reci îmi furnică toată carnea. Asta nu e lucru curat cu mine, scumpul meu Marco. Învaţă-mă ce să fac, căci eu singură nu ştiu de unde îmi vine

boala asta îngrozitoare.

Lady începu să tremure ca şi când ar fi fost apucată de friguri.

Apoi reluă:

— Pentru mine nu e nimic boala asta, conte Marco. Am să fac tot posibilul spre a evita orice răutate. Acum nu e timp de a fi vreunul dintre noi bolnav… Avem multe de îndeplinit în vremea asta, şi prin urmare e nevoie să mă ţin a fi sănătoasă. În sfârşit, curaj conte Marco, că altceva nu e de făcut.

— Aşa cred şi eu. N-ai să te îmbolnăveşti, Cristina, întrebă Marco cam îngrijorat. Vezi foarte bine că ne aflăm într-o poziţie foarte critică.

— Să mă îmbolnăvesc? exclamă femeia. Tocmai acum în momentul acesta suprem? O! nu, nu, nu trebuie să mă îmbolnăvesc. Atunci desigur că am fi prinşi şi daţi în mâinile justiţiei şi chiar pe ale lui Krantz călăul.

Marco la auzul acestor cuvinte i se furnică tot corpul.

Apoi el spuse:

— Şi dacă n-ar fi cum vrei dumneata Cristina?

— Atunci mi-aş învinge durerile, răspunse ea şi prin ochi îi trecu o lucire de energie. Crezi că n-am învăţat eu atâta în şcoala ta, Marco, să combat duşmanii în pieptul meu?… Ah! nu-mi pot închipui cum m-ar arunca acum boala asta foarte copleşitoare la pat. Asta e cu neputinţă s-o fac, conte Marco… Am pieri după faţa pământului cu desăvârşire. Toată speranţa noastră de scăpare ar fi nimicită. Numai gândindu-mă, şi parcă îmi vine să fug ca o nebună când e la culmea disperării. Ah! dar atunci când se va întâmpla ca toate aceste închipuiri să fie realitate ce ar fi? Desigur că ne-am împietri de groază şi de spaimă. N-am mai putea fugi, atunci ar fi pieirea noastră şi toată speranţa de a mai trăi ar fi pierdută.

— Desigur, răspunse Marco.

Dacă lady şi-ar fi aruncat în momentul acela ochii în oglinda din faţă ar fi rămas îngrozitor de uimită de zâmbetul de ironie ce lunecă pe figura contelui Marco.

Acesta îşi luă rămas bun zicând că lipsa sa o să dureze două sau trei ore, cel mult.

Îndemnă pe lady să comunice lui Tom orice dorinţe va avea, fără să se teamă de ceva, căci Tom era un om deştept şi credincios.

Îndată ce Marco plecă, lady se aruncă îndărăt pe sofaua de paie de pe care se sculase şi-şi îngropă de tot capul în perinele de puf.

— Ah! sufăr prea îngrozitor! exclamă dânsa. Durerea asta nu se poate suferi aşa lesne. Cam cu greu ca cineva să se poată ţine pe picioare în asemenea cazuri de boală. Trebuie să fie foarte tare de constituţie. Şi eu destul de tare mă simt şi cu toate astea tot simt că mă doboară maşinaliceşte. Simt că creierii mi să topesc cu încetul… E ca şi cum mi-ar fi băgat cineva un fier înroşit în cap. Şi cu toate astea nu vreau să fiu bolnavă, nu vreau, nu!

Sări de pe sofa şi începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră de colo până colo.

Se sili să fie veselă, cântă un cântec, se apropie de oglindă ca să-şi aranjeze părul.

Însă tocmai în mijlocul cântecului îşi acoperi faţa şi începu să plângă.

Plângea cu lacrimi fierbinţi aproape cu hohot, ea care avea un caracter aşa de tare, care nu plânsese poate din copilărie, care susţinea de atâta vreme o luptă crâncenă cu poliţia berlineză.

— Simt că am în mine o boală grea, îşi zise dânsa, însă să mă pun acum în pat, şi să mă îngrijesc, e ca şi când mi-aş da drumul în prăpastie.

Se uită cu rătăcire împrejur.

Un chin nespus o cuprinse.

Îi trebuia aer, aer cu orice preţ, şi altceva nimic.

Deschise fereastra smucind-o şi îşi plecă trupul pe jumătate afară.

Căscă gura şi trase cu lăcomie aerul cald al verii.

Însă ochii ei arzători nu putură să sufere lumina.

Fu nevoită să se retragă de la fereastră, căci i se părea că se învârteşte pământul cu dânsa.

O grijă nemaipomenită o stăpânea grozav.

Tremura din tot trupul.

Deodată mâinile şi braţele îi devenită aşa reci ca şi cum ar fi apucat un sloi de gheaţă.

Începu să-şi frece mâinile şi le frecă din toate puterile.

Însă căldura nu se întorcea cu niciun preţ.

În schimb îi ardea capul, ca şi cum şi l-ar fi afundat într-un lichid de foc, iar durerile ce simţea în creieri o împingeau la nebunie.

Smuci uşa deodată şi ieşi afară împleticindu-se.

Avea nevoie să vadă oameni, să audă glasuri omeneşti.

Trebuia să spună cuiva cât suferă de mult.

Însă când vru să coboare treptele, i se făcu negru pe dinaintea ochilor şi nu mai văzu.

De abia avu timp să se apuce cu mâinile de balustrada scării ca să nu cadă.

Totuşi mult nu se ţinu; mâinile îi devenită ca nişte cârpe, se clătină şi căzu.

Însă printr-o întâmplare fericită, fu oprită de a se rostogoli pe scări în jos şi a se sfărâma.

O tânără femeie urca tocmai atunci scara.

Ea se repezi şi prinse în braţe pe bolnavă.

Era Melania care cu o nespusă milă se uita la leşinată.

Natura energică a lui lady învinsese iute starea de necunoştinţă.

— Îţi este mai bine acum? întrebă Melania văzând pe Cristina deschizându-şi ochii.

Lady răspunse:

— Da, mai bine… Îţi mulţumesc pentru bunătatea dumitale faţă de mine! Da, da, nu sunt bolnavă, cu adevărat nu. A fost un rău momentan…

Melania reluă:

— Nu te înşela tu însăţi.

Se uită în figura femeii şi văzu curând că numai cu mare greutate dânsa se ţine pe picioare.

Atunci, cu o voce mângâietoare, murmură:

— Eşti bolnavă! Cred că ai mare nevoie de un doctor, doamnă. Dacă nu mă înşel locuieşti de azi-dimineaţă în camera din faţa aceleia pe care o ocup eu. Haide, vino în odaia dumitale.

O apucă binişor de talie cu amândouă mâinile.

Susţinând-o, o conduse în camera din care lady ieşise cu un moment înainte.

O puse binişor în fotoliu şi căută să-i pună o cârpă udă la frunte.

— Apă! bolborosi lady. Apă! ard pe dinăuntru.

— Am să-ţi aduc îndată.

Zicând vorbele astea, Melania ieşi iute pe uşă şi se duse să caute pe Tom pe afară.

Îl găsi în prăvălie la tejghea, îl ceru o sticlă de apă de Selter şi la urmă adăugă:

— Mi se pare că doamna de sus, care a sosit azi, e foarte bolnavă. Vino puţin sus şi vezi dacă nu e nevoie să se cheme doctorul.

Cârciumarul lăsă toate baltă şi se duse sus cu nevasta lui Büller.

Însă când deschiseră uşa camerei, avură înainte-le o privelişte foarte zguduitoare.

Lady căzuse de pe fotoliu şi se tăvălea pe jos ţipând, plângând şi suspinând.

Îşi rupea hainele de pe dânsa purtându-şi mâinile peste tot trupul ca şi cum voia să oprească cursul sălbatic al sângelui ei.

— Nu mai pot să sufăr! răcni lady cât putu. Mii de ace mi se înfig în piele şi mă înţeapă… Durerile astea au să mă omoare în curând… Ajutaţi-mă, ah! nu mă lăsaţi să pier de-acum.

Îşi bătu de mai multe ori fruntea de scândurile parchetului în vreme ce cu unghiile zgâria în juru-i.

În sfârşit, sleită de urlete şi zbuciumări, stătu ghemuită jos.

Bătrânul Tom şi Melania o ridicară şi o puseră din nou pe fotoliul pe care stătuse.

Ea stătu acolo cu capul plecat pe piept.

Părul i se despletise şi-i înconjura umerii plini.

Nişte pete negricioase îi apăruseră pe faţă.

Tot deodată începu să se învineţească peste tot.

Era ceva îngrozitor.

— Mă duc iute să aduc un doctor, şopti Tom către Melania. Dumneata ai să stai aici până mă voi întoarce.

Tânăra femeie exclamă:

— Grăbeşte-te!… Bărbatul meu e de asemenea bolnav şi are nevoie de mine.

Tom ieşi pe uşă ca o săgeată.

Melania rămase singură cu bolnava.

Aceasta îi apucă mâna şi nu o mai lăsă.

I se părea că are un înger înainte-i.

Peste puţin timp lady Nelson îşi veni cu totul în fire.

Atunci zise cu glas moale:

— Eşti aşa bună… aşa iubitoare de mi se mişcă inima… Cu toate astea nu mă cunoşti… Nu ştii măcar cine sunt…

Melania răspunse cu glas dulce:

— Nu e datoria mea omenească să te îngrijesc pe dumneata, cum pot mai bine, când te văd că eşti singură, părăsită?

Cristina se întoarse cu ochi strălucitori la vorbitoare.

Melania continuă:

— Din nenorocire am şi eu pe bărbatul meu bolnav. El şade mereu în pat. Deşi a scăpat acum de orice primejdie, totuşi nu trebuie să lipsesc de la căpătâiul lui.

Cele două femei stătură câteva secunde tăcute. Dânsele îşi ţineau mână în mână.

Deodată, Melania exclamă:

— Auzi… mă strigă…

Într-adevăr se auzea în coridor o voce moale care zicea:

— Melania! Melania!

— Trebuie să mă duc la el, zise tânăra femeie îngrijorată. Cine ştie ce o fi voind.

— Nu mă lăsa singură, se rugă lady de ea. Fie-ţi milă de mine. Stai aici. Mi-e urât să stau singură. Nu te mai duce.

— Am să mă întorc peste câteva minute, zise Melania uitându-se ţintă în ochii ei. Am puţină treabă. Dacă nu mă duc, atunci cine ştie ce se întâmplă.

Lady zise:

— Cu cine mă laşi pe mine aici singură? Ah! cât n-ai milă de mine! şi te înduri să mă laşi singură fără niciun ajutor. Eşti prea crudă.

— Nu ţi-am mai spus o dată că mă întorc peste câteva minute? zise Melania cu înduioşare. Acum trebuie să mă duc să văd ce este. Fii sigură că vin imediat.

Lady întinse braţele ca şi cum voia s-o oprească pe Melania de a pleca din odaie.

Aceasta însă ieşi iute, fără să se uite îndărăt.

Se duse direct în partea de unde o strigase bărbatul ei.

Cristina rămânând singură, îşi rezemă capul de spatele fotoliului şi stătu cu ochii zgâiţi spre tavan.

Durerile grozave care dispăruseră un moment, se întoarseră.

Fiori de gheaţă îi străbăteau corpul.

Lady tremura ca o frunză bătută de vânt.

Deodată fu cuprinsă de un fel de somnolenţă.

Îşi ţinea ochii deschişi; nu dormea, însă nu era trează.

Frigurile îi aduseră tablouri înspăimântătoare:

Zvonul prezenţei ei se răspândise şi poliţia o căuta cu o ardoare care nu putea să aducă decât la arestarea ei.

Dânsa stătea pitită într-un colţ al odăii în care se ascunsese.

Îşi ţinea respiraţia şi nu da niciun semn de viaţă.

Deodată un zgomot de glasuri se aude în casă şi numele ei e pronunţat de o sută de guri.

Simţea prin vene mişcându-se sânge îngheţat.

Zgomotul se apropia din ce în ce mai mult.

În fine o gălăgie infernală se ridică la uşa camerei în care se găsea.

Erau blesteme, înjurături de moarte, ce te înfiorau.

O lovitură teribilă fu dată în uşă.

Aceasta, scoasă din ţâţâni, fu aruncată în mijlocul odăii.

O duzină de bărbaţi, extraordinar de înalţi şi groşi, înarmaţi cu revolvere, năvăliră înăuntru.

Ca nişte furii ale infernului, rupeau şi desfăceau tot ce le venea sub mână spre a o găsi pe criminală.

Cristina era mai mult moartă decât vie în acel moment de anxietate înspăimântătoare.

Urmăritorii, negăsind-o, părăsiră camera ca să facă o percheziţie în celelalte încăperi ale casei.

Abia rămasă singură, dânsa se ridică în sus ca împinsă de un resort.

Dintr-o săritură fu la fereastră, o deschide şi se aruncă în gol.

În loc să cadă jos, să se sfărâme de pavaj, se simţi transportată de o putere tainică ca şi cum ar fi avut aripi ca să zboare.

În fine, fu depusă pe malul unei ape întinse.

În momentul următor se afla parcă pe o plută.

Bătea un vânt arzător care ridica valuri sălbatice.

Pluta ameninţa din moment în moment să se desfacă.

Se ţinea cât putea cu amândouă mâinile de grinzile plutei şi i se părea că degetele n-o mai ajută, că slăbea de tot, că în clipa următoare dânsa avea să cadă în abis.

Deodată se ridică înainte-i o stâncă şi pluta era mânată de vânt şi de valuri cu o iuţeală ameţitoare spre acea stâncă.

Puţin-puţin şi catastrofa era săvârşită.

Lady ţipă o dată tare însă nu se deşteptă.

Fantezia ei o urcă deasupra, pe vârful acelei stânci.

Aici stătea dânsa ghemuită, uitându-se dedesubt la valurile mugitoare.

Nu putea să facă parcă nicio mişcare, căci ar fi căzut numaidecât în prăpastie.

Şi de deasupra soarele îi ardea capul, era un soare galben şi marea de asemenea era galbenă.

Însă, ce grozăvie, uitându-se bine sub dânsa, văzu că nu stătea călare pe o stâncă, ci pe un monstru uriaş, înfricoşător.

Şi monstru se mişca cu dânsa încet-încet iar ea nu putea să fugă de el căci ar fi pierit în valurile cele urlătoare ale mării.

I se păru că deodată apare dintr-un nor negru un salvator.

Era Marco cu o puşcă în mâna cea dreaptă.

El ochi monstrul ca să-l ucidă şi s-o scape.

— Nu trage, nu trage! ar fi voit ea să zică, căci de vei ucide animalul pier şi eu cu el.

Însă Marco zâmbi.

Trase.

Aerul se umplu de fum.

Lady se simţi căzând de la o înălţime înspăimântătoare.

Ţipă o dată tare, un ţipăt teribil, neomenesc.

*

Viziunea se sfârşise.

Lady deschise ochii.

Dânsa se uită împrejurul camerei; era trează.

Marco era înaintea ei.

Dânsul îi zise:

— Cristina, deşteaptă-te!… Hai, curaj, ţi-am adus o ştire foarte îmbucurătoare.

Şi se uită cu o adâncă compătimire la femeie.

Apoi continuă:

— Banca mi-a numărat toţi banii, am în buzunar o avere destul de mare ca să putem trăi ca nişte prinţi.

Zicând acestea, scoase din buzunar un portofel.

Era umflat de tot.

Arătă Cristinei o mulţime de bancnote, cecuri şi hârtii de valoare.

— Şi acum trebuie să plecăm, şopti dânsul. Să plecăm pentru ca să ne punem averea în siguranţă cu un moment mai curând. Te simţi destul de tare pentru ca să pornim în călătorie?

În loc de răspuns, lady se ridică în picioare.

Însă se vedea prea bine că pentru a face aceasta întrebuinţa o forţă supraomenească.

Merse împleticindu-se până la masa unde i se afla pălăria.

O luă în chip mecanic.

Pe urmă întinzând mâna, care-i tremura aşa de grozav, zise cu glas întrerupt:

— Hai! Hai de-aici… iute!

Marco o privi lung.

Figura i se posomorî.

Dădea din cap ca în semn de descurajare.

Apoi zise:

— Mă tem că eşti serios bolnavă, Cristina.

Dânsa răspunse:

— Nu, nu sunt bolnavă.

Aceste cuvinte le pronunţă cu un glas care îţi făcea milă.

Lady de-abia se stăpânea ca să nu cadă.

Ea porni spre uşă.

Însă înainte de a sosi acolo, căzu jos şi leşină din nou.

Când răpitoarea femeie se deşteptă, era în fotoliu.

Marco şi Tom erau lângă dânsa, deoparte şi de alta.

Cârciumarul zise:

— Doctorul trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

Marco se uită încruntat la bătrân şi întrebă:

— Dar un doctor o să fie tot aşa de sigur ca şi dumneata? Nu este o primejdie dacă intervine o persoană străină? N-o să se apuce acest doctor de spus palavre despre personalitatea noastră? Poţi să garantezi de dânsul, prietene Tom?

— Despre asta să n-ai nicio grijă, domnule conte. Doctorul acesta vine de mai mulţi ani în casa mea şi e mut întocmai ca un peşte… în afară de asta, nici nu e curios… nici nu vrea s-audă, nici să vadă nimic înaintea ochilor. Auzi, vine, s-aud paşi de om pe scară. El este. O să aflăm acum îndată ce boală are doamna.

— Eu nu sunt bolnavă, zise îndată Cristina. Nu vreau să primesc pe

doctor la mine. Toţi doctorii mint… O să zică că sunt bolnavă şi eu nu sunt. Ah! nu vreau! Nu trebuie să fiu. Lăsaţi-mă în pace că-mi vine iar o ameţeală.

Pronunţând vorbele astea, i se lega limba.

Nu vorbea, ci arunca cuvintele afară cu o silinţă care-i dădea pe faţă durerile îngrozitoare.

Doctorul intră înăuntru.

Rugă pe Marco şi pe Tom să se depărteze căci avea să examineze cu de-amănuntul pe bolnavă.

Marco intră în odaia de-alături, iar Tom cârciumarul se duse înăuntru la tejghea.

Cinci minute stătu doctorul singur cu lady Nelson şi cu cât o examina, cu atât fruntea i se întuneca.

Deodată alergă la uşa camerei alăturate şi o deschise smucind-o cu o putere uriaşă.

Făcu semn lui Marco să intre iute înăuntru.

— Eşti soţul acestei doamne? întrebă el cu un glas cam nesigur.

Marco stătu puţin la îndoială şi se gândi.

Apoi se uită lung în ochii doctorului şi zise:

— Da, da. Sunt soţul ei, ţin foarte mult la dânsa şi te rog din suflet, domnule doctor, să faci tot posibilul de a o face bine. Avem mare urgenţă ca să plecăm imediat din Berlin.

— Atunci te rog să-ţi aduni tot curajul.

Contele se îngălbeni.

Cu o voce slabă exclamă:

— Dar de ce-mi spui asta, domnule?

Interlocutorul reluă:

— Am să-ţi dau o veste rea, înspăimântătoare.

Marco murmură:

— Te rog, vorbeşte… Mă torturezi cu vorbele dumitale.

Dânsul se uită la doctor cu o grijă chinuitoare.

Lady ridică capul.

Ea privi ţintă la omul de la care aştepta cu o nespusă anxietate vorba de viaţă sau de moarte.

Însuşi doctorul părea că n-avea curajul să vorbească.

Câteva secunde domni în odaie o tăcere adâncă.

Marco, nemaiputând să sufere acest chin, se uita când la unul, când

la altul.

În fine, întrerupse tăcerea.

El zise:

— De buzele dumitale atârnă soarta acestei creaturi. Nu ne mai chinui. Te rog, vorbeşte, domnule doctor…

Acesta din urmă se uită atunci către Marco.

Arătă cu mâna spre bolnavă.

Apoi, cu o voce apăsată, ca un judecător care pronunţă o sentinţă, zise:

— Doamna a fost izbită de o boală foarte primejdioasă…

Contele întrebă cu grabă:

— Care boală?

Cristina abia respira.

Ochii ei erau aţintiţi asupra doctorului.

Parcă voia să-i scoată vorbele din gură.

Interpelatul răspunse:

— Bolnava are vărsat negru.

Marco sări în sus.

Deschise ochii peste măsură şi exclamă cu un ton de adâncă mirare:

— Vărsat negru?!…

Doctorul repetă:

— Da, şi cine stă în apropierea ei se expune primejdiei de a-şi pierde viaţa.

Lady căzu cu capul pe spatele fotoliului.

Dădu un ţipet sfâşietor.

Un leşin binefăcător îi răpi simţurile.

La cuvintele din urmă ale doctorului, Marco se dădu îndărăt.

Era foarte speriat.

Muşcătura unui şarpe veninos nu l-ar fi îngrozit atâta.

În popor se zicea în glumă că cine vrea să stea în casă liniştit, nesupărat de nimeni, n-are decât să scrie, afară pe uşă: „aici e vărsat negru” şi toţi vor fugi.

De vărsatul negru se teme oricine, mai mult decât de ciumă, mai mult decât de orice altă epidemie.

Holera, seceră într-adevăr mulţi oameni.

Însă acela care o să se vindece ştie că o să fie după boală cum a fost mai înainte.

Dar cel cuprins de vărsat negru este sigur că, chiar de va scăpa de moarte, o să rămână pocit pentru toată viaţa.

Vărsatul negru pustieşte figura, rupe pielea, mănâncă nasul, transformă cea mai frumoasă faţă femeiască într-un câmp de cicatrice, trist şi scârbos.

Şi nu numai faţa are această soartă crudă, ci întreg corpul.

Cele mai drăgălaşe forme se distrug; braţe, umeri, piept, toate rămân cu găuri pe care nici sângele tinereţii nu le mai poate astupa.

S-a întâmplat adesea că unele persoane, mai cu seamă femei, aflând că sunt atinse de vărsatul negru, au preferat să se arunce pe fereastră sau să ia o otravă puternică pentru ca să termine cu viaţa decât să rămână slute.

Marco simţea că-i tremură încă picioarele de spaimă.

El nu se îngrijea de lady că o să moară sau că o să rămână slută.

Îi era frică pentru sine, să nu fi luat germenul înspăimântătoarei boli.

Trase pe doctor lângă fereastră şi-l întrebă în şoaptă:

— E adevărat? Nu te-ai înşelat? E vărsatul negru?

Doctorul dădu din cap.

Apoi se uită la Marco cu un zâmbet de întristare.

Ar fi vrut să-i spună ceva şi nu-i venea în gând.

Parcă îl stăpânea ceva şi nu putea să deschidă gura.

Era foarte emoţionat.

Regreta şi dânsul de pericolul ce ameninţă pe acea femeie aşa de tânără şi încântătoare.

În sfârşit, i se rupea inima de milă când o vedea canonindu-se şi zvârcolindu-se ca un şarpe.

Era într-o stare foarte de plâns Cristina.

Oricine ar fi văzut-o s-ar fi înspăimântat.

Numai gândindu-se că pe cât era tânără şi frumoasă în momentele acelea, cu atât peste câtva timp avea să fie urâtă şi pocită…

Apoi doctorul reluă:

— Nu m-am înşelat, domnule conte, nicidecum. Este adevărat ceea ce ţi-am spus eu în momentul acesta. Să fii sigur de spusa mea mai mult ca de bucăţica care o mănânci dumneata, domnule conte. Eu nu mă înşel aşa lesne după cum crezi dumneata. Îmi cunosc foarte bine meseria, mai bine ca orice.

Marco îngălbeni.

Nu ştia ce să mai facă de necaz.

I se părea că cade casa pe el şi îl striveşte la pământ.

I se înfiora tot corpul când se gândea la pericolul ce-l ameninţa.

Ar fi vrut să moară de o mie de ori decât să ia boala lui lady.

Apoi reluă iar doctorul:

— Domnule conte, zise el, ai să vezi că nu mai departe decât deseară corpul doamnei se va acoperi de nişte bubuliţe negre. Să observi bine când s-o însera şi o să te convingi. O să vezi că a fost adevărat ceea ce ţi-am proorocit. Eu cunosc foarte bine. Mi s-a mai întâmplat asemenea cazuri. Nu e la doamna prima boală de soiul ăsta.

Marco se cutremură.

Apoi zise:

— Şi nu e nicio speranţă de scăpare cu viaţă?

— Speranţă?… zise doctorul dând din umeri. Din o sută de persoane izbite de această boala, scapă două sau trei, cel mult. În afară de asta cazul de faţă mi se pare foarte grav.

Marco se uită gânditor în pământ şi zise.

— Îţi mulţumesc, doctore.

Pe urmă păşi cu hotărâre spre uşa casei.

Însă lady, stând în fotoliu, observase toate mişcările contelui.

Privirea-i stătuse aţintită asupra figurii lui.

Văzându-l acum apucând spre uşă cu paşi aşa siguri, ea sări de pe fotoliu şi se repezi după dânsul.

— Stai, zise dânsa cu un glas stins, opreşte-te! Unde vrei să te duci? Cui mă laşi tu singură pe mine în această cameră?

Marco încruntă din sprâncene văzând pe lady ridicându-se de pe fotoliul pe care şedea.

Acum nu mai merse spre uşă, ci începu să fugă.

Însă lângă prag, bolnava îl ajunse din urmă şi-l înlănţui cu amândouă braţele.

Îl strângea cât putea şi striga din toată puterea:

— Ah! scumpul meu Marco, unde te duci? Nu mă vezi cât sunt de bolnavă, de ce mă părăseşti?

Îşi înfipsese mâinile în el aşa de tare încât simţea durere.

Nu putea scăpa de dânsa cu niciun preţ.

Lui lady îi curgeau lacrimile şiroaie şi-i striga mereu:

— Nu trebuie să pleci de lângă mine, dragă Marco. Nu trebuie să mă părăseşti. Rămâi, rămâi aici. Eu fără tine mă prăpădesc de pe această lume. Fie-ţi milă de mine şi nu mă lăsa să pier.

Lady plângea şi se văieta de înduioşa orice inimă.

Cât de crud să fi fost cineva, ar fi cedat la plânsetele şi rugăminţilor ei cele înfocate.

Ea strângea la pieptul ei pe conte cât putea.

Tot aşa strânge şarpele din pădurile braziliene pe victima sa pe care o ameţeşte prin respiraţia-i veninoasă.

Într-adevăr, dacă Marco, ar fi fost apucat de un şarpe boa, n-ar fi simţit atâta groază ca acum când stătea prins de braţele femeii lovită de o boală aşa teribilă.

Respiraţia ei îl ajungea până la figură şi-i bătea obrajii.

Îi simţea mâinile umblându-i prin păr şi capul ei se apropia tot mai mult de al lui.

Era ceva îngrozitor.

Marco zise:

— Lasă-mă!… lasă-mă!… Tu îmi dai moartea.

Încercă să se elibereze.

Îşi întrebuinţă toate forţele, forţe de disperare.

Însă mai curând s-ar fi desfăcut de lanţuri groase de oţel, mai curând ar fi aruncat de la sine lanţurile pe care le purtase odată la galere, decât să îndepărteze de la el braţele moi ale bolnavei.

O scârbă nespusă îl cuprinse.

Oroarea de care era stăpânit, îi înmuia puterile.

Închise ochii.

Nu mai putea să sufere priveliştea acelei figuri care, cu o zi înainte era atât de plăcută şi acum era redusă într-o stare înspăimântătoare.

Ochii Cristinei aveau o culoare roşie închisă.

Ei clipeau necontenit şi se învârteau sălbatic în orbite.

Gura femeii era mereu deschisă.

Ieşea din ea un aer fierbinte şi stricat, care te revolta.

Îndărătul buzelor străluceau nişte dinţi ca ai unei lupoaice.

Era oribil de văzut.

Pustiitoarea boală îşi începuse acţiunea ei pe figura nenorocitei.

Obrajii i se lăsaseră.

Oasele fălcilor îi ieşiseră afară, schimbându-i cu totul fizionomia.

O mulţime de pete roşii închise îi apăruseră pe piele.

Marco îşi aminti de cele spuse de doctor cu un moment înainte.

Dânsul zisese:

— Încă câteva ceasuri şi acele pete roşii au să se schimbe într-un negru dezgustător.

Contele făcu încă o încercare spre a se libera de acel contact fatal.

Toate sforţările sale nu izbutiră la nimic.

Cristina îl ţinea cu o putere nepomenită.

Dânsa zise:

— Vrei să mă părăseşti? Vrei să rămân aici bolnavă şi în mizerie? Vrei să-ţi urmezi călătoria şi eu să rămân în disperare aici şi să mor? Nu, Marco, nu… Aşa fără milă nu poţi fi. Nu m-ai ţinut cu puţin timp înainte în braţele tale şi mi-ai spus că mă iubeşti? Şi mă iubeşti, ştiu bine… O să mă iubeşti şi de aici înainte… toată viaţa! Oh! Marco, iubitul meu… spune-mi încă o dată că mă iubeşti…

Şi îl strânse tot mai tare.

Apoi reluă:

— O să mă vindec, nu-i aşa?

Contele nu răspunse nimic. El era aproape nebun.

I se părea că o mie de viermi i se vârâseră sub piele şi că îi rodeau carnea, transformându-l într-un monstru.

Lady îşi întoarse privirile în altă parte a odăii.

Şi continuă:

— Doctore, fii bun, ai milă de mine, te rog. Spune-i lui că vărsatul acesta n-o să mă sluţească… O să rămân tot frumoasă ca mai înainte.

Nefericita se amăgea.

Doctorul, căruia nenorocita îi cerea această mângâiere, nu se mai afla în cameră.

Intrase în odaia de alături unde se aflau toate cele trebuitoare pentru scris, spre a face reţeta.

Marco încercă încă o dată să liniştească pe bolnavă.

Cu o voce rugătoare, dânsul zise:

— Te rog, Cristina, fii cuminte… lasă-mă. Emoţia asta şi tulburarea nu pot decât să-ţi sporească răul. Cum poţi să-ţi închipui că eu am să te părăsesc? Mă duc până afară, să chem oameni, ajutor, mântuire. Nu te teme de nimic… să stai liniştită câteva minute. Ai încredere în mine… toate o să se isprăvească cu bine… Tu ştii că eu pot mult…

Însă nici aceste cuvinte n-o putură convinge pe bolnavă. Aceasta nu slăbea strângerea ei.

Criminalul nu mai ştia ce să facă, ce să zică.

Şi nu era vreme de pierdut.

Fiecare minut ce trecea, mărea primejdia.

Poate peste zece minute, peste cinci, ar fi fost prea târziu.

În teribila situaţie în care se găsea, i se părea că mintea lui nu mai funcţiona regulat.

Cum nu găsea el un plan care să-l scape de periculoasa femeie?

Dânsul se sili să se stăpânească şi să îşi recapete sângele rece.

Cu o sforţare supremă el izbuti să se liniştească.

Se chibzui o secundă.

O rază fugitivă de bucurie îi lumină figura.

Cu o iuţeală nespusă el zise:

— Cristina, boala care s-a dezvoltat aşa repede şi pe neaşteptate la tine, mi-a luat minţile.

Tăcu o secundă aşteptând să fie întrebat.

Cristina păstră tăcerea.

Atunci dânsul reluă:

— Am uitat un lucru interesant şi care e scăparea ta. Un farmacist în care am încredere, mi-a spus că ştie să facă o alifie minunată care combate efectele vărsatului şi uşurează pe bolnav într-un chip surprinzător. Dânsul n-a putut să pună în comerţ această descoperire a sa pentru că e prea costisitoare. Însă eu sunt gata să fac orice sacrificiu pentru a te scăpa. Lasă-mă deci să mă duc şi mântuirea ta e sigură.

Lady râse în chip sălbatic.

— Nu minţi zise dânsa. Te cunosc eu cine eşti. Am citit pe figura ta ce ţi se petrecea în suflet când ai auzit din gura doctorului numele bolii care m-a izbit pe mine. Acum alergai spre uşă pentru ca să fugi. Ţi-am devenit o greutate de nesuferit. Îţi sunt neagră înaintea ochilor tăi în aceste momente. Acum nu mai sunt eu aceea de mai înainte pe care tu o iubeai şi îi jurai credinţă. Acum sunt un monstru de nesuferit pentru tine. Nu-ţi mai plac, pentru că ţi-ai îndeplinit scopurile tale. Prea puţin îţi pasă acum de mine, dragă Marco. Mă laşi pierzaniei. Preferi ca să mor ca un câine fără niciun ajutor. Vrei acum să pleci. Vrei să fii liber, să călătoreşti neîmpiedicat.

Marco stătea uimit uitându-se la dânsa cu tristeţe.

Destul de grav îi părea acest caz îngrozitor, dar n-avea ce face în asemenea împrejurări.

Orice încercare de scăpare pentru lady era zadarnică.

În sfârşit, toate razele de speranţă ale Cristinei erau stinse.

Trebuia să moară.

Boala care o cuprinsese pe ea era de nevindecat.

Apoi Marco răspunse:

— Da Cristina, vreau să plec imediat de lângă tine. Tu ştii prea bine că şederea mea aici în Berlin poate să mă ducă la pierzanie. N-am ce-ţi face scumpa mea, regret din suflet. Dacă Dumnezeu a voit să fie aşa, eu nu sunt vinovat. Boala care a dat peste tine nu mai e de lecuit. Îmi e groază să nu mă îmbolnăvesc şi eu de la tine. Ce ne facem bolnavi amândoi dragă Cristina? Răspunde-mi dacă ai ce.

Cristina se uita cu ochii plini de lacrimi la el.

Ar fi vrut să-i răspundă ceva, dar nu putea.

Vocea i se îneca de suspine şi nu mai putea vorbi.

În fine, era ceva îngrozitor pentru ea în acele momente.

Dânsa vedea bine că viaţa-i era pierdută cu desăvârşire.

Marco reluă iar:

— Trebuie să plec chiar astăzi, scumpa mea; altfel mă înghite prăpastia pentru totdeauna.

Bolnava zise:

— Ia-mă cu tine, Marco.

Zicând acestea, strânse cu degetele-i reci umerii contelui.

Apoi continuă:

— De-o fi să mor, nu vreau să mor aici… Nu, nu… Vreau să mor acolo unde vei fi tu, iubite. Vreau să-ţi ţin mâna într-a mea când îmi voi da sufletul. Am să stau drept… voi învinge boala. Nu voi arăta prin nimic durerile care mă muncesc. Numai ia-mă cu tine, ia-mă! În Paris o să mă pun în pat şi o să zac! Până acolo o să pot răbda! Am o voinţă de fier. Tu ştii asta, Marco; fie-ţi milă de mine! Nu mă lăsa aici!

Necredinciosul tovarăş îşi făcuse în grabă un plan de scăpare.

El răspunse:

— Vorbeai în friguri. Din minut în minut boala teribilă poate să izbucnească în toată puterea ei. Cum ai să poţi atunci să învingi oboselile unei călătorii? Rămâi aici. Să n-ai nicio grijă. Am să las

ordin să fii îngrijită ca o regină. Voi lăsa bani mulţi. Vor fi chemaţi cei mai buni medici ca să te lecuiască. Şi când te vei fi făcut sănătoasă, vei găsi o sumă de bani ca să poţi veni să mă găseşti. O să trăim apoi fericiţi. Te rog, lasă-mă, nu mă mai îmbrăţişa. Dacă mă îmbolnăvesc şi eu, suntem pierduţi amândoi.

El spera cu raţionamentul său să o fi convins pe Cristina.

Însă dânsa scoase un lung suspin şi răspunse:

— Da, da, mai bine-mi place să mor cu tine decât să rămân singură în casa asta. Ah! ştiu că dacă tu calci o dată pragul acesta, eu nu o să te mai revăd niciodată. Marco dacă ai inimă în tine ca toţi oamenii, dacă în sângele tău este măcar o scânteie de dragoste, te rog nu te despărţi de mine, stai lângă mine, ai milă, şi îndurare.

Ea se apropie plângând de el.

Apoi se aruncă la genunchii omului pe care cu câteva ceasuri înainte de aceasta îl scăpase de moarte, pentru care îşi riscase viaţa.

Ea îi cuprinse picioarele şi se uită la el cu o privire care ar fi înmuiat şi pietrele.

Un lup ar fi simţit şi el milă, cât e de sălbatic.

O hienă ar fi renunţat la jertfa sa dacă acea ar fi ştiut ruga astfel către dânsa.

Un tigru sau o panteră din cele mai înfiorătoare şi spurcate la sânge omenesc ar fi lăsat şi ea prada cu viaţă dacă ar fi avut simţ ca omul.

În sfârşit, oricine s-ar fi înduioşat la rugăminţile Cristinei cele jalnice şi pline de durere.

Era ceva de plâns să fi văzut pe nenorocita femeie izbită de o aşa boală îngrozitoare, stând în genunchi şi rugându-se cu lacrimi fierbinţi de un mizerabil criminal, pe care ea îl scăpase ceva mai înainte de primejdie.

Dar Marco nu-şi schimba hotărârea deloc.

Stătea neclintit.

Parcă nici n-auzea ce-i spunea Cristina.

Pe o ureche îi intrau şi pe alta îi ieşeau cuvintele de rugăminte ale femeii bolnave.

El era foarte nepăsător în asemenea împrejurări.

Prea puţin importa pentru el dacă lady murea.

El trebuia să trăiască după planul lui în fericire, dacă se scăpa de dânsa mai curând.

În sfârşit, era un mister mare acum în inima lui.

Dispăruse din el milă, iubire, compătimire şi orice pentru Cristina, acum nu vrea nici s-o mai vadă, aşa o ura de grozav.

Era ceva teribil.

El se uita rece şi fără milă acum la lady.

Se gândea cum să facă ca să scape mai curând de dânsa şi să-şi continue călătoria.

Cu cât el întârzia mai mult, cu atât pierzania îl ajungea mai iute.

Un moment peste ziua hotărâtă de mai întârzia lângă dânsa, ar fi fost nimicit cu desăvârşire.

Numele de contele Marco s-ar fi pronunţat poate, în gurile asistenţilor pe piaţa de execuţie.

În fine, Marco avea toată dreptatea de a pleca din Berlin cât se poate de curând.

El se vedea îngropat până la gât în primejdie.

Şi cu toate astea era foarte adevărat că el o iubise odinioară.

Adevărul era că el a fost hotărât s-o ia cu sine, să ducă o viaţă frumoasă, seducătoare.

Dar el nu se uita atunci decât la femei frumoase, cu forme pline.

Dânsa putea să devină un capital fructuos în mâinile sale.

Putea fi un izvor nesecat de bogăţie.

Pentru realizarea planurilor sale, el avea nevoie de o femeie.

Aceasta trebuia să-l ajute prin frumuseţe şi şiretenie.

Dar acum avea înaintea sa pe o bolnavă.

Era o fiinţă aproape de groapă.

Nu numai că era lipsită de orice farmec, ci era revoltătoare.

O astfel de tovarăşă nu putea fi decât o piedică pentru el.

Şi Marco era obişnuit să-şi facă drumul peste cadavre.

El ştia să joace cu viaţa oamenilor.

Nu-i păsa de existenţe străine când era vorba de a-şi ajunge ţinta.

Îşi adună puterile.

Cu o forţă herculeană o împinse la o parte pe lady.

Apoi zise:

— Vrei să mă duci cu tot preţul la pierzanie?

Un zâmbet ironic încreţi în chip înspăimântător buzele sale.

Şi adăugă:

— Îţi garantez că n-am poftă să mă las a fi pierdut odată cu tine.

Adio! O să mă revezi când te vei face sănătoasă.

Nenorocita bolborosi:

— Adio pentru vecie! Nu te voi mai revedea niciodată! Nu te vei mai îngriji de mine, adoratul meu.

Nenorocita se uită tulburată în jurul său.

Apoi adăugă:

— Atunci, Marco, n-o să ştii cum am pierit. Fiindcă eu nu mă tem numai de moarte. Prigonitorii sunt mai răi decât moartea ce mă aşteaptă.

Tăcu.

Deodată scoase un ţipăt ascuţit şi sări în sus.

Cu un glas răguşit, dânsa strigă:

— Iată, iată, vin… vor să pună mâna pe mine.

Cu ochii zgâiţi, arăta în chip nebunesc în văzduh.

Şi continuă, nespus de speriată:

— N-auzi cum strigă? otrăvitoareo! otrăvitoareo! Ei vor să mă prindă. E lordul Nelson şi poliţia. Eu sunt în lanţuri. Nu mai pot să mă mişc. Picioarele mele sunt legate. Nu mă strângeţi. Nu mă strângeţi aşa tare, căci lanţurile intră în carnea vie. Nu, nu pot să stau în picioare. Cad, cad – ah!

Ea horcăi şi căzu la pământ ca trăsnită.

Rămase leşinată în mijlocul odăii la picioarele lui Marco.

Contele se uita rece la fosta sa amantă.

— E pierdută, mormăi el. Poate să se mai deştepte ori ba. E rămasul veşnic ce-l iau de la ea acum. Ştiu că n-o să ne mai întâlnim în viaţă.

Se întoarse aproape indiferent şi apoi ieşi pe uşă.

Când medicul intră cu reţeta în mână o găsi leşinată.

*

Până aproape de înserat se luptă lady cu moartea.

Către miazănoapte urmă o ameliorare.

Ea putea să se gândească acum mai lămurit.

Medicul spuse asta lui Tom.

Acesta se duse la patul bolnavei în care zăcea.

El era pregătit cu tot felul de medicamente pentru a se apăra contra molipsirii.

Odaia în care zăcea lady era luminată de o mică lampă ce sta atârnată în perete.

Bolnava se afla singură.

Nimeni afară de medic nu intrase în casă.

Hangiul de la „Iepurii albi” se opri pe prag şi se uită cu necaz la lady, parcă ar fi sfâşiat-o.

— Ţi-ai venit în simţire? întrebă el cu glas brusc şi necăjit.

Bolnava oftă amar.

— Aud tot, zise ea, dar nu pot să văd bine. Îmi este ca şi cum aş avea plumb pe ochi.

— Mie îmi e de ajuns dacă poţi numai să mă auzi, zise hangiul, voiam numai să-ţi spun că casa mea nu e spital şi că nu pot adăposti oameni de speţa dumitale.

Bolnava începu să tremure din tot trupul.

— Dar eşti plătit să mă îngrijeşti, răspunse ea cu glas înfundat.

— Plătit? zise bătrânul Tom cu ironie. N-am căpătat nicio para de la nimeni. Omul cu care ai venit aici mi-a plătit chiria pentru o zi.

— Nu se poate, strigă nenorocita, nu cred să fi făcut el asta.

Şi Marco oricât de mojic şi neîmpăcat ar fi fost, atât de mişeleşte tot n-ar fi procedat.

El dăduse hangiului o mie de taleri.

Din banii aceştia trebuia el să îngrijească pe bolnavă.

Se obligase să-i aducă medici foarte buni.

Apoi mai depuse o mie de mărci la bătrânul Tom.

Banii aceştia trebuia să fie daţi lui lady îndată ce s-ar face sănătoasă ori să se plătească cheltuielile de îngropăciune din el.

El făgăduise că va face toate acestea.

Tom mai făgăduise că va îngriji ca un tată de dânsa.

Zicea că el n-o s-o lase să fie dusă în spital.

Abia plecă Marco, că mişelul moşneag puse banii în buzunar şi luase deja o altă hotărâre.

— Nu sunt nebun, mormăi el încruntându-se. Aceste patru mii de mărci sunt ca şi găsite. Chiar azi o s-o gonesc pe femeie de la mine pe stradă. Ce-mi pasă? Ducă-se în spitalul săracilor.

Şi eu voi să execute planul acesta chiar acum.

Stând în depărtare respectuoasă el declară lui lady că casa lui nu-i spital şi că el nu e făcut să primească şi să trateze persoane străine.

— Ai milă de mine, se ruga bolnava cu lacrimi în ochi. Nu mă vezi în ce stare rea de plâns sunt? Cum vrei să mă arunci ca pe un câine pe stradă? Ah! crudă inimă trebuie să ai de nu te gândeşti la suferinţele mele cele grozav de amare. Ce o să se aleagă din mine dacă mă dai afară pe stradă? Unde să mă duc? Ce să mă fac bolnavă şi fără nicio putere? Ah! Dumnezeule, vezi-mă în ce primejdie mă aflu!

Hangiul stătea pe pragul uşii şi se uita cu duşmănie la dânsa şi asculta cum se ruga de el ca să n-o dea afară din casă, că avea să piară ca un câine fără nicio milă.

Prea puţin îi păsa lui de dânsa că e bolnavă.

El din ideile lui cele mizerabile nu voia să iasă.

În sfârşit, el trebuia să-şi îndeplinească mişelia.

Apoi se mai gândi un moment şi-i zise iar:

— Să te duci la spital, acolo e foarte bine. Dumneata o să fii acolo îngrijită şi iubită de toţi. Vărsatul negru e o boală rară şi o să facă o foarte mare bucurie medicilor de acolo. Închipuie-ţi cât o să poată învăţa studenţii de la dumneata. Ei îşi vor da toată osteneala să te ţină în viaţă. Te vor îngriji să te păstreze mult timp pentru ştiinţă.

Fiecare cuvânt ce ieşea din gura lui era o înţepătură de pumnal în inima bolnavei.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, şopti ea, o mărturisire care te va mişca şi te va face să renunţi la hotărârea dumitale crudă. Apropie-te niţel de mine. Nu pot să vorbesc tare. Nu mai am putere. Vocea mi s-a stins şi mă simt foarte obosită. Văd bine că moartea mă ajunge din urmă. Te rog vino mai iute lângă mine ca să-ţi vorbesc.

— Îţi foarte mulţumesc, zise Tom cu ironie. Nu vreau să mă molipsesc şi eu de vărsatul negru. Poţi să-mi spui şi fiind eu aici fără să mai vin lângă dumneata, că te aud foarte bine. Aşa mare lucru ştiu eu bine că n-are să fie.

— Nu, e important, şopti lady tremurând. E un secret pe care l-aş fi păstrat în sufletul meu dacă disperarea nu m-ar fi pus să-l destăinui. Eu sunt prigonită de poliţie. De ajung în mâinile autorităţii sunt pierdută.

Tom ridică din umeri cu nepăsare.

El zise:

— Acesta e un motiv ca să te dăm afară.

Lady nu răspunse nimic.

Ea, ca şi cum nu auzise, îşi ascunse obrazul în perine.

Un sentiment ciudat de indiferenţă o cuprinse.

Fie acum ce-o vrea.

Moşneagul întrebă:

— Hei, aşadar m-ai înţeles?… Răspunde! Îţi spun încă o dată, mâine-dimineaţă să-mi părăseşti casa. Nu sufăr muşterii d-ăştia.

O voce la spatele nemilosului cârciumar, exclamă:

— Şi totuşi o să stea bolnavă în casa dumitale.

Bătrânul sări în sus.

Se întoarse. Melania stătea hotărâtă în faţa lui.

Tânăra femeie, neliniştită de starea bolnavei, intrase încet în odaie. Nu fu observată.

Ea ascultase discuţia între Tom şi lady.

Melania se revoltase în sufletul său şi măsura pe Tom cu priviri de dispreţ şi de ură.

Dânsa repetă:

— Bolnava o să stea aici…

Aerul neclintit cu care pronunţă cuvintele acestea, impuse bătrânului.

Dânsa adăugă:

— Eu o s-o primesc la mine, Dumnezeu mă va apăra de boala ei.

Lady se ridică puţin. Îndreptă privirile la curajoasa apărătoare şi exclamă adânc emoţionată:

— Am auzit bine?… Un înger s-a coborât din cer ca să mă scape.

Melania, mişcată, se apropie de patul nenorocitei.

Dânsa zise:

— Ca să te pot scăpa ori ba, asta stă în mâna lui Dumnezeu. Eu însă n-o să sufăr ca o bolnavă să fie dată afară şi trimisă la spital. Am să fac tot ce stă în puterea mea pentru a te salva.

Şi cu priviri înduioşate continuă:

— Şi eu sunt nenorocită. Ştiu cât de bine-ţi face dacă cineva îţi vine în ajutor. Oh, dacă toţi nenorociţii s-ar gândi ca şi mine, s-ar ajuta unul pe altul şi soarta lor ar deveni mai tolerabilă.

În acele momente de disperare, Melania era într-adevăr un înger consolator pentru Cristina.

Tom zise cu brutalitate:

— Doamnă, în momentul de faţă eşti în toată firea? Vrei să ţinem la

noi o bolnavă de vărsat negru?

Tânăra femeie răspunse:

— Da. Am vorbit în privinţa aceasta cu soţul meu. Büller s-a învoit. Dânsul se bucură foarte mult că poate face o operă bună.

— Oamenii au înnebunit… exclamă bătrânul.

Şi îşi netezi turbat capul chel.

Cu dispreţ adăugă:

— Vrea să facă opere bune şi de-abia au ei ce să mănânce. Dar eu nu mi-am pierdut minţile… Asta n-o să accept. Eu sunt stăpânul. Eu am de poruncit aici… Vreau ca femeia aceasta să de dată afară.

— Eu vreau ca să rămână, răspunse Melania curajoasă. Este datorie omenească ca să o protejez.

Cârciumarul râse cu ironie. Cu glas tare zise:

— Datoria omenească?… Eu nu cunosc aşa ceva!

Melania se pusese între Tom şi Cristina ca şi când ar fi vrut s-o ocrotească pe bolnavă.

Dânsa se adresă stăpânului cârciumii „Iepurilor albi” şi zise:

— Asta o ştiu. Însă dacă n-ai dumneata suflet, eu am… Soţul meu vrea şi el ce vreau eu. Eu o s-o ţin aici şi dacă vrea providenţa, o s-o fac sănătoasă.

Tom întrebă batjocoritor:

— Ia spune-mi, doamnă, cu ce o să faci asta? Poate cu ceea ce eu mă voi milostivi să-ţi dau. Însă eu te sfătuiesc să nu te răscoli contra mea. Dumneata ştii că totul atârnă de mine. Dacă azi sunt binedispus, poate că mă schimb până mâine.

— Mă aştept şi la asta, răspunse Melania.

— Te aştepţi şi la asta? zise bătrânul Tom cu mirare. Dar din ce o să trăieşti dacă-ţi tai ajutorul meu?

Melania scoase atunci o scrisoare mare din buzunar.

Dânsa exclamă:

— Slavă domnului, acum nu mai suntem nevoiţi să depindem de dumneata. Lanţurile sărăciei s-au rupt. Moştenirea ce am de la mama o să se rezolve în curând. Iată aici sunt invitată pentru a mi se plăti banii.

Aceasta fu o veste neplăcută pentru bătrân.

Dânsul sperase că o să poată să dea afară pe Büller şi pe soţia lui. Însă ca să facă aceasta trebuia să-i facă să atârne de el.

Moştenirea, după cum se vede, îi strica planurile.

Totuşi nu se dădu învins.

El răcni:

— Acum socoteşti oare că ai isprăvit cu mine? Socoteşti că poţi să faci ce-ţi place? Sau ai de gând să lucrezi chiar contra voinţei mele? Te înşeli. Dacă nu mai ai nevoie de punga mea, sunt alte fire care te ţin legată de mine.

Melania îngălbeni.

Ea strigă:

— Alte fire? Ah! te pricepi… Ah!…

Tânăra femeie se apropie de Tom şi murmură:

— După ce ai sedus pe soţul meu, după ce l-ai făcut să devină criminal şi ne-ai adâncit în nelegiuiri, acum vrei să ne trădezi? Dar păzeşte-te! Dumneata nu ştii de ce e capabilă o femeie când vrea să se răzbune. Ei, dacă vrei să ne faci neplăceri, dacă vrei să ne strici viaţa ce ni se promite de aici înainte, atunci să ştii că eu voi începe contra dumitale o luptă de distrugere cu toate armele ce-mi stau la dispoziţie.

Tom sări în sus.

O nespusă uimire se citea pe figura lui auzind pe frumoasa femeie vorbind astfel.

Melania nu-i dădu vreme să vorbească. Ochii-i scânteiau.

Ea continuă:

— O să te dau în publicitate.

O să dezvălui misterele acestei case.

La aceste cuvinte mândria criminalului hotelier se potoli.

Amanta lui Büller continuă:

— Această casă ascunde mistere pe care nici că şi le poate închipui cineva. Cuprinde lucruri pe care un om cinstit le crede imposibile. Pot să dau dovezi, că în casa asta se află toate elementele lumii criminale. Sunt în stare să probez că dumneata ascunzi aici toate lucrurile care parvin din furturile şi asasinatele ce se comit în Berlin. O să povestesc planurile criminale ce se organizează în acest paradis. O să spun ce lucrează fiecare dintre locatarii casei. Afară de asta o să dau probe de netăgăduit că dumneata eşti resortul tuturor făcătorilor de rele. Că îi încurajezi şi că îi împrumuţi cu bani pentru îndeplinirea crimelor lor. După cum ţi-am spus, toate astea pot să le probez. Crezi dumneata că eu am rămas indiferentă când am văzut că l-ai sedus pe soţul meu şi

că l-ai adâncit în mocirla în care se tăvălesc criminalii? Nu!… Fiindcă nu puteam împiedica răul m-am prefăcut nepăsătoare. Însă am însemnat toate spre a mă putea răzbuna mai târziu pe seducătorul bărbatului meu. Probele le am. O să le scot la lumină îndată ce voi observa că complotezi ceva contra noastră. Bagă de seamă!

Tânăra femeie se uită ţintă la bătrân şi adăugă:

— Acum, mai spune că nu-mi dai voie să-mi fac datoria omenească faţă cu această nefericită.

Arătă cu mâna spre Cristina care asista încremenită la această scenă interesantă.

Hangiul amuţi.

Nu ştia ce să răspundă ameninţărilor Melaniei.

Privirile aruncau săgeţi amantei lui Büller.

Tânăra femeie stătea neclintită înaintea lui. Era serioasă şi impunătoare.

Bătrânul recunoscu că era bine să cedeze deocamdată.

Se prefăcu cum putu mai bine şi exclamă:

— A fost o glumă. Nu vreau să te împiedic să faci ce vrei. Însă e datoria mea de a-ţi arăta pericolele pe care o să le întâmpinăm în aceasta operă de binefacere. Dumneata ştii prea bine cât te iubesc şi cât ţin la dumneata. Te consider ca pe fiica mea şi te tratez ca şi cum ai fi din sângele meu. Mi-ar părea foarte rău dacă ţi s-ar întâmpla vreo nenorocire. N-aş putea să-mi dau pace pentru toată viaţa. Sper că nu îmi vrei răul pentru asta, copila mea.

Melania era triumfătoare.

Cu toate astea ea nu se lăsă să fie atrasă în cursă de aerul de pocăinţă al bătrânului.

Ea ştia de ce era capabil criminalul hangiu.

Melania răspunse la vorbele lui Tom cu o privire de dispreţ.

Însă nevrând să-şi facă din el un duşman neîmpăcat, în interesul bolnavei, exclamă:

— Mai bine aşa, bătrâne.

Cârciumarul apucă mâna ei moale şi zise:

— Aşadar, ne-am împăcat?

Melania răspunse:

— Da.

Cu aceste cuvinte se isprăvi tainica discuţie.

Melania se întoarse.

Bătrânul zâmbi.

Acest zâmbet era o ameninţare.

Tânăra femeie se apropie de patul bolnavei.

Graba cu care înconjura cu îngrijiri pe nefericită, arăta în dânsa o inimă bună.

Melania zise:

— Curaj, curaj!… Să nu disperi. Prin mine, providenţa îţi trimite mângâiere şi poate chiar scăpare.

Lady asculta în extaz.

Vorbele acestea ajungeau ca un cântec la urechile sale.

I se părea chiar că nu mai suferea aşa mult.

Cristina, care de o vreme îndelungată nu se mai gândea decât la lucrurile pământeşti, exclamă:

— Providenţa mă luminează cu lumina sa bine făcătoare. Mi-a trimis o fiinţă care mă consolează în nefericirea mea. Trebuie să recunosc că Dumnezeu e bun şi mare.

Lacrimile îi umplură ochii.

Aceste lacrimi care îi udară obrajii, o uşurară.

Apoi reluă:

— Ah! Dumnezeu nu părăseşte nici pe cel care se depărtează de el.

Melania răspunse:

— Dumnezeu are mai mare milă de cei care s-au depărtat de el. În marea bunătate a sa, el caută creaturile rătăcite şi le reconduce la el.

Lady căzu din nou pe perne.

— Şi totuşi n-o să mă ierte Dumnezeu, mormăi ea, pentru că şi dacă m-ar scăpa de moarte, o va face numai spre a mă pedepsi cu o viaţă mizerabilă şi ticăloasă. Nu poate să mă ierte, asta o ştiu prea bine. Am păcătuit prea mult cât am trăit pe lume. Nu m-am mai gândit la Dumnezeu când am păcătuit. Credeam că o să trăiesc cât lumea întreagă. La moarte nu mă mai gândeam. Iată acum cât mă chinuiesc de îngrozitor. Mi-a sosit ora cea din armă şi nu pot muri. Trebuie să-mi ispăşesc păcatele în chinuri. Ah! iertare de la creatorul nu mi se mai dă.

— Nu, nu, răspunse Melania cu întristare. Niciun păcat nu e atât de mare ca Dumnezeu să nu-l ierte. Asta e imposibil. Dumnezeu e bun pentru toată suflarea sa. El iartă orice păcat oricât de mare ar fi.

Numai ca acela care a păcătuit să se roage lui şi să fie cu inimă curată şi fără nicio duşmănie chiar către rivalului său.

Lady o asculta cu uimire.

Apoi îşi ridică capul de pe perne şi zise cu voce stinsă:

— Şi jurământul mincinos se iartă?

Melania îşi plecă capul.

— Biată femeie! şopti ea. Jurământul fals e un păcat ce nu-l iartă niciun înger din cer. Dar să sperăm, că cine îşi pune nădejdea în Dumnezeu nu se înşală.

XCI – Dama cu ghiocei

Jonas Bruck în ziua când venise Marco şi lady la „Iepurii albi”, şedea în prăvălia sa.

Ovreiul îmbătrânise mult în timpul din urmă.

El şedea ghemuit la masa sa cea veche şi roasă.

Era vară şi ovreiul totuşi tremura de frig.

El scria cu mâna nervoasă şiruri lungi pe o hârtie albă.

— Pot să socotesc şi să tot număr, căci nu ies la cale, mormăi el în sine.

Apoi începu să tuşească.

— Mai înainte vreme operam la sute de mii şi nu mă temeam de cifre mari.

El adăugă:

— Zile de fericire erau acelea pentru mine. În orice parte mă întorceam, nu vedeam decât aur. Preţiosul metal era viaţa mea. Rezultatul operaţiunilor mele era tot câştig, câştig şi iar câştig. Lumea alerga la mine din toate părţile pentru a mă îmbogăţi mai mult şi pentru a mări tezaurul meu.

O mare întristare era pe figura bătrânului.

După ce fusese jefuit precum ştim, îşi reîncepuse meseria veche cu câteva monede de aur, cumpărând mobile vechi.

Jefuitorii săi fuseseră executaţi cu toată făgăduiala lui Marco. Sângele soţilor Holz cursese pe eşafod.

Cu o voce aproape plângătoare, continuă:

— Acum scena s-a schimbat cu desăvârşire. În orice parte mă întorc, nu văd decât sărăcie. Cu toată truda ce-mi dau, nu ajung la

nimic.

Şi adăugă:

— Duc o viaţă mizerabilă şi umilită ca viermele care se târăşte pe pământ… Trăiesc de la mână la gură. Pe când alţii mănâncă şi beau bine, eu stau aici la această masă mizerabilă şi scriu degeaba.

Jonas Bruck oftă adânc.

Viaţa nu mai era o petrecere pentru dânsul.

Nu mai avea nicio atracţie, era lipsită de orice farmec.

Nu mai cunoştea din viaţă decât nevoile şi toate greutăţile.

Bietul evreu nu putea să facă să se întoarcă aurul în buzunar.

Din mare capitalist ce era, ajunse un negustor prost.

Abia câştiga, cu mare dificultate, câteva parale pe zi.

Stătu puţin gânditor.

Apoi reluă:

— Mă mir că nu vorbeşte nimeni unde e îngropat aurul meu. Vai de mine! Infama şchioapa care mi-a furat economiile mele şi m-a ruinat, a fost executată. A amuţit. Unde o să găsesc eu acum banii mei?… Aşa merge cu judecata. Tribunalul pronunţă o sentinţă care sună frumos. Însă judecătorii nu bagă de seamă că o mulţime de oameni se ruinează prin sentinţele lor. S-o fi lăsat măcar o zi să mai trăiască ca să-mi spună unde mi-a îngropat banii. Pe urmă nu mi-ar fi păsat nimic dacă ar fi omorât-o. Dar nu. Au adus în grabă pe călăul. Acesta a luat securea, a dat, şi eu am rămas fără bani.

Cămătarul pronunţă vorbele din urmă cu un glas tunător.

Scormoni cu degetele sale uscate prin părul său alb.

Părea că vrea să-l smulgă din cap. Era în prada unei furii turbate.

Deodată se puse o mână pe umerii lui.

— Jonas Bruck, zise necunoscutul, ce este pierdut poate să fie recâştigat.

Bătrânul sări în sus ca şi cum ar fi călcat pe un şarpe.

I se părea cunoscut glasul ce auzi dânsul.

El nu auzise demult acest glas răsunător.

Dar îi trecuse prin minte totdeauna când se gândea la nenorocirea ce-l lovise.

El se întoarse şi dădu cu ochii de obrazul contelui Marco.

— Dumnezeule, strigă Jonas Bruck şi îşi ridică braţele în sus. Ce e asta? Făcut-ai minuni? Cade cerul? Sunt deştept ori visez? Stă într-

adevăr înaintea mea contele Marco? Şi dacă într-adevăr eşti dumneata, atunci te întreb ce cauţi la mine? Nu m-ai făcut destul de nenorocit, domnule conte? Vrei să râzi acum şi de mizeria în care mă aflu?

— Eu te-am făcut nenorocit Jonas Bruck? întrebă Marco. Cu ce te-am nenorocit? Vorbeşte lămurit!

— Cu aurul fals ce ai făcut să mi se dea, zise ovreiul care tremura din întreg corpul. Ori poate vrei să zici că nu a fost fals? Ah! tocmai după ce am fost jefuit, am aflat ce valoare are. Nenorocire dumitale!

El îşi făcu mâna pumn şi o ridică spre Marco.

Apoi reluă mai liniştit:

— Blestemată fie ziua când te-am văzut pentru întâia oară în faţa mea pe dumneata. Blestemată să fie cea dintâi afacere ce am făcut împreună. Blestemată fie lăcomia mea ce m-a adus la mizerie.

El îşi smulgea barba şi se lovea cu pumnul în frunte.

Marco se uita la el şi zâmbea.

— Te-ai liniştit Jonas Bruck? întrebă el deodată. Despre asta n-am timp să vorbesc cu dumneata acum. Cine ştie cine te-a nenorocit. Trecutul nu-l mai revoc. Dumneata trebuie să ştii că eu am veni ca să-ţi aduc un câştig bun.

Jonas Bruck făcu un gest de apărare cu mâna.

— Mai bine să cadă cerul pe mine şi să mă omoare, decât să mai caut câştig din mâna dumitale. Să mă plăteşti din nou iar cu minciuni!… Să împrumuţi de la mine sume considerabile, pe care eu ţi le dam în hârtii de bancă şi dumneata să mi le plăteşti cu monedă falsă? Cu aramă proastă?

— Şi termină, odată, strigă Marco poruncitor. Spre a arăta că-ţi vreau binele, iacă mă dau pe mâinile dumitale să faci ce vei vrea cu mine. Îţi spun că sunt urmărit de poliţie şi că am venit la dumneata să-mi dai ajutor ca să pot fugi.

Obrazul ovreiului se schimbă ca prin minune.

Trăsurile lui se contractară într-un mod fanatic.

El atunci îşi ridică ochii cu satisfacţie spre Marco.

— Aşadar, s-a sfârşit cu pompa? strigă el. De conte, e ceva de admirat pentru o persoană ca dumneata. Din mândrul aristocrat să iasă la iveală marele criminal?

— Taci din gură! se răsti Marco deodată.

— De ce să tac? strigă Jonas Bruck şi începu să sară ca un nebun. Vreau să strig la toată lumea, în gura mare. O să-mi iau doi oameni, o să le dau câte un clopoţel în mână şi aşa să ies pe stradă. O să încep să strig ca fiecare să mă audă: „S-a sfârşit cu contele Marco! S-a sfârşit cu pompa. S-a demascat monetarul fals care mi-a furat banii şi m-a adus la sapă de lemn!”…

Apoi Jonas Bruck se apropie de perete.

Luă o puşcă veche şi ruginită ce atârna în cui.

O îndreptă spre capul lui Marco ca să-i zboare creierii.

— E încărcată, strigă el, pe Dumnezeul meu e încărcată cu gloanţe foarte veritabile. Eu n-am decât să apăs niţel aici cu degetul şi te trântesc la pământ într-un lac de sânge.

Dar cu toate acestea se păzea să pună mâna pe cocoş.

Ţinea puşca la o distanţă foarte respectabilă de sine.

— Pune jucăria la o parte, zise Marco râzând, te faci copil la vreme de bătrâneţe.

— Alerg la poliţie, strigă moşneagul înfuriat. O să spun acolo pe ce vânat am pus mâna. Vreau să mă răzbun. Vreau să-l văd la închisoare pe omul care m-a ruinat.

— Din contră, zise Marco zâmbind, dumneata îmi vei da ajutor ca să scap mai iute de aici.

La vorbele acestea el scoase portofelul său bine umplut şi scoase încet câte o hârtie de o mie de mărci şi le puse pe masă una după alta.

Scoase tocmai zece.

Jonas Bruck cum văzu hârtiile că le pune pe masă se uită cu lăcomie la ele şi la Marco.

Puşca începu să tremure în mâinile lui ca de friguri.

La fiecare hârtie Marco zicea:

— Vezi Jonas Bruck, asta e averea dumitale.

Bătrânul striga mereu:

— Să mă schilodesc dacă primesc vreuna dintre ele.

Însă după ce Marco puse şi a zecea hârtie pe masă, Jonas Bruck scăpă arma din mână.

— Fac orice îţi va plăcea, numai să mi le dai mie hârtiile acelea, zise lacomul ovrei.

Apoi deodată se repezi ca fulgerul la masă.

Îşi întinse mâinile cu sete spre hârtii ca să le smulgă.

Dar Marco îi luă mai înainte şi trase hârtiile la sine.

Nu lăsă pe masă decât numai trei hârtii.

Pe celelalte le puse bine.

— Oho, Jonas Bruck, zise el râzând, atât de naivi nu suntem nici noi după cum crezi dumneata. Banii sunt ai dumitale, dar numai după ce îmi vei face ceea ce-ţi cer şi atunci ţi-i dau.

— Şi ce-mi ceri? Spune-mi mai curând, vreau să aflu, zise Jonas Bruck.

— Sunt două lucruri lesne de împlinit zise Marco. Mai întâi ai să te duci la o damă tânără, a cărei locuinţă o să ţi-o spun eu şi ai să te întorci numaidecât cu ea aici. Şi al doilea, ai să-mi procuri un costum elegant pentru o damă. În general îmi dai ajutor să părăsesc Berlinul. O să faci?

— Da, da, bolborosi Jonas Bruck şi începu să tuşească.

— În cazul acesta ia cele trei hârtii de câte o mie de mărci şi le pune în buzunar. Iar restul de şapte mii o să ţi-i dau când ne vom despărţi.

Ovreiul încreţi fruntea.

Nu prea îi venea la socoteală promisiunea contelui.

— Ah, eu ştiu ce zace în sufletul tău acum, zise Marco, tu nu te încrezi în mine. Te temi că o să te înşel cu restul de şapte mii pe mărci. Ce prost eşti Jonas Bruck! Nu înţelegi că eu trebuie să te mulţumesc? Eu nu pot să te las numai aşa cum crezi. Atunci mă trădezi. Ai să pui câinii pe urma mea. Din contră, te asigur că îndată ce voi fi liber, îţi mai trimit cinci mii de mărci. Numai să taci din gură.

Cămătarul pricepu.

Nu să putea ca Marco să-l înşele aşa lesne.

În cazul acesta îşi făcea din el vrăjmaş de moarte.

Şi în fine ce folos îi aducea dacă îl denunţa pe conte poliţiei?

Astfel se gândea Jonas Bruck.

Averea ce-i oferea Marco îi plăcea mai mult decât să facă un bilet poliţiei pentru a-l denunţa.

Apoi acestea nu-i aducea niciun folos lui.

Din contră l-ar fi pus în contact cu poliţia.

Asta nu-i convenea nici lui.

— Târgul e făcut, domnule conte, exclamă Jonas Bruck.

Bătrânul cămătar întinse mâna sa osoasă lui Marco.

Apoi adăugă:

— Însă de data asta să fie un târg cumsecade. Dumneata să-mi dai bani buni şi eu voi mijloci ca să scapi teafăr din Berlin.

Bărbatul Rosamundei răspunse:

— Bine, vei vedea că ne vom înţelege de minune. Să încep să te introduci la dama de care ţi-am vorbit; trebuie s-o faci să vină aici.

— Va veni dacă-i spun? întrebă ovreiul.

Marco răspunse cu siguranţă:

— Da, o să vină. Spune-i că o aşteaptă tatăl său şi o să vezi…

Moşneagul zâmbi şi clipi din ochi. Apoi repetă:

— Tatăl său? Bine… O să-i spun aşa cum zici dumneata. Ah, ah, sunt multe feluri de tată… Bine, o să-i spun. Despre mijlocul ce voi întrebuinţa spre a intra la ea, asta mă priveşte pe mine. Ha, ha, sunt dibaci în lucrurile astea. Dacă poliţia ar avea minte, m-ar angaja de spion şi m-ar plăti cu aur.

El deschise apoi un vechi dulap de haine.

Scoase un costum vechi zdrenţos, mai sărăcăcios decât acela pe care-l avea pe trup.

Se îmbrăcă în grabă.

Apoi luă pe braţ un şal verde, o pereche de pantaloni vechi şi un palton uzat.

El se prezentă astfel lui Marco. Acesta zâmbi.

— Şi aşa vrei să mergi la ea, Jonas Bruck? întrebă contele.

— Bineînţeles, răspunse interpelatul, şi-ţi spun că eu intru aşa şi în saloanele cele mai elegante. În tinereţe am mai umblat eu prin case cumpărând vechituri. Am intrat în chipul acesta în case bune şi am avut afaceri cu oameni distinşi. Câte o damă elegantă care şedea pe o canapea frumoasă, avea nevoie de bani. De unde să-i scoată? Vindea hainele uzate ale bărbatului său, care nu era acasă. Îţi spun că-mi mergea bine atunci şi câştigam bani mulţi.

Marco zise:

— Bine, acum pleacă! Însă să nu mă faci să aştept mult. Timpul meu e grozav de scump, amice.

Bruck ieşi.

El închise de afară uşile prăvăliei. Nici el nu ştia de ce.

Poate făcea aceasta pentru ca să nu intre nimeni, sau în scop de a

împiedica pe Marco de a fugi.

Apoi o luă pe strada unde-i spusese contele că locuieşte Anita.

Ajuns la locuinţa fostei dresoare de lei, ovreiul bătu la uşă.

Anita deschise.

Jonas îşi puse iute piciorul în deschizătura uşii, astfel ca să nu poată fi închisă din nou.

Pe urmă îşi vâri şi capul şi zise rânjind:

— Aveţi de vândut haine vechi?

Anita vru să închidă uşa cu necaz. Însă cămătarul izbuti în cele din urmă, să facă pe tânăra femeie să-l primească înăuntru.

La ea se găseau câteva vechituri.

Desigur că dânsa n-avea nevoie de câteva parale ce-ar fi căpătat pe ele, ci voia să le vândă ca să nu mai ocupe locul.

Ea conduse pe Bruck în odaia de locuit şi aduse vechiturile.

Dar ovreiul se uita şiret peste ochelari.

El nu se uita la haine, ci la tânăra femeie pentru a se încredinţa că într-adevăr dânsa era dama de care-i vorbise Marco.

Anita observă aceasta şi se dădu un pas îndărăt.

— De ce te uiţi aşa la mine? întrebă ea. Ce vrei?

Acum îi părea rău că lăsase să intre omul acela care avea o purtare bănuitoare.

— Pst! făcu el. Niciun zgomot. Am să-ţi spun un lucru interesant. Eu vin de la un domn care vrea să-ţi vorbească numaidecât.

Gândul dintâi al Anitei fu la Manuel. Inima-i bătea tare.

Era oare expusă la primejdia de a fi descoperită?

— Ei, ce stai pe gânduri? exclamă Bruck. Trebuie să aibă ceva de mare însemnătate a-ţi spune domnul care m-a trimis. Dânsul e foarte nerăbdător. E ca pe spini. Şi nu-ţi cere decât jumătate de ceas. De altfel trebuie să-l cunoşti. El m-a însărcinat să-ţi spun că tatăl dumitale te aşteaptă.

— Tata? zise Anita.

Şi se cutremură.

Apoi adăugă:

— Te rog, condu-mă iute la dânsul!

Cămătarul exclamă:

— Ce fel? Deci vii?

Şi schimbând tonul, ovreiul continuă:

— Însă dacă ne-ar vedea ieşind împreună s-ar spune palavre pe socoteala noastră. Mai bine să ies eu singur mai întâi. Mă duc să te aştept în colţul străzii unde se află trăsurile.

— Bine, răspunse Anita. I-au pălăria şi te ajung.

Cămătarul se duse până la uşă, dar nu ieşi.

Stătu vreo secundă la îndoială apoi se întoarse.

Se apropie de stăpâna locuinţei şi murmură:

— Ce o să faci dumneata cu vechiturile astea? Sper că nu-mi ceri nimic pentru dânsele. Mi le dai degeaba.

Frumoasa femeie răspunse cu un ton de plictiseală:

— Ia-le şi pleacă!

Moşneagul învălui hainele în şal şi plecă.

La colţul străzii se opri.

El aştepta pe Anita care nu întârzie mult.

Îndată ce sosi, amanta călăului spuse lui Bruck să ia o birjă.

El nu consimţi la asta decât când Anita îl asigură că dânsa plăteşte cursa.

Tocmai în momentul acela trecea o trăsură goală.

Bătrânul făcu semn birjarului să oprească.

Se suiră amândoi şi trăsura porni în goană.

Cămătarul era încântat.

Îşi zicea că treburile sale începeau să se îndrepte.

Visa deja grămezi de aur şi butoaie pline cu napoleoni.

Din când în când un zâmbet de mulţumire îl încreţea buzele.

Pe când ovreiul se consola cu fanteziile sale de bogăţie, Anita îşi zicea în sine:

— Sărmanul tată, ce s-o fi întâmplat de mă cheamă la el?

Şi se rezemă comod de perinele trăsurii.

Apoi zise cu glas tare:

— Dumneata ai putea să-mi spui ce face tatăl meu, ce poziţie are în societate?

— Ce vrei să-ţi spun? răspunse cămătarul. Dânsul e un om bogat, fără griji, fără nevoi…

— Cum, nu e sărac? Eu îl credeam foarte sărac.

— Nu, nicidecum. E foarte bogat, dar are ceva probleme. Însă nu trebuie să-ţi vorbesc eu despre asta; treburile astea ţi le va spune el singur.

Apoi amândoi tăcură până ce trăsura ajunse aproape de prăvălia lui Jonas Bruck. Acesta strigă vizitiului să oprească, Anita plăti şi amândoi coborâră.

Ovreiul spuse fetei că n-ar fi bine să fie văzuţi intrând împreună în prăvălie, aşa că el merse înainte şi fata îl urmă de la mică distanţă.

După ce bătrânul deschide prăvălia, o aşteptă pe fată în hol şi după ce aceasta intră, merseră împreună în camera în care îi aştepta contele Marco, apoi ovreiul se retrase într-un colţ, lăsându-i pe cei doi să stea de vorbă.

Fata se afla în faţa tatălui său şi era stăpânită de două simţăminte contrarii.

Pe de o parte era puternic atrasă de omul care era tatăl ei şi singura sa rudă de sânge, ar fi vrut să-i sară în braţe şi să-l îmbrăţişeze, pe de altă parte amintirile despre cum se purtase acesta cu mama ei şi cu ea însăşi, o făceau să nu aibă încredere în el nici acum.

În timp ce ea se lupta cu cele două simţăminte, contele Marco se ridică şi-i ieşi în întâmpinare cu braţele deschise, iar fata fără să-şi dea prea bine seama se trezi în braţele tatălui său.

Acesta începu prin a-i spune că are mari probleme cu poliţia care-l caută peste tot şi din această cauză este silit să fugă în străinătate şi că are foarte puţin timp pentru a vorbi, dar că a ţinut neapărat s-o întâlnească pentru a-i spune planul său de viitor.

Îi spuse că ea e singura fiinţă pe care o are şi o iubeşte mai mult decât orice, dar că vor trebui să se despartă pentru o perioadă de timp, cu speranţa că va veni o vreme când vor fi împreună şi încheie cu cuvintele:

— Şi dacă voi trăi departe de tine, gândul meu nu te părăseşte niciodată.

— O să trebuiască să pleci iar de lângă mine, tată? întrebă Anita, înlănţuind cu braţele gâtul lui Marco. Nu-mi eşti tată? Nu-ţi sunt fiică? De ce să nu trăim împreună? Să uităm trecutul tată, rămâi lângă mine. Cât am fost despărţiţi nu simţeam deloc că te iubesc. Acum însă când privesc la figura ta mândră cred că aş găsi protecţie şi fericire alături de tine.

În sufletul lui Marco se stârni o furtună de simţiri pe care dânsul nu le cunoscuse până acum.

Acea femeie tânără şi frumoasă care îi stătea înainte, îi era fiică.

N-avea să se ruşineze de dânsa. Ea era portretul său exact.

Ţinuta şi mişcările îi erau maiestuoase, în ochii ei lucea spirit şi înţelepciune.

Şi totuşi cât de puţin fusese până acum al fiicei sale, cât de puţin avea să fie de aici înainte!

— Eu sunt acum o pasăre călătoare, zise dânsul cu tristeţe. Acolo unde mă duc, în ţări îndepărtate, nu poţi să mă însoţeşti, pentru că aripile tale nu sunt destul de tari ca să învingi furtunile… Însă vremea nu e depărtată poate când ne vom reuni. Dacă într-o zi, Anita, vei primi o scrisoare în care îţi voi spune că te aştept, ai să vii la mine, nu-i aşa?

— Da tată, am să vin.

Marco puse mâna pe capul copilei sale.

— Îţi mulţumesc pentru încrederea pe care o ai în mine, Anita, zise el din nou cu acel ton dulce care făcuse deja atâtea victime. Îţi mulţumesc şi o să mă gândesc mereu la tine, acolo în depărtare. Silinţa mea e să fac astfel încât să-ţi scriu cât mai curând o scrisoare.

Se aplecă şi depuse o sărutare pe fruntea Anitei.

— Pentru ca să poţi trăi până atunci fără griji, primeşte din partemi portofelul acesta care conţine o sumă suficient de mare de bani, încât să-ţi fie de ajuns pentru nevoile vieţii. Să iei seama pentru ca nu cumva vreun înşelător să-ţi răpească banii.

Zicând vorbele acestea, scoase portofelul şi-l puse pe masă.

— Şi acum rămâi cu bine, scumpa mea copilă. Dacă nu pot să stau alături de tine în lupta vieţii, gândul meu va fi alături de tine. Rămâi cu bine!

Anita îmbrăţişă pe tatăl său, iar lui i se păru că vede lacrimi în ochii ei.

Jonas Bruck se uita ţintă peste ochelarii săi la această pereche ciudată.

— Curios, murmură dânsul, un mare criminal şi, cu toate astea, un tată. Toate se pot scoate din inima omenească şi pot să se arunce în drum. Numai iubirea de copil nu; ea rămâne… rămâne!

Iar după o clipă se întrebă în gând:

— Dar la tine a rămas, Jonas Bruck?

Se gândi la Rosa şi îşi trecu mâna tremurătoare prin barba sa albă.

Marco se smulse cu putere din braţele Anitei.

— Du-te, îi zise el. Pleacă, e vremea!

Îi puse în mâini portofelul.

O apucă încă o dată în braţe şi o trase spre pieptul său.

Pe urmă făcu o mişcare prin care voia să arate Anitei că trebuia să se îndepărteze.

Marco, rămânând iar singur cu evreul, îi zise:

— Acum vine a doua parte a trebii tale. Vreau să părăsesc azi Berlinul şi nu sunt sigur că semnalmentele mele nu sunt date deja la toate gările. Trebuie deci să-mi aleg o travestire care să mă facă de nerecunoscut. Am să mă îmbrac în haine femeieşti.

— În haine femeieşti! exclamă cămătarul. E o idee foarte bună, însă foarte primejdioasă, pentru că nu oricine poate să se poarte întocmai ca o femeie şi aşa nişte ochi ageri îl pot descoperi îndată.

— Eu cred că n-am să mă trădez. Ai aici foarfeci, brici, un lighean şi ceva săpun?

Bătrânul începu să alerge încoace şi-ncolo şi îi aduse lucrurile cerute.

Briciul era nou; Jonas Bruck îl cumpărase de curând.

— E încuiată uşa prăvăliei? întrebă contele.

— Da, da, e încuiată.

— Atunci să înceapă metamorfoza.

Marco se aşeză înaintea unei oglinzi mari, care era în prăvălie şi începu să-şi taie barba şi mustăţile cu foarfecele.

Pe urmă dădu cu săpun şi luă briciul în mână.

Curând, pe figura sa nu se mai afla niciun fir de păr.

Dădu cu pudră peste tot ca să nu i se mai cunoască rădăcina părului ras, şi figura lui semăna atunci cu a unei femei.

În vremea asta, Jonas Bruck îşi răscolise marfa şi veni cu un costum complet femeiesc pe care îl întinse zâmbind înaintea contelui.

Acesta îl examină în amănunt.

Îmbrăcămintea era de stofă groasă închisă şi trebuie să fi fost purtată şi înainte de o femeie mare de corp.

— Foarte bine, zise Marco. Însă îmi lipseşte lucrul cel mai important.

— Care anume?

— Corsetul. Trebuie să am unul numaidecât. Dacă nu e niciun corset pe aici, să te duci să-l cumperi.

— La Jonas Bruck se găseşte orice vrei. Am vreo douăsprezece corsete pe care le-am luat mai deunăzi amanet.

Aduse în grabă mai multe cutii cu corsete.

Marco îşi alese unul şi începu să se dezbrace.

Evreul îl ajută.

Curând transfigurarea fu deplină.

Nu mai lipsea decât o pălărie de damă şi mantia.

Aici era greu, fiindcă cămătarul nu le avea.

Trebuia să se ducă în târg să le cumpere.

După o jumătate de ceas era îndărăt.

Marco rămase mulţumit de mantia care îi acoperea într-un chip cochet pieptul făcut din cârpe, cu asistenţa cămătarului.

Pălăria avea un cusur, anume un buchet cu ghiocei care-l supăra grozav pe conte.

— De voi pune pălăria asta, exclamă Marco, dau copoilor cel mai bun semn ca să mă recunoască îndată ce voi apărea undeva. Ghioceii aceştia artificiali sunt prea bătători la ochi.

— Dacă-i aşa, n-ai decât să-i rupi, răspunse Jonas. Treaba nu-i grea.

— Da, îi voi rupe de la pălărie, reluă contele. Ca să te duci să cumperi altă pălărie, nu-i vreme. Trenul cu care vreau să plec iese din gară peste trei sferturi de oră şi vreau să mă mişc pe peron în cea mai mare linişte.

Se duse la oglindă, puse pălăria pe cap, lăsând-o mai mult pe ceafă, aşa ca să-i acopere acea parte; în faţă îşi lăsă părul liber şi-l încreţi cu un fier pe care-l încălzi evreul.

Când metamorfoza fusese astfel săvârşită, Jonas privi mai de departe pe Marco şi exclamă:

— Doamne! ce femeie frumoasă! Dacă nu te-aş cunoaşte, aş jura cu cepul pe tăietor, că eşti o damă din cea mai înaltă societate.

Marco răspunse:

— Îţi mulţumesc de compliment. Sper că poliţiştii n-au să aibă altfel de ochi decât ai dumitale.

Jonas Bruck avea într-adevăr dreptate.

Marco semăna cu o cucoană din cea mai bună societate.

Înainte de a se îmbrăca, îşi cususe averea în căptuşeala rochiei.

Nu-şi oprise într-un săculeţ de mână, decât câteva mii de mărci, care-i trebuiau pentru călătorie.

Săculeţul mai conţinea încă trei lucruri importante: pumnalul otrăvit pe care Marco îl luase de la lady, un revolver cu mânerul de fildeş şi o sticluţă cu un lichid verde închis.

Alte obiecte el nu mai avea pe lângă sine.

Jonas Bruck îl sfătui să ia şi un geamantan pentru aparenţă.

Marco se chibzui puţin.

— Nu pentru aparenţă, zise dânsul, ci pentru altceva mi-ar trebui geamantanul. Anume aş vrea să mai am la mine niscaiva haine pentru ca să mă pot schimba iute în caz de descoperire.

Cămătarul aduse atunci un geamantan dintr-un colţ al prăvăliei.

— Cum ţi se pare acesta? întrebă el. Dacă-l plăteşti bine, domnule conte, poţi să-l iei.

— Tu ştii, Jonas, că nu-mi place să mă tocmesc. Spune-mi numai cât costă şi târgul e făcut.

Evreul spuse un preţ grozav de urcat.

Însă când Marco începu să clatine uimit din cap, dânsul adăugă cu un zâmbet tainic:

— Ce te miri? Lada asta nu e ca oricare alta. Când ai şti de la cine o am, ai bate din palme.

— Sunt curios să aflu.

— Am cumpărat lada asta de la Bellachini, marele artist şi fermecător al veacului. A murit şi el sărmanul şi nişte proşti i-au scos lucrurile la mezat. Dar numai eu am ştiut că lucrurile sunt de la el.

— Lada asta a fost a lui Bellachini! exclamă Marco, uitându-se la obiect cu mare interes.

— Da, da, răspunse evreul cu bucurie. Ştii că Bellachini nu ţinea pe lângă el lucruri care n-aveau un secret.

— Şi lada asta are şi ea unul?

Bătrânul se aplecă, ridică capacul lăzii, apăsă un resort ascuns şi deodată fundul lăzii sări în sus, dând la iveală o despărţitură ascunsă.

— Cumpăr lada asta, exclamă Marco. Îţi dau cât ai cerut. Hai iute să-mi aleg nişte haine deosebite.

Falsa femeie trecu cu evreul în magazie şi îşi alese de acolo un costum marinăresc şi unul de servitor de casă.

— Hai iute, Bruck, aşază hainele astea în ladă, este vremea să plec, spuse Marco.

Evreul făcu după poruncă, încuie cufărul şi dădu cheia lui Marco.

— Acum adu-mi o trăsură, zise acesta. Sper că o să apuc trenul.

Însă cămătarul nu se mişcă din loc.

— N-o să reglăm mai întâi treburile noastre băneşti?… zise el. Nu doar că am vreo neîncredere, dar e vorba de punctualitate.

Marco numără zâmbind banii ce i se cereau. Evreul îi strânse cu lăcomie şi-i băgă în buzunar.

— În ce priveşte cele cinci mii de mărci, pe care vrei ca să mi le trimiţi când vei fi la o depărtare oarecare, am să-ţi fac o propunere. Dă-mi acum două mii de mărci şi aşa au să-ţi rămână câştig din afacere celelalte trei mii. Înţelegi că cred toată nobleţea acestei propuneri.

— Nu vreau să-ţi opresc nimic din câştigul tău, Jonas Bruck, zise Marco cu voce dulce. Ai să primeşti suma întreagă cum voi ajunge la ţintă.

Evreul oftă din adânc.

— Bine dacă nu se poate altfel, atunci am să mă rog lui Dumnezeu pentru fericita dumitale călătorie.

Zicând astea, ieşi din casă şi alergă după o trăsură.

Marco se apropie încă o dată de oglindă şi îşi examină travestirea cu de-amănuntul.

Rămase foarte mulţumit de chipul în care se schimbase.

— Nu cred, îşi zise dânsul, că ochiul cel mai ager de poliţist ar putea să descopere în mine pe un bărbat. Acum îmi trebuie curaj şi hotărâre. Încă o zi de nelinişte şi apoi mă voi afla dincolo de graniţă. Iar când voi fi în învălmăşeala Parisului, nu voi avea să mă mai tem de ceva.

— Trăsura este afară, anunţă Jonas Bruck. Însă n-am găsit una închisă; e o birjă de rând. Cred că ţi-e totuna.

— Da, da, nu face nimic, zise Marco. Ba mi se pare că-mi convine mai bine o trăsură deschisă, fiindcă am să pot observa impresia ce fac asupra trecătorilor. Acum rămâi cu bine, Jonas Bruck. Sper că ne despărţim ca prieteni.

— Da, pot să mă jur… Să-mi cadă casa în cap şi să n-am parte să ajung în stradă dacă am vreun gând rău de dumneata.

— Cu atât mai bine pentru dumneata. Mie îmi trebuie aici în Berlin un om sigur şi ai putea să câştigi mulţi bani dacă ai face tot ce-ţi voi scrie.

— N-ai să găseşti un corespondent mai bun decât mine, zise iute bătrânul… Eu pot să fac orice lucru… Câte n-am mai făcut în viaţă! Cea mai grea treabă e ca şi făcută când m-apuc de ea.

— Atunci fii omul meu, Jonas Bruck zise el.

Marco dădu încă o dată mâna cu evreul şi se despărţi de dânsul.

Înainte de a ieşi din prăvălie, îşi lăsă voalul pe obraz şi acum metamorfoza era desăvârşită.

Avu să constate asta îndată spre marea sa bucurie.

Când să se urce în trăsură, tocmai trecea o fetiţă care vindea flori.

— Viorele fragede, doamnă contesă, zise copila. Buchetul ăsta o să te prindă de minune, doamnă baroneasă, costă numai cincizeci de pfenigi.

Marco luă buchetul din mâna fetei, fără să zică niciun cuvânt şi şi-l prinse la piept cu un ac cu gămălie de care-şi luase mai multe.

Pe urmă se urcă în trăsură şi făcu semn birjarului să mâne înainte.

Se aşeză comod pe perinele moi, îşi sprijini spatele îndărăt şi se uită lung pe stradă.

Toţi bărbaţii se uita la dânsa. Unii dintre el ziceau şi el auzea foarte bine:

— Ce femeie răpitoare!

— Desigur e o doamnă din societatea curţii.

— Rar am văzut o aşa apariţie fermecătoare.

— Am noroc, îşi zicea Marco în sine, am noroc.

Şi era plin de bucurie.

Când ajunse la gară, mai erau încă 15 minute până la plecarea trenului.

Se duse la ghişeu, plăti transportul geamantanului şi îşi ceru un bilet pentru Colonia, cu un glas subţire, moale, cu adevărat femeiesc.

Trecu apoi în sala de aşteptare şi luă loc la o masă.

Curând sala se umplu de lume. Un străin îmbrăcat cu o mantie largă, având la piept câteva decoraţii, veni şi se aşeză la o masă alăturată.

Un lacheu sosi după el şi-i zise:

— Toate sunt aranjate, măria ta.

Auzind vorbele de măria ta, Marco întoarse capul şi se uită la străin.

Îl recunoscu numaidecât; era prinţul Franz de Leuchtenberg.

Ah! dar cât de tare îmbătrânise în comparaţie cu Marco.

— Dacă ar şti dânsul acum, îşi zise falsa femeie, ce aproape se află de baronul de Collmar!...

Prinţul, deşi îmbătrânise, rămăsese tot berbant.

Văzând lângă el o femeie elegantă a cărei figură i se părea frumoasă prin vălul ce o acoperea, voi să-i facă curte.

Marco, spre a-şi ţine rolul până la sfârşit, plecă ochii ca şi cum ar fi fost ruşinat.

Când îşi ridică ochii din nou, nu putu să-şi stăpânească o mişcare de groază.

Fiori reci îi trecură prin trup.

La o masă de lângă a prinţului, se aşezase omul pe care-l ura cel mai mult în lume şi de care se temea mai mult.

Era Bristol.

Îl adusese oare acolo vreo piază rea sau numai întâmplarea?

Bristol arunca în toate părţile priviri cercetătoare şi aşa de ascuţite încât Marco îşi zise:

— Pe mine mă caută, nu mai încape nicio îndoială.

Deodată poliţistul se sculă de la masa unde se află, făcu vreo doi paşi prin sală şi întorcându-se, se opri la masa unde stătea Marco.

— Am voie? întrebă dânsul aşezându-se pe scaun.

Marco răspunse afirmativ printr-o înclinare a capului.

Bristol făcu semn unui chelner să se apropie.

— Un pahar de vin şi un jurnal de azi, îi porunci dânsul.

După câteva minute avea vin şi un ziar.

Dădu vinul pe gât şi începu să răsfoiască ziarul ca şi cum căuta o informaţie anumită.

În sfârşit se păru că o găsise.

Citi puţin cu un mare interes şi totuşi Marco observă că din când în când se uita la el cu coada ochiului.

Bristol chemă din nou pe chelner.

— Dacă vrei să câştigi un bacşiş, zise dânsul, cumpără-mi de la chioşcul gării ziarul acesta.

— Îndată, domnule.

Poliţistul dădu chelnerului o monedă şi acesta porni în fugă.

Curând se întoarse cu mâinile goale.

— Îmi pare rău, domnule, că nu te-am putut servi, zise dânsul; nu e

la chioşc niciun exemplar din foaia asta.

— Cum se poate, şi de ce?

— Vânzătorul zice că jurnalul ăsta s-a vândut astăzi ca pâinea caldă; publicul i l-a smuls din mâini; era încă să se facă şi bătaie.

— Curios lucru!

— Da, se pare că e în jurnal o informaţie despre dispariţia contesei Fernau. Tânăra, frumoasa şi bogata contesă se măritase de curând cu contele Marco. Într-o zi a dispărut. Se spune că chiar bărbatul său a ascuns-o undeva. Publicul se interesează în cel mai înalt grad de afacerea asta şi jurnalul s-a vândut azi cu un preţ de cinci ori mai scump ca de obicei.

Poliţistul făcu semn chelnerului să păstreze moneda.

Marco, la auzul numelui său, tresărise şi se cam îngălbenise. În aceeaşi clipă însă izbuti să se stăpânească şi să-şi dea un aer de nepăsare. Totuşi se păru că tulburarea sa nu scăpase neobservată de poliţist. Acesta se uită la el cam lung.

Clopotul începu deodată să sune.

Uşile sălii de aşteptare se deschiseră. Călătorii năvăliră afară.

Dama cu ghiocei se ridică şi dânsa şi păşi spre uşă. Bristol o urmă.

Dânsa nu ajunsese încă pe peron, când buchetul de viorele i se deprinse de la piept şi căzu jos.

Se plecă să-l ridice, însă în aceeaşi clipă se plecă şi Bristol spre a-i face un serviciu cavaleresc.

Marco şi Bristol se izbiră cam tare. Pălăria damei cu ghiocel se deranjă puţin din cauza asta, lăsând descoperită ceafa lipsită de părul lung femeiesc.

Într-adevăr, Marco îşi îndreptă într-o clipă pălăria, dar când se uită la figura poliţistului, cunoscu îndată că acesta îi văzuse ceafa.

Pentru criminal fu o lovituri teribilă. Bristol stătu înainte-i nemişcat, ca de piatră. Niciun muşchi al feţei nu-i tremura.

Nu Marco, ci dânsul ridicase buchetul.

— Stimabilă doamnă, poftim…

— Îţi mulţumesc, şopti Marco.

Ar fi putut să mulţumească numai printr-o mişcare a capului, însă dacă era vreun mijloc să alunge bănuielile ce ar fi avut poliţistul, nu putea fi decât acela de-a arăta lipsa oricărei temeri.

Şi într-adevăr Bristol, auzind din gura damei vorbele „îţi

mulţumesc”, îşi simţi toate presupunerile albind.

Vorbele fuseseră pronunţate cu un glas adevărat femeiesc; nici cea mai expertă ureche n-ar fi putut descoperi în el ceva din tonul metalic al lui Marco.

Însă momentan, Bristol îşi aminti de ceafa cu păr negru tăiat scurt al damei.

— El trebuie să fie, îşi zise dânsul. E Marco şi caută să scape în travestirea asta. Cu neputinţă să mă înşel. În orice caz am să urmăresc pe dama aceasta până la capătul lumii. E prea interesantă pentru mine pentru ca să nu caut o ocazie de a o privi bine în faţă.

O văzu urcându-se într-un cupeu de clasa întâi.

Dânsa nu se uitase îndărăt deloc, totuşi când se afla pe scândura vagonului, nu se putu stăpâni şi se întoarse şi aţinti o privire scrutătoare asupra poliţistului.

— El este, exclamă acesta în sine. E, Marco, ticălosul… Privirea asta l-a trădat.

Se repezi îndărăt în gară la ghişetul unde se vindeau bilete.

Grămădeala fiind mare, dădea peste oameni, îi izbea cu coatele.

Fu de câteva ori izbit.

Izbuti să ia un bilet pentru Colonia dând o bancnotă de 100 de mărci şi neaşteptând restul.

Când se întoarse, trenul se pusese deja în mişcare.

Neascultând de strigătele conductorilor şi ale persoanelor prezente, sări cu o agilitate de şarpe pe scândura celui din urmă vagon care trecu pe lângă dânsul. Era vagonul de bagaje.

Dădu paznicului de bagaje un bacşiş ca să nu facă gălăgie şi se aşeză pe un cufăr ce-i căzu la îndemână. Era tocmai geamantanul doamnei cu ghiocei.

XCII – Drum oprit

Paznicul de bagaje era un om bătrân cu nasul arămiu.

Bristol îi dădu să înţeleagă că având treburi mari la Colonia şi nevrând să scape trenul acela, sărise unde apucase.

Bătrânul zâmbi cu bunătate.

— Nu face nimic, zise dânsul, numai să ai bilet. Acesta e lucrul important.

Bristol scoase biletul şi-l arătă.

— Vezi zise dânsul, eu am dreptul să stau pe perinele de catifea ale clasei întâi şi iată că prefer loc în societatea dumitale şi acest cufăr drept scaun.

— Asta n-o să te împiedice ca să ajungi la Colonia tot atât de iute, răspunse bătrânul zâmbind.

Şi scoase dintr-un colţ al vagonului o sticlă plină cu rachiu.

Trase câteva înghiţituri, apoi zise, întinzând sticla lui Bristol.

— Ia şi dumneata o înghiţitură şi o să vezi că-ţi merge la inimă.

— De ce nu, răspunse Bristol şi apucând sticla trase şi el un gâtlej.

Bătrânul se aşeză atunci pe un alt cufăr şi începură palavrele.

— Vezi dumneata, zise dânsul, eu fac mereu călătoria asta de la Berlin la Colonia şi toate tufele, toţi copacii, toate formele geometrice de pe linia asta le cunosc şi e curios că niciodată nu m-am plictisit.

— Cum se poate, exclamă Bristol, doar nu vei fi având totdeauna câte un om ca mine care să-ţi ţină de urât?

— Nu, desigur; însă mă vizitează adesea conductorii trenului fiindcă şi lor le place să se sărute în bot cu sticla şi pe urmă mai am o societate interesantă.

— O societate?

— Da, lăzile, geamantanele, cuferele. Ele sunt pentru mine ca şi nişte oameni. Am aici bagaje de toate stările, bogate, mijlocii şi sărace.

Bristol luă din nou sticla şi trase un gât şi reluă apoi discuţia câtva timp. La un moment dat veni un conductor.

Acesta apăru cu o mare iuţeală la uşa vagonului pe care o deschise, ca şi cum s-ar fi aflat într-o casă, şi intră înăuntru.

— Mi-ai lăsat şi mie câteva picături de rachiu? întrebă dânsul pe paznicul bagajelor.

— Da, da, poftim, răspunse bătrânul.

Bristol îşi exprimi către conductor mirarea că merge aşa iute, fără primejdie pe scândura vagonului.

— E o deprindere domnule, răspunse conductorul. Fac de mulţi ani meseria asta. Însă pentru cineva care nu e deprins să calce pe scândura vagonului e primejdios să se aventureze. L-ar cuprinde o ameţeală, ar cădea jos şi ar fi prins desigur de roţile trenului.

— Cu atât mai mult e de mirat, zise Bristol, că conductorii umblă

adesea pe scândurile de dinafară ale vagoanelor fără nicio trebuinţă, numai aşa de plăcere.

Conductorul râse.

Bristol se uită uimit la dânsul vrând să-l întrebe ceva, dar nu-i veni în gând aşa repede propunerea ce vrea să-i facă.

Apoi conductorul reluă:

— Fără un motiv nu umblăm niciodată, zise dânsul. Adesea plimbarea asta e foarte atrăgătoare. Ne este dat să vedem lucruri foarte picante între pasageri care ce cred cu totul singuri.

— Zău! exclamă Bristol; aşadar se petrec lucruri interesante?

— Foarte interesante, exclamă conductorul. Se petrece ceva care nu-ţi poţi da cu ideea cât trăieşti. În sfârşit ceva care te face să devii cu mare atenţie.

Păstrătorul de bagaje zâmbi cu şiretenie.

Apoi zise:

— Se înţelege. Drumul de fier are şi dânsul secrete lui.

Bristol se posomorî.

El îşi luă capul în mână şi căzu pe gânduri.

Prin minte îi trecu deodată o idee ciudată.

A privi neobservat prin vagoane în vremea nopţii, era foarte interesant pentru oricine.

Acest lucru, pentru un poliţist ca Bristol, care se afla în urmărirea unul criminal, devenea de o importanţă foarte mare.

De-ar putea să se strecoare pe scândurile dinafară până la vagonul în care se afla femeia cu ghiocei şi de-ar sta la observaţie câtva timp lângă fereastră, ar dobândi desigur convingerea dacă dama era sau nu Marco.

Poliţistul ridică capul. Se uită la conductor.

Apoi întrebă:

— Crezi că e greu de tot chiar pentru un om cu mişcări uşoare să meargă pe scândurile vagonului, fără un exerciţiu preliminar?

— E aproape cu neputinţă, răspunse funcţionarul. Închipuie-ţi că un singur pas greşit aduce moartea… şi ce moarte!... Cea mai grozavă ce se poate închipui.

— Ei bine, vrei să te prinzi cu mine, reluă Bristol, că eu am să merg tot aşa de bine ca dumneata pe scândurile vagoanelor? Eu vreau să fac încercarea. Dumneata pune o marcă, eu pun o sută de mărci. Dacă nu

mă voi întoarce viu şi nevătămat din plimbare, atunci suta de mărci va fi a dumitale. Iată dumnealui e aici de faţă, martor, adăugă dânsul arătând pe paznicul bagajelor.

— Nu, nu, prinsoarea e cu neputinţă, exclamă conductorul. Dar dacă ţi s-ar întâmpla vreo nenorocire? Atunci aş fi chinuit de remuşcări toate viaţa. Mi se zbârleşte părul în cap gândindu-mă la aşa lucru.

Bristol nu se descurajă.

Dânsul reluă:

— Când e la mijloc voinţa mea hotărâtă, conştiinţa o să-ţi fie pe deplin împăcate.

Şi schimbând tonul, poliţistul american, adăugă:

— Haide, n-o să ai să-ţi impuţi chiar nimic.

Conductorul răspunse:

— Chiar aşa fiind, tot nu este cu putinţă prinsoarea. N-au voie decât conductorii să umble pe scândurile vagoanelor. De te va vedea pe dumneata inspectorul, în îmbrăcămintea asta, mă va pedepsi desigur.

Bristol întrebă:

— În ce consistă pedeapsa?

— În o mare amendă.

— În privinţa îmbrăcămintei nu poate fi o mare greutate. N-ai decât să-mi împrumuţi uniforma dumitale. Astfel prinsoarea e gata.

— Asta e o idee minunată, zise paznicul de bagaje râzând. Camarade, fă prinsoarea fără să mai stai pe gânduri. Sunt sigur că domnul se va întoarce îndărăt numaidecât după ce va face câţiva paşi pe scândura vagonului. Atunci o să ne cumpărăm o mulţime de rachiuri scumpe pentru suta de mărci.

Zicând acestea, luă sticla şi trase un gât cu lăcomie.

Conductorul se dezbrăcă de haina pe care o întinse poliţistului.

Îi dădu apoi chipiul şi însemnele de conductor.

Bristol se travesti numaidecât.

Statura lui era ca cea a conductorului; haina îi venea de minune.

Depuse suta de mărci în mâinile paznicului.

Apoi, cu un glas sigur, poliţistul exclamă:

— Acum mă duc cu Dumnezeu.

Cu aceste cuvinte dânsul deschise uşa vagonului.

Conductorul îl opri.

— E timp încă să rupem prinsoarea, zise dânsul. Gândeşte-te la nenorocirea care se poate întâmpla.

Bristol nu răspunse; dădu din cap şi păşi pe scândura vagonului de bagaje, ţinându-se cu mâna de sprijinitoarea de fier de dinafară.

Se bucura din suflet că şiretlicul lui izbutise.

Călcă încet de pe o scândură pe alta ţinându-se mereu cu mâna de sprijinitori.

Trenul zbura pe şine cu o iuţeală ameţitoare.

Se făcuse noapte.

Lămpile din vagoane fuseseră aprinse deja.

Bristol ajunse cu bine la fereastra vagonului în care se afla dama cu ghiocei la pălărie.

Aceasta se afla în vie conversaţie cu prinţul de Leuchtenberg care-i stătea în faţă.

Falsul conductor îşi aţinti ochii prin fereastră asupra figurii femeii.

Nu-i mai rămăsese nicio îndoială lui Bristol, că figura ei era întocmai ca a lui Marco.

Acelaşi nas mare, aceiaşi ochi plini de spirit şi aruncători de fulgere.

— El este! îşi zise Bristol cu bucurie mare.

Şi-ar fi frecat palmele dacă mâinile nu i-ar fi fost ocupate să se ţină de drugul de fier al vagonului.

În cel mai apropiat oraş, în care Marco avea să se dea jos din tren, trebuia să-i pună mâna pe umăr, să-i arate mandatul de arestare, pe care din fericire, îl avea la el şi să ceară concursul comisarului gării pentru întoarcerea arestatului la Berlin.

Stătu mai multe minute la fereastra vagonului. Era să se retragă când deodată femeia întoarse capul spre fereastră.

Privirea ei se întâlni cu a lui.

Acum dânsul nu mai putea să se retragă numai aşa.

Trebuia să-şi ţină rolul de conductor până la capăt dacă nu voia să dea lui Marco ceva de bănuit.

Ţinându-şi capul în umbră, lăsă fereastra vagonului şi zise:

— Biletele, doamnă şi domnule.

Doamna cu ghiocei nu stătu niciun moment la îndoială.

Deschise săculeţul de mână de lângă dânsa şi scoase biletul.

Falsul conductor îl luă şi-l privi.

„Berlin – Paris.”

Bristol îşi zise:

— Aşadar, omul meu vrea să fugă la Paris. Bine. Însă pe onoarea mea, jur că n-o să ajungă aşa departe.

Cu glas tare adăugă:

— O să călătoreşti neîntrerupt până la Paris, doamnă? Nu te opreşti pentru câtva timp la Colonia? În cazul din urmă te înştiinţez că trebuie să vesteşti pe şeful gării din Colonia spre a-ţi viza biletul.

Şi se uită fix la femeia cu ghiocei spre a citi pe faţa ei efectul ce producea această întrebare.

Falsa femeie, arătând nepăsare, răspunse:

— Am să mă gândesc asupra acestui lucru.

Glasul lui Marco, păstrând tot aceeaşi intonaţie, răsună întocmai ca al unei femei.

Dânsul ar fi înşelat pe oricine.

Dacă Bristol n-ar fi ştiut că are înainte-i pe Marco, ar fi jurat cu capul său că vorbeşte cu o femeie.

Apucăturile femeii cu ghiocei erau ale unei dame din aristocraţie.

Mişcările sale nu lăsau prin nimic să se ghicească că sub haine femeieşti se ascundea un bărbat.

Poliţistul nu mai insistă asupra întrebării sale.

La rându-i, prinţul îşi scoase biletul şi-l arătă falsului conductor.

Acesta îl luă cu politeţe şi-l examină.

Prinţul mergea şi dânsul la Paris.

Americanul era prea vesel de rezultatul întreprinderii sale.

Dânsul ură drum bun călătorilor şi se întoarse.

Deschise fereastra, ieşi şi o închise după sine.

Începu să meargă pe scândura trenului.

El umbla atât de ager şi cu o siguranţă atât de mare încât văzându-l cineva, nu s-ar fi îndoit deloc că nu era un funcţionar vechi al căilor ferate.

Se întoarse în vagonul de bagaje unde era aşteptat cu o oarecare anxietate.

Conductorul şi paznicul de bagaje îl primiră cu exclamaţii de bucurie.

Bristol le dăduse a înţelege de la început că chiar de va câştiga

prinsoarea suta de mărci era tot a lor.

*

După plecarea lui Bristol, conversaţia între prinţul şi dama cu ghiocel, reîncepu.

Prinţul zise:

— Pe căile astea germane, călătorii sunt mereu supăraţi de conductori.

— Ce să faci, răspunse doamna cu ghiocei. Ordinea trebuie să fie ordine. De altfel pe căile noastre siguranţa călătorilor e mare. Pe când citim mereu în ziare că în Franţa, Italia şi mai cu seamă în Spania călătorii, cu deosebire femeile, sunt atacate şi jefuite în cupeuri, aici la noi nu se petrece deloc aşa ceva.

— Astfel crezi dumneata? întrebă prinţul repede.

— Desigur. Eu una cel puţin n-am auzit până azi ca într-un tren nemţesc să se fi comis o jefuire. De altfel pentru mine ar fi totuna în orice caz. Eu, domnule, nu mă tem de hoţi niciodată. Sunt foarte curajoasă, încât nu poţi să-ţi faci idee.

— Să fie cu putinţă? Din contră, tocmai dumneata ar trebui să te temi mai mult… Pentru că ştiu că cea mai mare parte dintre femei sunt foarte fricoase. Vrei să ştii de ce?

— De ce?

— Pentru că femeile frumoase sunt mai mult expuse la primejdia atacului ce are să se întâmple.

— Ah! mă linguşeşti, exclamă Marco plecând ochii şi înroşindu-se.

El ştia foarte bine cum se înroşesc femeile când voiesc, printr-o respiraţie înăbuşită.

Vorbiră încă mult timp şi prinţul, din deferenţă ca un cavaler ce voia să se arate, trecu în despărţitura sa, rezervându-şi să se întoarcă mai pe urmă.

Aşa fac totdeauna şireţii cei mari, care vor să câştige încrederea femeilor.

Faptul era însă aici că însuşi marele şiret era tras pe sfoară.

Trenul merse încă mult.

În staţia de la Kagen unde trenul se oprea mai mult de un sfert de oră, Bristol sări jos din tren, înainte ca maşina să fie oprită spre a vedea dacă dama cu ghiocei n-o să se dea jos acolo.

Se plimbă grabnic prin mulţime făcându-şi ochii în zece.

Alergă la vagon, doamna nu era nicăieri.

Începu s-alerge ca un turbat de-a lungul trenului.

N-o găsi nicăieri.

Pe când locomotiva, fluiera de plecare, sărmanul american se ţinea cu mâinile de păr într-un capăt al gării.

Călătoria lui era aici oprită.

XCIII – Pedeapsa

După două luni, găsim pe cea mai mare parte din personajele noastre în Paris.

Olga fugită de la Drachenburg se dusese cu Magistru care, după ce vânduse cartea poliţiei pe o sumă mare, se dăduse drept un olandez bogat căruia îi plac călătoriile, şi luase pe fată în serviciul său.

Rosamunda se dusese cu fratele său şi după el merseseră Nelson şi Bristol.

Călăul Krantz şi Anita, întorcându-se acasă într-o seară, găsiră o telegramă din Paris.

Krantz dădu din cap cu mirare.

— Cine să fie acela care are nevoie să-mi dea veşti grabnice de la Paris? zise dânsul.

Desfăcu telegrama şi citi tare ca să audă Anita.

„Călăului Krantz, Berlin,
Vino imediat la Paris. Voi plăti orice sumă vei cere. Te aştept la gară.
Lord Nelson.”

Krantz şi Anita se priviră întrebător. Nu-şi puteau explica nimic.

De ce-l chema lordul la Paris pe călău? Ce serviciu avea să-i ceară de se declara gata să plătească orice sumă?

— Să nu te duci, iubitule, exclamă Anita. Nu ştii ce primejdie te aşteaptă. Poate s-a servit cineva de numele lordului ca să te atragă într-o cursă. Ai o mulţime de duşmani.

Însă Krantz clătină capul cu energie.

— Am să plec, zise dânsul cu hotărâre. Lordul are nevoie de mine şi nu trebuie să stau câtuşi de puţin pe gânduri. Dacă telegrama vine de

la un ticălos care vrea să mă atragă într-o cursă, să-mi facă un rău, am să ştiu să-i plătesc asta…

— Atunci am să merg şi eu, vreau să împart primejdia cu tine.

Călăul se gândi un moment.

— Ei bine, du-te şi te pregăteşte de călătorie, căci înainte de răsăritul soarelui trebuie să fim pe drum.

După trei ore amândoi se aflau într-un tren care zbura spre oraşul de pe Sena.

Călătoriră neîntrerupt şi a doua zi fură în Paris.

Lordul Nelson era la gară. Dânsul strânse cu iubire mâna lui Krantz şi se arătă foarte amabil către Anita.

Se urcară în trăsură şi merseră la casa ce lordul îşi închiriase acolo.

Anita fu poftită într-un apartament somptuos, iar călăul intră în camera de lucru a lordului.

Lordul încuie uşa şi ducându-se la masa sa de scris, trase un sertar, luă de acolo mai mulţi pumni de aur şi un mare număr de bancnote mari. Puse totul pe masă şi zise cu o mare nepăsare:

— Dumneata nu eşti om bogat, domnule Krantz. Iată acum o bună ocazie ca să devii… Aici trebuie să fie cam la o sută mii de mărci. Vrei să câştigi banii aceştia?

— De ce nu, milord. Însă mai întâi trebuie să ştiu ce serviciu ceri în schimb. Înţelegi că dacă ar trebui să comit o faptă rea, ai putea să-mi dai toată averea dumitale şi n-aş primi-o.

Lordul făcu o mişcare de nerăbdare şi zise:

— Şezi, domnule Krantz, şi ai să afli îndată.

Călăul luă loc într-un fotoliu îmbrăcat cu catifea cafenie.

— Dumneata ştii, reluă lordul, că în vremea din urmă s-au comis în Berlin şi în împrejurimi o mulţime de crime şi-ţi este cunoscut de asemenea că autorul lor nu era altul decât contele Marco. Ticălosul acesta mi-a pricinuit mie dureri mari. Mi-a răpit iubita şi era cât p-aci să-i fure onoarea şi viaţa. Contele Fernau îl urăşte tot atât de mult ca şi mine. Şi dacă-ţi voi spune acum, călăule, că mizerabilul se află în puterea noastră, că e prizonierul nostru, ai să înţelegi că nu putem scăpa ocazia asta pentru a ne răzbuna îngrozitor asupra lui. De l-am preda autorităţilor, răzbunarea noastră ar pierde foarte mult din tăria ei. Nu e sigur că va fi condamnat la moarte. Se poate să scape cu zece sau douăzeci de ani de închisoare şi dânsul ştie foarte bine cum să

fugă din temniţă spre a se apuca iar de rele. Ne-am oprit la altă idee. Vrem să-l orbim. Vrem să-l facem să nu mai vadă a face crime. Mai bine să ajungă orb pe străzi să ceară milă de la unul şi de la altul, aşa i se cuvine la un mizerabil criminal ca dânsul. Aşadar, lăsându-l fără ochi în stare de a nu mai vedea, îl vom trimite într-o ţară foarte depărtată, de unde n-o să mai fugă. Atunci mizerabilul are să se căiască de ce a făcut şi are să cadă la pocăinţă plângându-şi soarta şi mizeria în care a căzut. Altfel nu e nimic de făcut decât să-l orbim. Nu mai atunci mă pot asigura că am scăpat lumea de un criminal îngrozitor şi periculos. Atunci voi fi liniştit în inima mea că m-am răzbunat pe inamicul cel mai neîmpăcat.

La auzirea acestor cuvinte din gura lordului, călăul se cutremură ca de nişte friguri.

— Vreţi să-l orbiţi? zise dânsul cu glas tare. Asta e ceva îngrozitor; e cea mai rea pedeapsă ce poate exista pe lumea asta pentru un om. E cea mai îngrozitoare durere şi cel mai greu chin care poate fi pentru un nenorocit. Tortura asta nu se atribuie nici acelora care îşi omoară părinţii şi copiii pentru gusturile lui. Asta e ceva nemaipomenit pe această lume.

Lordul Nelson se uita cu ochii holbaţi.

Asculta pe călău cu nerăbdare ca să isprăvească de vorbit pentru a-i răspunde şi dânsul.

Se mai uită la Krantz câtva timp şi zise:

— Însă pentru el, care este mai periculos ca orice fiară de pe pământ, n-ar fi rău ca să-l pedepsim în modul acesta, şi cred că chiar dumneata n-ai să refuzi s-o execuţi, dumneata care ai deprinderea de a pedepsi pe mizerabili.

Călăul sări în sus tremurând din tot corpul.

— Să execut eu pedeapsa asta? exclamă el, să bag fiare înroşite în ochii lui Marco? Ah! nu, niciodată nu pot să fac o asemenea faptă care nici Dumnezeu nu o va ierta. Pentru toată lumea lordule, asta nu o voi executa… Fapta asta ar fi o cruzime nemaipomenită în istoria veacului al 19-lea în care suntem. Ar fi ceva îngrozitor. Nu mai m-ar răbda nici pământul ca să-l mai calc cu picioarele, m-ar înghiţi de viu. Asta n-ar însemna a-mi face meseria, ci a-mi mânji mâinile de sânge. Nu, milord, eu nu fac asta. Caută pe altul. Neapărat, ticălosul de Marco merită cea mai grea pedeapsă, însă aceea pe care vrei să i-o dai

nu stă în cartea omenirii. E barbară, nedreaptă şi crudă peste măsură. Tocmai pe mine m-ai ales pentru această treabă, pe mine?

Lordul dădu din cap afirmativ.

— Da, da, pe dumneata, răspunse dânsul, ca să-ţi exerciţi încă o dată meseria de călău.

— Meseria mea, milord, n-a fost niciodată ca să chinui pe omeni. Am tăiat capetele criminalilor, e adevărat, însă numai după ce mi-au poruncit judecătorii, şi le-am tăiat capetele aşa de iute, încât n-a fost aproape nicio suferinţă.

Lordul bătu nerăbdător cu piciorul pe covor.

— Nu fii nebun, Krantz, zise dânsul înfuriat. Lasă-ţi pentru un moment sentimentalitatea asta germană.

— E onoare germană, milord.

Însă englezul reluă cu glas mai urcat:

— Hai, Krantz, fii cuminte, nu fii nebun… Profită de ocazie ca să câştigi o avere. Gândeşte-te că nu în toate zilele ţi se prezintă o aşa norocoasă întâmplare.

Krantz replică:

— Dacă mi-ai pune înainte toate comorile de pe lumea asta, nu fac ce este contra legii şi a dreptului.

Nelson dădu din picior cu nervozitate.

Apoi întrebă:

— Acesta este cuvântul dumitale cel de pe urmă?

Călăul răspunse:

— Da, milord. Crede-mă că-mi sângerează inima, nu pot să-ţi fiu de folos.

— Bine, Krantz, bine.

— Acum îmi dai voie ca să plec şi din Paris?

— Nu, nu, mai aşteaptă puţin. Mă întorc îndată.

Trecu în camera alăturată, lăsă banii pe masă şi sertarul deschis.

Trecură câteva minute şi apoi se întoarse împreună cu contele Fernau.

— Acesta este călăul din Berlin, zise Nelson către Fernau.

Contele întinse călăului mâna.

Acesta din urmă era cam încurcat de onoarea ce-i făcea fratele Rosamundei.

Contele, văzând aceasta, se grăbi să exclame:

— O! domnul Krantz este pentru mine o cunoştinţă veche.

Lordul era mirat.

El îngână:

— Cum, îl cunoşti?…

— Da.

Englezul reluă:

— Ei bine, acest domn Krantz nu vrea să ne facă treaba.

Fernau se uită la călăul şi cu un ton de mirare zise:

— Se poate una ca asta?

Krantz nu făcu nicio mişcare.

Nelson exclamă:

— Aşa e!… L-am chemat degeaba.

Dânsul arătă banii care erau tot pe masă, apoi adăugă:

— Uite, domnule conte, i-am oferit o avere!… A fost în zadar.

Pe faţa lordului se citea o descurajare adâncă.

Fernau dădu din umeri. Călăul se uita când la unul când la altul.

Câteva clipe se păstră tăcere. Apoi contele zise în şoaptă ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi:

— Eu nu-l sfătuiesc nici să facă, nici să nu facă.

Nelson nu mai stărui. Însă-i părea rău ca importanta chestie să rămână nerezolvată.

Vorbiră apoi de lucruri fără însemnătate. Dar fiecare dintre interlocutori era preocupat cu alte gânduri şi conversaţia slăbea.

În cele din urmă, călăul îşi luă ziua bună şi se retrase.

Englezul şi contele îl însoţiră cu politeţe până la pragul odăii.

Krantz, părăsind casa lordului, întovărăşit de Anita, se sui într-o trăsură. Ei nu plecară imediat. Traseră la un hotel de rând.

Hotărâră să se folosească de ocazie spre a petrece câteva ceasuri în capitala Franţei. Amânară plecarea pentru a doua zi.

*

În seara aceleiaşi zile, pe la ora zece, o trăsură închisă se opri înaintea casei închiriată de lord.

Din ea se coborâră trei oameni.

Dânşii se aplecară apoi în trăsură şi ridicară un trup de om învăluit într-o pânză.

Dispărură apoi cu ciudata sarcină pe poartă şi în casă. Se coborâră

în pivniţă. Acolo ardeau două lămpi. În mijlocul pivniţei se vedea un butuc de lemn şi lângă el o secure strălucitoare.

Cei trei oameni depuseră trupul jos şi se aşezară pe o bancă.

Începură apoi să vorbească între dânşii în şoaptă. Erau câteşitrei mascaţi. Aveau pe ei nişte mantii lungi, negre. Purtau mănuşi în mână şi pe cap aveau un fel de caschete ca de ciocli.

Trecu un ceas. Corpul începu atunci să se mişte.

Cei trei inşi se apropiară atunci de el încet şi-l dezveliră.

Corpul se ridică. Cu încetul deschise ochii şi sări în sus.

Cei trei mascaţi se repeziră la el cu revolvere scoase.

— Călăule, zise un glas femeiesc, era glasul Rosamundei, trebuie să-ţi îndeplineşti sarcina până la capăt. Dacă refuzi, aceste şase gloanţe vor ajunge în pieptul tău.

Călăul se înfioră.

— Suntem trei femei aici, continuă persoana mascată. Trebuie să-ţi faci meseria sau te ucidem.

Aceste trei femei erau Rosamunda, Olga şi Hedwiga.

Hedwiga, prin ajutorul Rosamundei, se întâlnise cu tatăl său şi cum auzise întâiul ton din gura lui, îşi recăpătase minţile…

— Când zeiţa dreptăţii îţi cere să verşi sângele păcătosului, să nu stai la îndoială, zise un glas argintiu.

Era glasul Olgăi.

Deodată răsună un cântec de orgă.

O uşă se deschise; o lumină pătrunse în pivniţă. Şase oameni înconjurau pe un al şaptelea, legat la ochi. Intrară înăuntru.

Orga suna mereu.

Călăul ar fi vrut să fugă, însă cele trei femei ţineau revolverele îndreptate asupră-i.

Omul legat la ochi – care nu era altul decât Marco – fu pus cu gâtul pe butuc, şi Krantz apucă securea într-un moment de furie. O ridică şi o lăsă cu o izbitură extraordinară.

Un sânge negru stropi pe asistenţi, sânge de reptilă.

Dreptatea învinsese. Cel mai mare criminal al Germaniei dispăruse.

În momentul acesta apăruse în uşa pivniţei o femeie: era Anita. Ea se aruncă pe corpul tatălui său râzând şi plângând.

Înnebunise.

A doua zi fu transportată la casa de nebuni din Paris.

*

* *

Călăul n-a mai pus mâna pe secure din seara aceea, în care fusese dus pe sus de nişte femei.

Contele de Fernau s-a însurat cu Olga, iar Rosamunda iubeşte la nebunie pe lordul Nelson, care i-a devenit bărbat.

Fostul ministru Grimm şi-a redobândit o parte din averea confiscată şi a luat lângă sine pe fiica sa Sofia care şi-a regăsit copilul.

Elsa s-a măritat cu Bristol care la început nu vrea s-o ia zicând că e prea mică pentru el.

Jonas Bruck este pe cale de-a face o nouă avere.

Lady Nelson, după ce părea că o să se vindece de vărsatul negru, a fost cuprinsă de un nou acces de friguri şi a murit după suferinţe teribile ce o nimiciră.

Cârciumarul de la „Iepurii albi" s-a îmbogăţit din nou.

Magistru şi-a regăsit locuinţa care i se cuvenea; e o temniţă cu ziduri înalte ca ale unei cetăţi.

Ralph joacă la circul Renz din Berlin. Poate să-l vadă oricine.

Soţilor Holz li s-au tăiat capetele, după cum am spus.

Celelalte persoane rămân în starea în care le-am găsit.

– Sfârşitul romanului –

CĂLĂUL DIN BERLIN

VOLUMUL IV